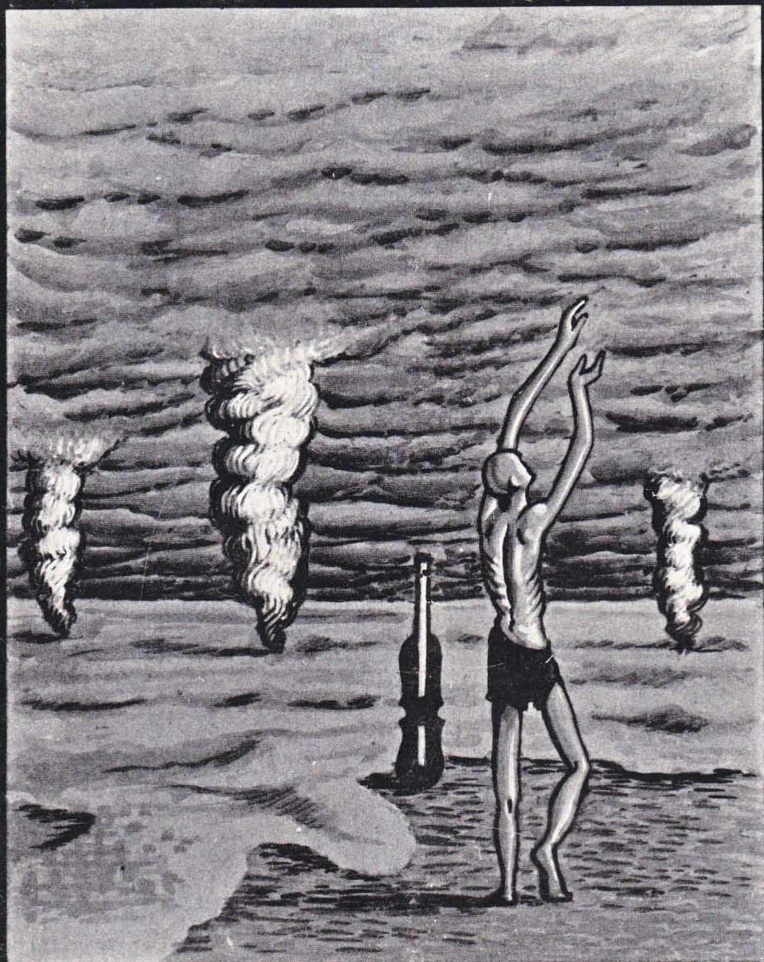
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΑΛΑ

ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΕΙΡΗΝΗ

(pax nucleara)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓΑΛΑ

PAX NUCLEARA

Η ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΕΙΡΗΝΗ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΤΕΧΝΙΚΗΣ ΤΟΥ ΣΙΩΠΗΛΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ 1970

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

Τὴν «ἐποχὴν ἐκείνην ὑπῆρχον ἀκόμη ἴχνη δικαίου εἰς τὸν πόλεμον. Ὁ νικητὴς κατελάμβανε καὶ προσαρτοῦσε ἐδάφη, ἄφηνεν ὅμως εἰς τὸν ἡττημένον τὴν ἐλευθερίαν νὰ σκέπτεται καὶ νὰ γράφῃ.

Ὁ καιρὸς αὐτὸς ἐπέρασεν τώρα, ὁ νικημένος τὰ χάνει ὅλα, μαζὶ καὶ τὴν ψυχήν του, ὅταν μὲ συχαμερὰν ὑποκρισίαν, ἡ κατάκτησις ἀποκαλεῖται «ἀπελευθέρωσις» ἢ «ἀπολύτρωσις» ὅπως εἰς τὴν Πράγαν καὶ τὴν Βουδαπέστην».

Πιὲρ Γκαξόττ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Μακιαβέλλι: Ὁ Ἡγεμόνας.
Β. Ι. Λένιν: Τί νὰ κάνουμε.
» Ὁ Ἀριστερισμὸς παιδικὴ ἀρρώστεια τοῦ κομμουνισμοῦ.
» Ἡ Μπολσεβίκικη Ἐπανάσταση.
» Οἱ δυὸ τακτικὲς τῆς σοσιαλδημοκρατίας στὴν ἀστοδημοκρατικὴ ἐπανάσταση.
» Σημειώσεις ἐπὶ Κλαούζεβιτς
Μ. Τ. Τσόγκ: Ἅπαντα.
Β. Ι. Στάλιν: Ζητήματα Λενινισμοῦ.
Α. Λεοντίντωφ: Ἡ Νέα Στρατηγικὴ τοῦ Ψυχολογικοῦ Πολέμου.
Ν. Ἀρχιμανδρίτη: Ψυχολογικὸς Πόλεμος — Κατασκοπεία — Ἀντικατασκοπεία.
Κ. Βρυώνη: Κατασκοπεία.
Γ. Κ. Γεωργαλᾶ: Προπαγάνδα: Μεθοδικὴ καὶ τεχνικὴ τῆς ἀγωγῆς τῶν μαζῶν.
» Ὁ Κομμουνισμός: Θεωρία, Πρᾶξις, Ἱστορία καὶ Κριτική.
F. T. Sehneider: Στρατηγικὴ διὰ τὴν Δύσιν.
R. Aron: Εἰρήνη καὶ Πόλεμος μεταξὺ τῶν Ἐθνῶν.
» Le Siecle de la Guerre Totale.
S. Labin: Il est Moins Cinque.
» Vie ou Mort du Monde Libre.
A. Martin: Technique de la Guerre Occulte.
Cl. Delmas: La Guerre Revolutionnaire.
G. Bonnet: Les Guerres Insurrectionnelles et Revolutionnaires
C. Malaparte: Technique du Coup D'Etat.
E. Guevara: La Guerre des Guerillas.
General Callois: Strategie de l'Ere Nucleaire.
» Celerier: Géopolitique et Géostrategie.
» Yaluy: Me Defendre? Contre Qyui? Pourquoi? Comment?
N. Petrov: L'Empire de la Peur.
Krivitsky: Agent de Staline.
E. Wollenberg: La Seme Colonne de l'Apparat Sovietique.
J. Hernade: La Grande Trahison.
A. Orlov: J'ai été un Agent Secret.
Y. Serge: Mémoires d'un Revolutionnaire:
N. Rutych: Le Parti Communiste au Pouvoir.
M. Kissinger Nuclear Weapon and Foreign Policy.
F. Miksche: The Failure of Atomic Strategy and a new Proposal for the Defence of the West.
Z. Scott: Political War.
» Psychological War.

T. Zackson: Organisation of Survival.
Halle: Choice for Survival.
E. H. Cookridge: The Soviet Secret Service.
Z. E. Hooyer: Masters of Defeat.
Lundedorf: War and Politics.
D. Hyde: I Belieyed.
Ch. Haldane: Tryth Will Out.
W. Ghambers: Witness.
A. Koestler - I. Silone: The God that Failed.
H. Fast: The Naced God.
» Education for Survival.
Α. Μπελιακώφ — Φ. Μπουρλάτσκι: Ἡ λενινιστικὴ θεωρία τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἡ σύγχρονος ἐποχή.
Α. Ἰλίτσεφ: Ἡ εἰρηνικὴ συνύπαρξις καὶ ὁ ἀγὼν τῶν δύο ἰδεολογιῶν.
Τιμοφέγιεφ: Ἀντιδραστικαὶ ψευδαισθήσεις.
Χ. Ζόργκι: Οἱ νόμοι τῆς Ἱστορίας καὶ οἱ νόμοι τοῦ πυροβολικοῦ.
Γκ. Κάρ: Οἱ εἰρηνικοὶ καὶ μὴ εἰρηνικοὶ δρόμοι ἀναπτύξεως τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπαναστάσεως».
Καρντέλλι: Στοχασμὸς καὶ Πόλεμος.
Τ. Τόμσον: Ὁ Ροβεσπιέρος.
Γ. Λέντερερ — Εὐγ. Μπάρτιγκ: Ὁ κακὸς ἀμερικανός.
Μ. Ράκοσι: Ὁ δρόμος τῆς λαϊκῆς μας δημοκρατίας.
Μπ. Βόλφ: Ἡ ἰδικὴ μας πολιτικὴ καὶ τὰ τρωτὰ τοῦ κομμουνισμοῦ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

«Στὶς ἀρχὲς Ἰουλίου 1945, ἡ βόμβα ἦταν ἐντελῶς ἕτοιμη. Γιὰ τὴ δοκιμή, διάλεξαν μιὰ περιοχὴ πενῆντα μίλια ἀπὸ τὸ Ἀλαμογκόρντο, γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα Κοιλάδα τοῦ θανάτου.

Τὴν νύχτα τῆς 12 πρὸς 13 Ἰουλίου ἡ βόμβα συναρμολογήθηκε. Στὶς 14, τοποθετήθηκε στὴν κορυφὴ τοῦ πύργου. Ἡ βροχὴ καὶ ὁ ἄνεμος ἔδερναν τὴν ἐρημικὴ περιοχή...

Στὶς 5.10 τῆς 16ης Ἰουλίου, ἄρχισε ἡ ἀντίστροφη μέτρησι. Στὶς 5.29 ἐτέθη σὲ λειτουργία τὸ αὐτόματο σύστημα. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κανεὶς δὲν μποροῦσε πιά, νὰ σταματήσῃ τὴ βόμβα: θὰ ἔσκαζε μόνη της...

Στὶς 5.30 ἕνα τρομερὸ φῶς ἔλαμψε ξαφνικὰ πάνω ἀπὸ ὁλόκληρη τὴν ἔρημο τοῦ Νέου Μεξικοῦ. Ἦταν ἕνα ἀπόκοσμο θέαμα ποὺ ἡ γῆ δὲν εἶχε ξαναδῆ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ὁ κρότος ποὺ ἀκολούθησε τὴν ἔκκρηξη ἀντίχησε σὰν σάλπιγγα τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἕνας ὁρμητικὸς ἄνεμος σάρωσε τὴν ἔρημο. Ἔπειτα ἡ λάμψις ἔγινε πράσινη, ἀφοῦ πέρασε πρῶτα ἀπὸ τὸ ἄσπρο χρῶμα, τὸ χρυσό, τὸ πορφυρό, τὸ ἰῶδες, τὸ γαλάζιο,καθὼς ἀνέβαινε στὸν οὐρανὸ τὸ μανιτάρι τοῦ θανάτου, ἕνα σύννεφο πηχτό, ποὺ ἡ κορυφή του ἔφτανε σὲ ὕψος δεκατριῶν χιλιάδων μέτρων. Καὶ ἔπειτα, σιγή...».

Ἔτσι περιγράφει κάποιος δημοσιογράφος τὴν δοκιμὴ τῆς πρώτης ἀτομικῆς βόμβας: Καὶ ἔτσι ἄρχισε μιὰ νέα ἐποχὴ στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία. Ἡ ἐποχὴ τῆς ἰδιότυπης Pax Nucleara, *τῆς Πυρηνικῆς Εἰρήνης. Ὁ Ι. Β. Στάλιν, εἶπε γι' αὐτήν. «Στὴν ἐποχή μας, οἱ πόλεμοι δὲν κηρύσσονται. Ἁπλῶς ἐξαπολύονται καὶ διεξάγονται».*

Α΄ Ἡ Νέα Ἐποχὴ

I. Πόλεμος ἢ Εἰρήνη;

«Οἱ ἀμερικανοὶ φαντάζονται συχνά, ὅτι τὰ γεγονότα εἶναι σταθερά, συγκεκριμένα καὶ χωριστὰ ἀντικείμενα, ὅπως οἱ μπίλλιες. Ἀλλὰ δὲν εἶναι. Εἶναι μᾶλλον λεπτὲς οὐσίες, γεμᾶτες μυστήριο καὶ μεταφυσική, ποὺ ἀλλάζουν σχῆμα, χρῶμα καὶ νόημα, ἀνάλογα μὲ τὸ σύνολο, στὸ ὁποῖο παρουσιάζονται».

Ντουάϊτ Μακντόναλντ

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν τάσιν τῆς ἁπλοποιήσεως τῶν περιπλόκων φυσικῶν καὶ κοινωνικῶν φαινομένων. Ἀφαιρεῖ, γενικεύει, ἁπλουστεύει, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ κατατάξῃ τὰς παρατηρήσεις του εἰς σαφεῖς κατηγορίας καὶ νὰ τὰς κατανοήσῃ. Τοῦ ἀρέσει νὰ σκέπτεται μὲ καθωρισμένα, ἀπολύτως διακρινόμενα μεταξύ των σχήματα, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα τακτοποιεῖ ἀνέτως τὰ πάντα. Ἔτσι, ἀποκτᾶ τὴν αὐτοπεποίθησιν καὶ τὸ αἴσθημα ἀσφαλείας, ποὺ τοῦ παρέχει ἡ ἐντύπωσις περὶ κατοχῆς τῆς ἀληθείας. Ὅταν τὸ ἄλφα εἶναι μόνον ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα εἶναι ἀμιγὲς ὠμέγα καὶ τίποτε ἄλλο, τότε τὰ πράγματα εἶναι σαφῆ καὶ εὔκολα.

Διὰ τοῦτο, ὁ ἄνθρωπος τείνει νὰ ἀρνηθῇ τὴν ὕπαρξιν ἑνὸς στοιχείου, ποὺ εἶναι ταυτοχρόνως καὶ ἄλφα καὶ ὠμέγα. Τὸ στοιχεῖον αὐτὸ τὸν ἐνοχλεῖ καὶ τὸν δυσαρεστεῖ, διότι τὸν περιπλέκει, ἀνατρέπει τὰ σταθερά του πρότυπα, τοῦ δημιουργεῖ τὸ ἀνησυχητικὸν συναίσθημα, ὅτι ὑπάρχει κάτι τὸ ἀκαθόριστον, τὸ ρευστόν, ποὺ τοῦ διαφεύγει.

Καὶ ὅμως. Ἡ πραγματικότης δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνας περίπλοκος ρευστὸς συνδυασμὸς τοῦ ἄσπρου καὶ τοῦ μαύρου, μία στρατιὰ ἀλληλοσυμπλεκομένων στοιχείων, ποὺ εἶναι ταυτοχρόνως καὶ ἄλφα καὶ ὠμέγα. Ἡ ζωὴ εἶναι ἕνας καταιγισμὸς συνθέτων φαινομένων, ποὺ μὲ τὴν ἀτέρμονα πολλαπλότητά των, ἀρνοῦνται

νὰ ἀκινητοποιηθοῦν, ἐντασσόμενα σταθερῶς εἰς τὰ βολικὰ σχήματά μας καὶ νὰ πειθαρχήσουν εἰς τὰς αὐθαιρέτους ἀπλουστευτικὰς τακτοποιήσεις τοῦ ἐγκεφάλου μας.

Ὁ Πόλεμος, διὰ τοὺς περισσοτέρους ἀνθρώπους, εἶναι μία ἀπολύτως σαφὴς κατάστασις. Εἶναι ἡ ἔνοπλος σύγκρουσις, ἡ στρατιωτικὴ σύρραξις. Εἰς αὐτόν, ὑπάρχουν δύο ἀντίπαλοι ὄχι μόνον μὲ ἀντιθέτους ἐπιδιώξεις, ἀλλὰ ἐπίσης, κατὰ κανόνα καὶ μὲ διαφορετικὰς σημαίας, στολάς, γλώσσας. Ὑπάρχουν σύνορα ποὺ παραβιάζονται, συγκεκριμένα πεδία μαχῶν καὶ ἐπίσημοι συνθῆκαι εἰρήνης ποὺ τερματίζουν κάποτε τὴν σύρραξιν.

Ἐξ ἴσου σαφὴς κατάστασις, διὰ τοὺς περισσοτέρους ἀνθρώπους, εἶναι καὶ ἡ Εἰρήνη. Εἶναι ἡ πλήρης ἔλλειψις στρατιωτικῆς συγκρούσεως.

Μεταξὺ τῶν δύο καταστάσεων, Πολέμου καὶ Εἰρήνης, ὑπάρχει, λοιπόν, μία ἐντόνως ἀντιληπτὴ διαχωριστικὴ γραμμή. Ὁ κοινὸς ἄνθρωπος, θεωρεῖ ἀδύνατον τὴν ὕπαρξιν μιᾶς ἐνδιαμέσου, τρίτης καταστάσεως. Τοῦ εἶναι ἀδιανόητον ἕνα μικτὸν φαινόμενον, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ εἶναι οὔτε ὁ πατροπαράδοτος Πόλεμος, οὔτε ἡ κλασσικὴ Εἰρήνη, ἀλλὰ θὰ εἶναι ταυτοχρόνως καὶ Πόλεμος καὶ Εἰρήνη. Ἀδυνατεῖ, ὁ μέσος ἄνθρωπος, νὰ συλλάβῃ ἕνα διαρκῆ, χωρὶς τέλος Πόλεμον. Ἕνα Πόλεμον χωρὶς σύνορα καὶ χωρὶς συγκεκριμένα πεδία μαχῶν. Ἕνα Πόλεμον, ποὺ δὲν διεξάγεται ἀπὸ στρατοὺς ποὺ φοροῦν διαφορετικὰς στολάς, κρατοῦν διαφορετικὰς σημαίας καὶ ὁμιλοῦν διαφορετικὰς γλώσσας. Δὲν κατανοεῖ ὁ κοινὸς νοῦς ἕνα Σιωπηλὸν Πόλεμον, ποὺ δὲν κηρύσσεται ἐπισήμως, δὲν ἀρχίζει μὲ μίαν θεαματικὴν εἰσβολὴν καὶ δὲν λήγει μὲ κάποιαν ἐπίσημον πρᾶξιν παραδόσεως, συνθηκολογήσεως, ἀνακωχῆς ἢ Εἰρήνης.

Καὶ ὅμως. Ἡ γενεά μας ζεῖ ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτοῦ τοῦ παρατεταμένου, τοῦ ἀκηρύκτου, τοῦ ἀνορθοδόξου Πολέμου, ὁ ὁποῖος ἔχει ὁριστικῶς καταργήσει τὰ σύνορα μεταξὺ τοῦ κλασσικοῦ «Πολέμου» καὶ τῆς ἐξ ἴσου κλασσικῆς «Εἰρήνης».

Ἔχομεν Πόλεμον, ποὺ ὅμως δὲν εἶναι πλέον ὁ παλαιὸς γνωστὸς Πόλεμος. Ἔχομεν Εἰρήνην, ποὺ ὅμως δὲν εἶναι πλέον ἡ παλαιὰ γνωστὴ Εἰρήνη. Εἴμεθα ἡ γενεὰ τῆς ἰδιο-

τύπου Πυρηνικῆς Εἰρήνης ἢ τοῦ Νέου Πολέμου. Εἴμεθα οἱ ἄνθρωποι τοῦ Σιωπηλοῦ Πολέμου. Τώρα τὰ μέτωπα εἶναι πουθενὰ καὶ παντοῦ. Οἱ ἀντίπαλοι δὲν ἔρχονται πέρα ἀπὸ τὰ σύνορα, δὲν φοροῦν στολάς, δὲν κρατοῦν λάβαρα καὶ συχνότατα ἀντὶ νὰ ὁμιλοῦν ξένην γλῶσσαν, εἶναι συμπατριῶται, γνωστοί, συνάδελφοι, ἀκόμη καὶ συγγενεῖς μας.

Αὐτὸς ὁ καινοφανὴς Πόλεμος, μαίνεται γύρω μας. Ἤδη ἔχει κρίνει τὴν τύχην ἑκατοντάδων ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Ἀπὸ τὰς ἐναλλασσομένας φάσεις του, κρίνεται καὶ ἡ ἰδική μας ἡ μοῖρα. Εἴμεθα λοιπὸν ὑποχρεωμένοι, ὅσον καὶ ἐὰν τοῦτο ἀνατρέπῃ τὰς ἀνέτως τακτοποιημένας κλασσικὰς ἀντιλήψεις μας, ὄχι μόνον νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν ὕπαρξιν αὐτῆς τῆς ἰδιορρύθμου νέας καταστάσεως, ἀλλὰ καὶ νὰ κατακτήσωμεν πλήρως τὴν τεχνικὴν τοῦ Νέου Πολέμου. Εἶναι ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου διὰ τὴν γενεάν μας. Καὶ εἰδικώτερον, εἶναι ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου διὰ τοὺς κατοίκους αὐτῆς τῆς χώρας, ἡ ὁποία, ὅπως χαρακτηριστικῶς εἶπεν ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του ὁ πρόεδρος Τζὼν Κέννεντυ, «εὑρίσκεται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν πυρὸς» τοῦ Νέου Πολέμου.

II. Ὁ «Πολιτικὸς Πόλεμος»

«Ὕφεσις σημαίνει ὅτι θὰ συνεχισθῇ ὁ ἀγὼν μεταξὺ τῶν δύο συστημάτων ἀλλὰ μὲ εἰρηνικὰ μέσα· Ὁ ἀγὼν θὰ εἶναι οἰκονομικός, πολιτικὸς καὶ ἰδεολογικός».

Ν. Χρουστσὼφ (10 Ὀκτωβρίου 1959)

«Ὁ Πόλεμος εἶναι πρᾶξις βίας μὲ σκοπὸν νὰ ἐξαναγκασθῇ ὁ ἀντίπαλος νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν βούλησίν μας».

Αὐτὸς εἶναι ὁ κλασσικὸς ὁρισμὸς τοῦ πολέμου ἀπὸ τὸν Κλαούζεβιτς. Ἔχομεν λοιπόν, εἰς τὸν Πόλεμον, δύο βασικὰ στοιχεῖα:

α) Ἕνα σκοπόν: Τὴν ἐπιβολὴν τῆς βουλήσεώς μας.

β) Ἕνα μέσον: Τὴν βίαν.

Ἡ βία ὅμως, δὲν εἶναι μόνον ἔνοπλος. Αἱ μορφαί, ποὺ ἠμπορεῖ νὰ προσλάβῃ εἶναι πολλαί. Μία πολιτικῶς ὠργανωμένη ὁμὰς (κράτος, κόμμα κλπ.) ἠμπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ ἐναντίον τῆς ἀντιπάλου της ὁμάδος ὄχι μόνον στρατιωτικήν, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ ψυχολογικήν, οἰκονομικήν, διπλωματικὴν ἢ οἱανδήποτε ἄλλην μορφὴν βίας, διὰ νὰ τὴν ὑποχρεώσῃ νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν θέλησίν της.

Συνεπῶς ὁ Πόλεμος, πέραν τῆς καθαρῶς στρατιωτικῆς, δύναται νὰ προσλάβη καὶ ἄλλην μορφήν: ψυχολογικήν, οἰκονομικήν, πολιτικὴν κ.ο.κ. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔχει συμβῆ εἰς τὴν ἐποχήν μας. Ἡ τεχνικὴ τῆς βίας ἀνεπτύχθη καὶ ἐτελειοποιήθη τόσον πολύ, ὥστε ἡ ὠμή, ἡ ἔνοπλος μορφή της, περιῆλθεν εἰς δευτέραν μοῖραν. Ἄλλωστε τὰ πυραυλοπυρηνικὰ ὅπλα καθιστοῦν ἀδύνατον τὴν εὐρεῖαν χρῆσιν ἐνόπλου βίας εἰς παγκόσμιον κλίμακα. Ὁ Πόλεμος, κάτω ἀπὸ τὴν σωφρονιστικὴν σκιὰν τῶν πυραύλων μὲ πυρηνικοὺς κώνους, ἔπαυσεν νὰ εἶναι κυρίως στρατιωτικός. Καὶ κατέστη Πολιτικός, ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν δυνατὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου. Εἰδικότερον, ἀπὸ τὸν τερματισμὸν τοῦ β΄ παγκοσμίου πολέμου, ἔχομεν εἰσέλθει, ὁριστικῶς πλέον, εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου».

Τὸν Πόλεμον αὐτὸν ἐφεῦραν καὶ ἐξαπέλυσαν πρῶτοι οἱ κομμουνισταί, οἱ ὁποῖοι καὶ ἔδωσαν τὸν ὁρισμόν του ὡς ἑξῆς: Πολιτικὸς Πόλεμος εἶναι ἡ χρησιμοποίησις ὅλων τῶν μέσων, πλὴν τῆς γενικῆς ἐνόπλου (πυραυλο-θερμοπυρηνικῆς) συρράξεως, πρὸς ἐπιβολὴν τῆς βουλήσεώς μας ἐπὶ τοῦ ἀντιπάλου.

Ὅταν δὲ λέγουν «ἡ χρησιμοποίησις ὅλων τῶν μέσων» τὸ ἐννοοῦν κυριολεκτικῶς. Πράγματι, εἰς τὸν Πολιτικὸν Πόλεμόν των κατὰ τῆς Δύσεως, οἱ κομμουνισταί, χρησιμοποιοῦν τὴν προπαγάνδαν, τὴν διπλωματίαν, τὴν διείσδυσιν, τὴν διάβρωσιν, τὴν ὑπονόμευσιν, τὰς ἐκλογάς, τὸ σαμποτάζ, τὴν πρόκλησιν ἐσωτερικῶν ταραχῶν, τὴν ὑποκίνησιν ἐμφυλίων πολέμων, τὴν ἐξαπόλυσιν τοπικῶν στρατιωτικῶν πολέμων, τὴν κατασκοπείαν, τὰς οἰκονομικὰς ἀνταλλαγάς, τὴν τεχνικὴν βοήθειαν, τοὺς ἐκβιασμούς, τὰς δολοφονίας, τὰς ἀπειλάς, τὴν ἔνοπλον ἐπέμβασιν κλπ., κλπ. Χρησιμοποιοῦν δηλαδὴ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ μέσα, πλὴν ἑνὸς καὶ μόνου: τῆς γενικῆς (παγκοσμίου) ἐνόπλου συγκρούσεως, ἡ ὁ-

ποία, βεβαίως, εἰς τὴν ἐποχήν μας θὰ προσελάμβανεν πυραυλοθερμοπυρηνικὴν μορφὴν καὶ τὴν ὁποίαν, πράγματι, ὑπὸ τὰς παρούσας περιστάσεις, δὲν ἐπιθυμοῦν.

«Ἡ εἰρήνη εἶναι πόλεμος μὲ ἄλλα μέσα», ἔλεγεν ὁ Ι. Στάλιν. Καὶ ὁ Μάο-Τσὲ-Τούγκ διευκρινίζει: «Ὁ πόλεμος εἶναι αἱματηρὰ πολιτική. Ἡ πολιτικὴ ἀναίμακτος πόλεμος». Οἱ σύγχρονοι σοβιετικοὶ θεωρητικοὶ Λ. Μπελιακὼφ καὶ Φ. Μπουρλάτσκι, εἰς τὸ ἔργον των «ἡ Λενινιστικὴ θεωρία τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἡ σύγχρονη ἐποχὴ» (1960) γράφουν:

> *«Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἰσχυριζόμενοι, ὅτι εἰρηνικὴ συνύπαρξις σημαίνει δῆθεν ταξικὴν εἰρήνην. Σφάλλουν. Ἡ συνύπαρξις ἀφορᾶ τὰς διακρατικὰς καὶ ὄχι τὰς ταξικὰς σχέσεις. Δὲν σημαίνει καθόλου ἀναστολὴν οὔτε τῆς πάλης τῶν τάξεων οὔτε τῆς πάλης μεταξὺ τῶν δύο συστημάτων».*

Καὶ ὁ ἐπίσης σύγχρονος σοβιετικὸς θεωρητικός, Τιμοφέγιεφ, εἰς τὴν μελέτην του «ἀντιδραστικαὶ ψευδαισθήσεις» (1959) γράφει:

> *«Οἱ ἀστοὶ νομίζουν, ὅτι ὕφεσις σημαίνει προσέγγισιν καὶ ἐξομοίωσιν τῶν δύο συστημάτων, ἐνῷ εἶναι ἁπλῶς ἡ συνέχισις καὶ περαιτέρω ἀνάπτυξις τοῦ ἀγῶνος μεταξὺ σοσιαλισμοῦ καὶ καπιταλισμοῦ ὑπὸ τὰς νέας συνθήκας καὶ μὲ νέας μορφάς. Ἂς μὴ ἔχουν ψευδαισθήσεις οἱ ὀπαδοὶ τοῦ καπιταλισμοῦ».(*)*

(*) Ὅταν λοιπὸν οἱ κομμουνισταὶ ὁμιλοῦν περὶ «εἰρηνικῆς συνυπάρξεως» εἶναι εἰλικρινεῖς. Πράγματι, δὲν θέλουν τὴν παγκόσμιον στρατιωτικὴν ἀναμέτρησιν. Ἀλλά, βεβαίως, ὅταν λέγουν «εἰρηνικὴν συνύπαρξιν» δὲν ἐννοοῦν αὐτὸ ποὺ συνήθως ἀντιλαμβάνεται ὁ μέσος δυτικὸς ἄνθρωπος. Ἐννοοῦν τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ καθολικοῦ στρατιωτικοῦ πολέμου, διὰ τοῦ νέου, τοῦ σιωπηλοῦ «πολιτικοῦ πολέμου». Διὰ τοῦτο, παντοῦ καὶ πάντοτε, μὲ ὅλα τὰ ντοκουμέντα των, οἱ κομμουνισταὶ διευκρινίζουν σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως ὅτι ὁμιλοῦντες περὶ

Εἰς τὸν «Πολιτικὸν Πόλεμον» ἔχομεν, λοιπόν, τὰ δύο βασικὰ στοιχεῖα τοῦ Πολέμου. Δηλαδή:

α) Τὴν ἐπιδίωξιν τῆς ἐπιβολῆς μιᾶς βουλήσεως ἐπὶ ἄλλης καὶ

β) Τὴν χρησιμοποίησιν τῆς βίας ὡς μέσου πρὸς ἐπίτευξιν αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ.

Ἡ διαφορὰ εἶναι, ὅτι ἐνῷ εἰς τὸν στρατιωτικὸν πόλεμον χρησιμοποιεῖται ἀποκλειστικῶς ἢ ἐν πάσῃ περιπτώσει πρωτίστως, ἡ ἔνοπλος βία, εἰς τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον, χρησιμοποιοῦνται ἐν συνδυασμῷ, ὅλαι ἀνεξαιρέτως αἱ ἀπειράριθμοι μορφαὶ τῆς βίας, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἐνόπλου, μὲ προτεραιότητα εἰς τὰς πολιτικὰς μορφὰς (πολιτική, προπαγάνδα, διπλωματία κλπ.).

III. Ἡ στροφὴ ἀπὸ τὸν Στρατιωτικὸν εἰς τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον

«Ἡ ὕφεσις δὲν εἶναι παρὰ μία ἀνακωχὴ τὴν ὁποίαν ὑπαγορεύουν λόγοι τακτικῆς».

Σ. Μπολτσακώφ («Νέοι Καιροί»)

Ὁ Πολιτικὸς Πόλεμος δὲν εἶναι ἐντελῶς νέα ἐφεύρεσις. Κατὰ

συνυπάρξεως ἐννοοῦν μίαν προσωρινὴν συνύπαρξιν κρατῶν, ἀλλὰ οὐδέποτε μίαν ἔστω καὶ προσωρινὴν συνύπαρξιν ἰδεολογιῶν ἢ κοινωνικῶν τάξεων. Ἄρα, ἐπὶ τοῦ ἰδεολογικοῦ καὶ κοινωνικοῦ πεδίου, ὁ πόλεμος διεξάγεται. Δὲν διεξάγεται ὅμως ἐνόπλως ἐπὶ διακρατικοῦ πεδίου, εἰς παγκόσμιον κλίμακα. Τὰ ἀνωτέρω βεβαίως, δὲν σημαίνουν ὅτι εἶναι περιττὴ ἡ μέριμνα διὰ τὴν στρατιωτικὴν ἄμυναν τῆς Δύσεως, διότι ἀρχὴ τοῦ πολέμου, εἶναι νὰ πλήττῃς ἐκεῖ ὅπου εἶσαι ἰσχυρότερος. Ἐὰν λοιπὸν οἱ κομμουνισταὶ αἰσθανθοῦν ἰσχυρότεροι τῆς Δύσεως εἰς τὸν στρατιωτικὸν τομέα, ἀσφαλῶς θὰ τὴν πλήξουν ἐκεῖ. Ἄρα, ὁ μόνος τρόπος νὰ ἀποφευχθῇ μέχρι τέλους ἡ παγκόσμιος στρατιωτικὴ σύγκρουσις, εἶναι ἡ διατήρησις τῆς στρατιωτικῆς ἰσχύος τῆς Δύσεως.

τὸν ἕνα ἢ κατὰ τὸν ἄλλον τρόπον, ἕνας σιωπηλὸς πόλεμος, διεξήγετο πάντοτε. Ἡ σημασία του εἰς τὴν νεωτέραν ἐποχὴν ηὔξανεν διαρκῶς. Τέλος, ἀπὸ τὸ 1944 - 45, κατέστη ἡ κυρία μορφὴ τοῦ συγχρόνου πολέμου, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπετάγη καὶ ἡ ἄλλοτε ἔχουσα τὰ πρωτεῖα ἔνοπλος βία. Ἡ μεταβολὴ ὀφείλεται εἰς τοὺς κομμουνιστάς, οἱ ὁποῖοι ἐπροτίμησαν τὸν «Πολιτικὸν Πόλεμον» ἀπὸ τὸν ἄλλον, τὸν στρατιωτικόν, καὶ τὸν ἐπέλεξαν ὡς τὸ μέσον διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ κόσμου.

Οἱ κομμουνισταὶ προτιμοῦν τὸν «Πολιτικὸν Πόλεμον», διότι, τόσον στρατιωτικῶς ὅσον καὶ οἰκονομικῶς, εἶναι ἀσθενέστεροι ἀπὸ τὴν Δύσιν, ἐνῶ «πολιτικῶς» εἶναι ἰσχυρότεροι ἀπὸ αὐτήν. Βασικὴ δὲ ἀρχὴ παντὸς πολέμου, εἶναι νὰ δίδῃς τὴν μάχην ἐκεῖ ὅπου εἶσαι ἰσχυρότερος. Ἄλλωστε, μὲ τὸν γενικὸν στρατιωτικὸν (θερμοπυρηνικὸν καὶ πυραυλικὸν) Πόλεμον θὰ διεκινδύνευαν τὸ πᾶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν συμβαίνει μὲ τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον.

Λέγοντες ὅτι οἱ κομμουνισταὶ εἶναι ἰσχυρότεροι πολιτικῶς, δὲν ἐννοοῦμεν οὔτε ὅτι ἔχουν καλύτερον σύστημα διακυβερνήσεως, οὔτε ὅτι διαθέτουν κάποιαν ἀνωτέραν ἰδεολογίαν. Ἐννοοῦμεν ἁπλῶς, ὅτι αἱ κοινωνίαι των, «κλεισταί», μονολιθικαί, μονοκομματικαί, αὐστηρότατα ἐλεγχόμεναι, μὲ κρατικοποιημένον ὁλόκληρον τὸν βίον των, εἶναι συγκροτημέναι εἰδικῶς πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου». Ἡ σοβιετικὴ κοινωνία λ.χ. ζεῖ ἐπὶ 51 ἔτη εἰς κατάστασιν πολιορκίας, εἶναι μία «πολεμικὴ» κοινωνία. Ἐνῶ, αἱ δυτικαὶ κοινωνίαι, «ἀνοικταί», πολύμορφοι, πολυκομματικαί, ἐλευθερόφιλοι, εἶναι συγκροτημέναι διὰ νὰ διάγουν ἐν εἰρήνῃ. Συνεπῶς, δέσμιαι τῶν θεσμῶν των, δυσκολεύονται νὰ διεξαγάγουν ἀποτελεσματικῶς τὸν «πολιτικὸν πόλεμον» καὶ μειονεκτοῦν σοβαρῶς ἔναντι τῶν κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις τὸν διεξάγουν μονομερῶς, χωρὶς ἐνεργὸν ἀντίπαλον.

Βεβαίως, καὶ εἰς τὰς δυτικὰς κοινωνίας, προβλέπεται μία διαδικασία διὰ τὴν λῆψιν ἐκτάκτων μέτρων πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐκτάκτων περιστάσεων, ὅπως εἶναι ὁ Πόλεμος, ἡ στάσις, ἡ ἐξωτερικὴ ἢ ἐσωτερικὴ ἀπειλὴ κατὰ τῆς ἐθνικῆς ἀσφαλείας. Ἀλλά, ὁ «Πολιτικὸς Πόλεμος», προσφέρει ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ μέγα πλεονέκτημα εἰς τὸν ἐπιτιθέμενον: Ἐπειδὴ δὲν προσλαμβάνει τὴν κλασσικὴν μορφὴν τῆς ἀνοικτῆς στρατιωτικῆς συγκρούσεως, δὲν καθιστᾶ γενικῶς

ἀντιληπτὴν τὴν ὕπαρξίν του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὰς «ἀνοικτὰς κοινωνίας», τὰς συγκροτημένας ἐπὶ τῆς θεμελιώδους ἀντιλήψεως, ὅτι διάγομεν ἐν εἰρήνῃ, νὰ κηρύξουν κατάστασιν συναγερμοῦ καὶ νὰ λάβουν τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν περίστασιν εἰδικὰ μέτρα. Ἀκόμη καὶ ἐάν, κάποιος δυτικὸς ἡγέτης, ἀντιληφθῆ τὴν ὕπαρξιν Σιωπηλοῦ Πολέμου, θὰ συναντήσῃ τρομερὰ ἐμπόδια εἰς τὴν προσπάθειάν του νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ, ἀναπροσαρμόζων τὴν «ἀνοικτὴν» κοινωνίαν του εἰς ἰδιοτύπως «πολεμικήν».

Εἰς κάθε εἰδικὸν μέτρον ποὺ θὰ ἀποπειρᾶται νὰ λάβῃ, ἡ ἀντιπολίτευσις, καχύποπτος, θὰ διαμαρτύρεται ἡ κοινὴ γνώμη, ὁμοφώνως θὰ δυσανασχετῆ, οἱ φιλελεύθεροι τῆς κλασσικῆς σχολῆς θὰ ἐξεγείρονται, οἱ προσηλωμένοι εἰς τοὺς πατροπαραδότους θεσμοὺς θὰ ἀντιδροῦν.

Ἀντιθέτως, οἱ ἡγέται τῶν κομμουνιστικῶν κρατῶν, ἱστάμενοι ὑπεράνω θεσμῶν, διότι τὸ Κ.Κ. δὲν ὑπόκειται εἰς αὐτούς, ἀσκοῦντες μονίμως, μίαν ἀπεριόριστον καὶ ἀνεξέλεγκτον ἐξουσίαν, ρυθμίζοντες κατ' ἀπόλυτον βούλησιν ὅλα τὰ θέματα τοῦ ἔθνους, διαχειριζόμενοι ἄνευ λογοδοσίας ὁλόκληρον τὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας, κύριοι ἀδιαμφισβήτητοι τοῦ πνεύματος, τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ζωῆς τῶν κατοίκων της, ἠμποροῦν νὰ κατευθύνουν συγκεντρωτικῶς, ἐκ τῶν ἄνω, τὰ πάντα, ὁλόκληρον τὴν πάσης φύσεως δραστηριότητα τῆς κοινωνίας πρὸς τὸν ἑκάστοτε στόχον. Ἔχουν ἐπίσης τὴν εὐχέρειαν νὰ λαμβάνουν οἱοδήποτε μέτρον κρίνουν ἀναγκαῖον, ἀποφασίζοντες ταχέως καὶ μυστικῶς, χωρὶς τὴν χρονοτριβὴν τῶν διαφόρων νομίμων διαδικασιῶν καὶ ἔτσι νὰ αἰφνιδιάζουν τοὺς ἀντιπάλους των. Οἱ δέκα ἄνθρωποι ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἀνωτάτην ἡγεσίαν τοῦ ΚΚΣΕ εἶναι εἰς θέσιν νὰ συσκεφθοῦν μίαν νύκτα εἰς τὸ Κρεμλῖνον, νὰ λάβουν οἱανδήποτε ἀπόφασιν καὶ νὰ τὴν θέσουν ἀμέσως εἰς ἐφαρμογήν, ὥστε νὰ μᾶς αἰφνιδιάσουν. Ὁ Ἀμερικανὸς πρόεδρος, ἀντιθέτως, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀκολουθήσῃ μίαν φανεράν, βραδεῖαν καὶ περίπλοκον διαδικασίαν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπεροχή των ἔναντι τῆς Δύσεως. Καὶ δι' αὐτὸ ἐπέλεξαν ὡς μορφὴν βίας πρὸς ἐπιβολὴν τῆς βουλήσεώς των, τὸν «Πολιτικὸν Πόλεμον».

Β' Χαρακτηριστικὰ τοῦ Νέου Πολέμου

«Ἡ Πολιτικὴ καθορίζει τὸν Πόλεμον. Τοῦ δίδει τὸν χαρακτῆρα του, τὸ νόημα καὶ τοὺς στρατηγικοὺς στόχους του».

Μάο—Τσὲ—Τούγκ

I. Ἡ παγκοσμιότης τῆς στρατηγικῆς

«Ἡ διεθνὴς πολιτικὴ μὲ τὰς συρράξεις αἱ ὁποῖαι συνθέτουν τὸ περιεχόμενόν της, ἀποτελεῖ πάγιον στοιχεῖον τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου.
Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μεταβάλλεται εἶναι τὰ εἰς τὴν διάθεσίν της μέσα.»
Φ. Τ. Σνάϊντερ («Στρατηγικὴ διὰ τὴν Δύσιν»)

Ὁ σύγχρονος «Πολιτικὸς Πόλεμος» ἔχει ἀναρίθμητα τοπικὰ μέτωπα καὶ κατὰ περιοχὰς παρουσιάζει τεραστίαν ποικιλίαν μορφῶν, ἐπιδιώξεων καὶ ἐπιπτώσεων. Παρὰ ταῦτα, εἰς τὴν οὐσίαν του εἶναι παγκόσμιος. Ἡ σύγκρουσις μεταξὺ τῶν δύο τρόπων ζωῆς, σύγκρουσις ἡ ὁποία εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Πυρηνικῆς Εἰρήνης πραγματοποιεῖται διὰ τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου», ἔχει χαρακτῆρα μόνιμον καὶ παγκόσμιον. Ἡ γενικὴ στρατηγικὴ τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου» εἶναι ὑδρογειοσφαιρική. Παρὰ τὴν ἐπιφανειακὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν διαφόρων ἐπὶ μέρους τοπικῶν ἢ περιφερειακῶν συγκρούσεων (Κορέα, Βερολῖνον, Βιετνάμ, Κούβα, Οὐγγαρία, κλπ.) ὅλαι των ἐντάσσονται εἰς μίαν ἑνιαίαν παγκοσμίαν στρατηγικήν, συνδέονται βαθύτατα μεταξύ των, ἀλληλοεξαρτῶνται καὶ ἀλληλοκαθορίζονται, ὡς ποικῖλαι φάσεις τοῦ ἰδίου «μεγάλου παιχνιδιοῦ».

Συχνά, ἄλλωστε, μία τοπικὴ κρίσις, δὲν ἔχει ἄλλον κύριον σκοπὸν ἀπὸ τοῦ νὰ περισπάσῃ τὸν ἀντίπαλον, νὰ τὸν ἀπασχολήσῃ, νὰ τὸν καθηλώσῃ, ὥστε νὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ πληγῇ αἰφνιδίως καὶ ἀποτελεσματικῶς εἰς ἕνα ἄλλον σημεῖον τοῦ πλανήτου μας.

Σήμερον δὲν εἶναι πλέον δυνατὸν νὰ ἀδιαφορῇ κανεὶς διὰ κάτι ποὺ συμβαίνει εἰς κάποιαν μακρυνὴν χώραν, μιᾶς ἄλλης ἠπείρου. Ὁ «Πολιτικὸς Πόλεμος», μὲ τὴν παγκοσμιότητά του, ἔχει συνδέσει ἀρρήκτως μεταξύ των τὰς τύχας ὅλων τῶν λαῶν καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Μὲ τὸν «Πολιτικὸν Πόλεμον», δὲν ὑπάρχουν πλέον μακρυναὶ χῶραι. Δὲν ὑπάρχουν κἂν σύνορα, διότι ἡ διείσδυσις, ἡ διάβρωσις, ἡ κατασκοπεία, ἡ ἔξωθεν ὑποκινουμένη ἐσωτερικὴ ἀ-

ναταραχή, τὰ ἔχουν καταργήσει. Σήμερον δὲν ὠφελεῖ πλέον καθόλου νὰ φρουρῇς μόνον τὴν μεθόριον. Διότι τώρα ἡ μεθόριος εἶναι παντοῦ. Ἡ ἀσφάλεια κάθε χώρας δὲν διακυβεύεται μόνον εἰς τὰ ἐδαφικά της ὅρια. Διακυβεύεται, καὶ μάλιστα περισσότερον, εἰς τὸ ἐσωτερικόν της. Εἰς τὰ ἴδια της τὰ πανεπιστήμια καὶ τὰ σχολεῖα, εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἰδικοῦ της κρατικοῦ μηχανισμοῦ, εἰς τὰ ἐργοστάσια καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς της, εἰς τὰς τάξεις αὐτῶν τούτων τῶν ἐνόπλων δυνάμεών της.

Ὁ «Πολιτικὸς Πόλεμος», κατέστησεν ἐπίσης όριστικῶς ξεπερασμένον κάθε εἴδους ἀπομονωτισμόν, τοπικιστικὸν ἐγωισμὸν καὶ στενὸν ἐθνικισμόν.

Οὐδεμία Δύναμις ἢ καὶ Ὑπερδύναμις δύναται πλέον νὰ περιχαρακωθῇ εἰς τὸν ἑαυτόν της καὶ ἐκεῖ νὰ αἰσθανθῇ αὐθύπαρκτος καὶ ἀσφαλής. Ἡ τύχη της παίζεται παντοῦ, εἰς κάθε ἤπειρον, εἰς κάθε ὠκεανόν. Ἡ ἀλληλεγγύη μεταξὺ ἐθνῶν ποὺ προτιμοῦν τὸν αὐτὸν τρόπον ζωῆς, ἡ δημιουργία ὑπερεθνικῶν κοινοτήτων, ἡ συγκρότησις ἑνιαίων ἀμυντικῶν συστημάτων, ἡ βοήθεια πρὸς χώρας ποὺ κινδυνεύουν ἢ ποὺ εἶναι πτωχαί, κατέστησαν φαινόμενα ἀναγκαῖα λόγῳ τοῦ παγκοσμίου χαρακτῆρος ποὺ ἔχει ὁ Σιωπηλὸς «Πολιτικὸς Πόλεμος».

Οἱ δύο μεγάλοι στρατιωτικοὶ πόλεμοι τοῦ αἰῶνος μας εἰς τὴν οὐσίαν των ἦσαν ἐνδοευρωπαϊκαὶ συγκρούσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ δευτέρα μὲ μίαν σημαντικὴν προέκτασιν εἰς τὸν Εἰρηνικόν. Ὁ πρῶτος ὅμως, πράγματι, «παγκόσμιος» Πόλεμος εἶναι ὁ σύγχρονος ἀκήρυκτος «Πολιτικὸς Πόλεμος», ὁ σιωπηλῶς διεξαγόμενος πολυδιάστατος Πόλεμος εἰς τὴν νέαν ἐποχὴν τῆς ἐξ ἀντικειμενικῶν λόγων ὑποχρεωτικῶς ἐπιβαλλομένης Πυρηνικῆς Εἰρήνης.

II. Ἡ καθολικότης τῶν μέσων

«Ἡ ἔννοια τῆς Ἀμύνης ἔχει διευρυνθῆ... Κατεφάνη ὅτι ἡ Ἄμυνα δὲν εἶναι καθαρῶς στρατιωτικὴ ὑπόθεσις καὶ ὅτι προσέλαβεν μορφὰς οὐσιωδῶς ἰδεολογικὰς μὲ ἀμέσους παρεμβάσεις πολιτικῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς φύσεως».

Στρατηγὸς Valluy

Ὁ «Πολιτικὸς Πόλεμος» δὲν περιορίζεται ὅπως ἄλλοτε ὁ στρατιωτικὸς εἰς τὴν χρῆσιν ὡρισμένων μόνον μορφῶν βίας καὶ ὡρισμένων μόνον μέσων πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν του. Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀνθρωπίνη ἐκδήλωσις, κοινωνικὸν πρόβλημα, μέσον μὲ τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι ἐκφράζουν τὰς σκέψεις καὶ τὰς συγκινήσεις των ἢ ἐπικοινωνοῦν μεταξύ των, ἀνταλλάσσοντες ἰδέας, ὑπηρεσίας καὶ ἀγαθά, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὸν «Πολιτικὸν Πόλεμον» διὰ τοὺς ἰδικούς του σκοπούς. Τέχνη, ἐπιστήμη, πληροφορίαι, πολιτική, συνδικαλισμός, ἐμπόριον, διπλωματία, ἐκκλησία, ἀθλητισμός, παιδεία, ραδιόφωνον, ἐφημερίδες, βιβλία, κινηματογράφος, μουσική, τηλεόρασις, διαφήμισις, σαμποτάζ, τεχνικὴ ἢ οἰκονομικὴ βοήθεια, ἀπαγωγαί, ἐκλογαί, ἀπεργίαι, διαδηλώσεις, δολοφονίαι, κατασκοπεία, ἐκβιασμοί, δωροδοκίαι, στάσεις, πραξικοπήματα, ἀνταρσίαι, ἐμφύλιοι ἢ τοπικοὶ πόλεμοι, διαφθορὰ τῶν ἠθῶν, τὰ πάντα χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὸν Νέον Πόλεμον.

Ὁ «Πολιτικὸς Πόλεμος» προσαρμόζει τὰς μεθόδους καὶ τὰ μέσα του εἰς τὰς ἑκάστοτε δυνατότητας καὶ συνθήκας. Προσλαμβάνει τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην μορφὴν ἀναλόγως πρὸς τὸν χρόνον καὶ τὸν χῶρον.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον εἰς διαφορετικοὺς χώρους, ὁ Νέος Πόλεμος ἔχει διαφορετικὰς μορφάς: Εἰς τὸ Βιετνὰμ εἶναι ἔνοπλος δρᾶσις· εἰς τὴν Γαλλίαν κοινωνικὴ ἀναταραχή· εἰς τὰς ΗΠΑ φυλετικὴ ἐξέγερσις· εἰς τὴν ἀνατολικὴν Εὐρώπην ἰδεολογικὴ ἀναπροσαρμογή· εἰς τὴν Ἀφρικὴν οἰκονομικὴ βοήθεια· εἰς τὴν Μ. Ἀνατολὴν διπλωματικὸς ἑλιγμός· εἰς τὴν Γερμανίαν διαπραγματεύσεις· εἰς τὴν Ἰταλίαν κοινοβουλευτικοὶ συνδυασμοί.

Ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν χῶρον, ἡ μορφὴ τοῦ Νέου Πολέμου διαφέρει ἀναλόγως τοῦ χρόνου. Προχθές, εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦτο ἔνοπλος ἀνταρσία, χθὲς νόμιμος πολιτικὴ δρᾶσις, σήμερον παράνομος δραστηριότης.

Ἀκόμη καὶ εἰς αὐτὸν τὸν χῶρον κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, χρησιμοποιοῦνται ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότεραι μορφαὶ καὶ περισσότερα μέσα τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου» (λ.χ. ὁ συνδυασμὸς τῆς συνωμοτικῆς καὶ τῆς νομίμου δράσεως ἀπὸ τὰ Κ.Κ.).

Ὁ Πολιτικὸς Πόλεμος εἶναι λοιπὸν ὁ κατ' ἐξοχὴν καθολικὸς Πόλεμος. Δὲν διεξάγεται ἀπὸ ὡρισμένους στρατούς, εἰς συγκεκριμένα πεδία, ἐπὶ ὡρισμένον χρόνον, μὲ ὡρισμένα ὅπλα, μὲ ὡρισμένους κανόνας. Διεξάγεται ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν δυνάμεων μιᾶς πολιτικῶς ὠργανωμένης κοινότητος, εἰς κάθε χῶρον, εἰς κάθε χρόνον, μὲ κάθε δυνατὸν μέσον. Εἶναι ἕνας Πόλεμος ὁλικός, συνεχὴς καὶ ἀκατάπαυστος, ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς πεδίον του ὁλόκληρον τὸν πλανήτην καὶ διαρκεῖ ἐπ' ἀόριστον: Εἶναι ὁ Μέγας Πόλεμος.

III. Ἡ νέα (γενικὴ) Στρατηγικὴ

«Εἰς τὸ παρελθόν, ἡ Στρατηγικὴ ἦτο ὑπόθεσις ἡ ὁποία ἀφεώρα τοὺς στρατιωτικοὺς καὶ ὡμιλούσαμεν διὰ μεγάλους «στρατηγοὺς» ἐννοοῦντες τοὺς μεγάλους στρατιωτικούς. Ἀντιθέτως σήμερον ἡ Στρατηγικὴ εἶναι κάτι περισσότερον σύνθετον καὶ περισσότερον ὑψηλόν. Περιλαμβάνει τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν πολιτικήν, τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν, τὴν κοινωνικὴν σύνθεσιν τοῦ λαοῦ, τὴν γεωγραφίαν, τὴν ἱστορίαν, τὴν μελέτην τῆς ψυχολογίας τῶν λαῶν κλπ. Τὸ καθαρῶς στρατιωτικὸν θέμα τῆς συγχρόνου Στρατηγικῆς δὲν ἀποτελεῖ συνεπῶς παρὰ ἕνα στοιχεῖον μεταξὺ πολλῶν. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὁ σύγχρονος

«στρατηγικός» δὲν εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον νὰ εἶναι στρατιωτικός. Οἱ Τσῶρτσιλ, Στάλιν, Χίτλερ καὶ Μουσολίνι ἦσαν π ο λ ι τ ι κ ο ί, ποὺ ἐχρησιμοποίησαν καὶ τὰς στρατιωτικὰς ἐπιχειρήσεις διὰ νὰ φθάσουν εἰς τοὺς ἀντικειμενικούς των σκοπούς».

στρατηγὸς Μπλούμεντριτ
(γερμανὸς στρατ. ἱστορικοκριτικὸς)

Ἡ προαναφερθεῖσα καθολικότης τοῦ Νέου Πολέμου ἐπιβάλλει μίαν ριζικὴν ἀνανέωσιν τῆς στρατηγικῆς ἀντιλήψεως διὰ τῆς διευρύνσεώς της, ὥστε ἀπὸ Στρατιωτική, νὰ καταστῆ «Γενικὴ Στρατηγική»:

«Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἡ ἄμυνα τῶν ΗΠΑ βασίζεται σήμερον ἐπὶ παραγόντων μὴ στρατιωτικῶν ἢ ἐπὶ στρατιωτικῶν παραγόντων παρηκμασμένων».

Αὐτὰ διαπιστώνει ὁ ἀμερικανὸς Στρατηγὸς Ταίυλορ. Ἡ νέα, ἡ Γενικὴ Στρατηγικὴ εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία θὰ κατανοήσῃ καὶ θὰ ἀξιοποιήσῃ αὐτοὺς τοὺς νέους, μὴ στρατιωτικοὺς ἢ ἐν μέρει μόνον στρατιωτικοὺς παράγοντας.

Στρατηγικὴ εἶναι ἡ τέχνη τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς ἰσχύος ὥστε αὐτὴ νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τῆς πολιτικῆς. Ἡ «ἰσχὺς» ὅμως δὲν εἶναι μόνον στρατιωτικὴ ἔννοια. Εἶναι ἡ κάθε δυνατότης καὶ ἡ κάθε μορφὴ πειθαναγκασμοῦ ποὺ διαθέτομεν: οἰκονομική, ψυχολογική, πολιτική, κοινωνική, διπλωματική.

Ἡ Γ ε ν ι κ ὴ Σ τ ρ α τ η γ ι κ ὴ εἶναι, λοιπόν, ἡ διεύθυνσις τῆς σ υ ν ο λ ι κ ῆ ς δράσεως μιᾶς χώρας πρὸς ἐπιβολὴν τῆς βουλήσεώς της. Εἰς αὐτὴν τὴν Γενικὴν Στρατηγικήν, ὑπάγονται ὅλαι αἱ ἐπὶ μέρους «στρατηγικαί»: Πολιτική, διπλωματική, ψυχολογική, οἰκονομικὴ καὶ στρατιωτικὴ στρατηγική. Εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῆς Γενικῆς Στρατηγικῆς μετέχουν συνεπῶς, ἢ πρέπει νὰ μετέχουν, οἱ εἰδικοὶ καὶ ἁρμόδιοι ὅ λ ω ν τῶν μερικωτέρων «στρατηγικῶν»: στρατιωτικοί, πολιτικοί, διπλωμᾶται, προπαγανδισταί, οἰκονομολόγοι, ἐκπαιδευτικοί, κοινωνιολόγοι. Τὸ συλλογικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας των εἶναι ὁ καθορισμὸς τῶν κατευθύνσεων καὶ τῶν τρό-

πων δράσεως τῆς χώρας τόσον ἐν καιρῷ Εἰρήνης ὅσον καὶ ἐν καιρῷ Πολέμου. Ἡ δρᾶσις αὐτή, ἀξιοποιεῖ κατὰ τρόπον συντονισμένον, τὸ σ ύ ν ο λ ο ν τῶν μέσων πειθαναγκασμοῦ ποὺ διαθέτει αὐτὴ ἡ χώρα.

Ἡ Στρατηγικὴ τοῦ Νέου Πολέμου εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν Γενικὴ Στρατηγική. Διότι ὁ Νέος Πόλεμος εἶναι ὁ πράγματι ὁ λ ο κ λ η ρ ω τ ι κ ὸ ς Πόλεμος, ποὺ ἐπιβάλλει τὴν καθολικὴν κινητοποίησιν ὅ λ ω ν τῶν δυνάμεων καὶ ὅ λ ω ν τῶν μέσων μιᾶς κοινωνίας. Οἱ «στρατηγοί» αὐτοῦ τοῦ Πολέμου, πρέπει νὰ εἶναι ταυτοχρόνως στρατιωτικοὶ καὶ πολιτικοί, προπαγανδισταὶ καὶ κοινωνιολόγοι, οἰκονομολόγοι καὶ διπλωμᾶται. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι δύσκολον νὰ ἐπιτευχθῇ, χρειάζονται οἱ «συλλογικοὶ στρατηγοί», τὰ μικτὰ πολιτικοστρατιωτικὰ ἐπιτελεῖα τῆς Πυρηνικῆς Ἐποχῆς.

Ἤδη ἡ Κορέα καὶ ἰδίως τὸ Βιετνάμ, ἀπέδειξαν, ὅτι εἶναι ἀδύνατος, ἡ ἀπόσπασις πλήρους καὶ πραγματικῆς νίκης εἰς ἕνα τοπικὸν στρατιωτικὸν πόλεμον μὲ μέσα καθαρῶς στρατιωτικά. Τὰ μέσα αὐτά, μόνα των, εἰς τὰς συνθήκας τῆς Πυρηνικῆς Εἰρήνης, εἶναι ἀνεπαρκῆ. Ἀποδίδουν μόνον ἐὰν χρησιμοποιηθοῦν ὡς στοιχεῖα μιᾶς ε ὐ ρ υ τ έ ρ α ς στρατηγικῆς ἀντιλήψεως, ἡ ὁποία συνδυάζει ὅ λ α ς τὰς μορφὰς τοῦ Σιωπηλοῦ Πολέμου.

Ἡ Στρατηγικὴ τῆς Πυρηνικῆς Εἰρήνης, μὲ τὴν εὐρύτητα καὶ μὲ τὴν καθολικότητά της, εἶναι ριζικῶς ν έ α. Ἐκφεύγει ἀπὸ τὰς παλαιὰς παραδόσεις. Ἀνατρέπει τὰς κλασσικὰς ἀντιλήψεις. Εἶναι ἐ π α ν α σ τ α τ ι κ ὴ Σ τ ρ α τ η γ ι κ ή.

Διὰ τοῦτο, ἡ ἐπιτυχὴς διεξαγωγὴ τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου, προϋποθέτει τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὰς πατροπαραδότους κλασσικὰς ἀντιλήψεις. Τώρα πλέον ἔχομεν Εἰρήνην ποὺ εἶναι Πόλεμος καὶ Πόλεμον ποὺ ἐμφανίζεται ὡς Εἰρήνη. Ἔχομεν εἰσβολὰς ἐκ τῶν ἔνδον. Μέτωπα εἰς τὰ μετόπισθεν. Ὅπλα ποὺ ἀπροσδοκήτως κατευθύνονται ἀντιστρόφως. Στρατιώτας ποὺ «κυριεύονται» ἀπὸ τὸν ἐχθρόν. Αἱ συμφωνίαι ὑπογράφονται διὰ νὰ μὴ τηρηθοῦν. Αἱ προτάσεις ὑποβάλλονται διὰ νὰ ἀποσυρθοῦν. Αἱ συνθῆκαι συνάπτονται διὰ νὰ ἀνατραποῦν. Αὐτὸς εἶναι ὁ Νέος Πόλεμος. Ἐὰν ἡ Δύσις, ἀγκιστρωμένη εἰς τὰς παλαιὰς ἀντιλήψεις της, δὲν κατανοήσῃ τὴν ἀνάγκην μιᾶς ριζικῶς νέας Στρατηγικῆς, τότε ἁπλούστατα θὰ χάσῃ τὸν Μεγάλον Πόλεμον.

Διὰ νὰ μὴ ὑποστῇ τὴν ὁλοκληρωτικὴν ἧτταν ἀρκεῖ νὰ ἀντιληφθῇ τὸ πραγματικὸν νόημα τῆς Πυρηνικῆς Εἰρήνης καὶ νὰ υἱοθετήσῃ τὴν ἀντίστοιχον Νέαν Στρατηγικήν: Στρατηγικὴν μὲ παγκόσμιον χαρακτῆρα, μὲ καθολικότητα μέσων καὶ ἰδίως μὲ ἀντιπαραδοσιακὴν σύλληψιν τῶν προβλημάτων τῆς Πυρηνικῆς Ἐποχῆς.

IV. Ἡ Μεγάλη διάρκεια τῆς διεξαγωγῆς

«Εἶμαι μόνος. Εἶμαι μόνος μὲ τὶς μᾶζες. Καὶ περιμένω...»

Μάο - Τσὲ - Τοὺγκ

Ἡ Πυρηνικὴ Εἰρήνη εἶναι ἕνας Πόλεμος χωρὶς τέλος. Εἶναι ἡ παρατεταμένη σύγκρουσις. Προεκτείνεται ἐπ' ἀόριστον μέσα εἰς τὸν χρόνον. Καταλαμβάνει τὴν ἔκτασιν γενεῶν. Καὶ ἡ ἔκβασίς του χάνεται εἰς τὰ βάθη τοῦ μέλλοντος. Ὁ Πολιτικὸς Πόλεμος, δὲν ἐπιδιώκει ἕνα ἄμεσον τελικὸν ἀποτέλεσμα. Κλιμακώνει τοὺς στόχους του εἰς ἄπειρα, διαδοχικὰ ἐπίπεδα. Δὲν ἀκολουθεῖ πάντοτε τὴν ταχυτέραν ὁδόν. Κατὰ κανόνα, ἀποφεύγει τὰς ἀπευθείας ἐπιθέσεις, τὰς ἀποφασιστικὰς ἐφόδους, τὰς γενικὰς ἀναμετρήσεις. Εἶναι Πόλεμος «χαρακωμάτων». Πόλεμος ὑπομονετικῆς φθορᾶς καὶ συνεχοῦς ὑπονομεύσεως, συστηματικῆς διεισδύσεως καὶ μεθοδικῆς διαβρώσεως. Εἶναι Πόλεμος μακροτάτης πνοῆς.

Συνδυάζοντες τὴν τακτικὴν τοῦ «βασικοῦ κρίκου» μὲ ἐκείνην τοῦ «ἀσθενοῦς κρίκου», οἱ κομμουνισταὶ πιστεύουν, ὅτι θὰ κατορθώσουν χωρὶς ποτὲ νὰ ριψοκινδυνεύουν τὴν ἀποφασιστικὴν σύγκρουσιν, νὰ ἀποσποῦν βαθμιαίως, πότε τὴν μίαν καὶ πότε τὴν ἄλλην χώραν ἀπὸ τὸν δυτικὸν κόσμον.

Προπαρασκευάζουν μὲ ἀφάνταστον ὑπομονὴν τὸ κάθε πλῆγμα των.

Ἀφοῦ συγκεντρώσουν βαθμιαίως, ὅλας τὰς προϋποθέσεις τῆς ἐπιτυχίας, καραδοκοῦν τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν. Ὅταν αἱ συνθῆκαι τοὺς τὸ ἐπιτρέψουν καὶ ὁ χρόνος κριθῇ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς εὔθετος, τότε κτυποῦν.

Ἐὰν ἐπιτύχουν, ἀποσποῦν ἀκόμη ἕνα «κρῖκον» ἀπὸ τὸν ἀντίπαλον κόσμον: μίαν χώραν, μίαν περιοχήν, μίαν πόλιν. Ἐὰν ἀποτύχουν, ὑποχωροῦν, ἑλίσσονται, συμβιβάζονται. Καὶ ἀμέσως, ξαναρχίζουν μὲ τὴν ἰδίαν ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονήν, τὴν προετοιμασίαν τῆς νέας ἐπιθέσεως. Ὁ χρόνος δὲν εἶναι ἀποφασιστικὸς παράγων δι' αὐτούς. Δὲν βιάζονται. Θέλουν νὰ προχωρήσουν βραδέως, ἀλλὰ σταθερῶς.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀποσπῶντες διαρκῶς καὶ ἀπὸ ἕνα νέον «κρῖκον», σχεδιάζουν νὰ φθάσουν, βῆμα πρὸς βῆμα, εἰς τὴν πλήρη διάλυσιν τῆς ἐχθρικῆς «ἀλυσσίδος». Συμφώνως πρὸς τὰ σχέδιά των, εἰς τὸ τέλος αὐτῆς τῆς μακροπροθέσμου διαδικασίας, αἱ ΗΠΑ, θὰ εὑρεθοῦν μόναι των. Τότε, ἴσως χρειασθῇ καὶ ἡ ἔνοπλος ἀναμέτρησις. Ἀλλά, ἐὰν αὐτὴ καταστῇ πράγματι ἀναπόφευκτος, θὰ παίξῃ ἁπλῶς τὸν ρόλον τῆς χαριστικῆς βολῆς ποὺ δίδεται εἰς ἕνα ἑτοιμοθάνατον ἐχθρόν. Διότι, κατὰ τὸ κομμουνιστικὸν σχέδιον, αἱ ΗΠΑ θὰ ἔχουν πλέον τόσον ἀπομονωθῆ διεθνῶς, τόσον διαβρωθῆ, ὑπονομευθῆ καὶ φθαρῆ ἐσωτερικῶς, τόσον ἀφοπλισθῆ ψυχολογικῶς καὶ τόσον καταρρεύσῃ ἠθικῶς διὰ τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου», ὥστε δὲν θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ χρησιμοποιήσουν ἀποτελεσματικῶς τὴν ὑλικὴν στρατιωτικήν των ἰσχύν.

Ὁ Νέος Πόλεμος, εἶναι, λοιπόν, ὑπόθεσις πολλῶν γενεῶν. Καλύπτει ἤδη μισὸν αἰῶνα. Θὰ καλύψῃ ὁπωσδήποτε καὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Θὰ ἀποδειχθῇ ὁ μακρύτερος Πόλεμος τῆς Ἱστορίας.

V· Τὸ σχετικῶς ἀδάπανον

«Αἱ ἀγγλικαὶ ραδιοφωνικαὶ ἐκπομπαὶ πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν κοστίζουν ὅσον ἕνα μέτριον καταδρομικόν. Ἀλλὰ ἀξίζουν ὅσον ὅλα μαζὶ τὰ θωρηκτά μας».

Μπροὺς Λόκχαρτ

Ὑπάρχει ἡ ἀντίληψις, ὅτι ὁ Πολιτικὸς Πόλεμος εἶναι πολὺ δαπανηρὸς καὶ ὅτι ἄρα αἱ ὑπηρεσίαι Προπαγάνδας καὶ οἱ ἄλλοι

ἀνάλογοι φορεῖς του, ἀποτελοῦν δυσβαστάκτους πολυτελείας διὰ μὴ πλουσίας χώρας. Πρόκειται περὶ μύθου σκοπίμως καλλιεργηθέντος ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ διεξάγουν μονομερῶς τὸν Νέον Πόλεμον. Ὁ Πολιτικὸς Πόλεμος εἶναι ἀφαντάστως εὐθηνότερος ἀπὸ τὸν Στρατιωτικόν.

Τὰ βιβλία, τὰ φυλλάδια, αἱ ἐφημερίδες, αἱ σχολαί, αἱ διαλέξεις, αἱ ραδιοφωνικαὶ ἐκπομπαί, αἱ κινηματοκραφικαὶ ταινίαι, τὰ τηλεοπτικὰ προγράμματα, στοιχίζουν ποσὰ κυριολεκτικῶς ἀσήμαντα ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἀεροπλάνα, τὰ πολεμικὰ πλοῖα, τὰ τάνκς, τὰ ὀχυρωματικὰ ἔργα, τὰ πυροβόλα καὶ τὰ πυρομαχικά, διὰ νὰ μὴ ἀναφερθῶμεν εἰς τοὺς πυραύλους καὶ τὰ πυρηνικὰ ὅπλα.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, λ.χ. τὸ 1% τῶν ἐτησίων ἀμυντικῶν δαπανῶν μας θὰ ἦτο ὑπεραρκετὸν διὰ νὰ καλύψῃ ὅλας τὰς ἀμέσους ἀνάγκας μας εἰς τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον. Καὶ ὅμως. Διαθέτομεν τὸ 100% διὰ τὸν πόλεμον ποὺ δὲν διεξάγεται καὶ δὲν γνωρίζομεν ἐάν, πότε, ποῦ καὶ πῶς θὰ διεξαχθῇ καὶ ἀρνούμεθα τὸ 1% εἰς ἐκεῖνον τὸν Πόλεμον ποὺ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὑφιστάμεθα καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀπώλεια μᾶς ἠνάγκασεν νὰ προσφύγωμεν εἰς τὴν 21ην Ἀπριλίου. Ἀκριβῶς ἡ «φθήνεια» τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου εἶναι ἕνας βασικὸς λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὸν ἐπροτίμησαν οἱ κομμουνισταί, οἱ ὁποῖοι ὑστεροῦν τρομακτικῶς ἔναντι τῆς Δύσεως εἰς οἰκονομικὰ μέσα.

Ἡ Ρωσία, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀνταγωνισθῇ οἰκονομικῶς τὰς ΗΠΑ, αἱ ὁποῖαι μόνον ἐντὸς τοῦ 1968, ἔδωσαν εἰς τὸν Τρίτον Κόσμον μεγαλυτέραν οἰκονομικὴν βοήθειαν ἀπὸ ὅσην τοῦ παρέσχεν ὁλόκληρος ὁ κομμουνιστικὸς κόσμος καθ' ὅλην τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον. Διὰ τοῦτο, ὅπως παρατηρεῖ ἡ Σ. Λαμπέν, προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ἕνα εἶδος «καταμερισμοῦ ἐργασίας» εἰς παγκόσμιον κλίμακα. Οἱ Ἀμερικανοὶ διαθέτουν τὰ χρήματα. Οἱ Ρῶσοι, ἐπιχειροῦν νὰ διαθέτουν τὰς ἰδέας, ὥστε ἐν τέλει νὰ ἀξιοποιοῦν πρὸς ὄφελός των τὰ Ἀμερικανικὰ χρήματα. Λ.χ. Οἱ Ἀμερικανοὶ δωρίζουν ἕνα πανεπιστήμιον εἰς μίαν χώραν. Οἱ Ρῶσοι ἀδυνατοῦν νὰ τοὺς μιμηθοῦν. Προσπαθοῦν ὅμως νὰ ἐπανδρώσουν τὰς ἕδρας του μὲ φίλους των καθηγητὰς καὶ νὰ θέσουν ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν των τὴν ἕνωσιν τῶν φοιτητῶν ποὺ θὰ σπουδάζουν εἰς αὐτὸ τὸ πανεπιστήμιον. Ἀποτέλεσμα: Τὸ ἵδρυμα ποὺ ἔγινε μὲ Ἀμερικανικὰ χρήματα, θὰ ἐργάζεται διὰ τὴν Ρωσίαν. Θὰ «παράγῃ» κομμουνιστάς!

Βεβαίως, τὰ ἀνωτέρω δὲν σημαίνουν, ὅτι δὲν χρειάζονται καὶ οἱ στρατιωτικοὶ ἐξοπλισμοί. Ὁ ἐχθρὸς πλήττει, ὅπου εἶναι ἰσχυρότερος. Ἐὰν λοιπὸν αἰσθανθῇ ἰσχυρότερος στρατιωτικῶς, θὰ μᾶς πλήξῃ ἐκεῖ. Ἄρα, ὁ μόνος τρόπος νὰ ἀποφευχθῇ ἡ παγκόσμιος στρατιωτικὴ σύρραξις καὶ νὰ διαφυλαχθῇ αὐτὴ ἔστω ἡ τόσον ἰδιότυπος Πυρηνικὴ Εἰρήνη, εἶναι νὰ διατηροῦμεν πάντοτε τοὺς ἐξοπλισμούς μας εἰς τὸ ἀναγκαῖον ὕψος, ὥστε οὐδέποτε νὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς τὸν ἐχθρὸν νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸν πειρασμὸν τῆς γενικῆς στρατιωτικῆς ἐπιθέσεως.

Ἐξ ἄλλου, εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Πυρηνικῆς Εἰρήνης ἡ στρατιωτικὴ βία ἀποφεύγεται μόνον εἰς παγκόσμιον κλίμακα. Τοπικῶς ἢ περιφερειακῶς ἢ ἐσωτερικῶς, ἡ βία αὐτὴ χρησιμοποιεῖται. Ἄρα, κάθε χώρα εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ μεριμνᾷ καὶ διὰ τὴν στρατιωτικήν της ἄμυναν.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ θέλομεν νὰ τονίσωμεν εἶναι, ὅτι ὀφείλει νὰ μεριμνᾷ ὄχι μόνον διὰ τὴν στρατιωτικήν της ἄμυναν, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ τοὐλάχιστον εἰς τὸν ἴδιον βαθμὸν καὶ διὰ τὴν ἰδεολογικήν, ψυχολογικήν, οἰκονομικὴν καὶ πολιτικήν της ἄμυναν. Χωρὶς αὐτὴν τὴν μέριμναν, ἀκόμη καὶ ἡ τελειοτέρα στρατιωτικὴ προπαρασκευὴ ἠμπορεῖ τελικῶς νὰ ἀποδειχθῇ ἄχρηστος.

Ἄλλωστε, ἡ Συνύπαρξις εἶναι προϊὸν μιᾶς γενικῆς ἰσορροπίας δυνάμεων. Καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἰσορροπία ἐὰν δὲν ἀντιμετωπισθῇ ὁ ἐχθρὸς εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, στρατιωτικόν, πολιτικόν, προπαγανδιστικόν, οἰκονομικόν.

VI. Ἡ μονιμότης τοῦ ἀποτελέσματος

«Ὁ Πολιτικὸς Πόλεμος δύναται νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἐπέτυχαν ποτὲ οἱ συνήθεις πόλεμοι».

Τζ. Σκὸττ («Ψυχολογικὸς Πόλεμος»)

Ὁ «Πολιτικὸς Πόλεμος» ἔχει ὡς ἀπώτερον στρατηγικόν του σκοπὸν τὴν πλήρη καὶ ὁριστικὴν ἐπιβολὴν τῆς βουλήσεως τοῦ ἐπι-

τιθεμένου καὶ τὴν ἀπόλυτον ἐξουθένωσιν, τὴν μέχρις ἐξαφανίσεως ἐκμηδένισιν τοῦ ἡττημένου.

Ἡ στρατιωτικὴ κατάκτησις ἔχει κατὰ κανόνα, χαρακτῆρα π ρ ο σ ω ρ ι ν ό ν. Εἶναι μία βεβαία κατοχή, τῆς ὁποίας ὅλοι ἔχουν συνείδησιν καὶ ἡ ὁποία λογικῶς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ αἰωνίως. Ἡ «πολιτικὴ» κατάκτησις, ὅμως, ἐὰν ἐπιτύχῃ τὰς βαθυτέρας ἐπιδιώξεις της, εἶναι μ ό ν ι μ ο ς. Ὁ ὑποδουλωμένος, δὲν χάνει ἁπλῶς τὴν ἐλευθερίαν του. Χάνει τὴν ψυχήν του.

Τὸ κατακτώμενον ἔθνος, πρέπει νὰ ἀπωλέσῃ τὴν συνείδησίν του. Νὰ ἀποκοπῇ ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμον καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν του καὶ τὰς παραδόσεις του. Νὰ «ἀπεθνοποιηθῇ». Διὰ τῆς προπαγάνδας, τῆς εἰδικῶς κατευθυνομένης παιδείας, τῆς μαζικῆς πλύσεως ἐγκεφάλου, τῆς διαστρεβλώσεως τῆς ἱστορίας, τοῦ συστηματικοῦ ψυχολογικοῦ βιασμοῦ του, τὸ κατακτώμενον ἔθνος, ὀφείλει νὰ μετατραπῇ εἰς ἔθνος ἐ θ ε λ ο δ ο ύ λ ω ν.

Ὁ δοῦλος, ἔχει συνείδησιν τῆς δουλείας του, ἐλπίζει νὰ ἐπανεύρῃ κάποτε τὴν ἐλευθερίαν του, ἀγωνίζεται δι' αὐτήν. Ὁ ἐθελόδουλος, ἀντιθέτως, πιστεύει τὸν ἑαυτόν του εὐτυχῆ, ἐκλαμβάνει τὴν δουλείαν του ὡς «ἀπελευθέρωσιν» καὶ δὲν ἐπιδιώκει τὴν ἀποτίναξίν της. Ἄρα, χάνει κάθε προοπτικὴν ἀπελευθερώσεως.

Ὁ Ἕλλην τὴν καταγωγὴν κομμουνιστής, ποὺ προσφέρει τὴν ἑλληνικὴν Μακεδονίαν καὶ Θράκην εἰς ξένους, ἀποκρούει τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς βορείου Ἠπείρου, καταπολεμᾶ τὴν Ἕνωσιν τῆς Κύπρου καὶ ἀναγνωρίζει τὴν Ρωσίαν ὡς «πατρίδα τοῦ προλεταριάτου», «φρούριον τῆς ἐπαναστάσεως» κ.ο.κ., ἀποτελεῖ μίαν κλασσικὴν περίπτωσιν ἐθελοδούλου - προϊόντος τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου».

Ἐμεῖς, οἱ Ἕλληνες, ὑπεδουλώθημεν πολλὰς φορὰς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἱστορίας μας. Μᾶς ὑπεδούλωσαν οἱ ρωμαῖοι, οἱ τοῦρκοι, οἱ γερμανοί. Πάντοτε ὅμως, εἴχαμε συνείδησιν τῆς δουλείας μας. Δὲν ἐχάσαμε τὸν ἑαυτόν μας. Ὠνειρευόμεθα τὴν ἀπελευθέρωσιν. Καὶ κάποτε, τὴν ἐκερδίσαμεν. Ἐὰν ὅμως εἴχαμε γίνει ἐθελο - δοῦλοι, ἐὰν λ.χ. ἐπὶ τουρκοκρατίας εἴχαμε χάσει τὴν θρησκείαν καὶ τὴν γλῶσσαν μας, ἐὰν εἴχαμε «τουρκέψει» γενικῶς, σήμερον δὲν θὰ ὑπῆρχαν οὔτε Ἑλλὰς οὔτε Ἑλληνισμός. Θὰ ἀπετέλουν ἁπλῆν ἱστορικὴν ἀνάμνησιν.

Ἀκριβῶς αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν δουλείαν θέλει νὰ ἐπιβάλῃ ὁ

κομμουνιστικὸς ὁλοκληρωτισμός. Δὲν ἐπιδιώκει τὴν στρατιωτικὴν κατάκτησιν. Διότι αὐτὴ εἶναι προσωρινή. Ὀνειρεύεται τὴν «πολιτικὴν» κατάκτησιν. Διότι αὐτὴ εἶναι αἰωνία. Ὁ κομμουνισμὸς θέλει νὰ κατακτήσῃ ὁλόκληρον τὸν κόσμον καὶ διὰ παντός.

VII· Διαφοραὶ κλασσικοῦ καὶ νέου πολέμου

	Κλασσικὸς Πόλεμος (Ὀρθόδοξος Στρατιωτικὴ Ἐπιχείρησις)	Πολιτικὸς Πόλεμος (Ποικιλόμορφος Ἀνατρεπτικὴ Ἐπιχείρησις).
Ἔδαφος Δράσεως:	Τὸ θέατρον τῆς ἐνόπλου συγκρούσεως, δηλ., ἡ ζώνη ἐπιχειρήσεων καὶ τὸ πεδίον μάχης.	Ἡ κοινὴ γνώμη, δηλ. τὸ κοινωνικὸν σύνολον καὶ τὰ ἐπὶ μέρους στρώματά του.
Μέσα Δράσεως:	Τὰ πολεμικὰ ὅπλα	Ὅλαι αἱ ἐκφάνσεις τῆς ἀνθρωπίνου ὑπάρξεως: δικαιώματα, αἰτήματα, ψυχικαὶ καταστάσεις κ.λ.π.
Ἀντικειμεν. Σκοπὸς	Ἡ κατάκτησις ἐδάφους (ὀχυρῶν, πόλεων κλπ.).	Ἡ κατάκτησις ἀνθρώπων (σκέψεων καὶ συνειδήσεων τῆς κοινῆς γνώμης).
Χρόνος:	Σαφῶς καθωρισμένος. Ὁ πόλεμος εἶναι χρονικῶς περιωρισμένος.	Χάνεται εἰς τὸ μέλλον. Ὁ Πόλεμος εἶναι ἀδέσμευτος ἀπὸ τὸν χρόνον, διαρκής, χωρὶς ἀνάπαυλαν.

VII· Συμπεράσματα

Γνωρίσματα τοῦ Σιωπηλοῦ Πολέμου τῆς Πυρηνικῆς Ἐποχῆς μας, εἶναι:

α) Ὁ παγκόσμιος χαρακτὴρ τῆς Στρατηγικῆς του.

β) Ἡ καθολικότης τῶν χρησιμοποιουμένων μέσων.

γ) Ἡ καθολικὴ (γενικὴ) Στρατηγική του.

ε) Τὸ σχετικῶς ἀδάπανον.

στ) Ἡ ὁριστικότης τοῦ ἐπιτυγχανομένου ἀποτελέσματος (φαινόμενον τῆς ἐθελοδουλείας).

Ὁ Πολιτικὸς Πόλεμος, λοιπόν, εἶναι ἡ χρησιμοποίησις ὅλων τῶν μορφῶν βίας, πλὴν τῆς γενικῆς ἐνόπλου συρράξεως, βάσει μιᾶς παγκοσμίου στρατηγικῆς ἀντιλήψεως καὶ δι' ὁσονδήποτε χρονικὸν διάστημα ἀπαιτηθῇ, πρὸς ὁριστικήν, τελεσίδικον ἐπιβολὴν τῆς βουλήσεώς μας.

Συχνότατα εἰς αὐτὸν τὸν Νέον Πόλεμον:

— Αἱ ἰδέαι εἶναι ἐκρηκτικώτεραι ἀπὸ τὰς ὀβίδας.
— Τὰ συνθήματα πλήττουν τοὺς στόχους ἰσχυρότερον ἀπὸ τὰς βόμβας.
— Αἱ λέξεις εἶναι δραστικώτεραι ἀπὸ τὰς σφαίρας.
— Ὁ βομβαρδισμὸς διὰ τῶν ἐντύπων ἀποδίδει περισσότερον ἀπὸ τὸν βομβαρδισμὸν τοῦ πυροβολικοῦ.
— Μία σχολὴ στελεχῶν, εἶναι σημαντικωτέρα ἀπὸ ἕνα Κ Ε Ν.
— Μία ἐφημερὶς μεγάλης κυκλοφορίας, ἠμπορεῖ νὰ παίξῃ ρόλον μεγαλύτερον ἀπὸ ἕνα Σῶμα Στρατοῦ.
— Ἕνας ἐξιδανικευμένος «ἥρως» ἢ «μάρτυς», ἐπηρεάζει τὰς ἐξελίξεις περισσότερον ἀπὸ μίαν θετικὴν κοινωνικὴν πολιτικὴν ἢ ἀπὸ μίαν ἐπιτυχῆ οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν.
— Μερικοὶ ἱκανοὶ διαμορφωταὶ τῆς Κοινῆς Γνώμης, δύνανται νὰ ἀνατινάξουν μίαν κραταιὰν συμμαχίαν.
— Ἕνας πράκτωρ, ἠμπορεῖ νὰ ἀποδώσῃ περισσότερα ἀπὸ ἕνα ἀτομοκίνητον ὑποβρύχιον.
— Ἕνας συνοδοιπόρος, τοποθετημένος εἰς κατάλληλον θέ-

σιν, ἴσως νὰ ἐκμηδενίσῃ μίαν ὑπέροχον στρατιωτικὴν νίκην.

— Μία ἐπιτυχὴς προπαγανδιστικὴ κινηματογραφικὴ ταινία, ἴσως ἀποδειχθῇ ἀποτελεσματικωτέρα ἀπὸ ἑκατὸν ἀεροπλάνα.

—Ἕνας προπαγανδιστὴς εἶναι ἐξ ἴσου πολύτιμος μὲ ἕνα στρατηγόν.

Γ'. Μορφαὶ τοῦ Νέου Πολέμου

«Ὀφείλομεν νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι ἡ ἀπόσπασις μιᾶς πολιτικῆς νίκης ἔχει σημασίαν πρωταρχικὴν καὶ πολὺ μεγαλυτέραν ἀξίαν ἀπὸ τὴν ἀπόσπασιν μιᾶς προσωρινῆς στρατιωτικῆς νίκης».

Μάο - Τσὲ - Τοὺγκ

Δυνάμεθα νὰ ξεχωρίσωμεν πέντε βασικὰς κατηγορίας μορφῶν, μεθόδων, καὶ μέσων τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου» ὁ ὁποῖος ἔτσι, διαιρεῖται εἰς πέντε μερικοτέρους «πολέμους».

I. Ὁ Κοινωνικὸς Πόλεμος

«Πάντα βρίσκονται δυσαρεστημένοι καὶ ποὺ ἐπιθυμοῦν ἀλλαγές».
Ν. Μακιαβέλλι («Ὁ Ἡγεμόνας»)

Σκοπὸς αὐτοῦ τοῦ πολέμου, εἶναι ἡ διάσπασις τῆς συνοχῆς καὶ γενικῶς ἡ ἐσωτερικὴ ἐξασθένησις τῆς ἀντιπάλου κοινωνίας, ὥστε ἡ τελευταία εἴτε νὰ καταληφθῇ ἐκ τῶν ἔνδον εἴτε νὰ καταρρεύσῃ εὐκόλως μὲ τὸ πρῶτον κτύπημα ποὺ θὰ τῆς καταφερθῇ ἐκ τῶν ἔξω.

Ἀπὸ κομμουνιστικῆς πλευρᾶς, ὁ «Κοινωνικὸς Πόλεμος» χρησιμοποιεῖ δύο κυρίως μέσα:

1. Τὴν θεωρίαν περὶ «πάλης τῶν τάξεων»: Συμφώνως πρὸς αὐτήν, οἱ ἄνθρωποι δὲν διακρίνονται κατὰ ἔθνη, ἀλλὰ κατὰ κοινωνικὰς τάξεις. Εἰς τὴν πραγματικότητα, λέγουν οἱ μαρξισταί, εἰς κάθε ἔθνος, ὑπάρχουν δύο «ἔθνη». Τὸ «ἔθνος» τῶν πλουσίων καὶ τὸ «ἔθνος» τῶν πτωχῶν. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο τάξεων, ὑπάρχει πόλεμος: συνεχής, ἀδιάκοπος, ἀνειρήνευτος, χωρὶς ἀνακωχήν. Ἡ ταξικὴ πάλη, ἀποτελεῖ «νόμον» καὶ «κινητήριον δύναμιν τῆ» Ἱστορίας». Συνεργασία ἢ εἰρηνικὴ συνύπαρξις τῶν τάξεων εἶναι ἀδύνατος. Οἱ ὑποστηρικταὶ τῆς ταξικῆς εἰρήνης, εἴτε παραλογίζονται, εἴτε ψεύδονται.

Ἐὰν ἡ ὡς ἄνω θεωρία γίνῃ ἀποδεκτή, τότε αὐτομάτως, μία ἐθνικὴ κοινωνία, διχοτομεῖται. Χωρίζεται εἰς δύο ἀντίπαλα στρατόπεδα, τὸ «ἀστικὸν» καὶ τὸ «προλεταριακόν», τὰ ὁποῖα ἐπιδίδονται εἰς ἀγῶνα ἀλληλοεξοντώσεως. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, μὲ τὴν ταξικὴν πάλην, ἡ ἐθνικὴ ἑνότης καταλύεται, ἡ κοινωνικὴ συνοχὴ καταστρέφεται, τὸ ἔθνος - στόχος διασπᾶται, φθείρεται ἐσωτερικῶς καὶ βαδίζει πρὸς τὴν ὁλικὴν κατάρρευσίν του.

2. Τ ή ν θ ε ω ρ ί α ν τ ο ῦ « δ ι ε θ ν ι σ μ ο ῦ » ἢ τ ῆ ς « π ρ ο λ ε τ α ρ ι α κ ῆ ς ἀ λ λ η λ ε γ γ ύ η ς ». Ἀφοῦ κατὰ τὴν μαρξικὴν θεωρίαν τῆς ταξικῆς πάλης, ἡ ἀληθὴς πραγματικότης δὲν εἶναι τὸ ἔθνος, ἀλλὰ ἡ κοινωνικὴ τάξις, μοναδικὴ ἀλληλεγγύη πρέπει νὰ εἶναι ἡ ταξική, δηλαδὴ ἡ ἀλληλεγγύη μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς αὐτῆς κοινωνικῆς τάξεως. Ὄχι λοιπὸν ὅλοι οἱ Ἕλληνες μὲ τοὺς Ἕλληνας, οἱ Βούλγαροι μὲ τοὺς Βουλγάρους κλπ., ἀλλὰ ὅλοι οἱ «ἀστοὶ» μὲ τοὺς «ἀστοὺς» καὶ ὅλοι οἱ «προλετάριοι» μὲ τοὺς «προλεταρίους».

Ἐάν, συνεπῶς ὑποθέσωμεν, ὅτι ἔχωμεν σύγκρουσιν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Βουλγαρίας, ἡ φυσιολογικὴ θέσις τοῦ Ἕλληνος ἐργάτου, κατὰ τοὺς κομμουνιστάς, δὲν εἶναι εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Ἑλλάδος ἀφοῦ ἐκεῖ, κατὰ τὴν κομμουνιστικὴν ἄποψιν, κυβερνοῦν οἱ «ἀστοί», οἱ ἐχθροί του, ἀλλὰ εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Βουλγαρίας, διότι ὑποτίθεται, ὅτι ἐκεῖ κυβερνᾷ τὸ «προλεταριᾶτον», ἡ ἰδική του τάξις. Μὲ ἄλλους λόγους, ὁ Ἕλλην ἐργαζόμενος, ὀφείλει νὰ στραφῇ κατὰ τῆς «ἀστικῆς» Ἑλλάδος καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν «προλεταριακὴν» Βουλγαρίαν. Αὐτὴ εἶναι ἡ «νόμιμος» στάσις του, κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ «προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ», ἐνῶ ἡ πίστις πρὸς τὴν «ἀστικὴν» Ἑλλάδα θὰ ἀπετέλει «προδοσίαν».

Ἐὰν αὐτὴ ἡ θεωρία, εὕρῃ ὀπαδούς, τότε, ἕνα τμῆμα τῆς ἐθνικῆς κοινωνίας μεταβάλλεται αὐτομάτως εἰς προγεφύρωμα τοῦ ἐχθροῦ. Δημιουργεῖται μία «πέμπτη φάλαγξ» ἡ ὁποία δρᾷ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐθνικῆς κοινωνίας πρὸς ὄφελος τῶν ἀντιπάλων της. Καὶ ἡ φάλαγξ αὐτή, εἶναι ἀκόμη περισσότερον ἐπικίνδυνος, διότι ἡ μάζα της, κατὰ βάσιν, δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐξαγορασμένους πράκτορας, ἀλλὰ ἀπὸ φανατικοὺς «ἐθελοντὰς» ὀπαδούς. Πρόκειται δι᾽ ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ὁ ἐχθρὸς ἔχει κυριεύσει τὴν ψυχὴν καὶ οἱ ὁποῖοι δροῦν ἐθελουσίως, κάποτε ἀκόμη καὶ θυσιαζόμενοι, ἐναντίον τῆς πατρίδος των.

Ἡ ἀντιμετώπισις αὐτῆς τῆς στρατιᾶς τῶν φανατισμένων «ἐθελοδούλων» εἶναι ἔργον δυσχερές, διότι τὰ μέλη της δὲν ἔρχονται ἀπὸ ἄλλην χώραν, δὲν ὁμιλοῦν ξένην γλῶσσαν, δὲν φοροῦν κάποιαν στολήν, δὲν κρατοῦν σημαίαν. Ἔχουν τὴν αὐτὴν καταγωγὴν μὲ τοὺς ἀντιπάλους των, ὁμιλοῦν τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, εἶναι συγχωριανοί, γείτονες, συμμαθηταί, συνάδελφοι, συγγενεῖς. Καὶ ὅμως εἶναι

οἱ ἐχθροί. Διότι ὑπηρετοῦν ξένην ἰδεολογίαν, ξένα συμφέροντα, ξένας ἐπιδιώξεις, ἐντὸς τοῦ ἐθνικοῦ των χώρου. Αὐτοί, ὡς φορεῖς τοῦ «Κοινωνικοῦ Πολέμου», καθιστοῦν τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον πανταχοῦ παρόντα καὶ μετατρέπουν ὁλόκληρον τὸ ἔδαφος τῆς χώρας εἰς τὴν ὁποίαν δροῦν, εἰς ἀπέραντον πεδίον του.

Ὁ Κοινωνικὸς Πόλεμος δὲν περιορίζεται εἰς τὴν «πάλην τῶν τάξεων» καὶ τὸν «προλεταριακὸν διεθνισμόν». Ἐκμεταλλεύεται κάθε πρόβλημα, κάθε ἀντίθεσιν, κάθε σύγκρουσιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μιᾶς κοινωνίας. «Ἀξιοποιεῖ» καταλλήλως, τροφοδοτεῖ, ἐνισχύει, συντηρεῖ, ὀξύνει, καὶ περιπλέκει τὰς φυλετικὰς διακρίσεις, τὰς ἐθνικὰς ἀντιθέσεις, τὰς γλωσσικὰς διαφοράς, τοὺς ἐθνοθρησκευτικοὺς φανατισμός, τὴν κοινωνικὴν ἀντιζηλίαν, τὴν δυσαρέσκειαν διαφόρων κοινωνικῶν στρωμάτων, τὴν σύγκρουσιν τῶν γενεῶν κάθε τὶ ποὺ ἠμπορεῖ νὰ βλάψῃ καὶ νὰ ἐξασθενήσῃ τὴν κοινωνίαν - στόχον.

II. Ὁ Οἰκονομικὸς Πόλεμος

«Τὸ παλαιὸν δόγμα «ὅποιος δὲν ἐργάζεται δὲν τρώγει», ἐμεῖς τὸ μετατρέψαμεν εἰς «ὅποιος δὲν ὑποτάσσεται, δὲν τρώγει».

Λ. Τρότσκυ

Εἰς αὐτόν, σκοπὸς εἶναι ἡ οἰκονομικὴ καταστροφὴ ἢ ὑποδούλωσις τοῦ ἀντιπάλου. Πρὸς τοῦτο, ἐπιδιώκεται ἡ ἀναστολὴ τῆς οἰκονομικῆς του ἀναπτύξεως, ἡ πρόκλησις πληθωρισμοῦ, ἡ ἐξάρτησις τῆς οἰκονομικῆς του ἐπιβιώσεως ἀπὸ τὴν ἐκ μέρους του ἐκπλήρωσιν ὡρισμένων ὅρων.

Ὡς μέσα πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἀνωτέρω χρησιμοποιοῦνται ἡ ὑποκίνησις κύματος διεκδικήσεων καὶ ἀπεργιῶν, ἡ καλλιέργεια κλίματος ἀνυπομονησίας ὡς πρὸς τὴν ἱκανοποίησιν προώρως δημιουργουμένων ὑπερμέτρων ἀναγκῶν, ἡ πρόκλησις οἰκονομικοῦ χάους. Παραλλήλως εἴτε συγχρόνως εἴτε κεχωρισμένως, χρησιμοποιοῦνται καὶ αἱ ἐμπορικαὶ ἀνταλλαγαί, ἡ παροχὴ οἰκονομικῆς ἢ τεχνικῆς βοηθείας κ.ο.κ.

Διὰ τοῦτο, αἱ ἐμπορικαὶ ἀνταλλαγαὶ μὲ τὸ ἀντίπαλον στρατό-

πεδον ἐὰν καὶ ὅταν εἶναι ἀναγκαῖαι, καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς χώρας μας εἶναι, πρέπει νὰ πραγματοποιοῦνται καὶ νὰ ἀναπτύσσωνται, ἀλλὰ πάντοτε μέχρις ἑνὸς σημείου. Δὲν ἐπιτρέπεται δηλαδή, νὰ ὑπερβοῦν ἕνα ὅριον ἀσφαλείας τὸ ὁποῖον θὰ χαράξουν οἱ πρὸς τοῦτο εἰδικοί. Τότε, ἐὰν κάποτε, δι' οἱονδήποτε λόγον ἡ ἄλλη πλευρὰ θελήσῃ νὰ μᾶς ἐκβιάσῃ διὰ τῆς διακοπῆς τῶν ἀνταλλαγῶν, θὰ δυνηθῇ βεβαίως νὰ μᾶς βλάψῃ, ἀλλὰ πάντως, δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ μᾶς θανατώσῃ οἰκονομικῶς. (*)

(*) Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωσις τῆς Τσεχοσλοβακίας, ἐναντίον τῆς ὁποίας, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ 1968, ἡ Ρωσία, ἐχρησιμοποίησεν ἐντόνως καὶ τὸ ὅπλον τοῦ οἰκονομικοῦ ἐκβιασμοῦ. Πράγματι ἡ Τσεχοσλοβακία ὑπεχρεώθη νὰ κατευθύνη τὸ 80% τῶν ἐξαγωγῶν της πρὸς τὴν 'Ανατολήν. Διὰ τῆς «Κομεκόν» ἐξηναγκάσθη νὰ προσαρμόση τὴν παραγωγήν της εἰς τὰς σοβιετικὰς ἀνάγκας καὶ ἀντιλήψεις. Ἡ οἰκονομία της κατέστη ἐξάρτημα καὶ συμπλήρωμα τῆς ρωσικῆς. Διὰ νὰ τὴν ἐκβιάση, ἡ Μόσχα ἠπείλησεν ὅτι θὰ διέκοπτεν πλήρως κάθε ἀγορὰν τσεχοσλοβακικῶν εἰδῶν. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο ἀκαριαῖον. Διότι ἡ Τσεχοσλοβακία δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνεύρη ἀμέσως νέους ἀγοραστὰς τῶν προϊόντων της. Ἄλλωστε, αὐτά, δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς δυτικὰς ἀνάγκας καὶ ἀντιλήψεις. Τὰ εἴδη ποὺ παράγει ἡ Τσεχοσλοβακία, καλύπτουν ρωσικάς, ὄχι δυτικὰς ἀνάγκας. Καὶ ἡ ποιότης των ἐκφράζει ρωσικὰς ὄχι δυτικὰς ἀντιλήψεις. Ἀκόμη, τὸ κόστος των εἶναι ὑψηλόν. Διότι ὅπως ἡ οἰκονομία ὅλων τῶν κομμουνιστικῶν χωρῶν ἔτσι καὶ ἡ τῆς Τσεχοσλοβακίας δὲν εἶναι ἀνταγωνιστική. Ἄρα, ἡ Τσεχοσλοβακία δὲν ἠμπορεῖ νὰ προσφέρη εἰς τὴν Δύσιν τὰ εἴδη ποὺ αὐτὴ χρειάζεται, οὔτε εἰς τὴν ποιότητα καὶ εἰς τὰς τιμὰς ποὺ αὐτὴ θὰ ἤθελεν. Διὰ νὰ τὸ ἐπιτύχη, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναπροσαρμόση ἐκ βάθρων τὴν παραγωγήν της. Τοῦτο βεβαίως θὰ ἦτο πρὸς τὸ συμφέρον της. Διότι θὰ ἀπέκτα μίαν πράγματι σύγχρονον, ἀνταγωνιστικὴν καὶ βιώσιμον οἰκονομίαν. Ὅμως, ἡ ἀναπροσαρμογή, θέλει ἀρκετὰ ἔτη καὶ πολλὰ χρήματα διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ. Ἕως τότε τί θὰ ἐγίνετο;

Ἀλλά, δὲν εἶναι μόνον αἱ ἐξαγωγαί. Ἡ Τσεχοσλοβακία ἐξαρτᾶται καὶ διὰ τὰς εἰσαγωγάς της ἀπὸ τὴν Ρωσίαν. Ἀπὸ ἐκεῖ παίρνει σιτηρὰ διὰ νὰ τραφῆ, πετρέλαιον καὶ σιδηρομετάλλευμα διὰ νὰ κινήση τὴν βιομηχανίαν της. Ἡ Ρωσία ἠπείλησεν νὰ διακόψη ἀμέσως κάθε ἐξαγωγὴν πρὸς τὴν Τσεχοσλοβακίαν. Τί θὰ ἔκαμνεν ἡ τελευταία; Θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνεύρη ἀμέσως νέους προμηθευτάς; Καὶ μὲ τί θὰ τοὺς ἐπλήρωνεν ἀφοῦ τὰ προϊόντα της δὲν ζητοῦνται εἰς τὰς ἀγορὰς τοῦ μὴ ἀνατολικοῦ κόσμου;

Ἔτσι, ὁ ρωσικὸς ἐκβιασμὸς ἀπέδωσεν. Προκειμένου νὰ ἀποθάνῃ οἰκονομικῶς, ἡ Τσεχοσλοβακία, συνεβιβάσθη μὲ τὴν συμφωνίαν τῆς Μπρατι-

III. Ὁ Μυστικὸς Πόλεμος

«Εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπονομευθῇ τὸ ἠθικὸν ἑνὸς ἔθνους καὶ νὰ διανοιγῇ ὁ δρόμος τῆς Ἐπαναστάσεως, μὲ τὴν μέθοδον τῆς συστηματικῆς δολοφονίας μιᾶς σειρᾶς διακεκριμένων ἀνθρώπων, χωρὶς λόγον, χωρὶς δικαιολογίαν, ἁπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ δημιουργηθῇ μία γενικὴ τρομοκρατία».

Ε. Μπλαβάτσκυ («Τὸ Μυστικὸν Δόγμα»)

Ὁ Μυστικὸς Πόλεμος συνίσταται κυρίως εἰς τὴν ἀθόρυβον ὑπονόμευσιν τοῦ ἀντιπάλου. Τὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιοῦνται εἰς αὐτόν, εἶναι παράνομα καὶ διὰ τοῦτο παραμένουν μυστικά. Μεταξὺ των εἶναι: Ἡ διείσδυσις διὰ τῆς τοποθετήσεως πρακτόρων, ὀπαδῶν ἢ συνοδοιπόρων εἰς ζωτικὰς θέσεις τοῦ ἀντιπάλου ὀργανισμοῦ.

Ἡ ἐξαγορὰ συνειδήσεων ἢ ὁ ἐκβιασμὸς διαφόρων προσωπικοτήτων, ὥστε νὰ μεταβληθοῦν εἰς ὄργανα ἐξυπηρετήσεως τοῦ ἐχθροῦ.

Ἡ κατασκοπεία, τὸ σαμποτάζ, ἡ ἀπαγωγὴ ἢ δολοφονία.

Ἡ ὑπονόμευσις διὰ τῆς δημιουργίας παρανόμων συνωμοτικῶν πυρήνων εἰς τὸν κρατικὸν μηχανισμόν, τὰς ἐνόπλους δυνάμεις καὶ τὰ σώματα ἀσφαλείας τοῦ ἀντιπάλου.

Ἡ διάβρωσις ἐχθρικῶν ἐφημερίδων, καὶ γενικῶς μέσων ἐπηρεασμοῦ τῆς Κοινῆς Γνώμης ὡς καὶ ἀντιπάλων κομμάτων

σλάβας ἡ ὁποία ἤνοιξεν τὴν ὁδὸν εἰς τοὺς ρώσους εἰσβολεῖς.

Ἀνάλογος κάπως εἶναι καὶ ἡ κατάστασις τῆς Αἰγύπτου. Αὐτή, μετὰ τὴν ἧτταν της τοῦ 1967, ἠναγκάσθη νὰ προμηθευθῇ ἐπειγόντως τεραστίας ποσότητας νέων ὅπλων. Διὰ νὰ τὸ ἐπιτύχη, ἀπηυθύνθη πρὸς τὴν Ρωσίαν. Αὐτή, ἀνταπεκρίθη. Διὰ νὰ τῆς δώση ὅμως τὰ ὅπλα, ἐζήτησεν ἐγγυήσεις. Καὶ ἡ Αἴγυπτος ἐνεχυρίασεν τὴν παραγωγήν της εἰς βάμβακα, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ βασικὸν ἐξαγωγὸν προϊόν της, διὰ τὰ 25 ἑπόμενα ἔτη! Ἔτσι ὁ Νάσερ ἠναγκάσθη νὰ δεχθῇ τὸν ρωσικὸν στόλον καὶ τοὺς ρώσους συμβούλους.

ἢ σωματείων, ἀπὸ εἰδικῶς πρὸς τοῦτο ἀποστελλομένους ἀνθρώπους.

Τέλος, καὶ ἡ ἔκλυσις τῶν ἠθῶν, ἡ ἐνίσχυσις τῆς ἐγκληματικότητος, ἡ πρόκλησις πάσης φύσεως διαφθορᾶς περιλαμβάνονται εἰς τὸ ὁπλοστάσιον τοῦ Μυστικοῦ Πολέμου. Λ.χ. ἡ κομμουνιστικὴ Κίνα διοχετεύει τεραστίας ποσότητας ὀπίου πρὸς τὴν Δύσιν.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος προσέδωσεν εἰς τὸν Μυστικὸν Πόλεμον τὴν σύγχρονον ὄψιν του καὶ τὸν ἀνήγαγεν εἰς πραγματικὴν ἐπιστημονικὴν τέχνην, εἶναι ὁ κομμουνισμός. Ὁ Λένιν ἔθεσε τὰς βάσεις τῆς θεωρίας τῆς «δυαδικότητος» τοῦ Κ.Κ., ἤτοι τοῦ συνδυασμοῦ νομίμου καὶ παρανόμου δράσεως καὶ τῆς ὑπεροχῆς τῆς δευτέρας ἔναντι τῆς πρώτης. Συμφώνως πρὸς αὐτὴν τὴν θεωρίαν, τὸ Κ.Κ. πρέπει παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ ἔχῃ δύο ὄψεις — δύο μηχανισμούς: ἕνα νομιμοφανῆ — φανερὸν καὶ ἕνα ἄλλον συνωμοτικὸν — κρυφόν. Ὁ δεύτερος, εἶναι ὁ σημαντικώτερος καὶ κατευθύνει τὸν πρῶτον. Οἱ δύο μηχανισμοὶ ὀφείλουν νὰ συντονίζουν τὴν δρᾶσιν των ἡ ὁποία, ἔτσι, πραγματοποιεῖται ταυτοχρόνως εἰς δύο διαφορετικὰ ἐπίπεδα. Ἡ κυριωτέρα δρᾶσις ὅμως εἶναι ἡ μυστική, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ φανερὰ δρᾶσις πρέπει νὰ χρησιμεύσῃ ὡς προκάλυμμα καὶ ἀσπίς.

Μὲ βάσιν αὐτὰς τὰς λενινιστικὰς ἀντιλήψεις, ὁ κομμουνισμὸς ἔδωσεν πρωτοφανῆ ἔκτασιν εἰς τὸν Μυστικὸν Πόλεμον καὶ συνεκρότησεν τὸν μεγαλύτερον μυστικὸν μηχανισμὸν τῆς Ἱστορίας.

Ἄλλωστε καὶ ὁλόκληρος ὁ σύγχρονος Νέος Πόλεμος ἀρχίζει τὸ 1919, μὲ τὴν ἵδρυσιν τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς, δηλαδὴ μιᾶς συνωμοτικῆς κατὰ βάσιν ὀργανώσεως συγκροτημένης ἐπὶ παγκοσμίου κλίμακος, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μιᾶς Δυνάμεως ἡ ὁποία ἐπεδίωκεν δι' αὐτῆς τὴν κατάκτησιν τοῦ πλανήτου.

IV. Ὁ Στρατιωτικὸς Πόλεμος

«Τὸ μεγάλο παράδειγμα τῆς ΕΣΣΔ, δείχνει στὶς μάζες, τὸν μοναδικὸ δρόμο: τὸ δρόμο ἑνὸς ἀπεγνωσμένου, αἱματηροῦ, ἐξοντωτικοῦ πολέμου».

Χ. Ζόργκο

(«Οἱ νόμοι τῆς Ἱστορίας καὶ οἱ νόμοι τοῦ πυροβολικοῦ»)

1. Ἡ Θεωρία

«Τὸ προλεταριᾶτο δὲν σταματᾶ οὔτε μπροστὰ στὶς σκληρὲς μορφὲς ταξικοῦ ἀγῶνος καὶ δὲν παθαίνει σύγχυσι ἀπὸ τὰ τετριμμένα ξόρκια τῶν ὀππορτουνιστῶν: «μὴν καταφεύγετε στὰ ὅπλα!». Δὲν τὸ τρομάζει ἡ σκληρότητα τῶν μαχῶν. Τότε τὸ σύνθημά του εἶναι «Πιὸ θαρραλέα πᾶρτε τὰ ὅπλα!»

Γκ. Κὰρ

(«Οἱ εἰρηνικοὶ καὶ μὴ εἰρηνικοὶ δρόμοι ἀναπτύξεως τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπαναστάσεως» 1962)

Οἱ κομμουνισταὶ οὐδέποτε ὑπῆρξαν ἐχθροὶ τοῦ Πολέμου. Ἀπεναντίας καταδικάζουν ἐντόνως τὸν «πασιφισμόν», δηλαδὴ τὴν ἄνευ ὅρων ἀντίθεσιν πρὸς οἱονδήποτε πόλεμον. Ἡ τάσις αὐτή, ἡ ὁποία θεωρεῖ τὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Πόλεμον ὡς ζήτημα ἀρχῆς, ἀπαγορεύεται ἀπολύτως καὶ διώκεται τόσον ἐντὸς τῶν Κ.Κ. ὅσον καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου.

Ἡ θεωρία τῶν κομμουνιστῶν διακρίνει τοὺς πολέμους εἰς δύο εἴδη: Τοὺς ἀ δ ί κ ο υ ς καὶ τοὺς δ ι κ α ί ο υ ς. Ὁ κομμουνιστὴς ὀφείλει νὰ εἶναι ἐναντίον τοῦ «ἀ δ ί κ ο υ» πολέμου. Ἀλλὰ ἐπίσης, ὀφείλει νὰ εἶναι ὑπὲρ τοῦ «δ ι κ α ί ο υ» πολέμου.

Ποῖος ὅμως εἶναι «ἄδικος» πόλεμος; Κατὰ τοὺς κομμουνιστὰς τέτοιος εἶναι κάθε πόλεμος ποὺ διεξάγεται ἀπὸ «ἀστούς», δι' «ἀστικὰ» ἰδεώδη καὶ «ἀστικὰς» ἐπιδιώξεις, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐπιθετικοῦ ἢ ἀμυντικοῦ χαρακτῆρος του.

Ἐνῶ «δίκαιος», εἶναι κάθε πόλεμος ποὺ διεξάγεται ἀπὸ κομμουνιστάς, κατὰ τῶν «ἀστῶν» ἢ ποὺ ὁπωσδήποτε στρέφεται κατὰ τῆς «ἰμπεριαλιστικῆς» Δύσεως, τὴν ἐξασθενίζει καὶ ὑποβοηθεῖ τὸν κομμουνισμόν, ἔστω καὶ ἐὰν αὐτὸς εἶναι ἐπιθετικὸς ἢ κατακτητικὸς πόλεμος. (*)

(*) Ὁ κομμουνιστὴς Μ. Αὐγέρης («Θεωρίες γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ τὸν πόλεμο») γράφει σχετικῶς:

«Ὁ μαρξισμὸς δὲν κρίνει τὸ ζήτημα τοῦ Πολέμου καὶ τῆς Εἰρήνης ἀφηρημένα καὶ στὴ γενικότητά του, παρὰ τὸ ἀντικρύζει κάθε φορὰ σύμφωνα μὲ τὴν συγκεκριμένη περίπτωση. Τὸ πρῶτο ἐρώτημα ποὺ θέτει σὰν κρι-

Συνεπῶς, τὸ «ἄδικον» ἢ «δίκαιον» ἑνὸς Πολέμου κρίνεται μὲ καθαρῶς ὑποκειμενικὰ κριτήρια ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς. Ὅποιος Πόλεμος τοὺς βλάπτει, εἶναι αὐτομάτως «ἄδικος». Ὅποιος Πόλεμος τοὺς ὠφελεῖ, ἔστω καὶ ἐμμέσως, εἶναι δίκαιος».

Ἐὰν λ.χ. ἡ σοβιετικὴ Ρωσία εἰσβάλῃ εἰς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην διὰ νὰ τὴν καταλάβῃ, αὐτὴ ἡ ἐπίθεσις, κατὰ τοὺς κομμουνιστάς, θὰ συνιστᾷ «δίκαιον» Πόλεμον, διότι «θὰ βοηθᾷ τὴν ἀνθρωπότητα στὴν προοδευτικὴ πορεία της». Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον «δικαία» ὑπῆρξεν ἡ εἰσβολὴ τῆς Ρωσίας εἰς τὴν Οὐγγαρίαν τὸ 1956, διότι ἂν καὶ οἱ ρῶσοι ἐμάχοντο «μέσα σὲ ξένο ἔδαφος» τὸ ἔκαναν χάριν τῆς «προόδου». Καὶ ἐὰν ἡ «ἀστικὴ» Ἑλλὰς συγκρουσθῇ ποτὲ ἐνόπλως μὲ τὴν «προλεταριακὴ» Βουλγαρίαν, διὰ τὸν οἱονδήποτε κομμουνιστὴν δὲν τίθεται ζήτημα κρίσεως. Τὸ θέμα εἶναι αὐτομάτως λελυμένον. Ὁ πόλεμος, εἶναι ὁπωσδήποτε «ἄδικος» ἀπὸ τὴν

τήριο εἶναι, ποιὰ συμφέροντα καὶ ποιὲς κοινωνικὲς δυνάμεις ἐξυπηρετεῖ ὁ Πόλεμος ἢ ἡ Εἰρήνη. Δὲν εἶναι οὔτε ὑπὲρ τῆς Εἰρήνης μὲ κάθε θυσία, οὔτε ἐναντίον ὅλων τῶν Πολέμων χωρὶς ἐξαίρεση. Ὁ μαρξισμὸς καταδικάζει... τὴν παθητικὴ στάση τοῦ τολστοϊσμοῦ ἐμπρὸς στὸ κακὸ καὶ τὴν εἰρηνοφιλία, κατὰ σύστημα καὶ σὲ κάθε περίπτωση, τῶν ουτοπικῶν πασιφιστῶν.

Μιὰ τέτοια στάση παθητική, ἐξυπηρετεῖ πάντα τὶς ἀντιδραστικὲς δυνάμεις... Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὑπάρχουν πόλεμοι ποὺ βοηθοῦν τὶς προοδευτικὲς δυνάμεις καὶ προάγουν τὴν ἐξέλιξη τῆς ἀνθρωπότητος... Ὁ μαρξισμὸς δικαιώνει ὅλους τοὺς ἐπαναστατικοὺς πολέμους. Πολλοὶ ἐγκρίνουν τοὺς πολέμους ἂν εἶναι ἀμυντικοὶ καὶ τοὺς καταδικάζουν ἂν εἶναι ἐπιθετικοί. Μὰ ὑπάρχουν ἀμυντικοὶ πόλεμοι ποὺ προστατεύουν ἀντιδραστικὲς καταστάσεις κι' ἀγωνίζονται νὰ κρατηθοῦν στὴν ἀρχὴ ἀντιδραστικὰ καθεστῶτα, καταχτητὲς καὶ τύραννοι. Κι' ἀντίθετα, ὑπάρχουν ἐπιθετικοὶ πόλεμοι ποὺ γίνονται γιὰ τὸ ξελεφτέρωμα τῶν λαῶν ἀπὸ τὶς δουλεῖες τους... Ἡ Σοβ. Ἕνωση εἶναι ἡ ἐπιτιθεμένη στὸν πόλεμο κατὰ τῶν καταχτητῶν Ἰαπώνων στὴν Κίνα, μὰ ἡ ἐνέργεια αὐτὴ εἶναι ὁλοφάνερα δικαιολογημένη ἀπ' τοὺς ἴδιους τοὺς σκοπούς της. Ἔτσι, δὲν μποροῦμε νὰ καταδικάσουμε ἕνα πόλεμο μόνον γιατὶ εἶναι ἐπιθετικὸς ἢ γιατὶ γίνεται μέσα σὲ ξένο ἔδαφος ἢ καὶ νὰ τὸν δικαιώσουμε γιατὶ εἶναι ἀμυντικός, κρίνοντάς τον ἀπάνω στὰ ἐξωτερικὰ αὐτὰ χαρακτηριστικὰ κι' ὄχι σύμφωνα μὲ τοὺς σκοπούς του. Καὶ μόνο οἱ σκοποὶ ποὺ προάγουν τὶς ἐλευθερίες καὶ τὴν εὐτυχία τῶν λαῶν καὶ βοηθοῦν τὴν ἀνθρωπότητα στὴν προοδευτικὴ πορεία της δίνουν τὸ σωστὸ κριτήριο γιὰ νὰ χαρακτηρισθεῖ δίκαιος ἕνας Πόλεμος καὶ ὠφέλιμη μία Εἰρήνη».

πλευράν τῆς «ἀντιδραστικῆς» Ἑλλάδος καὶ «δίκαιος» ἀπὸ τὴν πλευράν τῆς «προοδευτικῆς» Βουλγαρίας. (*)

Διὰ τοῦτο οἱ κομμουνισταὶ ἐπιδίδονται μονίμως εἰς ἀνατρεπτικοὺς καὶ ἐξαπολύουν τοπικοὺς πολέμους, τοὺς ὁποίους χαρακτηρίζουν πάντοτε ὡς «δικαίους» ἀπὸ τῆς πλευρᾶς των, ἔστω καὶ ἐὰν αὐτοὶ ἐμφανῶς εἶναι οἱ ἐπιτιθέμενοι εἰσβολεῖς (Κορέα, Οὐγγαρία, Θιβέτ, Ἰνδία, Βιετνάμ).

Αὐτοχαρακτηρίζονται οἱ κομμουνισταὶ «ἀπελευθερωταὶ τῶν λαῶν», αὐτοταυτίζονται μὲ τὴν «πρόοδον» καὶ συμπεραίνουν, ὅτι κάθε πολεμική των ἐνέργεια, συμβάλλει εἰς τὴν «ἀπελευθέρωσιν τῶν λαῶν» καὶ προωθεῖ τὴν «πρόοδον». Ἄρα εἶναι «δικαία». (**) Πρόκειται περὶ ἀναποδείκτου ὑποκειμενικῆς πίστεως, ἐφ' ὅσον ἀφορᾶ τοὺς ἰδίους τοὺς κομμουνιστὰς καὶ περὶ κλασσικῶς σοφιστικοῦ τεχνάσματος, ἐφ' ὅσον αὐτοὶ ἀπευθύνονται πρὸς τοὺς ἄλλους. Διότι καὶ ἐὰν ἀκόμη ὁ κομμουνισμὸς ἦτο μία ἰδεώδης σοσιαλιστικὴ κοινωνία, τίποτε δὲν θὰ ἠμπόδιζεν αὐτὴν τὴν κοινωνίαν, ὅπως παρατηρεῖ ὁ γιουγκοσλάβος θεωρητικὸς Καρντέλλι εἰς τὸ ἔργον του «Σοσιαλισμὸς καὶ πόλεμος» (1960) νὰ καταστῇ φορεὺς ἀδίκων κατακτητικῶν πολέμων, ἐὰν ἐδοκίμαζεν δι' αὐτῶν νὰ κυριαρχήσῃ ἐπὶ ἄλλων κοινωνιῶν καὶ νὰ καταλύσῃ τὴν ἐλευθερίαν των.

Τὸ γεγονὸς τῆς διεξαγωγῆς ἑνὸς πολέμου ἀπὸ μίαν «σοσιαλιστικὴν» χώραν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελῇ τὸ μοναδικὸν κριτήριον διὰ τὸ «δίκαιον» αὐτοῦ τοῦ πολέμου. Ὁ «σοσιαλιστικὸς» ἰμπεριαλισμὸς θὰ ἦτο ἐξ ἴσου ἄδικος μὲ οἱονδήποτε ἄλλον.

Ἐξ ἄλλου, μία «σοσιαλιστικὴ» χώρα θὰ ἦτο δυνατὸν διὰ Πο-

(*) Μὲ τὴν ἰδίαν σοφιστικὴν λογικήν, ὁ Γκ. Κάρ, ἔγραφεν εἰς τὰ «Προβλήματα τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ» τοῦ Ἀπριλίου 1962 ὅτι «ἡ φύσις τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπαναστάσεως ὑπὸ ὁποιαδήποτε μορφή της, εἶναι ἀνθρωπιστική». Δηλ. καὶ τὰ δεκεμβριανὰ ἀποτελοῦν «ἀνθρωπιστικὰ» μέσα διότι ὑπηρετοῦν ἕνα «ἀνθρωπιστικὸν» σκοπόν, τὴν ἐπικράτησιν τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος!

(**) Εἰς αὐτὴν τὴν «θεωρίαν» ἐστηρίχθη καὶ ἡ διατύπωσις τοῦ «δόγματος Μπρέζνιεφ» (1968) κατὰ τὸ ὁποῖον, ἡ Ρωσία, δικαιοῦται νὰ ἐπεμβαίνῃ ἀκόμη καὶ ἐνόπλως εἰς οἱανδήποτε κομμουνιστικὴν χώραν, ἐφ' ὅσον θὰ ἔκρινεν ὅτι ἐκεῖ «κινδυνεύει ὁ σοσιαλισμός»!

λέμου, νὰ ἐπιβάλῃ «καθυστερημένας» μορφὰς πολιτικῆς διακυβερνήσεως εἰς χώρας περισσότερον ἀνεπτυγμένας πολιτικῶς. Τότε ἀκόμη καὶ ἐξάγουσα τὸν «σοσιαλισμόν», ἡ ἐπιτιθεμένη χώρα θὰ ἐπετέλει «ἀντιδραστικὸν» ἔργον. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔπραξεν ἡ Ρωσία τὸ 1956 εἰς τὴν Οὑγγαρίαν καὶ τὴν Πολωνίαν καὶ τὸ 1968 εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν.

2. Σημασία καὶ μορφαί του

«Ὅλοι οἱ ἔνοπλοι προφῆτες νίκησαν. Κι' ὅλοι οἱ ἄοπλοι καταστράφηκαν».

Ν. Μακιαβέλλι
(«Ὁ Ἡγεμόνας»)

Ἄλλοτε ὁ Στρατιωτικὸς Πόλεμος ἦτο ἡ βασικὴ μορφὴ τοῦ Πολέμου. Αἱ ἄλλαι μορφαί, ὡς ὁ ψυχολογικὸς ἢ ὁ μυστικὸς Πόλεμος, ἦσαν βοηθητικαὶ ἐνέργειαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς στρατιωτικῆς δράσεως. Εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Πυρηνικῆς Εἰρήνης, τὰ πράγματα μετεβλήθησαν. Ἡ στρατιωτικὴ δύναμις ἐξακολουθεῖ νὰ χρησιμοποιῆται εἰς τὸν Πόλεμον, ἀλλὰ δὲν εἶναι πλέον τὸ κύριον μέσον του. Ἡ ἔνοπλος δρᾶσις ἐντάσσεται εἰς τὰ γενικώτερα πλαίσια τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου». Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ μέσα ποὺ αὐτὸς χρησιμοποιεῖ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς σκοπούς του. Ὁ Στρατιωτικὸς Πόλεμος λοιπόν, σήμερον εἶναι μία ἀπὸ τὰς μερικοτέρας μορφὰς τοῦ εὐρυτέρου «Πολιτικοῦ Πολέμου».

Ἡ παγκοσμία στρατιωτικὴ σύρραξις, ἀποφεύγεται. Ἡ ἔνοπλος βία ὅμως, χρησιμοποιεῖται, εἰς περιωρισμένην, τοπικὴν ἢ ἐσωτερικὴν κλίμακα, ὅποτε ἡ ἄσκησίς της κρίνεται ἀναγκαία καὶ ἀποδοτική.

Ἡ στρατηγικὴ τοῦ κομμουνισμοῦ, ὡς ἀνεφέρθη, ἀποβλέπει εἰς τὴν συνεχῆ ἀπόσπασιν «ἀσθενῶν κρίκων» ἀπὸ τὸ ἀντίπαλον στρατόπεδον. Ἡ διαδικασία αὐτή, πρέπει μὲν νὰ πραγματοποιῆται ἄνευ παγκοσμίου (στρατιωτικοῦ) Πολέμου, ἀλλὰ ὄχι καὶ κατ' ἀνάγκην εἰρηνικῶς — εἰς ἐσωτερικὴν ἢ τοπικὴν κλίμακα.

Ἡ «εἰρηνικὴ ἐπικράτησις», ὡς διευκρινίζουν σαφῶς ὅλα τὰ

σύγχρονα κομμουνιστικὰ ντοκουμέντα, εἶναι μία ἁπλῆ «δυνατότης». Δὲν εἶναι οὔτε «ἀναγκαιότης», οὔτε «βεβαιότης». Τὸ θέμα τοῦ τρόπου ἐπικρατήσεώς των, εἶναι διὰ τοὺς κομμουνιστὰς καθαρῶς «τεχνικὸν ζήτημα». Ἐὰν ἀπαιτηθῇ ἡ χρῆσις ἐνόπλου βίας καὶ αὐτὴ θεωρεῖται δυνατὴ καὶ καρποφόρος, τότε ὁ κομμουνισμὸς προσφεύγει εἰς αὐτήν. Ἐὰν δὲν εἶναι ἀναγκαία ἢ δυνατή, τότε τὴν ἀποφεύγει (*).

Ἄρα, εἰς πολλὰς περιπτώσεις, ὁ «Πολιτικὸς Πόλεμος» τῶν κομμουνιστῶν, ἐὰν δὲν ἀντιμετωπισθῇ ἐγκαίρως καὶ ἀποφασιστικῶς ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους των, ὁδηγεῖ μοιραίως εἰς τὴν ἐξαπόλυσιν τῆς ἐνόπλου κομμουνιστικῆς βίας μὲ τὴν μορφὴν τοῦ ἐμφυλίου ἀνατρεπτικοῦ πολέμου, τοῦ ἀνατρεπτικοῦ κινήματος ἢ τοῦ τοπικοῦ πολέμου κατόπιν ἐξωτερικῆς ἐπιθέσεως. Αὐταὶ εἶναι σήμερον αἱ τρεῖς βασικαὶ μορφαὶ τοῦ Στρατιωτικοῦ Πολέμου, αἱ ὁποῖαι χρησιμοποιοῦσαι εἴτε ἀμιγῶς (Κορέα, Ἑλλάς, Ἰνδία, Θιβὲτ) εἴτε συνδυαζόμεναι (Βιετνάμ).

3. Ὁ Ἀνατρεπτικὸς Πόλεμος

«Νὰ εἶσαι λενινιστὴς σημαίνει νὰ ξέρῃς νὰ προετοιμάζῃς καὶ νὰ κατακτᾶς τὴν νίκη. Νὰ κατακτᾶς τὶς μάζες. Νὰ μετατρέπῃς κάθε ἐργοστάσιο σὲ μπολσεβίκικο φρούριο. Νὰ ἐκπληρώνῃς τὴν διδασκαλία τοῦ Λένιν σχετικὰ μὲ τὸν φυσικὸ ἀγώνα μὲ τὴν ἔνοπλη δύναμη. Νὰ διεισδύῃς σὲ ὅλους τοὺς πόρους τοῦ στρατιωτικοῦ μηχανισμοῦ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ. Νὰ ξέρῃς, στὶς ἡμέρες τῆς μάχης, νὰ ὀργανώνῃς τὸ πέρασμα τῶν στρατιωτῶν στὸ πλευρὸ τῆς Ἐπανάστασης».

Χ. Ζόρκι

(«Οἱ νόμοι τῆς Ἱστορίας καὶ οἱ νόμοι τοῦ πυροβολικοῦ»).

(*) Αὐτὴ εἶναι σαφῶς διακηρυγμένη καὶ ἡ θέσις καὶ τοῦ ΚΚΕ. (Ἴδε σχετικῶς καὶ ἄρθρον τοῦ Κ. Κολιγιάννη εἰς τὸ ὄργανον τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ «Προβλήματα Εἰρήνης καὶ Σοσιαλισμοῦ» τεῦχος 2 τοῦ 1964.)

α) Φύσις καὶ σημασία του

«Ἐπανάσταση σημαίνει ἀνατροπὴ θεμελιωδῶν θεσμῶν, κοινωνίας, συστήματος, ἀξιῶν».

Τ. Τόμσον
(«Ὁ Ροβεσπιέρος»)

Ὁ «Πολιτικὸς Πόλεμος» χρησιμοποιεῖ διαφόρους τύπους Στρατιωτικοῦ Πολέμου. Ἡ σαφὴς ὅμως προτίμησίς του εἶναι ὁ Ἀ ν α τ ρ ε π τ ι κ ὸ ς Π ό λ ε μ ο ς.

Ἡ Κοινὴ Γνώμη ἐντυπωσιάζεται ἀπὸ τοὺς πυραύλους καὶ τὰ θερμοπυρηνικὰ ὅπλα. Ὁ πυραυλοπυρηνικὸς Πόλεμος ὅμως, δὲν ἔγινε καὶ εἶναι πολὺ ἀμφίβολον ἐὰν θὰ γίνῃ ποτέ. Ἀντιθέτως, ὁ Ἀνατρεπτικὸς Πόλεμος, διεξάγεται συνεχῶς καὶ δὲν ἔχει σταματήσει οὔτε στιγμὴν κατὰ τὴν τελευταίαν 45ετίαν νὰ μαίνεται εἰς διάφορα σημεῖα τῆς γῆς (*). Τὰ πυρηνικὰ ὅπλα καὶ οἱ πύραυλοι δὲν ἀπέδωσαν μέχρι σήμερον κανένα ἀποτέλεσμα εἰς τοὺς κατόχους των (**). Ὁ Ἀνατρεπτικὸς Πόλεμος ὅμως ἔδωσεν εἰς τὸν κομμουνισμὸν τὴν ἀπέραντον Κίναν, τὴν Ἀλβανίαν, τὴν Γιουγκοσλαβίαν καὶ τὸ Βόρειον Βιετνάμ. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ Ἀνατρεπτικὸς Πόλεμος εἶναι ἡ κυρία μορφὴ στρατιωτικῆς δράσεως εἰς τὴν ὁποίαν σκοπίμως προσφεύγει ὁ «Πολιτικὸς Πόλεμος».

Εἰς τὸν Ἀνατρεπτικὸν Πόλεμον, χρησιμοποιοῦνται σχετικῶς π α λ α ι ὰ ὅ π λ α, καὶ μιὰ «π ρ ω τ ό γ ο ν ο ς» τ ε χ ν ι κ ή.

Ἐνῶ τὰ ὑπερσύγχρονα στρατιωτικὰ μέσα τείνουν νὰ μηδενίσουν τὸν ρόλον τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Ἀνατρεπτικὸς Πόλεμος, βασίζεται κυρίως, εἰς τὸν ἄ ν θ ρ ω π ο ν. Διὰ νὰ διεξαχθῇ, ὁ Ἀνατρε-

---

(*) Ἀπὸ τὸ 1926 ποὺ ἤρχισεν ἡ κινεζικὴ κομμουνιστικὴ ἐπανάστασις. Ἀπὸ τότε, πάντοτε, εἰς κάποιο σημεῖον τῆς γῆς διεξάγεται κομμουνιστικὸς ἀνατρεπτικὸς πόλεμος. Καὶ σήμερον πλὴν τοῦ Βιετνάμ, οἱ κομμουνισταὶ δροῦν ἐνόπλως εἰς τὸ Σιάμ, τὴν Βιρμανίαν, τὴν Ἰνδίαν, τὴν Ἰνδονησίαν, τὸ Κογκό, τὴν Γουατεμάλαν, τὸ Περοῦ, τὸν Ἰσημερινόν, τὴν Κολομβίαν, τὴν Βενεζουέλαν καὶ τὴν Βολιβίαν.

(**) Μόνον κατὰ τῆς Ἰαπωνίας ἐχρησιμοποιήθησαν καὶ ἁπλῶς ἐπετάχυναν τὴν ἤδη βεβαίαν πτῶσιν της.

πτικὸς Πόλεμος, θέλει ἀνθρώπους φανατισμένους, ἀποφασισμένους, ἑτοίμους νὰ θυσιασθοῦν, σκληραγωγημένους, τολμηρούς, μὲ μεγάλην σωματικὴν καὶ ψυχικὴν ἀντοχήν. Διὰ τοῦτο, ἡ διεξαγωγή του εἶναι στενώτατα συνυφασμένη μὲ τὴν Προπαγάνδαν καὶ τὰς ψυχολογικὰς ἐπιχειρήσεις. Εἰς τὴν πραγματικότητα, ὁ Ἀνατρεπτικὸς Πόλεμος, εἶναι ἕνας συνεχὴς συνδυασμὸς στρατιωτικῶν καὶ ψυχολογικῶν ἐνεργειῶν. Θεμελιώδης παράγων τοῦ Ἀνατρεπτικοῦ Πολέμου εἶναι ἡ ποιότης τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὸν διεξάγουν, ἡ πίστις των καὶ τὸ ἠθικόν των. Εἰδικῶς εἰς αὐτὸν τὸν Πόλεμον, ὁ τεχνολογικὸς παράγων ὑποχωρεῖ, ἐμπρὸς εἰς τὸν παράγοντα τοῦ ἐμψύχου ὑλικοῦ.

β) Χαρακτηριστικά του

«Σᾶς εἶπαν πὼς θὰ ἤμουν δήμιος καὶ σφαγέας. Δὲν θὰ ὑποχωρήσω. Θὰ τοὺς κάνω νὰ μὲ μισήσουν γιατί δὲν βλέπω πῶς ἀλλοιῶς θὰ τοὺς ἀγαπήσω. Πρέπει νὰ ἀγωνιστοῦμε τοῦτον τὸν πόλεμο. Καὶ θὰ τὸν ἀγωνιστῶ».

Ζ. Π. Σάρτρ
(«Ὁ διάβολος καὶ ὁ Θεούλης»)

Ὁ Ἀνατρεπτικὸς Πόλεμος, μὲ τὴν μορφὴν τοῦ ἀνταρτοπολέμου, ἐπιτρέπει εἰς ἕνα μικρὸν ἔθνος νὰ νικήσῃ ἕνα μεγάλο. Παρέχει τὴν δυνατότητα εἰς μίαν μικρὰν χώραν νὰ ἐπιβληθῇ εἰς μίαν πολλαπλασίως ἰσχυροτέραν. Κατὰ τοὺς θεωρητικοὺς αὐτοὺς τοῦ Πολέμου, οἱ κυριώτεροι ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ὁ Μάο-Τσὲ Τοὺγκ καὶ ὁ Ε. Γκεβάρα, τοῦτο ὀφείλεται εἰς πολλοὺς λόγους:

—Εἰς τὴν μακρὰν διάρκειαν τοῦ Ἀνατρεπτικοῦ Πολέμου ὁ ὁποῖος καταπονεῖ τὸν ἀντίπαλον ποὺ μάχεται ἀκαταπαύστως ἐναντίον ἑνὸς ἀοράτου, ἀλλὰ πανταχοῦ παρόντος ἐχθροῦ.

—Εἰς τὴν ἀνορθόδοξον φύσιν του, ἡ ὁποία, διὰ τῆς καταργήσεως τῶν μετόπισθεν, δὲν καθιστᾶ δυνατὸν εἰς τὸν τακτικὸν στρατὸν νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν πραγματικὴν ἰσχύν του καὶ ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ἀτάκτους νὰ ἀποφεύγουν τὴν ἀποφασιστικὴν σύγκρουσιν.

—Εἰς τὴν δυνατότητα τῶν ἀνταρτῶν νὰ διατηροῦν τὴν ἐ π ι θ ε τ ι κ ὴ ν π ρ ω τ ο β ο υ λ ί α ν ἔναντι τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ ποὺ εἶναι δέσμιος τῶν συγκοινωνιακῶν γραμμῶν, τοῦ ἀνεφοδιασμοῦ, τῶν κανόνων τῆς τυπικῆς λογικῆς καὶ στρατηγικῆς.

—Εἰς τὴν εὐχέρειαν τῶν ἀτάκτων, οἱ ὁποῖοι δὲν καθηλώνονται εἰς καθωρισμένα μέτωπα, νὰ α ἰ φ ν ι δ ι ά ζ ο υ ν τὸν ἐχθρόν των.

—Εἰς τὴν δυνατότητα ποὺ ἔχουν νὰ συγκεντρώνουν εἰς ἕνα ὡρισμένον σημεῖον, εἰς μίαν δεδομένην στιγμήν, δ υ ν ά μ ε ι ς ὑ π ε ρ τ έ ρ α ς τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ τὸν πλήττουν ἐκεῖ ἀποφασιστικῶς.

—Εἰς τὴν εὐχέρειαν τῶν ἀτάκτων νὰ χρησιμοποιοῦν τ ρ ο μ ο κ ρ α τ ι κ ὰ ς καὶ ἄλλας ἐ κ ν ό μ ο υ ς μεθόδους δράσεως εἰς τὰς ὁποίας ἀδυνατοῦν νὰ προσφύγουν τὰ νόμιμα καθεστῶτα καὶ οἱ ἐπίσημοι στρατοί.

Γενικῶς ἄλλωστε ὁ Ἀνατρεπτικὸς Πόλεμος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀντιπαρατίθενται συγκεκριμένοι ἄνθρωποι, ἀλληλομισούμεναι παρατάξεις καὶ ἰσχυροὶ φανατισμοί, εἶναι πολὺ σ κ λ η ρ ό τ ε ρ ο ς καὶ διεξάγεται μὲ ἀπείρως μεγαλυτέραν ἀ γ ρ ι ό τ η τ α ἀπὸ ὅσον ὁ Ὀρθόδοξος Πόλεμος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀντιπαρατίθενται εἰς μίαν σχεδὸν ἀπρόσωπον σύγκρουσιν, δύο σύγχρονοι στρατοί, ἐξωπλισμένοι μὲ τέλεια τεχνικὰ μέσα, ἐφαρμόζοντες τοὺς διεθνεῖς κανονισμοὺς περὶ Πολέμου.

γ) Πόλεμος φανατικῶν

> *«Τὰ χέρια μου εἶνε βρώμικα. Τὰ βούτηξα ὡς τὸν ἀγκώνα μέσα στὸ αἷμα καὶ στὴν κόπρο. Καὶ τί μ' αὐτό; Μήπως θαρρεῖς πῶς μπορεῖς νὰ κυβερνᾷς καὶ νὰ κρατᾷς τὸ πνεῦμα σου ἐλεύθερο;»*
>
> *Ζ. Π. Σάρτρ*
> *(«Τὰ βρώμικα χέρια»)*

Οἱ ἐξαπολύοντες τὸν Ἀνατρεπτικὸν Πόλεμον, ἐπιδιώκουν ἐνσυνειδήτως νὰ ἐξάψουν τὰ π ά θ η καὶ νὰ σπείρουν τὸ μ ῖ σ ο ς ὥστε νὰ δημιουργήσουν τὸ κατάλληλον ψυχολογικὸν κλῖμα διὰ τὴν

διεξαγωγὴν ἑνὸς «π ο λ έ μ ο υ φ α ν α τ ι κ ῶ ν». Ἐπειδὴ ἀρχικῶς τουλάχιστον ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν μίαν ὑπερτέραν δύναμιν καὶ νὰ ἀνατρέψουν δυναμικῶς μίαν ἤδη ὑφισταμένην κατάστασιν, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ κάμουν ἔκκλησιν εἰς τὸ π ά θ ο ς τ ῆ ς ἐ κ δ ι κ ή σ ε ω ς, καὶ νὰ ἀποδεσμεύσουν τὸ ἔ ν σ τ ι κ τ ο ν τ ῆ ς κ α τ α σ τ ρ ο φ ῆ ς ποὺ ἐνεδρεύει εἰς τὰς μάζας, ὥστε νὰ πολλαπλασιάσουν τὸν δυναμισμόν των.

Ὀφείλουν ἀκόμη, νὰ δώσουν εἰς τοὺς ὀπαδούς των, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ζητοῦν τὸ πᾶν, μεγαλειώδεις ὑ π ο σ χ έ σ ε ι ς νὰ ὀρθώσουν ἐμπρός των λαμπρὰ ὁ ρ ά μ α τ α καὶ διὰ τῆς ὑποβολῆς, νὰ τοὺς μεταφέρουν συλλογικῶς εἰς ἕνα θαυμάσιον μέλλον ὅπου τὸ πᾶν θὰ τοὺς ἀνήκῃ.

Τὰ συνθήματα τοῦ Ἀνατρεπτικοῦ Πολέμου πάλλονται πάντοτε ἀπὸ ἄγριον μῖσος. Αὐτὰ συνοδεύονται ἀπὸ π ρ ά ξ ε ι ς ἀ γ ρ ι ό τ η τ ο ς (ὁμαδικαὶ ἐκτελέσεις, πυρπολήσεις, μαζικὰ ἀντίποινα, παιδομάζωμα, ὁμηρία κλπ.) αἱ ὁποῖαι τὰ «ἐπαληθεύουν».

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς, τὸ ψ υ χ ο λ ο γ ι κ ὸ ν ὅ π λ ο ν καὶ ἡ Τ ρ ο μ ο κ ρ α τ ί α, μαζὶ μὲ τὸν ἀ ν τ α ρ τ ο π ό λ ε μ ο ν, εἶναι τὰ στοιχεῖα ποὺ συνθέτουν τὸν Ἀνατρεπτικὸν Πόλεμον.

Ὁ κομμουνισμός, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιεῖ συστηματικῶς καὶ μονίμως, ὡς βασικὸν συστατικὸν στοιχεῖον τῆς ὑδρογειοσφαιρικῆς στρατηγικῆς του, τὸν Ἀνατρεπτικὸν Πόλεμον, τὸν ἔχει σκοπίμως συνδέσει βαθύτατα μὲ τὴν μ α ζ ι κ ὴ ν τ ρ ο μ ο κ ρ α τ ί α ν. Μὲ αὐτήν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, δημιουργεῖ καὶ τὸ ἀπαραίτητον α ἱ μ α τ η ρ ὸ ν χ ά σ μ α μεταξὺ τοῦ ἀνατρεπτικοῦ κινήματος καὶ τοῦ πρὸς ἀνατροπὴν καθεστῶτος. Ἔτσι, οἱ στρατιῶται τῆς ἀνατροπῆς, αἰσθανόμενοι συλλογικῶς ὑπεύθυνοι διὰ τὰ διαπραττόμενα, γίνονται ἀδίστακτοι, ἀδυσώπητοι καὶ ταυτίζουν τὴν ὕπαρξίν των μὲ τὸ κίνημα τὸ ὁποῖον ὑπηρετοῦν. Τὸ δὲ τελευταῖον, μὲ τὴν σειράν του, ταυτίζεται μὲ τὸ μῖσος κατὰ τῶν καθιερωμένων ἀξιῶν καὶ τῆς ἐξουσίας, τοὺς ἐκπροσώπους τῆς ὁποίας ἐξοντώνει ἀμειλίκτως καὶ κατὰ τὸν πλέον θεαματικὸν καὶ μαρτυρικὸν τρόπον (ἱερεῖς, κοινοτάρχας, ἐκπαιδευτικούς, δημοσίους ὑπαλλήλους, χωροφύλακας, στρατιωτικούς, συνδικαλιστὰς κ. ἄ.).

δ) Ἱεραρχία τοῦ Τρόμου

«Ἐκεῖνο ποὺ κρατεῖ τὰ ἄτομα ἑνωμένα στὴν ὁμάδα, εἶναι ὁ φόβος, ἡ Τρομοκρατία. Ὁ ὅρκος τους εἶναι πρόσκληση πρὸς τὸν καθένα νὰ χρησιμοποιήση βία ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ του ἐὰν παρέβαινε τὸν λόγο ποὺ ἔδωσε. Καὶ ἡ ὕπαρξη Τρομοκρατίας ἀποτελεῖ τὴν ἐγγύηση ὅτι ἡ βία θὰ χρησιμοποιηθῆ ἐνάντια σ' ὁποιοδήποτε ἄλλο μέλος τῆς ὁμάδας ποὺ προσπαθεῖ νὰ παραβῆ τὸν ὅρκο του».

Ζ. Π. Σὰρτρ
(«Τὸ ὂν καὶ τὸ μηδὲν»)

Ὁ Ἀνατρεπτικὸς Πόλεμος δὲν ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἀπόσπασιν κλασσικῶν στρατιωτικῶν νικῶν, ἀλλὰ εἰς τὴν π λ ή ρ η κ α τ α σ τ ρ ο φ ὴ ν τ ῆ ς ὅ λ η ς ὑ φ ι σ τ α μ έ ν η ς τ ά ξ ε ω ς π ρ α γ μ ά τω ν. Νόμοι, ἠθική, κανόνες ἀνθρωπίνου καὶ κοινωνικῆς συμβιώσεως, ἐκκλησία, κρατικὴ ἐξουσία, πάσης φύσεως ἱεραρχία, σκοπίμως ἀνατινάσσονται, κατακρημνίζονται, ἐκθεμελιώνονται μὲ προγραμματισμένην θεαματικὴν ἀγριότητα. Εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὑφισταμένου πολιτικοῦ, διοικητικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ συστήματος, ἐνσυνειδήτως προωθεῖται τὸ χάσμα.

Μέσα ἀπὸ αὐτό, ὁ Ἀνατρεπτικὸς Πόλεμος, βαδίζει πρὸς τὰς τελικὰς ἐπιδιώξεις του. Πρὸς τοῦτο οἰκοδομεῖ βαθμιαίως, μίαν νέαν ἱεραρχίαν, βασιζομένην εἰς τὸν Μέγαν Τρόμον. Μὲ αὐτὸν ἐπιβάλλει ὑπακοὴν εἰς τὰς μάζας καὶ παραλύει τοὺς ἀντιπάλους, οἱ ὁποῖοι πείθονται, ὅτι ἡ νόμιμος ἐξουσία ἀδυνατεῖ νὰ ἀντιμετωπίση τὴν κατάστασιν καὶ νὰ τοὺς προστατεύση. Ἔτσι, ὁ μέσος ἄνθρωπος πείθεται, ὅτι ὀφείλει νὰ κύψη τὸν αὐχένα εἰς τὸν «νόμον τῆς ζούγκλας». Ὅτι ὀφείλει ὑπακοὴν ὄχι εἰς τὸν ἀνώτερον, τὸν περισσότερον μορφωμένον, τὸν περιβεβλημένον μὲ κῦρος, ἀναγνώρισιν καὶ νομίμους ἁρμοδιότητας, ἀλλὰ εἰς ἐκεῖνον ποὺ κρατεῖ τὸ ὅπλον καὶ τὸ χειρίζεται ἀδιστάκτως: εἰς τὸν συμμιορίτην (βιετκόγκ). Ἡ καθιερωμένη ἱεραρχία, καταρρέει εἰς τὴν παραλυμένην ἀπὸ τρόμον συνείδησίν του. Εἰς τὴν θέσιν της, ἔρχεται ἡ ἱεραρχία τοῦ Τρόμου. Δηλαδὴ ἡ ὑπακοὴ εἰς τὸν ἀγριότερον.

Ἔτσι, βαθμιαίως, μέσα ἀπὸ τὸ χάος, καθὼς καταρρέει ἡ κατεστημένη τάξις πραγμάτων, ἐγκαθιδρύεται ἡ Νέα Ἱεραρχία. Εἰς τὴν θέσιν τοῦ χωροφύλακος ἔρχεται ὁ πολιτοφύλαξ, εἰς τὴν θέσιν τοῦ διδασκάλου ὁ ἰνστρούχτορας, εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἱερέως ὁ διαφωτιστής, εἰς τὴν θέσιν τοῦ δικαστοῦ, ὁ δήμιος. Ἔτσι ζυμώνεται μὲ αἷμα τὸ νέον «κατεστημένον» τοῦ κομμουνισμοῦ.

Μὲ αὐτὴν τὴν μέθοδον οἱ κομμουνισταὶ ἐπεκράτησαν εἰς τὴν Γιουγκοσλαβίαν, τὴν Κίναν, τὸ Β. Βιετνάμ, ἐδοκίμασαν νὰ καταλάβουν τὴν Ἑλλάδα καὶ προσπαθοῦν νὰ κυριαρχήσουν εἰς μίαν σειρὰν ἀσιατικῶν, ἀφρικανικῶν καὶ λατινοαμερικανικῶν χωρῶν. Εἰς τὰς χώρας αὐτάς, ἡ πρόσφατος ἀνάμνησις τοῦ ἀποικιακοῦ ζυγοῦ, αἱ ἔντονοι κοινωνικαὶ ἀντιθέσεις, ἡ ὕπαρξις τεραστίων ἐξαθλιωμένων μαζῶν, τῶν κούληδων, τῶν ντεσπεράντος καὶ τῶν ντεσκαμισᾶτος, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἀνυπαρξίαν ἑνὸς στερεοῦ «κατεστημένου», δημιουργοῦν ἔδαφος ἐξαιρετικῶς γόνιμον διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ τυφλοῦ ταξικοῦ μίσους, τὴν ἐξαπόλυσιν τῆς αἱματηρᾶς βίας καὶ τὴν διοργάνωσιν ἀνταρτοπολέμου κυριαρχουμένου ἀπὸ τὸ ἔνστικτον τῆς καταστροφῆς.

ε) Αἱ φάσεις του

«Ἡ τακτικὴ τοῦ κόμματος ἐκδηλώνεται στὶς συγκεκριμένες μορφές, στὰ συγκεκριμένα μέσα τοῦ ἀγώνα γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῶν στρατηγικῶν στόχων. Ἐφ' ὅσον ἡ κοινωνικοπολιτικὴ κατάσταση ὑπόκειται σὲ αἰφνίδιες ἀλλαγές, εἶναι ἀναπόφευκτες οἱ συχνὲς ἀλλαγὲς καί στὶς μορφὲς καὶ στὶς μεθόδους τῆς ἐπαναστατικῆς δραστηριότητος. Κατὰ τὴν διάρκεια κάθε στρατηγικοῦ σταδίου, ἡ τακτικὴ μπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ πολλὲς φορές. Τὸ κίνημα δὲν μπορεῖ νὰ ἀναπτυχθῇ μὲ τὴν μορφὴ ἑνὸς συνεχῶς αὐξανομένου καὶ σταθεροῦ κύματος. Ἀναπτύσσεται μὲ τὸν τρόπο τῶν παλιρροϊκῶν πλημμυρίδων καὶ ἀμπωτίδων μὲ προόδους καὶ μὲ ὑποχωρήσεις».

Ν. Τρόπκιν
(«Κομμουνὶστ» Ἰαν. 1955)

Κατὰ τὸν Μάο-Τσὲ-Τούγκ, ὁ Ἀνατρεπτικὸς Πόλεμος περνᾶ ἀπὸ τρεῖς φάσεις:

I. Τὴν «ἀμυντικήν», τῆς ἐνάρξεως.

II. Τὴν «ἐξισορροπητικήν», τῆς ἀναπτύξεως.

III. Τὴν «ἐπιθετικήν», τῆς ἐπικρατήσεως.

Κατὰ τὴν πρώτην φάσιν, αἱ ἀνατρεπτικαὶ δυνάμεις δὲν ἐλέγχουν συγκεκριμένον ἔδαφος, δροῦν σποραδικῶς καὶ δημιουργοῦν βαθμιαίως τὰς ἀναγκαίας προϋποθέσεις διὰ τὴν ἐξαπόλυσιν πολέμου εἰς μεγάλην κλίμακα. Δηλαδὴ συγκροτοῦν τὸν μηχανισμόν τους, ἐξοπλίζονται, διαμορφώνουν τὰ ὁρμητήριά των κλπ.

Εἰς τὴν δευτέραν φάσιν, οἱ ἀντάρται διαθέτουν ἤδη σταθερὰς βάσεις καὶ ἀξιολόγους ἐνόπλους δυνάμεις, ἐλέγχουν μεγάλα τμήματα τῆς χώρας καὶ πιέζουν συστηματικῶς τὸν ἐχθρὸν ὥστε νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ αὐτοεγκλεισθῇ βαθμιαίως εἰς τὰ μεγάλα ἀστικὰ κέντρα. Οἱ ἀνατροπεῖς ἔχουν πλέον ἐπιφέρει τὸ χάος, ἔχουν ἐπιβάλει τὸν νόμον τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ προωθοῦν τὴν Ἱεραρχίαν τοῦ Τρόμου.

Εἰς τὴν τρίτην φάσιν, οἱ ἀντάρται συγκροτοῦν πλέον πραγματικὸν στρατόν, καὶ ὀργανώνουν «ἐλευθέρας περιοχάς». Τώρα συνδυάζουν τὰς ἀνταρτικὰς ἐπιχειρήσεις μὲ τακτικάς. Καὶ τέλος, ἐξαπολύουν τὴν γενικὴν ἔφοδον, ταυτοχρόνως μὲ τὴν ἐκδήλωσιν μαζικῆς ἐξεγέρσεως μέσα εἰς τὰς πόλεις.

στ) Ἡ Ἱστορία του

«Δὲν μπορεῖς ν' ἀποφύγεις τὸν πόλεμο. Τὸν ἀναβάλλεις μονάχα πρὸς ὄφελος τῶν ἄλλων».

Ν. Μακιαβέλλι
(«Ὁ Ἡγεμόνας»)

Ὁ Ἀνατρεπτικὸς Πόλεμος ἐκηρύχθη ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς ἐναντίον τοῦ ὑπολοίπου κόσμου, εὐθὺς μόλις οἱ μπολσεβῖκοι κατέλαβαν τὴν ἐξουσίαν εἰς τὴν Ρωσίαν. Ἔκτοτε, δὲν ἔπαυσεν νὰ διεξάγεται πότε μὲ τὴν μίαν καὶ πότε μὲ τὴν ἄλλην μορφήν, εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ πλανήτου μας, διὰ νὰ μονιμοποιηθῇ πλήρως κατὰ τὴν τελευταίαν 45ετίαν.

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1919, ἡ σοβιετικὴ Ρωσία ἵδρυσεν τὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνῆ (Κ. Δ.) ὡς ὄργανον διεξαγωγῆς τοῦ Νέου Πολέμου εἰς παγκόσμιον κλίμακα. Σὺν τοῖς ἄλλοις, ἡ Κ.Δ., ὤφειλεν, νὰ ὀργανώσῃ καὶ νὰ ἐξαπολύσῃ ἀνατρεπτικοὺς πολέμους εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, μὲ τὴν μορφὴν ἐνόπλων ἐξεγέρσεων, κινημάτων, ἐπαναστάσεων καὶ ἐμφυλίων πολέμων.

Τὸ 1920, συνῆλθεν εἰς Μπακοῦ, ἕνα «συνέδριον τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς». Εἰς αὐτό, μετέσχον κομμουνισταὶ καὶ μὴ κομμουνισταὶ ἀπὸ τὴν Ἐγγὺς καὶ Μέσην Ἀνατολὴν καὶ τὴν βόρειον Ἀφρικήν. Σκοπός του ἦτο ἡ ἐξαπόλυσις πολέμων ἀνατροπῆς καὶ ἀντιπερισπασμοῦ εἰς τὰς χώρας τῆς Ἀνατολῆς. Διὰ τοῦτο, σκοπίμως τοῦ προσεδόθη χαρακτὴρ φυλετικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ. Ἐξεφωνήθησαν λόγοι γεμᾶτοι μῖσος διὰ τοὺς δυτικοὺς καὶ ἐκηρύχθη ὁ «χαζαβάτ» δηλαδὴ ὁ «ἱερὸς πόλεμος» ἐναντίον των (*). Κατὰ τὸν Λένιν, ὁ κομμουνισμὸς ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ ἐθνικοαπελευθερωτικὰ κινήματα τῶν ἀποικιακῶν λαῶν τόσον διὰ νὰ περισπάσῃ καὶ νὰ φθείρῃ τὴν Δύσιν, ὅσον καὶ διὰ νὰ μετατρέψῃ βαθμιαίως τὰ ἴδια τὰ κινήματα εἰς ἀνατρεπτικοὺς πολέμους καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς κομμουνιστικὰς ἐπαναστάσεις (**). Δι᾽ αὐτὸν τὸν λόγον, τὸ 6ον συνέδριον τῆς Διεθνοῦς (1928) (***) παραβιάζον πλήρως τὰς πλέον θεμελιώδεις ἀρχὰς τοῦ μαρξισμοῦ ἔλαβεν ἀπόφασιν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ λαοὶ τῶν ἀποικιῶν, παρὰ τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικήν των κα-

---

(*) Εἶναι χαρακτηριστικὸν ὅτι μεταξὺ τῶν μετασχόντων εἰς τὸ συνέδριον ἦτο καὶ ὁ περιβόητος τοῦρκος ἐθνικιστὴς Ἐμβὲρ - πασᾶς. Ἄλλωστε, τὸ συνέδριον μὲ προσωπικὴν προτροπὴν τοῦ Λένιν ἐκήρυξεν τὸν «ἱερὸν πόλεμον» καὶ κατὰ τῶν «Ἑλλήνων ἱμπεριαλιστῶν» εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν.

(**) Τὴν ἀντιραξικὴν αὐτὴν θέσιν ἐπανέλαβεν καὶ ἡ Διακήρυξις τῆς διασκέψεως τῶν Κ.Κ. εἰς Μόσχαν, τὸ 1957, τὴν ἐπανέλαβεν δὲ ἡ «Ἐπαναστατικὴ Πλατφόρμα» τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ περιοδικὸν «Προβλήματα τῆς Εἰρήνης καὶ τοῦ Σοσιαλισμοῦ» (ἴδε καὶ εἰς «Αὐγὴν» 1 - 4 Ἰανουαρίου 1963). Εἰς τὴν ἐν λόγῳ «Πλατφόρμαν» ἀναφέρεται: «Εἶναι δυνατὸς ὁ μὴ καπιταλιστικὸς δρόμος ἀναπτύξεως τῶν νεαρῶν ἐθνικῶν κρατῶν».

(***) Εἶναι ἀξιοσημείωτον ἐπίσης ὅτι τὸ ἴδιον συνέδριον τῆς ΚΔ ἐζήτησεν τὸ «δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεως» διὰ τοὺς νέγρους τῶν νοτίων Πολιτειῶν τῶν ΗΠΑ! Ἀπὸ τότε ὁ κομμουνισμὸς ἤθελεν ἤδη νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸ φυλετικὸν διὰ νὰ πλήξῃ ἐκ τῶν ἔνδον τὴν Ἀμερικήν.

θυστέρησιν, ἦτο δυνατὸν νὰ περάσουν ἀπευθείας εἰς τὸν σοσιαλισμὸν χωρὶς κἂν νὰ διέλθουν ἀπὸ τὸ στάδιον τοῦ καπιταλισμοῦ! (*).

Καθ' ὅλον τὸ ἔκτοτε διάστημα ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἔπαυσεν μὲ τὰς ἐνεργείας του νὰ ἀνάπτῃ τὴν πυρκαϊὰν τοῦ ἀνατρεπτικοῦ πολέμου εἰς διαφόρους χώρας ὅλων τῶν ἠπείρων (Οὐγγαρία 1919, Γερμανία 1919 καὶ 1921, Βουλγαρία, Αὐστρία 1934, Κίνα 1926-1949, Ἰνδονησία 1945, Περσία 1946, Ἑλλὰς 1946-49, Βιρμανία 1945-50, Μαλαισία 1945-51, Φιλιππῖνες 1946-48, Ἰνδονησία 1948 καὶ 1965, Λατινικὴ Ἀμερική, Κογκὸ κλπ.).

4. Τὸ Ἀνατρεπτικὸν Κίνημα

«Ἡ Ἐπανάστασις εἶναι δυνατὴ ὄχι μόνον εἰς καιρὸν πολέμου, ἀλλὰ καὶ εἰς καιρὸν εἰρήνης».
«Κομμουνὶστ» (Ὀκτωβρίου 1960)

(*) Πρέπει ὅμως νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ Ρῶσοι ἤθελαν νὰ στρέψουν τὸ ἀπελευθερωτικὸν κίνημα τῶν ἀποικιακῶν λαῶν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐναντίον τῶν δυτικῶν Δυνάμεων. Ὅπου καὶ ὅταν τὸ ἐν λόγῳ κίνημα ἐστρέφετο ἐναντίον τῆς Ρωσίας, κατεπολεμεῖτο ἀμειλίκτως, ἔστω καὶ ἐὰν ἰδεολογικῶς εἶχεν κομμουνιστικὸν χαρακτῆρα.

Οὕτω, οἱ Ρῶσοι μπολσεβῖκοι διεξήγαγαν αἱματηροὺς ἀποικιακοὺς πολέμους ἀπὸ τὸ 1919 ἕως τὸ 1922 διὰ νὰ ἀνακτήσουν τὰς τσαρικὰς ἀποικίας τοῦ Καυκάσου καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἀνακηρύξει τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν των.

Τὸ 1923, ἐξόντωσαν τὸν ἀξιόλογον μαρξιστὴν θεωρητικὸν καὶ συγγραφέα Σουλτὰν Γκαλίεφ, ὁ ὁποῖος, ὡς τάταρος, ἦτο μὲν ὑπὲρ τοῦ κομμουνισμοῦ, ἀλλὰ κατὰ τῆς ρωσικῆς ἀποικιοκρατίας.

Οἱ σοβιετικοὶ ἱστορικοὶ «ἐδικαίωσαν» τὴν τσαρικὴν ἀποικιοκρατίαν μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἡ κατάκτησις τῶν ἄλλων λαῶν ἀπὸ τοὺς ρώσους ἀπετέλει «προοδευτικὸ γεγονός», οἱ δὲ ἀντιταχθέντες εἰς αὐτὴν ἰθαγενεῖς ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς «ἀντιδραστικά, φεουδαρχικὰ στοιχεῖα»!

Κατὰ τὴν περίοδον 1924 - 29 πολλοὶ ἐξέχοντες κομμουνισταὶ τῶν μουσουλμανικῶν λαῶν τῆς ΕΣΣΔ ἐξεκαθαρίσθησαν μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι δὲν ἠρκοῦντο εἰς τὴν «κοινωνικὴν ἀπελευθέρωσιν», ποὺ ὑποτίθεται ὅτι ἔφερεν ὁ κομμουνισμός, ἀλλὰ ἐπεδίωκαν καὶ τὴν «ἐθνικὴν ἀπελευθέρωσιν». Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν οἱ τουρκμένιοι Μπέριεφ καὶ Ὀράζιφ, ὁ οὐζμπέκος Ραμσί, ὁ τατζῖκος πρωθυπουργὸς Χτοζιμπάγιεφ, οἱ καζᾶκοι Ρουσκούρωφ καὶ Σουλτὰν - Μπέκωφ κ.ἄ.

Τὸ Ἀνατρεπτικὸν Κίνημα, εἶναι ἡ δευτέρα μορφὴ ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὁ Πολιτικὸς Πόλεμος, χρησιμοποιεῖ τὴν στρατιωτικὴν βίαν. Αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ ἐκδηλωθῇ εἴτε ὡς πραξικόπημα εἴτε ὡς μαζικὴ ἐξέγερσις. Κύριοι θεωρητικοὶ τῆς τεχνικῆς τοῦ Ἀνατρεπτικοῦ Κινήματος εἶναι ὁ Λένιν καὶ ὁ Λ. Τρότσκι. Κατὰ τὸν πρῶτον, πρὶν ἐκδηλωθῇ τὸ κίνημα, πρέπει νὰ συγκεντρωθοῦν «οἱ τρεῖς ὅροι τῆς νίκης» δηλαδή:

α) Νὰ ὑπάρχουν ἰσχυραὶ ἀνατρεπτικαὶ ὀργανώσεις εἰς τοὺς κόλπους τῶν ἐργαζομένων (συνδικᾶτα, μεγάλα ἐργοστάσια).

β) Νὰ ὑπάρχουν ἰσχυραὶ ἀνατρεπτικαὶ ὀργανώσεις εἰς τὰ ζωτικὰ κέντρα τῆς χώρας (πρωτεύουσα, συγκοινωνιακοὶ κόμβοι, λιμένες, βιομηχανικαὶ περιοχαί).

γ) Νὰ ἔχουν ἐξουδετερωθῇ αἱ Ἔνοπλοι Δυνάμεις καὶ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, εἴτε διὰ διαβρώσεως καὶ ὑπονομεύσεως, εἴτε διὰ ἀφοπλισμοῦ καὶ διαλύσεως, εἴτε διὰ καταστροφῆς τοῦ ἠθικοῦ των καὶ ἀπομονώσεώς των ἀπὸ τὰς μάζας.

Ὅταν ὑπάρχουν αἱ τρεῖς προϋποθέσεις, οἱ κινηματίαι ἀναμένουν τὴν κατάλληλον στιγμήν. Μόλις, δι' οἱονδήποτε λόγον ἐκδηλωθῇ μία γενικὴ ἐθνικὴ κρίσις καὶ δημιουργηθῇ ἡ κατάλληλος ἐπαναστατικὴ ἀτμόσφαιρα τότε πρέπει οἱ κινηματίαι νὰ δράσουν.

Ἀναλαμβάνοντες δρᾶσιν θὰ προσέξουν:

α) Νὰ αἰφνιδιάσουν τὸν ἐχθρὸν φροντίζοντες νὰ τὸν καθησυχάσουν καὶ νὰ τὸν ἀποκοιμήσουν ὥστε νὰ τὸν ἀφοπλίσουν ψυχολογικῶς καὶ ὑλικῶς.

β) Νὰ ἀποσπάσουν ἀμέσως καὶ νὰ διατηρήσουν μέχρι τέλους τὴν ἐπιθετικὴν πρωτοβουλίαν.

γ) Νὰ πλήξουν τὸ ἀσθενέστερον σημεῖον τοῦ ἐχθροῦ.

δ) Νὰ εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ φθάσουν τὴν ἐξέγερσίν των ἕως τὸ τέλος, ἀρνούμενοι κάθε συμβιβασμόν.

ε) Νὰ διαμορφώσουν καὶ νὰ διατηρήσουν μὲ κάθε θυσίαν ὑψηλὸν ἠθικὸν διὰ τοὺς ὀπαδούς των, χαμηλὸν διὰ τοὺς ἀντιπάλους.

Τὸ Ἀνατρεπτικὸν Κίνημα, κατὰ κανόνα, ἐκτελεῖται ἀπὸ ὀλιγαρίθμους, ἀποφασισμένους, πειθαρχημένους καὶ ὡπλισμένους ἀνθρώπους. Ὁ Τρότσκι τονίζει, ὅτι ἡ τεχνικὴ τοῦ κινήματος συνίσταται εἰς τὴν δρᾶσιν ὀλίγων ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμήν, θὰ συγκεντρώσουν τὴν προσπάθειάν των εἰς ὡρισμένα ζω-

τικὰ σημεῖα. Διὰ νὰ διεξαχθῇ ἐπιτυχῶς αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησις, ὑπογραμμίζει ὁ Τρότσκι, χρειάζονται οἱ εἰδικοὶ οἱ ὁποῖοι θὰ τὴν κατευθύνουν. Αὐτοὶ θὰ ἔχουν ἤδη μελετήσει πλήρως τὰς φάσεις τῆς ἐνεργείας των, θὰ ἔχουν ἐπισημάνει μὲ ἀπόλυτον ἀκρίβειαν ὅλους τοὺς στόχους των, θὰ ἔχουν χωρίσει τὴν πρὸς κατάληψιν πόλιν εἰς τομεῖς, θὰ ἔχουν καθορίσει τὴν ἀποστολὴν ἑκάστης ὁμάδος καὶ θὰ ἔχουν φροντίσει νὰ ἀπομονώσουν ἀμέσως τοὺς διαφόρους στόχους καὶ νὰ παραλύσουν τὰς ἐπικοινωνίας τοῦ ἐχθροῦ.

Οἱ κινηματίαι θὰ πρέπει προηγουμένως νὰ ἐπισκεφθοῦν ὅλους τοὺς στόχους των καὶ νὰ μελετήσουν ἐπὶ τόπου, λεπτομερῶς, τὰ πεδία ὅπου θὰ δράσουν. Βεβαίως θὰ μεταβοῦν ἐκεῖ ὡς ἁπλοῖ πολῖται, χωρὶς νὰ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν οἱουδήποτε. Αὐταὶ εἶναι αἱ «ἀόρατοι προπαρασκευαστικαὶ ἐνέργειαι».

Ἐὰν ὡρισμένοι στόχοι εἶναι δύσκολον νὰ προσβληθοῦν, οἱ κινηματίαι θὰ ἀρκεσθοῦν νὰ τοὺς ἀχρηστεύσουν διὰ τῆς ἀπομονώσεώς των. Αὐτὸ ἔπραξεν ὁ Τρότσκι τὸ 1917, ὅταν ὡς ἀρχηγὸς τοῦ πραξικοπήματος τῶν μπολσεβίκων δὲν ἐπετέθη ἐναντίον τῶν ἀνακτόρων, τῶν ὑπουργείων, τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου καὶ τοῦ κοινοβουλίου, ἀλλὰ τὰ ἀπεμόνωσεν διὰ τῆς καταλήψεως τῶν τηλεπικοινωνιῶν, τῶν σιδηροδρομικῶν σταθμῶν, τῶν γεφυρῶν τοῦ Νέβα κλπ.

Παρ' ὅλον ποὺ τὸ κίνημα πραγματοποιεῖται ἀπὸ σχετικῶς ἐλάχιστα ἄτομα, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ περιβάλλεται ἀπὸ τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἀντοχὴν ἀξιολόγων μαζῶν. Ἡ ἐκπλήρωσις αὐτῆς τῆς προϋποθέσεως εἶναι ἔργον τῆς Προπαγάνδας.

Εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις, τὸ κίνημα ἠμπορεῖ νὰ ἀρχίσῃ ὡς μαζικὴ ἐκδήλωσις (διαδήλωσις, ἀπεργία, συλλαλητήριον, πορεία) μετατρεπομένη εἰς μαζικὴν ἐξέγερσιν. (Δεκεμβριανὰ 1944, ρωσικὴ ἐπανάστασις 1905). Τοῦτο ὅμως εἶναι σχετικῶς σπάνιον. Ὁ κανὼν εἶναι ἡ αἰφνιδιαστικὴ καὶ κεραυνοβόλος δρᾶσις ὀλίγων ἐπιλέκτων ἀτόμων.

Ἄλλωστε, ἐὰν ἡ μαζικὴ ἐξέγερσις ἐκσπάσῃ αὐθορμήτως, χωρὶς προπαρασκευήν, ὀργάνωσιν, ἡγεσίαν καὶ συγκεκριμένους θετικοὺς σκοποὺς εἶναι σχεδὸν βέβαιον, ὅτι τελικῶς θὰ ἀποτύχῃ (λ.χ. Οὐγγαρίαν 1956).

Οἱ κομμουνισταὶ χρησιμοποιοῦν κάποτε τὴν μορφὴν τῆς μαζικῆς ἐξεγέρσεως ἀλλὰ εἰς τὴν οὐσίαν, ἀκόμη καὶ τότε, ἔχουν προ-

παρασκευάσει τὸ «πραξικόπημα τῶν ἐπιλέκτων», ἡ δὲ μαζικὴ ἐκδήλωσις ἁπλῶς καλύπτει, δικαιολογεῖ, δικαιώνει καὶ ὑποστηρίζει τὸ πραγματικὸν πραξικόπημα.

Γενικῶς, οἱ κομμουνισταί, ἀντὶ τῆς ἀληθοῦς μαζικῆς ἐξεγέρσεως, προτιμοῦν τὸ χάος ὡς εἰσαγωγὴν τῆς ἐξορμήσεώς των πρὸς τὴν ἐξουσίαν. Ὁ Λένιν, ἤθελεν νὰ προπαρασκευάσῃ τὸ πραξικόπημα τοῦ 1917 μὲ μίαν γενικὴν πολιτικὴν ἀπεργίαν. Ὁ Τρότσκι ἀντιθέτως ἐπέμενεν, ὅτι ἡ γενικὴ ἀναρχία ποὺ ἐπεκράτει τότε εἰς τὴν Πετρούπολιν, ἦτο προτιμοτέρα ἀπὸ τὴν μαζικὴν πολιτικὴν δρᾶσιν καὶ παρεῖχεν ἔδαφος προσφορώτερον διὰ τὸν κίνημα. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Ὀκτωβριανοῦ πραξικοπήματος ἀπέδειξεν, ὅτι ὁ δεύτερος εἶχεν δίκαιον.

Διὰ τοῦ Ἀνατρεπτικοῦ Κινήματος, οἱ κομμουνισταὶ ἐπεκράτησαν τὸ 1917 εἰς τὴν Ρωσίαν, τὸ 1948 εἰς Τσεχοσλοβακίαν καὶ τὸ 1964 εἰς τὴν Ζανζιβάρην. Τὸ 1965 ἀπεπειράθησαν νὰ ἐπικρατήσουν πραξικοπηματικῶς εἰς τὴν Ἰνδονησίαν, ἀλλὰ ἀπέτυχαν.

5. Ὁ Τοπικὸς Πόλεμος

α) Φύσις

Ἡ γενικὴ ἔμμεσος ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ μεγάλου ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ θὰ ἐπέφερεν αὐτομάτως τὴν καθολικὴν στρατιωτικὴν σύρραξιν. Αὐτὴ ὅμως, ὡς ἀμοιβαία αὐτοκτονία, λόγῳ τῶν πυρηνικῶν ὅπλων, πρέπει νὰ ἀποφευχθῇ. Διὰ τοῦτο, ἡ πορεία πρὸς τὸν πάντοτε ἀμετακίνητον τελικὸν στρατηγικὸν σκοπόν, κλιμακώνεται εἰς σταδιακὰς προσπαθείας διαφόρων τύπων. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ περιωρισμένος τοπικὸς Στρατιωτικὸς Πόλεμος. Δι' αὐτοῦ, ἡ ἀπειλὴ δὲν ἐξαλείφεται, οὔτε μειώνεται. Ἁπλῶς κλιμακώνεται εἰς διαδοχικὰς βαθμίδας.

Ὁ ἐπιτιθέμενος χάνει χρόνον. Ἀποφεύγει ὅμως νὰ διακινδυνεύσῃ τὸ πᾶν εἰς μίαν γενικὴν ἀναμέτρησιν. Καὶ ἐπίσης κερδίζει, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ποὺ ἔχει τὴν ὑπεροπλίαν, τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ τιμήματος ποὺ θὰ ὤφειλε νὰ καταβάλῃ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς σκοπούς του διὰ τῆς ἀπ' εὐθείας γενικῆς ἐφόδου. Συνεπῶς, εἰς τὰς συνθήκας τῆς Πυρηνικῆς Εἰρήνης, ἡ στρατιωτικὴ ἀπειλὴ ἐμφανίζεται ὡς ἕνα πλῆθος μερικωτέρων τοπικῶν ἀπειλῶν,

εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως εἶναι ἑ ν ι α ί α καὶ παραμένει κ α θ ο λ ι κ ή.

Ὁ κομμουνισμὸς προσπαθεῖ μὲ βαθμιαῖα, μικρὰ διαδοχικὰ βήματα, κλιμακωμένα μὲ μακρὰν προοπτικὴν μέσα εἰς τὸν χρόνον, νὰ διεισδύσῃ εἰς τὴν Ἐγγὺς Ἀνατολὴν καὶ τὴν Βόρειον Ἀφρικὴν καὶ νὰ καταλάβῃ αὐτὰς τὰς περιοχάς. Ἐὰν τὸ ἐπιτύχῃ, τότε θὰ ὑπερφαλαγγίσῃ τὴν Εὐρώπην μὲ μίαν πλευροκοπικὴν κίνησιν. Συνεπῶς, οἱ Τοπικοὶ Πόλεμοι, τὰ πραξικοπήματα καὶ ἡ ἀναταραχὴ εἰς τὴν «θερμὴν ζώνην» ποὺ ἐκτείνεται ἀπὸ τὸν Περσικὸν Κόλπον ἕως τὸ Μαρόκον, ἀποτελοῦν τὰς μερικοτέρας ἐκφάνσεις μιᾶς «μακρᾶς πορείας» πρὸς βραδεῖαν κατάκτησιν τῆς Εὐρώπης, διὰ τῆς ἀποκοπῆς της ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν προσβολὴν τοῦ μαλακοῦ ὑπογαστρίου της.

Μία καθαρῶς εὐρωπαϊκὴ ἢ ἔστω «ἀτλαντικὴ» στρατηγική, ὅπως εἶναι ἡ ΝΑΤΟϊκή, εἶναι συνεπῶς ἀνεπαρκὴς διὰ τὴν ἀπόκρουσιν αὐτῆς τῆς εὐρυτέρας ἀπειλῆς. Ἐξ ἴσου ἀνεπαρκὴς εἶναι καὶ ἡ ἀντιμετώπισις τῶν διαφόρων σταδίων αὐτῆς τῆς ἐπιμόνου πορείας, ὡς δῆθεν μεμονωμένων τοπικῶν ἐπεισοδίων. Εἰς τὸ Βιετνὰμ λ.χ. δὲν κρίνεται μόνον αὐτῆς τῆς χώρας ἡ τύχη. Κρίνεται ἡ τύχη ὅλων μας. Διότι τὸ Βιετνὰμ εἶναι ἕνας σταθμὸς εἰς τὴν πορείαν τῶν κομμουνιστῶν πρὸς τὴν κοσμοκρατορίαν.

Οἱ Τοπικοὶ Πόλεμοι διεξάγονται μεταξύ:

ι) Μικρῶν κρατῶν (Ἄραβες - Ἰσραήλ).

ιι) Μιᾶς Μεγάλης Δυνάμεως καὶ ἑνὸς μικροῦ κράτους (ΕΣΣΔ - Οὐγγαρία 1956, Κίνα - Θιβὲτ 1959).

ιιι) Μεγάλων Δυνάμεων, ἀλλὰ εἰς περιωρισμένην κλίμακα (Κίνα - ΗΠΑ εἰς Κορέαν καὶ Βιετνάμ, Κίνα - Ἰνδία εἰς τὴν μεθόριόν των τὸ 1963).

β) Σκοποί

> «*Νομίζω ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν ταχύτερον τὴν εἰρήνην, πρέπει παραλλήλως νὰ διεξάγωμεν τὸν πόλεμον καὶ τὰς διαπραγματεύσεις*».
>
> *Ναπολέων*
> (Gorrespondance)

Ἡ τοπικὴ (ἐξωτερικὴ) ἀνοικτὴ στρατιωτικὴ ἐνέργεια ἠμπορεῖ:

ι) Νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν διάσωσιν κεκτημένων θέσεων ὅπου ἡ διὰ πολιτικῶν μεθόδων παγίωσις δὲν ἐπετεύχθη (ἀν. Γερμανία 1953, Οὐγγαρία 1956, Τσεχοσλοβακία 1968).

ιι) Νὰ εἶναι καθαρῶς ἐπιθετική, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῶν κεκτημένων (Κορέα 1950, Θιβὲτ 1959, Ἰνδία 1963).

Κατὰ κανόνα, εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, ἡ στρατιωτικὴ ἐνέργεια πραγματοποιουμένη ἐντὸς τῆς «ζώνης ἐπιρροῆς» τοῦ ἐπεμβαίνοντος, δὲν προκαλεῖ τὰ στρατιωτικὰ ἀντίμετρα τῆς ἀντιπάλου δυνάμεως καὶ ἀποδίδει (Οὐγγαρία, Τσεχοσλοβακία).

Εἰς τὴν δευτέραν ὅμως περίπτωσιν, ὡς ἀπόπειρα ἀνατροπῆς τοῦ status quo, προκαλεῖ στρατιωτικὴν ἀντίδρασιν καὶ διακινδυνεύει τὴν ἀποτυχίαν (Κορέα).

ια) Ἠμπορεῖ, ἀκόμη, μία τοπικὴ στρατιωτικὴ ἐνέργεια νὰ ἔχῃ χαρακτῆρα ἀντιπερισπασμοῦ, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν προσέλκυσιν καὶ καθήλωσιν τοῦ ἀντιπάλου, ὥστε νὰ πληγῇ εὐχερέστερον ἀλλοῦ.

ιυ) Ἀκόμη, ὑπάρχει ἡ περίπτωσις τοπικῆς στρατιωτικῆς ἐνεργείας, ἁπλῶς καὶ μόνον πρὸς ἀπόκτησιν τῆς δυνατότητος νὰ ἀσκηθῇ ἐκβιαστικὴ πίεσις ἐπὶ τοῦ ἀντιπάλου, ὥστε νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς διαπραγματεύσεις, νὰ δεχθῇ παζαρέματα καὶ νὰ προβῇ εἰς παραχώρησιν ἀνταλλαγμάτων πρὸς τερματισμὸν τῆς ρήξεως.

υ) Τέλος, μία τοπικὴ στρατιωτικὴ σύγκρουσις ἠμπορεῖ νὰ μὴ ἔχῃ καθόλου στρατιωτικοὺς σκοπούς, ἀλλὰ νὰ ἐπιδιώκῃ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὴν ψυχολογικὴν καὶ οἰκονομικὴν φθορὰν τοῦ ἀντιπάλου, τὴν πρόκλησιν πολιτικῶν ζητημάτων καὶ ἐσωτερικῶν δυσχερειῶν εἰς αὐτόν, τὸν ἐπηρεασμὸν τῆς Κοινῆς Γνώμης ἢ τοῦ ἐκλογικοῦ ἀποτελέσματος ἄλλης Δυνάμεως, κ.ο.κ.

γ) Ἱστορικὸν

«Ἔχυσα αἷμα. Καὶ ὤφειλα νὰ τὸ χύσω — περισσότερο μάλιστα, ἀλλὰ δίχως ὀργήν, διότι ἡ ἀφαίμαξις, εἶναι καὶ αὐτή, μέρος τῆς πολιτικῆς ἰατρικῆς».

Ναπολέων

(Mme de Remusat, Mémoires)

Ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία ἐξαπέλυσεν καὶ διεξήγαγεν πλῆθος τοπικῶν στρατιωτικῶν πολέμων, εἴτε διὰ νὰ κατακτήσῃ καὶ νὰ προσαρτήσῃ διαφόρους χώρας καὶ περιοχάς, εἴτε διὰ νὰ «ἐξαγάγῃ» δι' αὐτῶν τὴν κομμουνιστικὴν ἐπανάστασιν. Συγκεκριμένως:

—Τὸ 1918 ἐπετέθη κατὰ τῆς Φινλανδίας. Ὁ πόλεμος διήρκεσεν ἕως τὸ 1919, ἀλλὰ τελικῶς οἱ Φινλανδοὶ διέσωσαν τὴν ἀνεξαρτησίαν των.

—Τὸ 1919, ἐπετέθη κατὰ τῆς Πολωνίας καὶ εἰσέβαλεν εἰς τὰ ἐδάφη της. Ὁ πόλεμος διήρκεσεν ἕως τὸ 1920 καὶ χάρις εἰς τὴν δυτικὴν βοήθειαν, οἱ Πολωνοὶ διέσωσαν τότε τὴν ἀνεξάρτητον ἐθνικήν των ὕπαρξιν.

—Ἀπὸ τὸ 1920 ἕως τὸ 1921, ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία ἐξαπέλυσε σειρὰν πολέμων, μὲ τοὺς ὁποίους ἐπέτυχε νὰ καταλάβῃ καὶ νὰ προσαρτήσῃ ἐκ νέου τὰς ἀπελευθερωθείσας τσαρικὰς ἀποικίας: Οὐκρανίαν, Λευκορωσίαν, Ἀτζερμπαϊτζάν, Ἀρμενίαν καὶ Κεντρικὴν Ἀσίαν (Καζακστάν, Οὐζμπεκιστάν, Κιργισίαν, Τουρκμενίαν, Τατζικιστάν). Δὲν ἐπέτυχε νὰ ὑποδουλώσῃ τὴν Γεωργίαν.

—Τὸ 1919 - 20 ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία ἐπετέθη καὶ κατὰ τῶν βαλτικῶν κρατῶν Ἐσθονίας, Λεττονίας, Λιθουανίας, ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν παρασχεθεῖσαν πρὸς αὐτὰ δυτικὴν βοήθειαν, ἀπεκρούσθη.

—Τὸ 1921 εἰσέβαλεν ἐκ νέου εἰς τὴν Γεωργίαν καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν τὴν κατέλαβεν. Τὸ ἴδιον ἔτος ἀνακατέλαβεν ἐνόπλως τὴν ἐξεγερθεῖσαν Ἀρμενίαν.

—Τὸ 1921, ἐκυρίευσεν τὴν Μογγολίαν.

—Τὸ 1924, ἀνέκτησεν ἐνόπλως τὴν ἐπαναστατημένην Γεωργίαν.

—Τὸ 1924 εἰσέβαλεν εἰς τὴν Μαντζουρίαν.

—Τὸ 1929 εἰσέβαλεν ἐκ νέου εἰς τὴν Μαντζουρίαν.

—Τὸ 1938 - 39 συνεκρούσθη τοπικῶς μὲ τὴν Ἰαπωνίαν (λίμνη Χαχάν, ποταμὸς Χαλχὶν - Γκόλ).

—Τὸ 1939 εἰσέβαλεν εἰς τὴν μαχομένην κατὰ τῆς χιτλερικῆς Γερμανίας Πολωνίαν καὶ προσήρτισεν τὸ ἀνατολικὸν τμῆμα τῆς χώρας. Ἠκολούθησεν ἡ ἐπίθεσις κατὰ τῆς Φινλανδίας.

—Τὸ 1940, εἰσέβαλεν εἰς τὰ τρία βαλτικὰ κράτη, καὶ τὰ μετέτρεψεν εἰς ἐπαρχίας της.

—Τὸ 1940 ἀπέσπασεν τὴν Βεσσαραβίαν καὶ Βουκοβίναν ἀπὸ τὴν Ρουμανίαν.

—Τὸ 1953 καὶ 1956 ἐπενέβη ἐνόπλως εἰς ἀν. Γερμανίαν, Τσεχοσλοβακίαν (Πύλσεν) καὶ Πολωνίαν (Πόζναν).

—Τὸ 1956 εἰσέβαλεν εἰς Πολωνίαν καὶ Οὐγγαρίαν.

—Ἐξ ἄλλου Ρωσία καὶ Κίνα, ἐν συνεργασίᾳ, ἐξαπέλυσαν τοὺς τοπικοὺς πολέμους τῆς Κορέας (1950 - 53) καὶ τοῦ Βιετνάμ.

—Ἡ Κίνα, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς της, κατέπνιξε τὰ ἐθνικοαπελευθερωτικὰ κινήματα τῶν ἀποικιῶν της, κατέλαβε τὸ Θιβὲτ (1959) καὶ ἐπετέθη κατὰ τῆς Ἰνδίας (1961).

6. Ἡ Μαζικὴ Ἐξέγερσις

«Εἰς συνθήκας ὀξύνσεως τῶν ταξικῶν ἀντιθέσεων, ἡ ταξικὴ πάλη δύναται τὰ λάβη τὴν μορφὴν ἐπαναστατικῶν πολέμων. Οἱ πόλεμοι αὐτοὶ δὲν ἀντιφάσκουν πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς εἰρηνικῆς συνυπάρξεως».

Α. Μπελιακώφ, Φ. Μπουρλάτσκι
(«Ἡ λενινιστικὴ θεωρία τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἡ σύγχρονη ἐποχή»)

α) Γενικὰ

Μορφὴ ἐνδιάμεσος μεταξὺ Κοινωνικοῦ καὶ Στρατιωτικοῦ Πολέμου, εἶναι αἱ βίαιοι πεζοδρομιακαὶ ἐκδηλώσεις. Παντοῦ τὰ Κ.Κ. φροντίζουν νὰ συγκροτοῦν εἰδικὰς δυναμικὰς ὀργανώσεις. ἕνα εἶδος

«ταγμάτων ἐφόδου» διὰ νὰ ἠμποροῦν νὰ ἐξαπολύουν ταραχάς, ὅποτε τοὺς χρειασθῇ. Αὐταὶ αἱ «μονάδες κρούσεως», ἀποτελοῦνται συνήθως ἀπὸ καλῶς ὠργανωμένα τμήματα τῆς κομμουνιστικῆς νεολαίας (Λαμπράκηδες) κ.ο.κ.

Εἰς τὰς ἀνεπτυγμένας χώρας, ὅπου ἡ ἐργατικὴ τάξις γίνεται συντηρητικὴ δύναμις, οἱ ταραχοποιοὶ ἀναζητοῦνται κυρίως μεταξὺ τῶν ἀνησύχων φοιτητῶν καὶ τῶν ζωηρῶν «ὠργισμένων νέων». Εἰς τὰς καθυστερημένας χώρας, ὁ κομμουνισμὸς στρατολογεῖ τὰ μέλη διὰ τὰ «τμήματα ἐφόδου» του ἀπὸ τοὺς ἐξαθλιωμένους ὄχλους καὶ τοὺς νέους τοῦ «λοῦμπεν προλεταριάτου».

Κομμουνιστικὰ στελέχη, ἐκπαιδευμένα εἰς τὴν τεχνικὴν τῆς ἐξεγέρσεως τῶν ὄχλων, τῆς καθοδηγήσεως ὁδομαχιῶν, τῆς ἀνεγέρσεως ὁδοφραγμάτων, τῆς κατασκευῆς «κοκταίηλ Μολότωφ» κ.ο.κ., κατευθύνουν αὐτὰς τὰς δυναμικὰς μάζας καὶ μόλις διαταχθοῦν ἀπὸ τὸ κόμμα τὰς ὁδηγοῦν εἰς τὴν ἔφοδον.

Ἔτσι, ὁ διεθνὴς κομμουνισμός, ἔχει τὴν εὐχέρειαν νὰ ἐξαπολύσῃ ἕνα συντονισμένον κῦμα ταραχῶν εἰς διαφόρους χώρας, ὁποτεδήποτε τὸ ζητήσῃ ἡ παγκόσμιος στρατηγική του.

Τὸ 1960 λ.χ. ἐξαπέλυσεν αἱματηρὰς ταραχὰς εἰς Ἰαπωνίαν, νότιον Κορέα, Τουρκίαν, Κογκό, Ἰταλίαν καὶ Ἑλλάδα (ταραχαὶ οἰκοδόμων τὴν 1ην Δεκεμβρίου εἰς πλατεῖαν Ὁμονοίας). Τὸ κῦμα ἔφθασεν εἰς τὸ ἀποκορύφωμά του, τὸν Ἰούνιον, εἰς τὸ Τόκιον, ὅπου οἱ ταραχοποιοὶ ἐπέβαλαν τελικῶς τὴν ματαίωσιν τῆς ἐπισκέψεως Ἀϊζενχάουερ.

Ἀνάλογον κῦμα ὀχλοκρατικῶν ἐξεγέρσεων εἶχεν ἐξαπολυθῇ εἰς τὴν Δυτ. Εὐρώπην τὸ 1947 - 48 εἰς ἀπάντησιν τοῦ Σχεδίου Μάρσαλ.

Εἰς ἄλλας πάλιν περιπτώσεις ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἐξαπολύει ὁ ἴδιος τὰς ταραχάς, ἀλλὰ ἐφ' ὅσον αὐταὶ ἐκδηλωθοῦν δι' οἱονδήποτε λόγον ἐπεμβαίνει διὰ τοῦ ἐν ἑτοιμότητι μηχανισμοῦ του καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ θέσῃ τὰς ἤδη ἐν κινήσει μάζας ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν του. Τοῦτο συνέβη εἰς τὴν Γαλλίαν — Ἰταλίαν τὸ 1968.

Μὲ τὸν μηχανισμὸν ὑποκινήσεως μαζικῶν ταραχῶν τὸν ὁποῖον διατηρεῖ ὁ κομμουνισμός, ἐξοπλίζει τὸν καθαρῶς πολιτικοπροπαγανδιστικόν του μηχανισμὸν μὲ μέσα ἰσχυροτέρου ἐντυπωσιασμοῦ

τῆς Κοινῆς Γνώμης, κατατρομοκρατήσεως τοῦ λαοῦ καὶ ἀσκήσεως δυναμικοῦ ἐκβιασμοῦ ἐπὶ τῶν ἀντιπάλων του. Τὸ 1964 - 65 λ.χ. ὁ ἑλλαδικὸς κομμουνισμός, διαθέτων ἕνα ἀξιόλογον μηχανισμὸν ἐξαπολύσεως ταραχῶν, τὸν ὁποῖον εἶχεν συγκροτήσει κατὰ τὴν περίοδον 1961 - 63, ἠδύνατο νὰ ἀσκῇ συνεχῆ ἐκβιαστικὴν πίεσιν ἐπὶ τῆς τότε κυβερνήσεως καὶ νὰ τὴν ἐξαναγκάζῃ διαρκῶς εἰς νέας ὑποχωρήσεις, διὰ τῶν ὁποίων ἡ χώρα σταθερῶς κατωλίσθαινεν πρὸς τὰ ἀριστερά. Ὁ μηχανισμὸς ἀναταραχῆς εἶναι τὸ ξίφος ποὺ κρατεῖ καὶ κραδαίνει κατὰ τῶν ἀντιπάλων του ὁ καθαυτὸ πολιτικὸς ὀργανισμὸς τοῦ Κ.Κ.

Αὐτὸς ὁ μηχανισμὸς «μαζικῆς ἐξεγέρσεως κατ' ἐντολήν», ἔπαιξεν ἀποφασιστικὸν ρόλον εἰς τὴν κομμουνιστικοποίησιν τῆς Τσεχοσλοβακίας τὸ 1948, παρενέβαλεν σοβαρὰς δυσχερείας εἰς τὴν μεταπολεμικὴν ἀνόρθωσιν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ συντηρεῖ μόνιμον ἀτμόσφαιραν ἀνατρεπτικῆς ζυμώσεως εἰς πολλὰς χώρας τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς.

β) Τὰ στάδια

Ἡ κομμουνιστικὴ θεωρία περὶ τῶν μαζικῶν κινητοποιήσεων προβλέπει κατὰ κανόνα τὰ ἑξῆς στάδια:

ι) Ἀ φ ε τ η ρ ί α : Βάσις διὰ τὴν ἐκκίνησιν τῶν μαζικῶν ἀγώνων θεωρεῖται τὸ οἰκονομικὸν θέμα, τὸ ὁποῖον συγκινεῖ τὰ εὐρύτερα στρώματα τῶν ἐργαζομένων. Παραλλήλως γίνεται ἐκμετάλλευσις καὶ κάθε ἄλλης ἀμέσου ζωτικῆς διεκδικήσεως, ὅπως περὶ καταπολεμήσεως τῆς ἀνεργίας, παροχῆς κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, κατοχυρώσεως τῶν συνδικαλιστικῶν ἐλευθεριῶν κλπ. Ἰδιαιτέρα προσοχὴ δίδεται εἰς τὰ αἰτήματα τῶν σπουδαστῶν («15% στὴν Παιδεία» κλπ.).

Ἀρχικῶς, λοιπόν, ρίπτονται οἰκονομικὰ καὶ συνδικαλιστικὰ συνθήματα, κατὰ προτίμησιν γενικῆς φύσεως, ὥστε νὰ ἐκφράζουν κοινὰς ἐπιθυμίας ὅλων τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ νὰ τοὺς προσελκύουν πρὸς μίαν κατεύθυνσιν ἑνιαίας δράσεως. Ποῖος ἐργαζόμενος θὰ διαφωνήσῃ εἰς τὴν αὔξησιν τῶν ἀποδοχῶν του; Ἢ ποῖος φοιτητὴς θὰ ἀντιταχθῇ εἰς τὴν συμμετοχήν του εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ πανεπιστημίου; Τὰ συνθήματα διαλέγονται ἔτσι, ὥστε νὰ ὁμιλοῦν

εἰς τὴν ψυχὴν καὶ νὰ ὠθοῦν εἰς τὴν «ἑνότητα δράσεως» τοῦ στρώματος - στόχου.

Ἡ ὀργανωτικὴ ὑλοποίησις αὐτῆς τῆς ἑνότητος ἐπιδιώκεται ἐν συνεχείᾳ, μὲ κοινὰς συσκέψεις τῶν ἐνδιαφερομένων, κοινὴν ἐπεξεργασίαν καὶ ἀπὸ κοινοῦ ὑποβολὴν τῶν αἰτημάτων, κοινὰ διαβήματα, κοινὰς συγκεντρώσεις καὶ κοινὰς ἀπεργιακὰς ἢ ἄλλας κινητοποιήσεις. Ἐπιστέγασμα τῆς ὅλης προπαρασκευαστικῆς προσπαθείας εἶναι ἡ συγκρότησις ἑνιαίων ὀργάνων ἀγῶνος, ὅπως «ἀπεργιακῶν ἐπιτροπῶν» κ.ἄ.

ιι) Πολιτικοποίησις: Ἐνῷ συνήθως ἀρχίζει μὲ οἰκονομικὰ ἢ ἄλλα συνδικαλιστικὰ αἰτήματα, ὁ μαζικὸς ἀγών, ἐν συνεχείᾳ, πρέπει νὰ πολιτικοποιηθῇ. Τὰ ἀρχικὰ αἰτήματα, δὲν ἐνδιαφέρουν τὸ Κ.Κ. Εἶναι ἁπλῶς τὰ δολώματα διὰ τὴν ἅλιευσιν ὄχλων. Πραγματικὸς σκοπὸς εἶναι ἡ ἐξώθησις μαζῶν εἰς πολιτικοὺς ἀγῶνας. Διὰ τοῦτο, μόλις ἐκδηλωθῇ κάποιος μαζικὸς ἀγών, οἱ κομμουνισταὶ ἀρχίζουν νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὸ παρασκήνιον καὶ νὰ ἀναλαμβάνουν ὁλονὲν ἐμφανέστερον τὰ ἡνία του. Ἐπωφελούμενοι ἀπὸ τὴν εἰσβολὴν τῶν μαζῶν εἰς τὸ προσκήνιον, ἀποκτοῦν ἐπαφὴν μὲ αὐτάς, προπαγανδίζουν τὰς ἰδέας των, στρατολογοῦν ὀπαδούς, διαδίδουν τὸν κομματικὸν τύπον των κλπ. Ταυτοχρόνως, προσπαθοῦν νὰ μαχητικοποιήσουν τὰς μάζας, νὰ δημιουργήσουν ὀξύτητα καὶ νὰ προκαλέσουν συγκρούσεις πρὸς τὰ ὄργανα τῆς τάξεως, ὥστε νὰ φέρουν τὸ πλῆθος εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ Κράτος διὰ νὰ τὸ ἐπαναστατικοποιήσουν.

Ἐὰν ἐπιτύχουν, τότε, πλέον, ἀρχίζουν νὰ δίδουν φανερὰς πολιτικὰς κατευθύνσεις εἰς τὸν ὅλον ἀγῶνα, νὰ ρίπτουν καθαρῶς πολιτικὰ συνθήματα καὶ νὰ θέτουν σαφῶς πολιτικοὺς στόχους. Ἐνῷ λ.χ. ἀρχίζουν μὲ τὸ «αὔξηση στὰ μεροκάματα», μετὰ ἀπὸ μίαν σκοπίμως προκληθεῖσαν αἱματηρὰν σύγκρουσιν μὲ τὴν ἀστυνομίαν, ρίπτουν τὸ σύνθημα «κάτω ἡ τρομοκρατία», τὸ ὁποῖον εὐκόλως μετατρέπεται εἰς τὸ «κάτω ἡ κυβέρνηση».

ιιι) Γενίκευσις: Ἀφοῦ προκληθῇ δι' οἱουδήποτε μέσου ἡ ὀξύτης καὶ πολιτικοποιηθοῦν οἱ διάφοροι ἐπὶ μέρους μαζικοὶ ἀγῶνες (ἐργατῶν, φοιτητῶν, ὑπαλλήλων, ἀγροτῶν), ἐπιδιώκεται ἡ συνένωσις, ἡ διεύρυνσις καὶ ἡ γενίκευσίς των εἰς μίαν γενικὴν

ἔφοδον κατὰ τοῦ καθεστῶτος. Εἶναι ἡ ὥρα τῆς γενικῆς πολιτικῆς ἀπεργίας, ἡ ὁποία κατὰ τὸν Λένιν εἶναι ἡ ἀνωτάτη βαθμὶς ἀγῶνος πρὸ τῆς μετατροπῆς του εἰς ἔνοπλον ἐξέγερσιν.

γ) Αἱ ἀρχαὶ

Ἡ κομμουνιστικὴ τεχνικὴ τῶν μαζικῶν ἀγώνων στηρίζεται εἰς τὰς ἑξῆς ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ τηρηθοῦν πιστῶς εἰς ὅλα τὰ στάδια:

ι) Ἡ ἐπίδειξις ἀποφασιστικότητος: Ὁ ἀγὼν δὲν ἐπιτρέπεται ποτὲ νὰ ἀρχίζῃ μὲ διάθεσιν συμβιβασμοῦ. Ἀντιθέτως, πρέπει ἀμέσως νὰ ἐκδηλωθῇ μὲ ἀνένδοτον ἀποφασιστικότητα καὶ μαχητικὴν συνέπειαν. Νὰ ἀνοίξουν ὅλα τὰ μέτωπα. Νὰ ὑπερθερμανθῇ ἡ ἀτμόσφαιρα. Νὰ ἀποκλεισθῇ κάθε ὁδὸς μετριοπαθείας. Νὰ ἀνατιναχθῇ κάθε γέφυρα. Οἱ διαλλακτικοὶ χαρακτηρίζονται «προδότες». Καὶ ἡ ζύμωσις (ἀγκιτάτσια) ἐξάπτει τὸν φανατισμὸν τῶν μαζῶν τὰς ὁποίας προσπαθεῖ νὰ ἀποχαλινώσῃ καὶ νὰ ἀφηνιάσῃ, μὲ τὴν προοπτικὴν τῆς νίκης καὶ τῆς ἐκδικήσεως. Ὅταν ἀρχίσῃ ἕνας ἀγών, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ δίδεται ἡ ἐντύπωσις ὅτι ὑπάρχει ἡ ἀμετάκλητος ἀπόφασις τῆς μέχρι τέλους διεξαγωγῆς του. Βεβαίως, τοῦτο, εἰς τὴν πραγματικότητα, δὲν ἀποκλείει τοὺς ὑποχωρητικοὺς ἑλιγμοὺς εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναγκασθῇ νὰ προσφύγῃ τὸ Κ.Κ.

ιι) Ἡ ἀνοδικὴ συνέχεια: Κατὰ τὴν διεξαγωγὴν ἑνὸς μαζικοῦ ἀγῶνος πρέπει νὰ ἀποφεύγεται ἡ δημιουργία «ἀγωνιστικοῦ κενοῦ». Ὅταν δηλαδὴ ἀρχίσῃ ἡ μαζικὴ δρᾶσις, πρέπει πλέον νὰ εἶναι συνεχής, χωρὶς κενὰ καὶ ἀνοδική, βαίνουσα βάσει προγραμματισμένης ἐπιτελικῆς κλιμακώσεως, πρὸς ὁλονὲν μαζικωτέρας ἐκδηλώσεις καὶ κυρίως πρὸς δυναμικωτέρας μορφάς. Αἱ ἀπεργίαι, συγκεντρώσεις, πορεῖαι καὶ διαδηλώσεις πρέπει νὰ διαδέχωνται ἡ μία τὴν ἄλλην μὲ ἀρκετὴν πυκνότητα, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρξῃ «διακοπὴ συνεχείας». Διὰ τὸν ἴδιον λόγον μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐκδηλώσεων νὰ ὑπάρχουν «ἐνδιάμεσοι ἀγωνιστικοὶ κρῖκοι». Διὰ τοῦτο, ἀντὶ τῶν εὐκαιριακῶν καὶ ἀποκλειστικῶς ἐντυπωσιακῶν ἐκδηλώσεων τῶν

ἀστικῶν κομμάτων, τὰ Κ.Κ. προτιμοῦν τὸν συνεχῆ, συντονισμένον ἀγῶνα εἰς ὅλα τὰ μέτωπα.

ιιι) Ὁ συνδυασμὸς μὲ τὴν Προπαγάνδαν: Ἡ συστηματικὴ Προπαγάνδα, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ὀργανωτικὴν διείσδυσιν (εἰς τὰ συνδικᾶτα, τὰ πανεπιστήμια κ.ο.κ.) προετοιμάζει τὸ ἔδαφος διὰ τὴν ἐξαπόλυσιν τοῦ μαζικοῦ ἀγῶνος. Ἡ Προπαγάνδα εἶναι ὁ στρατολόγος, ποὺ συγκεντρώνει τὰ στρατεύματα τῆς ἀναταραχῆς. Μετά, ἐπιλέγει τὰ συνθήματα μὲ τὰ ὁποῖα ἀρχίζει ὁ ἀγών. Κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος, τὸν πολιτικοποιεῖ μὲ τὰ κατάλληλα συνθήματα καὶ παραλλήλως μαχητικοποιεῖ καὶ φανατίζει τὰ πλήθη. Ἐὰν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος ὑπάρξουν θύματα, πρᾶγμα ποὺ συνήθως ἐπιδιώκει ὁ κομμουνισμός, τότε ἡ Προπαγάνδα «ἀξιοποιεῖ» τὸ αἷμα των διὰ νὰ συναγείρῃ τὰς μάζας καὶ νὰ τὰς ὁδηγήσῃ μὲ τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως εἰς τὴν μεγάλην ἔφοδον.

δ) Ἡ τεχνικὴ τῆς ὁδομαχίας

Ἡ κομμουνιστικὴ τεχνικὴ τῆς ὁδομαχίας συνίσταται εἰς τὰ ἑξῆς:

ι) Οἱ διαδηλωταί, ἀντὶ νὰ βαδίζουν ἀπὸ μίαν μόνον κατεύθυνσιν καὶ νὰ εὑρίσκωνται ἀντιμέτωποι πρὸς τὸν ἀστυνομικὸν κλοιόν, πρέπει νὰ συγκροτοῦν πολυαρίθμους διαδηλώσεις, μὲ ἀπειραρίθμους φάλαγγας εἰς ὅλον τὸ κέντρον τῆς πόλεως. Καὶ ἐκεῖ ποὺ τὰ ὄργανα τῆς τάξεως νομίζουν ὅτι ἀπωθοῦν τὴν μίαν φάλαγγα, ἄλλη καὶ ἄλλαι νὰ ξεφυτρώνουν εἰς τὸ πλευρόν των ἢ ὀπίσω των.

ιι) Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ κόμματος ποὺ διὰ τὸν ἕνα ἢ διὰ τὸν ἄλλον λόγον δὲν ἠμποροῦν ἢ δὲν θέλουν νὰ μετάσχουν εἰς τὴν διαδήλωσιν, ὀφείλουν νὰ ἐξέρχωνται εἰς τοὺς ἐξώστας, τὰ παράθυρα, τὶς ταράτσες, ἀπὸ ὅπου νὰ χειροκροτοῦν, νὰ ρίπτουν συνθήματα, νὰ ἐμψυχώνουν τοὺς διαδηλωτάς. Τὸ κόμμα πρέπει νὰ φροντίζῃ νὰ γεμίζῃ τὰ μπαλκόνια τῶν κτιρίων ποὺ εὑρίσκονται εἰς τὸν χῶρον τῶν μαζικῶν ἐκδηλώσεων μὲ «γέρους, γριές, γυναῖκες καὶ παιδιά».

ιιι) Οἱ βουλευταὶ καὶ οἱ ἄλλοι γνωστοὶ ἡγέται τοῦ κόμματος πρέπει νὰ μετέχουν προσωπικῶς εἰς τὰς ἐκδηλώσεις διὰ νὰ ἐνθαρρύνουν καὶ νὰ καλύπτουν τοὺς ὀπαδούς. Ταυτοχρόνως, τὸ κόμμα

πρέπει νὰ φροντίζῃ νὰ ὀργανώνῃ ἐκδηλώσεις «ἀγάπης» καὶ «σεβασμοῦ» πρὸς αὐτοὺς καὶ παραλλήλως νὰ μεριμνᾷ διὰ τὴν προστασίαν των εἰς περίπτωσιν συμπλοκῶν καὶ συγκρούσεων.

ιυ) Οἱ ἀριστεροὶ διανοούμενοι καὶ ἐπιστήμονες πρέπει ἐπίσης νὰ κατεβαίνουν εἰς τὰ πεζοδρόμια καὶ εἴτε ἀτομικῶς εἴτε κατὰ ὁμάδας, νὰ μετέχουν εἰς τὰς μαζικὰς ἐκδηλώσεις, προσφέροντες εἰς αὐτὰς τὸ «κῦρος» καὶ τὸ «γόητρόν» των πρὸς προσέλκυσιν καὶ τὴν ἐμψύχωσιν τῶν ὀπαδῶν.

υ) Ὅταν παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία, οἱ διαδηλωταὶ πρέπει νὰ στήνουν πρόχειρα ὁδοφράγματα ἀπὸ πέτρας καὶ ξύλα καὶ ἐκεῖ νὰ δίδουν μίαν «ἡρωϊκὴν» μάχην διὰ νὰ προωθῆται ἡ ἀνάπτυξις μαχητικοῦ πνεύματος.

VI. Ὁ ἰδεολογικὸς - προπαγανδιστικὸς Πόλεμος

«Πολιτικὴ σημαίνει νὰ χρησιμοποιῆς τὶς ἀνώνυμες μᾶζες, τὸ λαό, χωρὶς νὰ σκοτίζεσαι γιὰ τὴν πραγματική του φύση».

Α. Κέστλερ

(«Σκοτάδι στὸ καταμεσήμερο». Μιλᾶ ὁ μπολσεβῖκος ἡγέτης Ν. Ρουμπάσωφ)

Εἰς τὸν κλασσικὸν - Στρατιωτικὸν Πόλεμον, σκοπὸς ἦτο νὰ ἐξοντωθοῦν οἱ στρατιῶται τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ καταληφθοῦν βιαίως ὀχυρὰ σημεῖα — ἐδάφη καὶ πόλεις. Μέσα αὐτοῦ τοῦ Πολέμου ἦσαν ὀβίδες καὶ σφαῖρες, ξίφη καὶ λόγχαι. Εἰς τὸν Προπαγανδιστικὸν Πόλεμον, τὰ πράγματα ἤλλαξαν.

—Σκοπὸς δὲν εἶναι πλέον νὰ φονευθοῦν ἢ νὰ αἰχμαλωτισθοῦν οἱ στρατιῶται τοῦ ἐχθροῦ, ἀλλὰ νὰ προσηλυτισθοῦν, νὰ γίνουν ἰδικοί μας.

—Στόχος δὲν εἶναι ἡ κατάληψις ὀχυρῶν σημείων, ἐδαφῶν καὶ πόλεων διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ ἡ κατάληψις τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς πειθοῦς καὶ διὰ τῆς ὑποβολῆς.

—Μέσα τοῦ Νέου Πολέμου, δὲν εἶναι αἱ ὀβίδες καὶ αἱ σφαῖραι,

αἱ λόγχαι καὶ τὰ ξίφη, ἀλλὰ αἱ ἰδέαι καὶ τὰ συναισθήματα, αἱ λέξεις καὶ τὰ ὁράματα.

Εἰς τὸν Προπαγανδιστικὸν Πόλεμον, σκοπὸς εἶναι ἡ ἅλωσις τῆς ἀνθρωπίνου ψυχῆς. Πρέπει νὰ κυριευθοῦν τὸ μυαλὸ καὶ ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ἂς ὁπλίζῃ ὁ ἐχθρὸς τὰ χέρια τῶν στρατιωτῶν του. Ἐμεῖς ἀφοπλίζομεν τὰς ψυχάς των. Ἂς ἐκπαιδεύῃ ὁ ἐχθρὸς τοὺς στρατιώτας του εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων. Ἐμεῖς ἐγκαθιστάμεθα εἰς τὸν ἐσωτερικόν των κόσμον καὶ ἐλέγχομεν τὰς συγκινήσεις των.

Τότε, ἐὰν ἐπιτύχωμεν, τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὀφθαλμοφανές. Τὰ ὅπλα στρέφονται ἀντιστρόφως. Οἱ στρατιῶται τοῦ ἐχθροῦ μεταβάλλονται εἰς ἰδικούς μας.

Κυριεύοντες τοὺς ἀνθρώπους, κυριεύομεν δι' αὐτῶν τὰ ὅπλα καὶ τὰ ὀχυρά, τὰς πόλεις καὶ τὰ ἐδάφη των. Μᾶς τὰ δίδουν μόνοι των. Μᾶς προσφέρουν τὴν χώραν των, τοὺς ἑαυτούς των, τὰ πλούτη των. Αὐτή, ὅταν καὶ ἐὰν πραγματωθῇ, εἶναι ἡ Ἰδεώδης Κατάκτησις. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν κατάκτησιν ὀνειρεύεται ὁ κομμουνισμός. Διὰ τοῦτο καὶ κύριον ὅπλον του εἶναι ἡ Προπαγάνδα, δηλαδή, ἡ ἐπιστημονικὴ τεχνικὴ τῆς διαδόσεως ἰδεῶν, μὲ σκοπὸν τὸν ἐπηρεασμὸν τῆς Κοινῆς Γνώμης.

Ὁ Προπαγανδιστικὸς Πόλεμος εἶναι, λοιπόν, ἡ κυριωτέρα καὶ ἀνωτάτη μορφὴ Νέου Πολέμου. Εἶναι ἡ οὐσία τῆς περιέργου Πυρηνικῆς Εἰρήνης μας. Δοθέντος ὅμως ὅτι ἔχομεν ἀσχοληθῆ συστηματικῶς καὶ ἐκτενῶς μὲ αὐτὸν τὸν Πόλεμον εἰς τὸ ἔργον μας «Ἡ Προπαγάνδα, μεθοδικὴ καὶ τεχνικὴ τῆς ἀγωγῆς τῶν μαζῶν» (ἔκδοσις Γεωργιάδη 1967), δὲν θὰ ἀσχοληθῶμεν ἐκ νέου εἰς τὸ παρόν, παρὰ μόνον εἰς τὸν ἀπολύτως ἀναγκαῖον βαθμόν.

Δ΄. Μέσα τοῦ Νέου Πολέμου

«Ἐκεῖνος ποὺ ἀγωνίζεται διὰ τὸν κομμουνισμὸν ὀφείλει νὰ γνωρίζη νὰ μάχεται καὶ νὰ μὴ μάχεται, νὰ λέγη τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ μὴν τὴν λέγη, νὰ ὑπηρετῆ καὶ νὰ μὴν ὑπηρετῆ, νὰ τηρῆ καὶ νὰ μὴ τηρῆ μίαν ὑπόσχεσιν, νὰ φανερώνεται καὶ νὰ κρύβεται. Ἐκεῖνος ποὺ ἀγωνίζεται διὰ τὸν κομμουνισμόν, ἀπὸ ὅλας τὰς ἰδιότητας, ὀφείλει νὰ ἔχη μίαν καὶ μόνην : Νὰ ἀγωνίζεται διὰ τὸν κομμουνισμόν».

ΑΠΕΙΡΑ ΕΙΝΑΙ τὰ μέσα τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου, ἐφ' ὅσον ὡς ἀνεφέρθη, δὲν ὑπάρχει τρόπος ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ γενικῶς μορφὴ ἀνθρωπίνου δραστηριότητος, ποὺ νὰ μὴ χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν του. Δυνάμεθα πάντως νὰ τὰ διακρίνωμεν εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας:

α) Τὰ Φανερά.

β) Τὰ Μυστικά.

Τὰ πρῶτα εἶναι: Ἡ δημοσία πολιτικὴ δρᾶσις. Ἡ φανερὰ διπλωματία. Αἱ οἰκονομικαὶ καὶ πνευματικαὶ ἀνταλλαγαί. Ἡ λευκή, ἐπώνυμος, Προπαγάνδα. Ἡ ἀνοικτὴ ἔνοπλος δρᾶσις κλπ.

Τὰ δεύτερα, εἶναι: Ἡ διείσδυσις, ἡ διάβρωσις, ἡ ὑπονόμευσις, ἡ κατασκοπεία, ἡ φαιὰ (ἀνώνυμος) καὶ μαύρη (πλαστογραφημένη) Προπαγάνδα κ.οκ.

I. Τὰ Μυστικὰ Μέσα

«Ὀφείλομε νὰ ξέρουμε νὰ χρησιμοποιοῦμε ὅλες τὶς παράνομες διαδικασίες, νὰ σωπαίνουμε, κάποτε νὰ διαστρέφουμε τὴν ἀλήθεια, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ διεισδύσουμε... καὶ νὰ ἐπιτελέσουμε τὸ κομμουνιστικό μας καθῆκον».

Β. Ι. Λένιν

(«Ὁ Ἀριστερισμός, παιδικὴ ἀρρώστεια τοῦ κομμουνισμοῦ»).

1. Ἡ διείσδυσις

«Ὀφείλουμε παντοῦ, σὲ ὅλες, χωρὶς ἐξαίρεσι τὶς ὀργανώσεις, νὰ δημιουργήσουμε κομμουνιστικοὺς πυρῆνες, φανεροὺς ἂν μπορῇ, κρυφοὺς ἐὰν χρειάζεται».

Β. Ι. Λένιν

(«Ὁ Ἀριστερισμός, παιδικὴ ἀρρώστεια τοῦ κομμουνισμοῦ»).

α) Ὁρισμός, τακτική σκοπός.

Διείσδυσις εἶναι ἡ βάσει προγράμματος «ἐξαγωγὴ» ἀνθρώπων» εἰς φιλικούς, οὐδετέρους ἢ ἐχθρικοὺς «χώρους» ὀργανωτικούς, πολιτικοὺς ἢ ἰδεολογικούς. Δι' αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, πραγματοποιεῖται μία μακρόπνοος «ἐπένδυσις» ἰδεῶν, συνθημάτων καὶ μεθόδων, συντελεῖται ἕνας βαθμιαῖος προσηλυτισμὸς ὀπαδῶν καὶ στήνεται ἕνα πλέγμα ἀφανῶν δεσμῶν. Ὅλα αὐτά, ἐπιτρέπουν τὴν ἅλωσιν ζωτικῶν θέσεων εἰς τοὺς κρατικοὺς ἢ ἐξωκρατικοὺς ὀργανισμοὺς τοῦ ἀντιπάλου καὶ τὴν συνεχῆ κατάκτησιν ἐδάφους πρὸς ὡρίμανσιν τῶν προϋποθέσεων μιᾶς τελικῆς ἐφόδου.

Μὲ τὴν διείσδυσιν, οἱ κομμουνισταὶ τοποθετοῦν ἀνθρώπους, ὀργανώσεις («φράξιες»), τάσεις εἰς ὅλους τοὺς ἁρμοὺς τοῦ δυτικοῦ κόσμου. Διαποτίζουν κάθε κύτταρό του μὲ τὸ δηλητήριον τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ των. Ὑλοποιοῦν μίαν μακροτάτην διεργασίαν τοξινώσεως τοῦ ἀστικοῦ συστήματος, ἡ ὁποία ἐὰν δὲν προκαλέσῃ ἐγκαίρως τὴν ἐπιβαλλομένην ἀντίδρασιν, ἐπιφέρει τὸν ἀργὸν θάνατόν του.

Ἡ τακτικὴ τῆς διεισδύσεως εἶναι ἁπλῆ. Κρυπτοκομμουνισταὶ ἢ συνοδοιπόροι προωθοῦνται ἢ καὶ ἀνευρίσκονται μέσα εἰς ἕνα ἐχθρικὸν «σχηματισμόν»: κόμμα, σωματεῖον, ἐφημερίδα, κράτος, στρατόν. Ἐκεῖ, δημιουργοῦν φιλίας, συμπαθείας, δεσμούς. Διοχετεύουν ἰδέας καὶ συνθήματα. Στρατολογοῦν ἀνθρώπους. Σιγὰ - σιγά, συγκροτεῖται μία «φράξια», δηλαδὴ μία μυστικὴ ὀργάνωσις, ἡ ὁποία παίρνει κρυφὰ ἐντολὰς ἀπὸ τὸ Κ.Κ. καὶ δρᾶ διὰ λογαριασμόν του μέσα εἰς τὸν ἐχθρικὸν «σχηματισμόν». Σκοπὸς τῆς δράσεως τῆς «φράξιας» εἶναι νὰ κυριεύσῃ ἐκ τῶν ἔνδον τὸν ἐχθρικὸν σχηματισμὸν (λ.χ. ἕνα συνδικαλιστικὸν σωματεῖον), νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν στάσιν του (λ.χ. μιᾶς ἐφημερίδος ἢ ἑνὸς πολιτικοῦ κόμματος) ἢ νὰ τὸν φθείρῃ καὶ νὰ τὸν καταστρέψῃ (λ.χ. τὸν στρατόν, τὰ σώματα ἀσφαλείας, τὰς κρατικὰς ὑπηρεσίας, τὸ κοινοβούλιον).

β) Στόχοι.

Στόχος τῆς κομμουνιστικῆς διεισδυτικῆς δραστηριότητος εἶναι κάθε ὀργανισμὸς ποὺ εὑρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ Κ.Κ. Τὸ 2ον συνέδριον τῆς Κ.Δ. (1920) λ.χ. ὁρίζει:

«Ἡ ὑποχρέωση γιὰ τὴν προπαγάνδα τῶν κομμουνιστικῶν ἰδεῶν, περιλαμβάνει καὶ τὴν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ κάνουμε συστηματικὴ καὶ ἐπίμονη προπαγάνδα καὶ ζύμωση μέσα στὰ στρατεύματα»».

(4ος ὅρος)

«Οἱ ἀγρόται εἶναι σύμμαχοι τῶν ἐργατῶν. Στὴν ἀγροτιὰ ὑπάρχουν ἐπαναστατικὲς ἰδιότητες, χρησιμοποιήσιμες γιὰ τὸ συμφέρον τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης. . Τὰ Κ. Κ. πρέπει νὰ κάνουν ὅτι ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτὰ γιὰ ν' ἀρχίσουν τὴν ὀργάνωση τῶν σοβιὲτ στὰ χωριά... μὲ τὸν σχηματισμὸ κομμουνιστικῶν πυρήνων, μὲ προπαγάνδα δραστήρια... Μιὰ μεθοδικὴ καὶ συστηματικὴ κίνηση στὰ χωριὰ εἶναι ἀναγκαία».

(5ος ὅρος)

Κάθε κόμμα ποὺ ἀνήκει στὴν Γ' Διεθνῆ ἔχει καθῆκον νὰ ὑποστηρίξη κάθε ἀπελευθερωτικὸ κίνημα στὶς ἀποικίες... καὶ νὰ μὴν παύη νὰ κάνη μέσα στὰ στρατεύματα τῆς μητροπόλεως ἀδιάκοπη προπαγάνδα».

(8ος ὅρος)

«Κάθε κόμμα ποὺ θέλει ν' ἀνήκη στὴν Κ. Δ. πρέπει νὰ κάνη ἐπίμονη καὶ συστηματικὴ προπαγάνδα, μέσα στὰ συνδικάτα, στὶς συνεργατικὲς καὶ στὶς ἄλλες ὀργανώσεις τῶν ἐργατικῶν μαζῶν... πρέπει νὰ ἱδρυθοῦν κομμουνιστικοὶ πυρῆνες ποὺ νὰ ὑποτάσσονται στὸ Κόμμα.

(10ος ὅρος)

«Σήμερα τὸ Καινοβούλιο γιὰ τοὺς κομμουνιστὲς δὲν μπορεῖ σὲ καμμία περίπτωση νὰ εἶναι θέατρο ἑνὸς ἀγώνα γιὰ τὶς μεταρρυθμίσεις γιὰ τὴν καλλιτέρεψη τῆς κατάστασης τῆς ἐργατικῆς τάξης. Τὸ κέντρο τοῦ βάρους τῆς σημερινῆς πολιτικῆς ζωῆς ἔχει ξεπεράσει ὁριστικὰ τὰ κοινοβουλευτικὰ ὅρια. Ἑπομένως τὸ ἄμεσο ἱστορικὸ καθῆκαν τῆς ἐργατικῆς τάξης εἶναι νὰ

ἁρπάξη τοὺς ὀργανισμοὺς αὐτοὺς ἀπ' τὰ χέρια τῶν τάξεων ποὺ διοικοῦνε, νὰ τοὺς τσακίση, τὰ τοὺς καταστρέψη καὶ στὴ θέση τους νὰ δημιουργήση ὄργανα τῆς προλεταριακῆς ἐξουσίας. Τὸ ἐπαναστατικὸ ἐπιτελεῖο τῆς ἐργατικῆς τάξης ἐνδιαφέρεται ἐπίσης νὰ ἔχη τοὺς φωστῆρες του μέσα στὰ ἀστικὰ κοινοβουλευτικὰ σώματα, γιὰ νὰ εὐκολύνεται τὸ καταστρεπτικό του ἔργο. Ἔτσι θὰ ἰδοῦν ὅλοι τὴν οὐσιώδη διαφορὰ ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τῆς τακτικῆς τῶν κομμουνιστῶν, ποὺ μπαίνουν στὸ Κοινοβούλιο μὲ σκοπὸ ἐπαναστατικὸ καὶ τῆς τακτικῆς τοῦ κοινοβουλευτικοῦ σοσιαλιστῆ. Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα μπαίνει μέσα στὴ βουλή, ὄχι νὰ κάμη δράση νομοθετική, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὑποσκάψη ἀπὸ μέσα τὴν κυβερνητικὴ μηχανὴ καὶ τὴν ἴδια τὴν βουλή. Ἡ κοινοβουλευτικὴ αὐτὴ δράση, ποὺ κυρίως συνίσταται στὴν χρησιμοποίηση τοῦ κοινοβουλευτικοῦ βήματος γιὰ τὸ σκοπὸ ἐπαναστατικῆς προπαγάνδας, γιὰ τὴν καταγγελία τῶν στρατηγημάτων τοῦ ἀντιπάλου, γιὰ τὴν πολιτικὴ συγκέντρωση τῶν μαζῶν κλπ. πρέπει νὰ ὑποτάσσεται τελείως στοὺς σκοποὺς καὶ στὰ ἔργα τοῦ ἀγώνα ποὺ γίνεται ἔξω ἀπὸ τὸ κοινοβούλιο...

Κάθε κομμουνιστὴς βουλευτὴς πρέπει νὰ συνδυάζη τὴν παράνομη μὲ τὴν νόμιμη δράση. Στὶς χῶρες ὅπου οἱ κομμουνιστὲς βουλευτὲς ἔχουν, σύμφωνα μὲ τοὺς ἀστικοὺς νόμους, τὴ βουλευτικὴ ἀσυλία, πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν ἀσυλία αὐτὴ γιὰ τὴν παράνομη ὀργάνωση καὶ δράση τοῦ κόμματος. Οἱ παραμικρότερες πράξεις τῶν κομμουνιστῶν βουλευτῶν μέσα στὴ βουλὴ πρέπει νὰ ὑποτάσσωνται στὴ μὴ κοινοβουλευτικὴ ἐργασία τοῦ κόμματος. Νομοσχέδια καθαρά, ἐπιδεικτικά, καμωμένα ὄχι γιὰ νὰ γίνουν δεκτὰ ἀπὸ τὴν ἀστικὴ τάξη, ἀλλὰ γιὰ προπαγάνδα καὶ δημιουργία ζυμώσεως, μποροῦν νὰ ὑποβάλλωνται σύμφωνα μὲ ὁδηγίες τῆς Κ. Ε. Κάθε κομμουνιστὴς βουλευτὴς πρέ-

πει νὰ καταλάβῃ καλὰ ὅτι δὲν εἶναι νομοθέτης ποὺ πρέπει νὰ συνεννοηθῇ μὲ ἄλλους νομοθέτες, ἀλλὰ προπαγανδιστὴς τοῦ Κόμματος. Ὁ κομμουνιστὴς βουλευτὴς εἶναι ὑπεύθυνος, ὄχι μπροστὰ στὴν ἀνώνυμη μᾶζα τῶν ἐκλογέων, ἀλλὰ μπροστὰ στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, νόμιμο ἢ παράνομο».

γ) Εἰδικοὶ στόχοι.

Εἰδικότεροι πάντως στόχοι τῶν κομμουνιστικῶν διεισδυτικῶν ἐνεργειῶν εἶναι συνήθως:

ι) Τὰ κόμματα τῆς μὴ κομμουνιστικῆς Ἀριστερᾶς (σοσιαλδημοκρατικά, ἐργατικά, ἀναρχικὰ) ἤ, ὅπου δὲν ὑπάρχει τέτοια Ἀριστερά, τὰ κόμματα τοῦ δημοκρατικοῦ Κέντρου (φιλελεύθερα, ριζοσπαστικά, ἀγροτικά, ρεπουμπλικανικά), μὲ σκοπὸν τὴν ἐκ τῶν ἔνδον κατάκτησιν καὶ τὴν ἐν καιρῷ μεταμόρφωσίν των εἰς συνοδοιποριακά, τὴν πλήρη πολιτικήν των ὑποδούλωσιν ἢ ἐὰν τοῦτο καταστῇ ἀναγκαῖον, τὴν διάσπασιν καὶ διάλυσίν των. (*) Διάσημα εἶναι τὰ ὀνόματα μερικῶν πρακτόρων ἐργασθέντων καρποφόρως ὑπὲρ τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς μὴ κομμουνιστικὰ κόμματα, ὡς τοῦ Φίρλινγκερ, τοῦ Συράνκιεβιτς, τοῦ Σάκαζιτς, τοῦ Μάροζαν, τοῦ Ντόμπι κ.ἄ.

Κάποτε, ἡ διεισδυτικὴ προσπάθεια τῶν κομμουνιστῶν, στρέφεται καὶ πρὸς ἐξτρεμιστικὰ κόμματα, ἐθνικιστικὰ ἢ τῆς ἄκρας δεξιᾶς (νεοφασιστικὰ ἢ νεοναζιστικά).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἐθνικιστικῶν κινήσεων, σκοπὸς τῶν κομμουνιστῶν εἶναι συνήθως ἡ ἐξώθησίς των εἰς ἀντιδυτικὰς ἐνεργείας, προκειμένου περὶ τέως ἀποικιῶν ἢ εἰς ἐνεργείας διασπαστικὰς τῆς δυτικῆς ἑνότητος προκειμένου περὶ δυτικῶν χωρῶν (ἀντιαμερικανισμός, ἀντινατοϊσμός, ἀπομονωτισμός). Τὸ φαινόμενον κομμουνιστῶν ἐργαζομένων ἐντὸς ἐθνικιστικῶν κινήσεων ἀσιατικῶν,

---

(*) Στόχος μιᾶς τοιαύτης προσπαθείας τοῦ κομμουνισμοῦ ἐν Ἑλλάδι ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ὁ χῶρος τοῦ Κέντρου. Ἡ διείσδυσις τῶν κομμουνιστῶν ἐξ ἄλλου ὑπῆρξεν βασικὴ αἰτία τῆς ματαιώσεως πάσης ἀποπείρας πρὸς δημιουργίαν ἑνὸς Ἑλληνικοῦ σοσιαλιστικοῦ κινήματος.

ἀφρικανικῶν καὶ λατινοαμερικανικῶν χωρῶν, εἶναι σύνηθες. Χαρακτηριστικαὶ εἶναι αἱ περιπτώσεις τῆς Ζανζιβάρης καὶ τῆς Κούβας, αἱ ὁποῖαι ἐκομμουνιστικοποιήθησαν, διὰ μέσου τῶν ἐθνικιστικῶν κινήσεων τοῦ στρατηγοῦ Ὀκέλλο καὶ τοῦ Φ. Κάστρο.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ὀργανώσεων τῆς ἄκρας δεξιᾶς, οἱ κομμουνισταὶ προσπαθοῦν νὰ διεισδύσουν εἰς αὐτάς, εἴτε διὰ νὰ τὰς φθείρουν καὶ νὰ τὰς διαλύσουν ἐκ τῶν ἔνδον, εἴτε διὰ νὰ τὰς παρασύρουν εἰς ἐνεργείας βλαπτικὰς διὰ τὰς ἰδίας («προβοκάτσια») διὰ τὴν ἑνότητα τῆς Δύσεως (ἀντιαμερικανισμὸς) ἢ διὰ τὸ ἀστικὸν καθεστὼς γενικῶς.

ιι) Τ ὰ ἐ ρ γ α τ ι κ ὰ σ υ ν δ ι κ ᾶ τ α, τὰ ὑπαλληλικὰ σωματεῖα καὶ οἱ ἀγροτικοὶ συνεταιρισμοί.

ιχ) Α ἱ π ά σ η ς φ ύ σ ε ω ς ὀ ρ γ α ν ώ σ ε ι ς τ ῆ ς ν ε ο λ α ί α ς, καὶ ἰδίως τῶν σπουδαστῶν: Συνδικαλιστικαί, ἀθλητικαί, προσκοπικαί, κομματικαί, ἐθνικαί.

ιυ) Τ ὰ π α ν ε π ι σ τ ή μ ι α : Οἱ φοιτηταὶ ὡς ἄτομα καὶ αἱ ποικίλαι ὀργανώσεις των, αἱ καθηγητικαὶ ἕδραι, τὰ πανεπιστημιακὰ κέντρα ἐρευνῶν, αἱ πανεπιστημιακαὶ βιβλιοθῆκαι, αἱ φοιτητικαὶ λέσχαι, κατασκηνώσεις, συνοικίαι (λ.χ. τὸ Καρτιὲ Λατὲν εἰς τὸ Παρίσι).

υ) Ο ἱ ἐ κ π α ι δ ε υ τ ι κ ο ί. Δι' αὐτῶν ἐπιδιώκεται: Ὁ ἐπηρεασμὸς τῆς κοινῆς γνώμης γενικώτερον, διότι ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ καθηγητὴς ἀσκοῦν μίαν ηὐξημένην ἐπίδρασιν ἐπ' αὐτῆς. Καὶ ἐπίσης, ἡ κατάληψις τοῦ σχολείου καὶ ἡ ἰσχυρὰ ἐπιρροὴ ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῶν νεαρῶν μαθητῶν.

υι) Τ ὰ μ έ σ α δ ι α μ ο ρ φ ώ σ ε ω ς τ ῆ ς κ ο ι ν ῆ ς γ ν ώ μ η ς. Συγκεκριμένως:

—Ὁ Τ ύ π ο ς: Οἱ κομμουνισταὶ πραγματοποιοῦν τὴν διείσδυσίν των εἰς τὰς «ἀστικὰς» ἐφημερίδας μὲ ποικίλους τρόπους:

— Τ ο π ο θ ε τ ο ῦ ν ε ἰ ς α ὐ τ ὰ ς ὡ ς σ υ ν τ ά κ τ α ς τ ω ν ἐ π ι λ έ κ τ ο υ ς ἰ δ ι κ ο ύ ς τ ω ν δ η μ ο σ ι ο γ ρ ά φ ο υ ς, κυρίως δὲ προσπαθοῦν νὰ προωθήσουν ἰδικούς των ἀρχισυντάκτας, ὑπευθύνους ὕλης καὶ πολιτικοὺς σχολιαστάς, ὡς ἐπίσης καὶ κριτικοὺς βιβλίων, κινηματογραφικῶν ταινιῶν καὶ θεάτρου. Οἱ καλύτεροι κομμουνισταὶ δημοσιογράφοι δὲν ἐργάζονται εἰς τὰς ἐφημερίδας τοῦ Κ.Κ., ἀλλὰ εἰς τὰς ἀστικάς.

—Τ ά ς ἐ ξ α γ ο ρ ά ζ ο υ ν ἐ μ μ έ σ ω ς διὰ τῆς καταχωρήσεως ἀκριβοπληρωνομένων διαφημίσεων διὰ ἀνατολικὰ προϊόντα. Διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὰς εἰσπράξεις ἀπὸ αὐτὰς τὰς διαφημίσεις, ἡ ἐφημερὶς ἀμβλύνει τὸν τυχὸν ἀντικομμουνισμόν της.

—Τ ά ς «δ ω ρ ο δ ο κ ο ῦ ν» μ ὲ δ η μ ο σ ι ε ύ μ α τ α ἐ π᾿ ἀ μ ο ι β ῇ. Τὰ δημοσιεύματα βεβαίως εἶναι «ἀπολίτικα» ἀναφερομένα εἰς «ἀκίνδυνα» θέματα ὅπως λ. χ. τὴν μόδαν εἰς Μόσχαν, τὰ «καθαρῶς» ἐπιστημονικὰ ἐπιτεύγματα τῶν σοβιετικῶν, τὰς θεωρίας ρώσων εἰδικῶν περὶ Σύμπαντος, κ.ο.κ. Παρὰ ταῦτα, ἡ ἐφημερὶς ποὺ τὸν καταχωρεῖ, ὅπως εἶναι ἑπόμενον, ἀρχίζει νὰ ἀποφεύγῃ τὸν «ἀντικομμουνισμόν», μεταβάλλει σιωπηρῶς τὴν στάσιν της καὶ τὸ ἀναγνωστικόν της κοινὸν ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασιν.

—Τ ά ς ἐ ξ α γ ο ρ ά ζ ο υ ν ἀ μ έ σ ω ς, μὲ ἀξιολόγους χρηματικὰς ἐπιχορηγήσεις. Αὐταὶ δίδονται συνήθως ἄνευ ἀμέσων ἀνταλλαγμάτων, ἀλλὰ μοιραίως ἐπηρεάζουν τὴν στάσιν τῆς ἐφημερίδος ποὺ τὰς εἰσπράττει.

—Δ η μ ι ο υ ρ γ ο ῦ ν δ ε σ μ ο ὺ ς μ ὲ τ ο ὺ ς ἀ σ τ ο ὺ ς δ η μ ο σ ι ο γ ρ ά φ ο υ ς. Τοὺς παραθέτουν γεύματα εἰς τὰς πρεσβείας, τοὺς καλοῦν εἰς πολυτελῆ ταξίδια ἀνὰ τὸν κομμουνιστικὸν κόσμον, μεταφράζουν καὶ ἐκδίδουν ἔργα των καταβάλλοντες γενναιόδωρα συγγραφικὰ δικαιώματα, τοὺς ἀπονέμουν βραβεῖα, τοὺς προβάλλουν διεθνῶς, τοὺς ἀναθέτουν ἔργον ἀνταποκριτῶν ἀνατολικῶν πρακτορείων ἢ ἐντύπων ἢ τὴν συγγραφὴν «ἀντικειμενικῶν» ἐντυπώσεων ἀπὸ τὴν Ρωσίαν κλπ.

—«Δ α ν ε ί ζ ο υ ν» κ ο ι ν ὸ ν εἰς ἀστικὰς ἐφημερίδας, αἱ ὁποῖαι ὅταν γνωρίζουν ὅτι τὰς ἀγοράζουν ἀριστεροί, ἐμπορικῶς σκεπτόμεναι ὡς ἐπιχειρήσεις, υἱοθετοῦν ἀνάλογον γραμμήν.

Βεβαίως, εἰς τὰς ἀνωτέρω μεθόδους πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ τοὺς ἐκβιασμούς, τὰς ἀπειλάς, τοὺς ἐκφοβισμούς, τὴν ὠργανωμένην ἐπιστολογραφίαν δῆθεν «ἀναγνωστῶν» κ.ο.κ. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι εἰς τὸν δυτικὸν κόσμον, μέγα μέρος καὶ μάλιστα τὸ περισσότερον ἐπικίνδυνον, τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας, διεξάγεται διὰ τοῦ ἀστικοῦ τύπου.

Τ ὰ ε ἰ δ η σ ε ο γ ρ α φ ι κ ὰ π ρ α κ τ ο ρ ε ῖ α: Οἱ ἀνταποκριταὶ τῶν διαφόρων δυτικῶν πρακτορείων εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀποκεκομμένοι ἀπὸ τὸ ἐθνικὸν περιβάλλον των, ἀναζητοῦντες ἐ-

παφὰς μὲ ξένους διπλωμάτας καὶ δημοσιογράφους, παρασυρόμενοι εἰς πολυτελῆ διαβίωσιν, εἶναι σχετικῶς εὐκολωτέρα λεία προσφερόμενοι τόσον δι' ἐξαγορὰν ὅσον καὶ δι' ἐκβιασμόν. Ἡ «διεθνὴς διάσκεψις πολιτικοῦ πολέμου», ἡ ὁποία συνῆλθεν εἰς τὴν Ρώμην τὸ 1961, ὑπελόγισεν ὅτι τὸ ἕνα τρίτον τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον ἀνταποκριτῶν τῶν δυτικῶν εἰδησεογραφικῶν πρακτορείων ἀποτελεῖται ἀπὸ ὄργανα τῶν κομμουνιστῶν.

Οἱ ραδιοσταθμοί: Προκειμένου διὰ τοὺς ἰδιωτικοὺς ραδιοφωνικοὺς σταθμούς, διὰ τὴν ἰδεολογικὴν κατάληψίν των ἐφαρμόζεται ἡ ἰδία τακτικὴ μὲ ἐκείνην ποὺ περιεγράψαμεν διὰ τὰς ἐφημερίδας.

Διὰ τοὺς κρατικοὺς ραδιοσταθμοὺς χρησιμοποιοῦνται αἱ ἑξῆς μέθοδοι:

—Προώθησις κρυπτοκομμουνιστῶν καὶ συνοδοιπόρων εἰς τὸν ὀργανισμόν των.

—Καταχώρησις φιλοκομμουνιστικῶν διαφημίσεων (ἐφημερίδων, βιβλίων, θεατρικῶν ἔργων κλπ. (*).

—Ἄρνησις συνεργασίας εἰς ἀντικομμουνιστικὰς ἐκπομπάς. Λ. χ. οἱ καλλιτέχναι ἀρνοῦνται νὰ δεχθοῦν ρόλους εἰς σκέτς μὲ ἀντικομμουνιστικὸν περιεχόμενον εἴτε ἐξ ὑπολογισμοῦ εἴτε ἐκ φόβου (**).

—Ἄρνησις καταχωρήσεως διαφημίσεων ἐφ' ὅσον ὁ ραδιοσταθμὸς ἐπιδίδεται εἰς ἀντικομμουνιστικὴν διαφώτισιν.

—Ἄσκησις πιέσεως ἀπὸ τὰς κομμουνιστικὰς χώρας αἱ ὁποῖαι διαμαρτύρονται διὰ τὰς ἀπὸ ραδιοφώνου ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ. Πολλοὶ ἀστοὶ ὑποκύπτουν εἰς τὴν πίεσιν. Ἀπορρίπτουν τὴν διεξαγωγὴν ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως ἀπὸ τὸ ραδιόφωνον μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι αὐτὴ θὰ δυσαρεστήσῃ τὰς ἀνατολικὰς χώρας, θὰ

(*) Χαρακτηριστικὸν παράδειγμα: Τὸ 1960 ὁ ΚΡΣΕΔΕ διεξῆγεν ἐκστρατείαν διαφωτίσεως τῶν ἀκροατῶν του, διὰ σχολίων, κατὰ τῆς συζητουμένης νομιμοποιήσεως τοῦ ΚΚΕ. Ταυτοχρόνως ὅμως, μετέδιδεν, πολλαπλασίας φορὰς τὴν ἡμέραν, τὴν ἑξῆς διαφήμισιν: «Διατί πρέπει νὰ νομιμοποιηθῇ τὸ ΚΚΕ. Διαβάσετε ὅλοι τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν τάδε ἐφημερίδα τοὺς λόγους ποὺ ἐπιβάλλουν τὴν ἐπάνοδον τοῦ ΚΚΕ εἰς τὴν νομιμότητα»!

(**) Τὸ 1966, ὁ ΚΡΣΕΔΕ δὲν εὕρισκεν οὔτε σκηνοθέτην, οὔτε ἠθοποιοὺς διὰ νὰ παρουσιάζουν τὴν ἀντικομμουνιστικὴν ἐκπομπὴν του «Στὸν ἱστὸ τῆς ἀράχνης».

ζημιώση τὰς ἐμπορικάς μας ἀνταλλαγὰς μὲ αὐτὰς κ.ο.κ. Καὶ τοῦτο ἐνῷ τὴν ἰδίαν στιγμήν, αἱ χῶραι αὐταὶ διεξάγουν τεραστίας ἐκτάσεως ραδιοφωνικὴν ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Δύσεως, ἀναμιγνυόμεναι ἐμφανῶς καὶ προκλητικῶς εἰς τὰς καθαρῶς ἐσωτερικάς της ὑποθέσεις καὶ τὰς κομματικάς της διαμάχας (*).

Τ ὰ γ ρ α φ ε ῖ α τ ύ π ο υ: Οἱ κομμουνισταὶ διεισδύουν εἰς αὐτὰ τοποθετοῦντες ἀνθρώπους των ἢ ἐξαγοράζοντες τοὺς ἤδη ὑπηρετοῦντας ἐκεῖ. Ἐπίσης φροντίζουν νὰ διορίζωνται ἐκ τῶν μὴ ἰδικῶν των μόνον «οὐδέτεροι», ἀκατάλληλοι ἢ ἀνίκανοι. Ἔτσι κατορθώνουν νὰ ἐξουδετερώνουν τὰ ἐν λόγῳ γραφεῖα ὡς μέσα ἐνημερώσεως τῆς διεθνοῦς Κοινῆς Γνώμης περὶ τῆς πραγματικῆς καταστάσεως εἰς τὴν ἄλφα ἢ τὴν βῆτα χώραν ποὺ ἐξέλεξαν ὡς στόχον των. Ἐὰν ἐπιτύχουν νὰ κυριεύσουν ἢ νὰ ἀχρηστεύσουν τὰ γραφεῖα τύπου τῶν πρεσβειῶν της, καθιστοῦν τὴν χώραν ἐναντίον τῆς ὁποίας βάλλουν, ἄ φ ω ν ο ν. Ἐμποδίζουν τὴν φωνήν της νὰ φθάση εἰς τὸν ἔξω κόσμον. Φιμωμένη, δέχεται τότε παθητικῶς τὰ συγκεντρωτικὰ πυρὰ τῆς προπαγάνδας των. Ἔτσι δυσφημεῖται εἰς παγκόσμιον κλίμακα, διασύρεται εἰς τὰ μάτια τῆς ξένης Κοινῆς Γνώμης καὶ ἀπομονώνεται διεθνῶς, χωρὶς νὰ ἠμπορῇ νὰ ἀντιδράση. Κάθε προσπάθειά της νὰ ἀμυνθῇ εἰς τὸ ἐσωτερικόν της κατὰ τῆς ἀνατρεπτικῆς δράσεως τοῦ κομμουνισμοῦ, χαρακτηρίζεται διεθνῶς ὡς «φ α σ ι σ τ ι κ ή», ἐνῷ ἀντιθέτως, ἡ ἐν λόγῳ κομμουνιστικὴ δρᾶσις θεωρεῖται, ἀπὸ εὐρύτατα στρώματα τοῦ διεθνοῦς κοινοῦ, ὡς «δ η μ ο κ ρ α τ ι κ ή»! Κάθε ἀπόπειρα ἄλλων δυτικῶν κυβερνήσεων νὰ τὴν ἐνισχύουν, ἠθικῶς — οἰκονομικῶς — στρατιωτικῶς, προκαλεῖ τὴν «γ ε ν ι κ ὴ ν ἀ γ α ν ά κ τ η σ ι ν» καὶ προσκρούει εἰς ποικίλας ἀντιδράσεις. Ἀποτέλεσμα: Ἡ χώρα-στόχος, πολιορκεῖται καὶ δέχεται πλήγματα ἀπὸ παντοῦ καὶ βοήθειαν ἀπὸ πουθενά.

Α ἱ Ὑ π η ρ ε σ ί α ι Π λ η ρ ο φ ο ρ ι ῶ ν. Εἶναι μό-

(*) Αἰχμάλωτος αὐτῶν τῶν ἀντιλήψεων ἡ Ἑλλάς, τὸ 1960 ἠρνήθη νὰ ἐπιτρέψη τὴν ἐγκατάστασιν ραδιοσταθμοῦ τῶν ρώσων ἀντικομμουνιστῶν φυγάδων εἰς τὸ ἔδαφός της, ἐνῷ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν τὸ Παραπέτασμα ἐξέπεμπεν 12 ὥρας ἡμερησίως εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους του τὸ ραδιοσταθμὸν τοῦ Κ.Κ.Ε. Ἐὰν τοὺς ἀνταπεδίδαμεν τὰ ἴδια, οἱ ρῶσοι θὰ ἠναγκάζοντο νὰ μεταβάλουν στάσιν ἀπέναντί μας.

νιμος στόχος τῆς κομμουνιστικῆς διεισδυτικῆς προσπαθείας. Διὰ τῆς ἐκ τῶν ἔνδον καταλήψεώς των, τὸ ἀστικὸν κράτος παύει νὰ ἐνημερώνεται ἐπὶ τῆς κομμουνιστικῆς δραστηριότητος καὶ ἐπίσης παύει νὰ ἀντιδρᾷ, τόσον προληπτικῶς (ἀντιμετώπισις τῆς διαβρώσεως) ὅσον καὶ ἰδεολογικοπροπαγανδιστικῶς (ἐνημέρωσις τοῦ κοινοῦ, ἐθνικὴ διαφώτισις) εἰς αὐτήν.

Εἰς πολλὰς περιπτώσεις οἱ κομμουνισταὶ ἐπέτυχαν νὰ καταλάβουν ἢ νὰ θέσουν ὑπὸ τὴν ἔμμεσον ἐπιρροήν των τὰς ἐν λόγῳ ὑπηρεσίας. Τοῦτο συνέβη λ. χ. εἰς τὴν Βραζιλίαν τὸ 1961-64 καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ 1964-65 (*).

Τὰ ἄλλα μέσα δημιουργίας Κοινῆς Γνώμης: Οἱ κομμουνισταὶ ἱδρύουν ἰδικούς των θιάσους, ἐκδοτικοὺς οἴκους, ραδιοσταθμοὺς (λ. χ. τῶν Κ. Κ. Γαλλίας, Ἰταλίας, Ἑλλάδος, Τουρκίας, Ἱσπανίας κλπ.). Ἱδρύουν ἰδικάς των ἑταιρίας παραγωγῆς κινηματογραφικῶν ταινιῶν καὶ ὀρχήστρας, ἰδικά των βιβλιοπωλεῖα, κέντρα διασκεδάσεως, σωματεῖα, συλλόγους, καταστήματα.

Ἐπίσης, διεισδύουν μὲ διαφόρους τρόπους καὶ ἐπηρεάζουν τὴν στάσιν τῶν θεατρικῶν καὶ κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων. Λ. χ. διὰ τῆς διαφημίσεως ἢ δυσφημίσεως ὡρισμένων ἔργων, τῆς ὠργανωμένης ὑποστηρίξεως ἢ τοῦ μποϋκοτάζ των ὑπὸ τοῦ πειθαρχικῶς καθοδηγουμένου κοινοῦ των, τῆς ἀμέσου ἢ ἐμμέσου ἐπιχορηγήσεως κ.ο.κ.

Διεισδύουν ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς κρατικοὺς ραδιοσταθμούς, τὰ ἐπίσημα πνευματικὰ ἱδρύματα, τὰς δημοσίας βιβλιοθήκας, τοὺς ἐθνικοὺς ὀργανισμοὺς θεάτρου, τὰ ἐπίσημα φεστιβάλ.

(*) Πράγματι εἰς τὴν χώραν μας, ὁ κομμουνισμὸς κατώρθωσεν νὰ «κυριεύσῃ» τὴν Ὑπηρεσίαν Πληροφοριῶν (Διεύθυνσις Διαφωτίσεως) τῆς Προεδρίας Κυβερνήσεως καὶ τελικῶς νὰ τὴν διαλύσῃ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μείνῃ ἡ Ἑλλὰς χωρὶς ὑπηρεσίαν ἐθνικῆς προπαγάνδας (1964). Κατὰ τὴν ἰδίαν περίοδον, ἡ ΚΥΠ, διεβρώθη ἐν μέρει ἀπὸ στοιχεῖα συνδεόμενα μὲ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ οἱ ἐπὶ κεφαλῆς της, διὰ λόγους κομματικῆς σκοπιμότητος, ἀπέρριπτον ἢ ἀπέκρυπτον πᾶσαν πληροφορίαν σχετικῶς μὲ τὴν ἐκ τοῦ κομμουνισμοῦ ἀπειλήν, τῆς ὁποίας τὴν ὕπαρξιν ἠρνοῦντο. Ἀνάλογον τακτικὴν ἐτήρησεν κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ 2ον Ἐπιτελικὸν Γραφεῖον τοῦ ΓΕΣ.

Ὁ μηχανισμὸς κυκλοφορίας βιβλίων. Αὐτὸν τὸν μηχανισμὸν τὰ Κ. Κ. προσπαθοῦν πάντοτε νὰ τὸν θέτουν ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν των. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λ. χ. ἤλεγχαν τὸ σωματεῖον τῶν πλασιὲ βιβλίων οἱ ὁποῖοι κατὰ συντριπτικὴν πλειοψηφίαν ἦσαν κομμουνισταί. Ἔτσι, οἱ πλασιὲ διέθετον τὰς κομμουνιστικὰς ἐκδόσεις, ἀλλὰ ἠρνοῦντο νὰ ἐνδιαφερθοῦν μὲ τὰ βλαπτικὰ εἰς τὸν κομμουνισμὸν βιβλία. Δοθέντος δὲ ὅτι ὁ βασικὸς τρόπος κυκλοφορίας τοῦ βιβλίου εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι ὁ διὰ τῶν πλασιέ, οὐσιαστικῶς τὸ ἀντικομμουνιστικὸν ἔντυπον εὑρίσκετο ὑπὸ ἀπαγόρευσιν! Ἐὰν εἰς αὐτὸ τὸ γεγονὸς προσθέσωμεν τὴν ὕπαρξιν κομμουνιστικῶν βιβλιοπωλείων, τοὺς κομμουνιστὰς περιπτεριούχους, τοὺς μὴ κομμουνιστὰς ἀλλὰ φοβουμένους εἴτε διὰ τὰ κέρδη των εἴτε διὰ τὴν ἀτομικήν των ἀσφάλειαν βιβλιοπώλας, πλασιὲ καὶ περιπτεριούχους οἱ ὁποῖοι ἀπέφευγαν νὰ προβάλουν κάθε ἀντικομμουνιστικὴν ἔκδοσιν, διαπιστώνομεν τὴν ὕπαρξιν ἑνὸς πραγματικοῦ κλοιοῦ γύρω ἀπὸ τὸ ἀνεπιθύμητον εἰς τὸ Κ. Κ. ἔντυπον. Ὁ κλοιὸς δέ, καθίστατο ἀκόμη περισσότερον ἀσφυκτικὸς τόσον ἀπὸ τὴν στάσιν τῶν στηλῶν κριτικῆς αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀστικοῦ τύπου, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν γνωστὴν ἀδιαφορίαν τοῦ μὴ ὠργανωμένου καὶ μὴ καθοδηγουμένου ἀπὸ τὴν ἀριστερὰν κοινοῦ. Ἔτσι, κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν, εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπῆρχεν οὐσιαστικὴ λογοκρισία, ὄχι ἐπὶ τῶν κομμουνιστικῶν, ἀλλὰ ἐπὶ τῶν μὴ κομμουνιστικῶν ἐκδόσεων! Βεβαίως ἡ λογοκρισία αὐτὴ δὲν ἦτο ἄμεσος - προληπτική, ἀλλὰ ἔμμεσος - παρεμποδιστική. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐμείωνεν τὴν ἀποτελεσματικότητά της, ἴσως μάλιστα νὰ τὴν ηὔξανεν.

Ἡ Ἐκκλησία. Ὅσον καὶ ἐὰν φαίνεται περίεργον, ἀποτελεῖ καὶ αὐτὴ στόχον τῆς διεισδυτικῆς δραστηριότητος τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ὁποῖος συχνά, ἐσημείωσεν σοβαρὰς ἐπιτυχίας εἰς αὐτὸν τὸν τομέα. Ἡ Σ. Λαμπὲν ἀναφέρει ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 50% τῶν καθολικῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων ἔχει υἱοθετήσει φιλοκομουνιστικὴν γραμμήν. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν ἐντύπων εἶναι καὶ τὸ «Temoignage Chretien», τὸ μεγαλυτέρας κυκλοφορίας ἑβδομαδιαῖον καθολικὸν ἔντυπον!

Εἰς τὰς Η.Π.Α., μιὰ ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας συνοδοιποριακὰς ὀργανώσεις, εἶναι ἡ «Ἑταιρία Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν» τῆς ὁποίας μέλη εἶναι 8.000 κληρικοὶ καὶ 30

ἑκατομμύρια πιστοί!

Σ υ μ π έ ρ α σ μ α: Ἡ διείσδυσις, εἶναι πολλῶν εἰδῶν. Ἡ οὐσία της ὅμως συνίσταται εἰς μίαν σχεδιασμένην διαπήδησιν ἰδεῶν, μεθόδων, ἀνθρώπων καὶ συστημάτων, εἰς ξένον «χῶρον». Μ ὲ τ ὴ ν δ ι ε ί σ δ υ σ ι ν, ο ἱ κ ο μ μ ο υ ν ι σ τ α ὶ κ α τ ο ρ θ ώ ν ο υ ν ν ὰ κ ι ν ο ῦ ν π ρ ὸ ς ὄ φ ε λ ό ς τ ω ν δ υ ν ά μ ε ι ς π ο λ λ α π λ α σ ί α ς ἐ κ ε ί ν ω ν π ο ὺ π ρ ά γ μ α τ ι δ ι α θ έ τ ο υ ν.

Μία μικρὰ ὁμὰς («φ ρ ά ξ ι α») κομμουνιστῶν ἠμπορεῖ νὰ κατευθύνῃ ἕνα μέγα ἐργατικὸν συνδικᾶτον ἢ ἕνα ἐθνικῆς κλίμακος φοιτητικὸν σύλλογον.

Μερικοὶ κομμουνισταὶ συντάκται ἠμποροῦν νὰ ἐπηρεάζουν ἐντέχνως τὴν γραμμὴν μεγάλων ἀστικῶν ἐφημερίδων κολοσσιαίας κυκλοφορίας.

Ἐλάχιστοι κομμουνισταί, κατέχοντες ζωτικὰς θέσεις εἰς τὸν κρατικὸν μηχανισμόν, ἠμποροῦν νὰ τὸν ἀχρηστεύσουν ὁλόκληρον εἰς τὴν κατάλληλον κρίσιμον στιγμήν.

Ἕνας κομμουνιστὴς προπαγανδιστὴς ἠμπορεῖ νὰ κατευθύνῃ τὰς ἐνεργείας ἑνὸς μεγάλου ἀγροτικοῦ συνεταιρισμοῦ ἢ μιᾶς τεραστίας γυναικείας ὀργανώσεως.

Τ ὸ Κ. Κ., ἐ ν τ ε λ ε υ τ α ί ᾳ ἀ ν α λ ύ σ ε ι, ε ἶ ν α ι ἕ ν α ς σ χ ε τ ι κ ῶ ς μ ι κ ρ ὸ ς ὀ ρ γ α ν ι σ μ ὸ ς ε ἰ δ ι κ ε υ μ έ ν ο ς π ρ ὸ ς δ ι ε ί σ δ υ σ ι ν ε ἰ ς ὅ λ ο υ ς τ ο ὺ ς ἄ λ λ ο υ ς ὀ ρ γ α ν ι σ μ ο ὺ ς κ α ὶ ε ἰ ς ὁ λ ό κ λ η ρ ο ν τ ὴ ν κ ο ι ν ω ν ί α ν. Μὲ αὐτὴν τὴν μέθοδον, μία μικρά, καλῶς ὠργανωμένη, πλήρως πειθαρχημένη καὶ συγκεντρωτικῶς καθοδηγουμένη μειοψηφία, ὑποτάσσει καὶ κατευθύνει ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, μεγάλα, ἀλλὰ χωρὶς συνοχὴν πλήθη, τὰ ὁποῖα ἀγνοοῦν ποῖοι, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ παρασκήνια, κρατοῦν τὰ νήματα μὲ τὰ ὁποῖα κινοῦνται.

2) Ἡ δ ι ά β ρ ω σ ι ς εἶναι ἐνέργεια συναφὴς πρὸς τὴν διείσδυσιν ἀλλὰ στρέφεται κυρίως πρὸς τὸν κρατικὸν μηχανισμόν, τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις καὶ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας τοῦ ἀντιπάλου, καθὼς καὶ πρὸς τὴν Παιδείαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποδίδεται ὅλως ἰδιαιτέρα σημασία, προκειμένου νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ νεολαία ὡς «μονὰς ἐφόδου» κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ καθεστῶτος.

3. Ἡ μυστικὴ πολιτικὴ λ.χ. Συναλλαγαὶ μὲ κόμματα ἢ προσωπικότητας, κρυφὰ «μέτωπα», πριμοδοτήσεις μὲ ψήφους κλπ.

4. Ἡ Φαιὰ καὶ ἡ Μαύρη Προπαγάνδα. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ διεξαγομένη ἀνωνύμως διὰ τοῦ ψιθύρου (φῆμαι ἄνευ ὑπευθύνου πηγῆς). Ἡ δευτέρα εἶναι ἡ ἀποδιδομένη εἰς ψευδῆ πηγήν (πλαστογραφημένη).

5. Ἡ Ἔμμεσος Προπαγάνδα (καλυμμένη). Ἡ διεξαγομένη διὰ μὴ σαφῶς προπαγανδιστικῶν ἢ ἐνημερωτικῶν μέσων λ. χ. διὰ τῆς Τέχνης ἢ τοῦ ἀθλητισμοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ ἐμφανής, ἡ παγιδεύουσα τοὺς ἀνυποψιάστους.

6. Ἡ Μυστικὴ Διπλωματία. Μυστικαὶ διαπραγματεύσεις, συνθῆκαι καὶ συμφωνίαι, ζῶναι ἐπιρροῆς, μυστικὰ πρωτόκολλα κλπ.

7. Τὸ Γενικὸν Σαμποτὰζ ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν ἔννοιαν τοῦ ὅρου. Ἀναστολὴ τῆς προόδου, ὑπονόμευσις τῆς σταθερότητος, πρόκλησις χάους, ματαίωσις τῆς ἐπιλύσεως κάθε προβλήματος κλπ.

7. Τὸ Σαμποτὰζ ὑπὸ τὴν γνωστὴν στενὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου: Καταστροφὴ ἐγκαταστάσεων κ.ο.κ.

9. Ἡ Κατασκοπεία: Συγκέντρωσις καὶ μετάδοσις πάσης φύσεως στρατιωτικῶν, οἰκονομικῶν καὶ πολιτικῶν πληροφοριῶν. Δοθέντος ὅτι κάθε κομμουνιστὴς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὸ κόμμα του, ὅ,τιδήποτε ὑποπίπτει εἰς τὴν ἀντίληψίν του, δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν κάθε κομμουνιστὴν ὡς «κατάσκοπον». Βεβαίως, τὰ Κ. Κ. διαθέτουν καὶ ὑπὸ τὴν κλασσικὴν ἔννοιαν κατασκόπους, οἱ ὁποῖοι καὶ εἶναι οἱ ἁρμόδιοι διὰ τὴν τελικὴν ἐπεξεργασίαν καὶ μετάδοσιν πάσης πληροφορίας. Πάντως, ὅπως ἐτόνιζεν ὁ Λένιν, «τὰ αὐτιὰ καὶ τὰ μάτια τοῦ κόμματος πρέπει νὰ εἶναι πανταχοῦ παρόντα», διότι τὸ Κ. Κ. ὀφείλει νὰ εἶναι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐνήμερον διὰ τὰ πάντα (*).

(*) Πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου» των οἱ κομμουνισταὶ διατηροῦν δύο μηχανισμούς: ἕνα φανερόν, νομιμοφανῆ, καὶ ἕνα κρυφόν, συνωμοτικόν. Πάντως δὲν πρέπει νὰ ταυτίζωμεν τὰς φανερὰς ἐ-

10. Ἡ Ἀνεπίσημος Βία. Δηλαδὴ ἡ δολοφονία, ἡ ἀπαγωγὴ καὶ γενικῶς ἡ ἐξόντωσις συγκεκριμένων ἐπικινδύνων ἀντιπάλων. Αἱ περιπτώσεις τῶν Τρότσκι, Μύλλερ, Κριβίτσκι, Νίν, Τρούτνοβιτς, Μύντσεμπεργκ προπολεμικῶς, τῶν Νάγκυ, Μάλετερ, Μπαντέρα, μεταπολεμικῶς καὶ τῶν Ἑλλήνων ἀνανηψάντων τέως κομμουνιστῶν ὡς τοῦ Τυρίμου, τοῦ Μήτλα, τοῦ Μανωλέα, τοῦ Κωνσταντινίδη, κ. ἄ., οἱ ὁποῖοι ἐδολοφονήθησαν ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, εἶναι χαρακτηριστικαὶ δι' αὐτὴν τὴν τακτικήν.

II. Ἡ Προπαγάνδα

«Ἔχουμε σπουδάσει τὴν Ἱστορία ἐντελέστερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Αὐτὴ μᾶς ἐδίδαξε ὅτι συχνὰ τὰ ψεύδη τὴν ἐξυπηρετοῦν καλύτερα ἀπὸ τὴν ἀλήθεια... Γνωρίζουμε ὅτι ἡ Ἀρετὴ δὲν ἐνδιαφέρει τὴν Ἱστορία καὶ ὅτι τὰ ἐγκλήματα παραμένουν ἀτιμώρητα».

Α. Κέστλερ

(«Σκοτάδι στὸ καταμεσήμερο». Μιλᾶ ὁ μπολσεβῖκος ἡγέτης Ν. Ρουμπασώφ),

Σήμερον, ἡ τεχνικὴ αὐτή, στηρίζεται εἰς τὴν Ψυχοπολιτικήν. (Πολιτικὴ Ψυχολογία) ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἐπιστήμη τῶν νόμων ποὺ διέπουν τὴν διαμόρφωσιν τῆς Κοινῆς Γνώμης. Ἀντικείμενον τῆς Ψυχοπολιτικῆς, ἡ ὁποία βασίζεται εἰς τὰ πορίσματα ὅλων τῶν ἀνθρωπογνωστικῶν ἐπιστημῶν (ἱστορία, κοινωνιολογία, ψυχολογία κλπ.) εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὡς πολιτικὸν ὄν. Ἡ Ψυχοπολιτικὴ μελετᾷ τὴν πολιτικὴν συμπεριφορὰν τοῦ ἀνθρώπου καὶ διδάσκει τοὺς τρόπους ἐπηρεασμοῦ, μεταβολῆς καὶ καθορισμοῦ αὐτῆς τῆς συμπεριφορᾶς, διὰ μιᾶς ἐπιστημονικῶς κατευθυνομένης Προπαγάνδας.

Εἰς τὴν ἐποχήν μας, ἡ «εἰρήνη» εἶναι Πυρηνική. Καὶ ὁ «πόλεμος» εἶναι κατὰ βάσιν Προπαγανδιστικός. Διότι ὅπως διεπιστώ-

---

νεργείας τοῦ πολιτικοῦ πολέμου ἀποκλειστικῶς μὲ τὸν πρῶτον μηχανισμὸν καὶ τὰς μυστικὰς μὲ τὸν δεύτερον.

σαμεν, τὰ πυρηνικὰ ὅπλα, ἐπιβάλλουν τὴν ἀντικατάστασιν τῶν στρατιωτικῶν μέσων ἀπὸ τὰ προπαγανδιστικά. Δι' αὐτό, κυριώτατον ὅπλον τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου» εἶναι ἡ Προπαγάνδα. Δηλαδή, ἡ ἐπιστημονικὴ τεχνικὴ τῆς διαδόσεως ἰδεῶν μὲ σκοπὸν τὸν ἐπηρεασμὸν τῆς Κοινῆς Γνώμης.

Ἡ σύγχρονος ἐπὶ ἐπιστημονικῶν βάσεων Προπαγάνδα ἀποτελεῖ ὅπλον ἀσυλλήπτου σημασίας. Ὁ J. Chevallier χαρακτηρίζει τὴν ἐποχήν μας ὡς «αἰῶνα τῆς Προπαγάνδας», διότι σήμερον ὅποιος κατέχει τὴν Κοινὴν Γνώμην δύναται τὸ πᾶν. Καὶ ἡ Κοινὴ Γνώμη κατακτᾶται ἀκριβῶς διὰ τῆς Προπαγάνδας. Ἤδη ὁ Μὰρξ διεκήρυξεν: «Αἱ ἰδέαι γίνονται δύναμις ὑλικὴ ὅταν διεισδύσουν εἰς τὰς μάζας». Καὶ ἡ Προπαγάνδα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ μία ἐπιστημονικὴ τεχνικὴ διὰ τὴν συστηματικὴν διείσδυσιν τῶν ἰδεῶν εἰς τὰς μάζας, μία μέθοδος διὰ τὴν διαπότισιν καὶ κατάκτησιν τῶν μαζῶν ἀπὸ ὡρισμένας ἰδέας.

Ἡ σύγχρονος Προπαγάνδα, εἶναι μία ἐπιστήμη διὰ τῆς ὁποίας αἱ ἰδέαι μετατρέπονται εἰς διάθεσιν τῶν μαζῶν πρὸς δρᾶσιν. Τὴν διάθεσιν, αὐτήν, ἀξιοποιεῖ ἐν συνεχείᾳ, ἡ Ὀργάνωσις. Διὰ τῆς Προπαγάνδας καὶ τῆς Ὀργανώσεως, αἱ ἀφηρημέναι ἰδέαι μετατρέπονται εἰς ψήφους ἢ συλλαλητήρια, ἀπεργίας ἢ ἐπαναστάσεις, νίκας, ἢ ἥττας.

Ὁ κομμουνισμὸς ὡς κοσμοθεωρία, ἔχει ξεπερασθῆ. Ὡς ὑπόσχεσις ἔχει διαψευσθῆ. Ὡς κοινωνικὸν σύστημα ἔχει ἀποτύχει. Καὶ ὅμως, ἐπικρατεῖ ἤδη εἰς τὸ ἕνα τρίτον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀπόδειξις ὅτι καὶ αἱ πλέον ἐσφαλμέναι κοσμοθεωρίαι, αἱ πλέον ἀπατηλαὶ ὑποσχέσεις, αἱ πλέον ἀτυχεῖς ἰδέαι, ἐὰν χρησιμοποιοῦν ἐπιτυχῶς τὴν Προπαγάνδαν, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιβάλλωνται. Ἐνῶ ἀκόμη καὶ αἱ ὀρθαὶ θεωρίαι, αἱ ἀνώτεραι ἰδέαι, αἱ ἀντικειμενικαὶ ἀλήθειαι, ἡττῶνται ἐὰν ἀγνοήσουν τὴν Προπαγάνδαν. Διότι μὲ αὐτὴν θὰ κατακτήσουν τὰς μάζας, ὁπότε καὶ μόνον θὰ προσλάβουν πραγματικὴν κοινωνικὴν ὕπαρξιν καὶ ἱστορικὴν σημασίαν.

Ὅταν λοιπὸν ὁμιλοῦμεν περὶ «Πολιτικοῦ Πολέμου» ἐννοοῦμεν πρωτίστως τὴν Προπαγάνδαν, ἡ ὁποία ἄλλωστε δὲν εἶναι μόνον «λό-

για» ὅπως συνήθως πιστεύεται, ἀλλὰ καὶ «πράξεις» — θετικαὶ ἢ ἀρνητικαὶ ἤτοι ἐνέργειαι ἢ παραλείψεις (*).

III. Ἐξόντωσις τῶν συνειδητῶν ἀντιπάλων

«Τοὺς ἀνθρώπους ἢ πρέπει νὰ τοὺς φέρῃς μὲ τὸ μέρος σου ἢ νὰ τοὺς ἐξαφανίσῃς».

Ν. Μακιαβέλλι
(«Ὁ Ἡγεμόνας»)

Προϋπόθεσις ἐπιτυχοῦς διεξαγωγῆς τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου» εἶναι ἡ ἐξουδετέρωσις ἐκείνων ἐκ τῶν ἀντιπάλων οἱ ὁποῖοι συνειδητοποιοῦν τὴν ὕπαρξίν του, κατανοοῦν τὴν σημασίαν του, ἀντιλαμβάνονται τὴν θανάσιμον ἀπειλὴν ποὺ ἀντιπροσωπεύει καὶ προσπαθοῦν νὰ ἀφυπνήσουν τὴν κοινωνίαν ποὺ τὸν ὑφίσταται.

Ἐὰν αὐτοί, οἱ φωτισμένοι ἀντίπαλοι, δὲν ὑπάρχουν ἢ ἐξουδετερωθοῦν, τότε ὁ «Πολιτικὸς Πόλεμος» διεξάγεται μονομερῶς ἀπὸ τὸν ἐπιτιθέμενον. Τὸ μέτωπον, μένει ἀκάλυπτον ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ προσβαλλομένου, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ νὰ διάγῃ μακαρίως, ἐν εἰρήνῃ, καθησυχάζων ἀπὸ τὰ ἀπατηλὰ φαινόμενα ποὺ συγκαλύπτουν διὰ τὴν Κοινὴν Γνώμην τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἰδιομόρφου πολέμου. Ἔτσι, ἡ νίκη τοῦ ἐπιτιθεμένου, εἶναι ἀσφαλής.

Διὰ τοῦτο, ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα μέσα τοῦ Νέου Πολέμου, εἶναι ἡ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐξουδετέρωσις τῶν φωτισμένων ἀντιπάλων. Αὐτὸ ἐξηγεῖ καὶ διατί οἱ κομμουνισταὶ ἐπιδιώκουν πάντοτε, μὲ κάθε μέσον, τὴν ἐκμηδένισιν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀνεξαρτήτως τῆς μερικοτέρας ἰδεολογικῆς των τοποθετήσεως, ἐπισημαίνουν τὴν κομμουνιστικὴν ἀπειλὴν καὶ καλοῦν εἰς τὸν ἀγῶνα πρὸς ἀντιμετώπισίν της.

Ἡ γαλλὶς σοσιαλίστρια Σ. Λαμπέν, γράφει σχετικῶς:

«Οἱ κομμουνισταί, προσπαθοῦν νὰ καταστήσουν τοὺς συνεπεῖς καὶ φωτισμένους ἀντικομμου-

(*) (Διὰ περισσότερα, ἴδε Γ. Κ. Γεωργαλᾶ: «Ἡ Προπαγάνδα, μεθοδικὴ καὶ τεχνικὴ τῆς ἀγωγῆς τῶν μαζῶν», Ἀθῆναι, 1967 ἐκδ. Γεωργιάδη.

νιστὰς ἕνα εἶδος λεπρῶν, νὰ δημιουργήσουν εἰς τὴν κοινὴν γνώμην πραγματικὰ ἀνακλαστικὰ ἐναντίον τους, οὕτως ὥστε τὰ ὀνόματά των νὰ συνδεθοῦν ἐνστικτωδῶς μὲ μίση καὶ ἀπεχθείας. Ὁ κομμουνιστικὸς καὶ κρυπτοκομμουνιστικὸς μηχανισμὸς χρησιμοποιεῖ ὅλα τὰ πολεμοφόδια διὰ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐξουδετερώσεως τῶν ἀντικομμουνιστῶν : Τὴν συκοφαντίαν, τὴν πρόκλησιν, τὴν πλαστογραφίαν, τὸν ἐκβιασμόν. Οἱ συνοδοιπόροι παίζουν ἕνα πρωτεύοντα ρόλον : τοῦ σκανδαλοθῆρος.

Ὁ Λ. Μπλοὺμ κατηγορήθη ὡς πράκτωρ τῆς Ἀσφαλείας καὶ καταδότης. Ὁ Ντὲ Γκὼλ ὡς συνεργάτης τῆς γερμανικῆς κατασκοπείας κατὰ τὸν β' παγκόσμιον πόλεμον. Ὁ Σουστὲλ ὡς ναζὶ κατάσκοπος.

Μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας ἀτιμίας τῶν κομμουνιστῶν ὑπῆρξεν ἡ δυσφήμησις ἐπὶ χαφιεδισμῷ τοῦ Γκὺ Μολλέ, ὁ ὁποῖος κατηγορήθη ὡς πληροφοριοδότης τῆς Γκεστάπο, εἰς τὴν ὁποίαν δῆθεν κατέδιδεν ἐνεργείας συγκρατουμένων του... Εἰς τὴν ἀνεκτικὴν ἀτμόσφαιραν τῶν δημοκρατιῶν, ἡ ἀτέρμων ἐπανάληψις τέτοιων ἐπιθέσεων ἔχει καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα. Πάρα πολὺ ὀλίγοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ παρ' ὅλον ὅτι ἀπετέλεσαν στόχον τῶν κομμουνιστικῶν ἐπιθέσεων,οὔτε ἀπεγοητεύθησαν, οὔτε ἔχασαν τὸ ἠθικόν των, οὔτε κατέστησαν ὕποπτοι εἰς τὴν Κοινὴν Γνώμην...

Ὁ ἀγὼν κατὰ τῶν ἀντικομμουνιστῶν διεξάγεται μὲ ἁπλᾶ μέσα. Ἡ ἀποτελεσκατικότης του ὀφείλεται εἰς τὴν ἀκούραστον καὶ συστηματικὴν διεξαγωγήν του. Ἐναντίον τῶν ἀντικομμουνιστῶν ἔχει υἱοθετηθῆ ἕνα μόνιμον λεξιλόγιον ποὺ περιλαμβάνει τοὺς ὅρους «δεξιός», «φασίστα;», «ἀρνητικὸ στοιχεῖο», «χαφιὲς τῆς ἀσφαλείας», «ἐπαγγελματίας ἀντικομμουνιστής», «ἀντιδραστικὸς» κλπ. Καὶ ὑπάρχουν δημοκράται ποὺ πείθονται ὅτι ὑπάρχει κάτι τὸ κατακριτέον εἰς τὸ νὰ εἶναι κάποιος συστηματικὸς ἀντικομμουνιστής, λησμονοῦντες ὅτι οἱ ἴδιοι ὑπερηφανεύονται διὰ τὸν συστη-

ματικὸν ἀντιφασισμόν των. Λησμονοῦν ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι συστηματικὸς ἀντιδημοκρατισμὸς καὶ ὅτι ἕνας συστηματοποιημένος ἐχθρὸς δὲν ἀντιμετωπίζεται παρὰ μόνον συστηματικῶς. Δι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια καθήκοντα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας εἶναι νὰ δημιουργήση καὶ νὰ διατηρήση μίαν ἀτμόσφαιραν ἀπομονώσεως καὶ δυσπιστίας πρὸς τοὺς φωτισμένους καὶ συνεπεῖς ἀντικομμουνιστάς. Καὶ ἐπέτυχεν ὥστε νὰ δημιουργηθῆ μία ἀπίθανος κατάστασις ὅπου συχνὰ ὁ ἀντικομμουνισμὸς θεωρεῖται ὡς κακὸν μεγαλύτερον καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν κομμουνισμόν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὁ κομμουνισμὸς ἐπιβάλλει εἰς τὴν δημοκρατίαν τὴν πίστιν ὅτι εἶναι κακὸν νὰ τὸν πολεμήση συστηματικῶς. Καὶ κερδίζει μίαν ἀποφασιστικὴν νίκην εἰς τὸν πόλεμον τῆς προπαγάνδας, ποὺ σκοπός του εἶναι ἡ διανοητικὴ ὑποδούλωσις καὶ ὁ ἐκφοβισμὸς τοῦ ἀντιπάλου.

Ὅταν ὁ ἐκφοβισμὸς δὲν ἐπιτυγχάνει νὰ φιμώση τὴν ἀντιπροπαγάνδαν ὡρισμένων θαρραλέων καὶ ἐξεχόντων ἀντικομμουνιστῶν, τότε ὁ κομμουνισμὸς δὲν διστάζει νὰ χρησιμοποιήση τὸ ἔγκλημα διὰ νὰ πνίξη τὴν φωνήν των» (Σ. Λαμπὲν «Εἶναι δώδεκα παρὰ πέντε». Ἔκδ. Ἀμερικανικοῦ Κογκρέσσου 1961, πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν μελῶν του ὡς καὶ τῶν ἀνωτέρων λειτουργῶν καὶ ὑπαλλήλων τοῦ ἀμερικανικοῦ κράτους) (*)

(*) Καὶ εἰς τὴν χώραν μας ἡ καταστροφὴ τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ φράγματος ὑπῆρξεν ἐκ τῶν κυριωτέρων ἐπιδιώξεων τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας μετὰ τὸ 1949. Πρὸς τοῦτο ἐρρίφθησαν τὰ συνθήματα «λήθη» καὶ «συμφιλίωσις». Ἡ ὑπόμνησις τῶν κομμουνιστικῶν ἐγκλημάτων ἐχαρακτηρίσθη ὡς «πτωματολογία» καὶ ἐταυτίσθη μὲ συγκεκριμένην κομματικὴν παράταξιν ἢ συνεδυάσθη μὲ τὸν «φασισμόν», τὸν «παρακρατισμόν» κ.λπ.

Τὸ 6' συνέδριον τῆς ΕΔΑ (Δεκ. 1962) ἐξέφρασεν τὴν ἀνησυχίαν του διὰ τὴν κάποιαν ἀνάπτυξιν τῆς ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως εἰς τὴν χώραν μας καὶ ὑπεγράμμισεν τὴν ἐπείγουσαν ἀνάγκην καταπολεμήσεώς της.

Τὸ Κ.Κ.Ε. ἔθεσε ὡς πρῶτον καθῆκον τῆς προπαγάνδας του τὴν κατα-

Τὸ κυριώτερον εἶναι ὅτι οἱ κομμουνισταὶ καταστρέφουν τὸν ἀντικομμουνισμὸν διὰ τῶν φιλελευθέρων δημοκρατικῶν στοιχείων ἐκμεταλλευόμενοι τὴν τάσιν των πρὸς τὴν «ἀντικειμενικότητα», τὴν ἐκ παραδόσεως δυσπιστίαν των πρὸς τὸ Κράτος καὶ τὸν φόβον των διὰ τὴν «ἀντίδρασιν».

Ὅπως γράφει καὶ ἡ Σ. Λαμπέν, «ἕνα ἀπὸ τὰ κλειδιὰ τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας εἶναι ὁ ἐνταφιασμὸς τῶν φιλελευθέρων μέσα εἰς τὰς ἰδίας τὰς ἀρχάς των ὡς εἰς ἕνα σάβανον».

Οἱ κομμουνισταὶ διευκολύνονται σημαντικῶς εἰς τὸν ἀγῶνα των κατὰ τῶν φωτισμένων ἀντικομμουνιστῶν ἀπὸ τὴν ἔμφυτον τάσιν τῶν ἀνθρώπων νὰ ἀποφεύγουν τὰς δυσαρέστους ἀληθείας καὶ νὰ ἀρέσκωνται εἰς καθησυχαστικὰς αὐταπάτας. Οἱ ἐπισημαίνοντες τὴν

πολέμησιν τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ (ἀπόφασις 4ης Ὁλομελείας Φεβρουάριος 1963 καὶ σχετικὸν ἄρθρον Λ. Στρίγκου εἰς «Νέον Κόσμον» Ἰουλίου 1963).

Τελικῶς ὁ κομμουνισμός, διὰ τῆς προπαγάνδας του, τῶν συνοδοιπόρων του καὶ τῶν ἐντὸς τοῦ κεντρώου χώρου ἀνθρώπων του, ἐπωφελούμενος τόσον ἐκ τῶν γνωστῶν γενικωτέρων περιστάσεων ὅσον καὶ τῶν σφαλμάτων τῆς ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως ἐν Ἑλλάδι, ἐπέτυχεν κατὰ τὸ 1964 νὰ κατεδαφίσῃ πλήρως τὸ ἀσθενὲς φρᾶγμα τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ. Τότε:

Ἐπραγματοποιήθησαν ἡ διάλυσις τῆς Διευθύνσεως Διαφωτίσεως τοῦ ὑπουργείου Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως ὡς καὶ τῶν ἀντικομμουνιστικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ΓΕΣ καὶ τῆς Ἀσφαλείας.

Ἐξαπελύθη διωγμὸς ἐναντίον ὅλων τῶν ἀντικομμουνιστῶν.

Διετάχθη ἡ πολτοποίησις τῶν ἀντικομμουνιστικῶν βιβλίων καὶ ἡ ἐκκαθάρισις τῶν δημοσίων βιβλιοθηκῶν ἀπὸ αὐτά.

Ἐτέθησαν ὑπὸ δίωξιν τὰ ἀντικομμουνιστικὰ ἔντυπα.

Ἀνεστάλη κάθε ἀντικομμουνιστικὴ δραστηριότης.

Διελύθησαν ἀντικομμουνιστικαὶ ὀργανώσεις.

Ἐσταμάτησεν κάθε ἐκπαίδευσις τῶν ἀξιωματικῶν Ἐν. Δυνάμεων καὶ Σωμάτων Ἀσφαλείας ἐπὶ θεμάτων ἐθνικῆς καὶ ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως.

Καὶ τέλος, κατεβλήθη τεραστία προσπάθεια δυσφημίσεως τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ καὶ διασυρμοῦ ὅλων τῶν φορέων του, ὑπηρεσιῶν καὶ ἀτόμων.

Ὅλα αὐτά, ἔπαιξαν ἀποφασιστικὸν ρόλον εἰς τὴν κατολίσθησιν τῆς χώρας μας πρὸς τὸν κομμουνισμὸν κατὰ τὴν περίοδον 1964 — 65 ἡ ὁποία κατολίσθησις ὡδήγησεν εἰς τὴν ἐθνικὴν κρίσιν 1965 — 67.

ὕπαρξιν μιᾶς θανασίμου ἀπειλῆς, οἱ καλοῦντες εἰς ἕνα σκληρὸν πόλεμον νέου τύπου, δηλαδὴ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, οἱ ἀντικομμουνισταί, καταστρέφουν τὴν ἡσυχίαν τῶν πολλῶν καὶ ὡς μάντεις κακῶν γίνονται δυσάρεστοι. Ὁ εὐημερῶν δυτικὸς ἄνθρωπος δὲν θέλει νὰ χάσῃ τὴν «βολήν» του, μισεῖ τοὺς «φανατισμούς», ἀπεχθάνεται τοὺς συναγερμούς, τὰς κινητοποιήσεις καὶ τὰς θυσίας. Διὰ τοῦτο, ἀκούγονται μὲ πολὺ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν οἱ συνοδοιπόροι καὶ ὅσοι ἄλλοι γελοιοποιοῦν τὰ περὶ κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς, ἀρνοῦνται τὴν ὕπαρξίν της καὶ διαβεβαιώνουν τὸν κόσμον ὅτι τὰ πάντα βαίνουν καλῶς καὶ οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος ἀνησυχίας. Οἱ Τσάμπερλαιν εἶναι πάντοτε περισσότερον δημοφιλεῖς ἀπὸ τοὺς Τσῶρτσιλ, ἕως ὅτου οἱ τελευταῖοι δικαιωθοῦν ἐμπράκτως καὶ δραματικῶς.

Οἱ κομμουνισταί, ἔχουν ἐπιτύχει τὴν πρόκλησιν «ἀ λ υ σ σ ι δ ω τ ῶ ν ἀ ν τ ι δ ρ ά σ ε ω ν» εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν ἀντιπάλων των.

Ὅταν κάποιος ὑψώσῃ τὴν σημαίαν τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, κινητοποιοῦνται οἱ κρυπτοκομμουνισταὶ καὶ οἱ συνοδοιπόροι οἱ ὁποῖοι τὸν κατηγοροῦν ὡς «ἀ ν τ ι δ ρ α σ τ ι κ ό ν», ὡς «π ρ ο ε τ ο ι μ ά ζ ο ν τ α τ ὴ ν δ ι κ τ α τ ο ρ ί α ν» ἢ ἀκόμη καὶ ὡς «φ α σ ί σ τ α ν».

Ὅταν ἐκεῖνος ἀπαντήσῃ ἀποκαλύπτων τὸ ποιόν των ὡς συνοδοιπόρων τοῦ κομμουνισμοῦ, τότε ἐξεγείρονται ἐναντίον του οἱ ἀφελεῖς ἐκ τῶν φιλελευθέρων ἀστῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν κατηγοροῦν δι' «ἀ ν τ ι κ ο μ μ ο υ ν ι σ τ ι κ ὴ ν ὑ σ τ ε ρ ί α ν», «μ α κ κ α ρ θ ι σ μ ὸ ν» καὶ «ἀ ν τ ι δ η μ ο κ ρ α τ ι κ ό τ η τ α».

Ὅταν ἐκεῖνος καταδικάσῃ τὴν ἔνοχον ἀφέλειάν των, τότε ξεσηκώνονται ἐναντίον του σχεδὸν οἱ πάντες διὰ νὰ τὸν καταγγείλουν ὡς «κ ο μ μ ο υ ν ι σ τ ο φ ά γ ο ν», «ἐ π α γ γ ε λ μ α τ ί α ν ἀ ν τ ι κ ο μ μ ο υ ν ι σ τ ή ν», «π ρ ο π α γ α ν δ ι σ τ ὴ ν τ ο ῦ ψ υ χ ρ ο ῦ π ο λ έ μ ο υ» κ.ο.κ.

Ἐὰν ὁ μαχόμενος ἀντικομμουνιστὴς πικραμένος καὶ ἀπογοητευμένος, ὑποκύψῃ καὶ σιωπήσῃ, τότε τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὁ μονομερὴς ψυχολογικὸς καὶ ὑλικὸς ἀφοπλισμὸς τῆς μιᾶς πλευρᾶς καὶ ἡ μονομερὴς διεξαγωγὴ τοῦ Νέου Πολέμου ἀπὸ τὴν ἄλλην. Ἡ ἄρνησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, ἀποτελεῖ λοιπὸν οὐσιαστικῶς ἄ ρ ν η -

σιν ἀντιστάσεως εἰς τὴν κομμουνιστικὴν ἐπίθεσιν. Εἶναι ἐγκατάλειψις τοῦ μετώπου, συνθηκολόγησις. Εἶναι θανάσιμος στρουθοκαμηλισμός.

Τὰ βασικὰ «ἐπιχειρήματα» τῶν κομμουνιστῶν καὶ τῶν συνοδοιπόρων εἰς τὴν προσπάθειάν των νὰ ματαιώσουν τὴν ἀνάληψιν καὶ διεξαγωγὴν τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου» καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰν ἐκείνων ἐναντίον τῶν ὁποίων τὸν ἔχουν ἐξαπολύσει, εἶναι τὰ ἑξῆς:

— Δὲν ὑπάρχει πλέον κομμουνιστικὴ ἀπειλή. Αὐτὴ ἔχει δῆθεν ὁριστικῶς ξεπερασθῆ, ἀνήκει εἰς τὸν παρελθὸν καὶ ὅσοι τὴν ἐπικαλοῦνται εἴτε ζοῦν εἰς αὐτό, εἴτε ἔχουν ἄλλας σκοτεινὰς ἐπιδιώξεις.

— Ὁ κομμουνισμὸς ἔχει τάχα μεταβληθῆ ποιοτικῶς, ἀλλάζει φύσιν, «ἀστοποιεῖται», προσεγγίζει βαθμιαίως τὴν Δύσιν καὶ συνεπῶς ἡ παλαιὰ ἀντίθεσις πρὸς αὐτὸν παύει νὰ ἰσχύῃ.

— Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι «ἄρνησις», διότι ἀπορρίπτει κάτι (τὸν κομμουνισμόν). Ἄρα, εἶναι στεῖρος καὶ ἄγονος, δὲν προσφέρει θετικὰ ἰδεώδη!

— Ὁ ἀντικομμουνισμός, ὁδηγεῖ μοιραίως εἰς τὴν δικτατορίαν καὶ τὸν φασισμόν.

— Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι φιλοκαπιταλισμός.

— Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι τάσις φιλοπόλεμος.

— Ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἀντιμετωπίζεται μὲ ψυχολογικά, διαφωτιστικά, πολιτικά, κατασταλτικὰ καὶ δυναμικὰ μέτρα, ἀλλὰ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἀπὸ τὴν ἄσκησιν μιᾶς εὐρυτάτης θετικῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς. «Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ζήτημα στομάχου. Δώσατε εἰς τὸν κόσμον νὰ φάγῃ καὶ τὸ πρόβλημα ἐλύθη». Ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη τακτοποιεῖ δῆθεν αὐτομάτως τὸ θέμα τοῦ κομμουνισμοῦ. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι περιττὰ καὶ ἐκ τοῦ πονηροῦ. (Ἡ ἀπάντησις εἰς τὰ ἐν λόγῳ ἐπιχειρήματα δίδεται εἰς τὸ κεφάλαιον «Ἡ Ἰδεολογία τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ»).

IV. Ἡ Διπλωματία

Ἡ κομμουνιστικὴ διπλωματία ξεφεύγει ἀπὸ τὰ κλασσικὰ πλαίσια τῆς διπλωματίας. Ὁ κομμουνιστὴς διπλωμάτης εἶναι ἕνας εἰδικευμένος ἀξιωματικὸς τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου, ἕνας κατηρτισμένος προπαγανδιστὴς ποὺ ἀποστέλλεται εἰς τὸ «ἐχθρικὸν ἔδαφος». Ὁ δυτικὸς διπλωμάτης, πρωτίστως, διαπραγματεύεται. Ὁ κομμουνιστής, πρωτίστως, προπαγανδίζει.

Αἱ πρεσβεῖαι τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν εἶναι κέντρα Πολιτικοῦ Πολέμου, ὁρμητήρια πάσης φύσεως ὑπονομευτικῆς ἐργασίας εἰς τὰς ξένας χώρας. Τὸ γεγονὸς διεπιστώθη πλήρως εἰς τὸ Κογκό, τὴν Γκάνα, τὴν Βραζιλίαν, τὴν Ἰνδονησίαν καὶ εἰς πλῆθος ἄλλων χωρῶν. Εἶναι χαρακτηριστικὸν ὅτι αἱ ἀνατολικαὶ πρεσβεῖαι καὶ γενικῶς αἱ πάσης φύσεως ἀποστολαὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν εἶναι πάντοτε πολλαπλασίως ἐπηνδρωμέναι ἀπὸ τὰς δυτικάς. Εἰς τὴν Κύπρον λ.χ. ἡ ΕΣΣΔ διαθέτει τὴν πολυπληθεστέραν πρεσβείαν.

Εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, ἡ σοβιετικὴ πρεσβεία μόνη της, ἔχει περισσότερον προσωπικὸν ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας ξένας διπλωματικὰς ἀποστολὰς μαζί.

Τὸ Μεξικὸν εἶναι χώρα γειτονικὴ τῶν ΗΠΑ. Αἱ δύο χῶραι εἶναι φίλαι καὶ συνεργάζονται πολλαπλῶς. Καὶ ὅμως. Ἡ σοβιετικὴ πρεσβεία εἰς Μεξικὸν διαθέτει προσωπικὸν διπλάσιον ἀπὸ ἐκεῖνο τῆς ἀμερικανικῆς!

Εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνατολικῶν διπλωματῶν εἶναι τεράστιος.

Ἀποκαλυπτικὴ διὰ τὸν τρόπον ἐκπαιδεύσεως καὶ δράσεως τῶν σοβιετικῶν διπλωματῶν, εἶναι ἡ σχετικὴ περιγραφὴ τῶν Οὐΐλλιαμ Λέντερερ καὶ Εὐγενίου Μπάρτιγκ εἰς τὸ πολύκροτον ἔργον των «Ὁ κακὸς ἀμερικανός», τὴν ὁποίαν παραθέτομεν κατωτέρω:

«Ὁ Λουΐς Κρουπίτσιν, γιὸς ἑνὸς ἀγρότη, γεννήθηκε τὸ 1917 στὸ Ἰβάνοβο τῆς Ρωσίας. Μία μέρα ὅταν ἀκόμα ἦταν παιδί, εἶδε νὰ σκοτώνονται καὶ οἱ δυὸ γονεῖς του. Τὸ πρᾶγμα συνέβη σχεδὸν τυχαῖα. Ὁ Λουΐς στεκόταν στὸ παράθυρο τῆς σιταποθήκης κι' ἄκουγε τὸν πατέρα του νὰ λογομαχῇ μὲ κάποιον ἀξιωματικό, διοι-

κητή ἑνὸς ἀποσπάσματος. Ὁ πατέρας του κούνησε τὸ κεφάλι καὶ γύρισε νὰ φύγῃ. Ὁ ἀξιωματικὸς ἔβγαλε τὸ περίστροφό του ἀπὸ τὴν πέτσινη θήκη καὶ πυροβόλησε τὸν πατέρα τοῦ Λούϊς στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ. Ὕστερα γύρισε καὶ πυροβόλησε καὶ τὴ μητέρα.

Ὅλα ἔγιναν πολὺ γρήγορα. Ὁ Λούϊς δὲν πρόφτασε νὰ νιώσῃ θυμὸ ἢ λύπη. Τὸ μόνο ποὺ ἔνιωσε ἦταν φόβος. Ἀναγνώρισε ὅτι ἡ μόνη σιγουριὰ θὰ ἦταν νὰ κρατάῃ κι' αὐτὸς ἕνα πιστόλι.

Τὸν ἔστειλαν στὸ σχολεῖο γιὰ ὀρφανὰ τοῦ Μούρμανσκ ὅπου μεγάλωσε. Ὁ Λούϊς ἀνακάλυψε ὅτι εἶχε πολὺ γερὸ μυαλό. Ὅταν ἔγινε δεκάξη χρόνων ἀνακάλυψε ἐπίσης ὅτι εἶχε μιὰ θετὴ οἰκογένεια: τὸ Κράτος. Τοῦ ἔμαθαν ὅτι οἱ γονεῖς του σκοτώθηκαν γιατὶ ἔδειξαν «ἐσκεμμένη ἀντίδρασι στὴν ἀγροτικὴ πολιτικὴ τοῦ κράτους». Ἦταν «κουλάκοι» — μιὰ τάξι ποὺ ὁ Λούϊς μισοῦσε τώρα βαθειά.

Τὸ 1934 τὸ δοκίμιό του «Δυναμικὴ τῆς σοβιετικῆς διαλεκτικῆς» ἐκέρδισε τὸ βραβεῖο Λένιν. Ὅλοι ἔμαθαν ὅτι ὁ Λούϊς Κρουπίτσιν ἦταν ἕνας ἐπιτυχημένος νέος.

Ἡ διπλωματική του καρριέρα ἄρχισε τὸ 1935: Τὸν ἔστειλαν σὰν σωφὲρ στὴν Σοβιετικὴ Ἐμπορικὴ Ἀποστολὴ στὴ Νέα Ὑόρκη. Ὅλο τὸ κατώτερο διπλωματικὸ προσωπικὸ —σωφέρ, κλητῆρες, τηλεφωνητές— προέρχονταν ἀπὸ τοὺς μαθητευομένους τοῦ διπλωματικοῦ σώματος. Τὸν μισὸ χρόνο τους τὸν ἀφιέρωναν στὴ μελέτη καὶ τὸν ἄλλο μισὸ στὰ ὑπηρετικὰ καθήκοντά τους. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν οἱ Ρῶσοι μποροῦσαν νὰ μὴ προσλαμβάνουν ντόπιους στὶς ὑπηρεσίες τους καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἐξασφάλιζαν τὴν πρακτικὴ ἐξάσκησι τῶν νεαρῶν διπλωματῶν τους.

Τὸν καιρὸ ποὺ ὑπηρετοῦσε στὴ Νέα Ὑόρκη ὁ σωφὲρ Κρουπίτσιν μελέτησε συστηματικὰ τὴν ὀργάνωσι τῶν ἀμερικανικῶν ἐργατικῶν ἑνώσεων. Τὰ βράδυα παρακολουθοῦσε στὸ Πανεπιστήμιο Κολούμπια τὰ μαθήματα τοῦ καθηγητοῦ Ἀλεξάντρου Βίλλαρντ γιὰ τὴν «Ψυχολογία τῆς Ἀμερικανικῆς χάϊ-σοσάϊτυ».

Τὸ 1937 πῆγε στὴν Πράγα, ὡς σωφὲρ καὶ πάλι. Τὸ 1938 τὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν τὸν ἔστειλε στὸ Πεκῖνο σὲ κάποια «μορφωτικὴ ἀποστολή».

Τὸ 1939 ἀνακλήθηκε στὴ Μόσχα καὶ φοίτησε ἀκόμη δυὸ

χρόνια στὴ Διπλωματικὴ Ἀκαδημία. Τὶς νύχτες ἐργαζόταν ὡς ἀποκρυπτογράφος.

Τὸ 1945, σὲ ἡλικία 28 ἐτῶν, διωρίστηκε σὰν παρατηρητὴς στὸ ἐπιτελεῖο τοῦ Μάο Τσὲ Τούγκ. Ὁ Μάο τὸν ἔστειλε σ' ἕνα σύνταγμα στὸ Γιουνὰν «γιὰ νὰ δῇ πῶς ἡ στρατιωτικὴ δύναμις μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ σὰν πολιτικὸ καὶ οἰκονομικὸ ὅπλο». Ὁ Κρουπίτσιν ἔμεινε στὴν Κίνα 3 χρόνια. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἄδειες του γύρισε στὴ Μόσχα καὶ παντρεύτηκε τὴν Νάντια Κολόσοφ, μιὰ συνάδελφό του τοῦ διπλωματικοῦ σώματος.

Μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του ταξίδεψε ἀρκετὸν καιρὸ ἐπάνω στὸ ἐξερευνητικὸ πλοῖο «Γκόρκυ» ποὺ ἡ Κυβέρνησι τοῦ Σαρχὰν τὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὴν κατάρτισι ἑνὸς χάρτου τῶν νοτιοανατολικῶν θαλασσῶν τῆς Ἀσίας.

Μετὰ ἐγύρισαν στὴ Μόσχα, ὅπου ἐφοίτησαν στὴ «Σχολὴ Ζητημάτων τῆς Νοτιοανατολικῆς Ἀσίας». Στὴν ἐπίσημη ἐπετηρίδα ὁ Κρουπίτσιν προωριζόταν γιὰ πρεσβευτὴς στὸ Σαρχάν.

Στὴ Σχολή, ὁ ὑποψήφιος πρεσβευτὴς καὶ ἡ κυρία Κρουπίτσιν ἐργάσθηκαν σκληρὰ ἐπὶ δύο χρόνια γιὰ νὰ προετοιμασθοῦν γιὰ τὴ νέα τους θέσι. Ἔμαθαν νὰ μιλοῦν καὶ νὰ γράφουν τὰ σαρχανέζικα. Ἔμαθαν ὅτι ὁ ἰδεώδης Σαρχανέζος εἶναι ἕνας ἄνθρωπος λεπτός, κομψὸς καὶ γλυκομίλητος ποὺ εἶχε ἐξαιρετικὴ νηφαλιότητα καὶ αὐτοέλεγχο. Ὅτι ἦταν ἕνας ἄνθρωπος θρησκευόμενος —κυριώτερη θρησκεία τῆς χώρας εἶναι ὁ βουδδισμός— καὶ ὅτι ἔτρεφε μιὰ ἰδιαίτερη ἐκτίμησι στὴν ἀρχαιότροπη κλασσικὴ μουσική.

Ὁ ὑποψήφιος πρεσβευτὴς προσάρμοζε τὸν ἑαυτό του στὸν τύπο αὐτό. Μὲ τὴ δίαιτα ἀπαλλάχτηκε ἀπὸ καμμιὰ εἰκοσαριὰ κιλὰ ποὺ τοῦ περίσσευαν. Διάβαζε σαρχανέζικη πεζογραφία καὶ θέατρο καὶ ἔγινε ἕνας ἐπιδέξιος φλαουτίστας — τὸ φλάουτο ἦταν τὸ τοπικὸ ὄργανο—. Παράλληλα μελέτησε συστηματικὰ τὴ βουδδιστικὴ θεολογία καὶ τὸ τυπικὸ τῆς λειτουργίας...

Ὅταν ὁ πρεσβευτὴς Λουΐς Κρουπίτσιν ἔφτασε στὸ Σαρχὰν μόνο μερικοὶ ἐπίσημοι βρέθηκαν στὸ ἀεροδρόμιο γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν. Ἀφοῦ τοὺς χαιρέτησε φιλόφρονα στὴ γλῶσσα τους μπῆκε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ πῆγε στὴ Σοβιετικὴ πρεσβεία. Τὸ ἄλλο πρωῒ παρουσίασε τὰ διαπιστευτήριά του στὸν πρωθυπουργό. Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα πῆγε στὸ μεγάλο μοναστῆρι ποὺ βρισκόταν στὴν παρυφὴ

τῆς πόλεως καὶ ὑπέβαλε τὰ σέβη του στὸν ἡγούμενο, ποὺ ἦταν ὁ πνευματικὸς ἀρχηγὸς ὅλων τῶν βουδδιστῶν τῆς περιοχῆς. Ἡ ἐπίσκεψίς του προκάλεσε σύγχυσι γιατὶ ἦταν ἀσυνήθιστο νὰ πηγαίνουν λευκοὶ στὸ μοναστήρι. Οἱ μοναχοὶ τὸν ἐκοίταζαν μὲ περιέργεια καὶ μερικοὶ χαμογελοῦσαν κουνώντας φιλικὰ τὸ κεφάλι. Ἕνας τους ἔτρεξε νὰ βρῇ κάποιον ἀνώτερον ποὺ θὰ ἤξερε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ αὐτὴν τὴν ἀπροσδόκητη ἐπίσκεψι. Στὸ τέλος ἕνας νεαρὸς μὲ ζωηρόχρωμο ράσο, ποὺ φαινόταν νεοφερμένος στὴ μονή, ἦρθε μέσα βιαστικά, πῆγε κοντὰ στὸν Ρῶσο πρεσβευτὴ καὶ τὸν ρώτησε ἐγγλέζικα:

—Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω, σέρ;

—Ἦρθα νὰ ὑποβάλω τὰ σέβη μου στὸν ἅγιο ἡγούμενο, εἶπε καὶ ἔδωσε στὸν νεαρὸ τὴν χάρτα του ποὺ ἦταν γραμμένη ἀπ' τὴν μιὰ μεριὰ στὰ ρωσικὰ κι' ἀπ' τὴν ἄλλη στὰ σαρχανέζικα.

Ὁ νέος μοναχὸς ζήτησε συγγνώμην καὶ ἔφυγε ἀπ' τὸ δωμάτιο. Γύρισε δέκα λεπτὰ ἀργότερα καὶ εἶπε:

—Ὁ ἡγούμενος θὰ σᾶς δεχθῇ ἀμέσως. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μιλάει ξένες γλῶσσες θὰ σᾶς συνοδεύσω κι' ἐγὼ ὡς διερμηνεύς.

Ἀπὸ μακριούς, μπερδεμένους διαδρόμους, ἔφθασαν σὲ μιὰ τεράστια αἴθουσα ὅπου δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ χρυσῆ ἕδρα στὸ βάθος, ὅπου ἦταν καθισμένος ἕνας ἡλικιωμένος μοναχός. Ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὸ μοναχὸ ὁ Κρουπίτσιν ὑποκλίθηκε βαθειὰ καὶ εἶπε σὲ ἄπταιστα σαρχανέζικα:

—Εἶναι, πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους τῆς ἁγιότητός σας νὰ μοῦ παραχωρῆτε αὐτὴ τὴν εὔνοια.

—Δὲν εἴπατε στὸν γραμματέα μου ὅτι μιλᾶτε τὴν γλῶσσα μας.

—Εἶναι παράδοσις, ἅγιε πάτερ, νὰ ἐπιφυλάσσῃ κανεὶς τὰ καλύτερα λόγια του γιὰ τὸν οἰκοδεσπότη.

Ὁ Κρουπίτσιν κάθησε σταυροπόδι στὸ πάτωμα.

Ὁ μεγάλος ἡγέτης ὅλων τῶν βουδδιστῶν τοῦ Σαρχὰν καὶ ὁ Λουΐς Κρουπίτσιν, Σοβιετικὸς πρεσβευτὴς στὸ Σαρχὰν ἄρχισαν νὰ συζητοῦν. Συζήτησαν ὅλο τὸ ἀπόγευμα ὥσπου βράδυασε.....»

V. Οἱ δημοκρατικοὶ θεσμοί

«Ἕνα ἀπὸ τὰ βασικὰ κλειδιὰ τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας εἶναι τὸ σαβάνωμα τῶν φιλελευθέρων μέσα εἰς τὰς ἰδίας τὰς ἀρχάς των».

Σ. Λαμπὲν
(«Δώδεκα παρὰ πέντε»)

Ὁ κομμουνισμὸς ἐκμεταλλεύεται συστηματικῶς πρὸς ὄφελος τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου» του:

—Τὰς ἀντιθέσεις μεταξὺ τῶν ἀστικῶν κομμάτων. Ἔτσι ὀξύνει τὰς πρώτας καὶ διεισδύει εἰς τὰ δεύτερα (*).

—Τὴν πατροπαράδοτον δυσπιτίαν τῶν φιλελευθέρων κλασσικοῦ τύπου πρὸς τὸ Κράτος. Μὲ αὐτὴν τορπιλλίζει κάθε ἀπόπειραν τοῦ τελευταίου νὰ ὀργανώσῃ κάποιον μηχανισμὸν Πολιτικοῦ Πολέμου καὶ νὰ ἀναλάβῃ ἀντικομμουνιστικὴν δρᾶσιν.

—Τὴν ἀπέχθειαν τῶν δυτικῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν Προπαγάνδαν. Δι' αὐτῆς ματαιώνει κάθε προσπάθειαν διεξαγωγῆς ἐθνικῆς - ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως, ὥστε νὰ διεξάγῃ αὐτός, μονομερῶς, τὸν Πολιτικὸν Πόλεμόν του.

—Τὴν «ἀντικειμενικότητα» τῶν ἀστῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν μέσων ἐνημερώσεως τοῦ κοινοῦ εἰς τὰς δυτικὰς κοινωνίας. Μὲ τὴν ἐπίκλησίν της ἐμποδίζει τὴν πραγματικὴν ἐνημέρωσιν τοῦ κοινοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπιθετικοῦ του πολέμου, καὶ τὴν ὀρθὴν ἀγωγὴν τῆς νέας γενεᾶς («ὄχι προπαγάνδες στὸ σχολεῖο» κλπ.).

—Τὴν ἀνοχὴν τῶν δημοκρατιῶν. Ἔτσι δρᾶ εἰς τὸ ἐσωτερικόν τους, τὰς ὑπονομεύει, τὰς διαβρώνει, τὰς ἀνατρέπει καὶ

(*) Χαρακτηριστικὴ περίπτωσις εἶναι ἡ κολοσσιαία ὠφέλεια ποὺ ἠντλησεν ὁ κομμουνισμὸς εἰς τὴν χώραν μας ἀπὸ τὴν ἔντεχνον ἐκμετάλλευσιν τοῦ «ἀνενδότου ἀγῶνος» μεταξὺ τῶν μεγάλων ἀστικῶν κομμάτων κατὰ τὴν περίοδον 1961 — 67.

παρουσιάζει κάθε ἀμυντικήν των ἐνέργειαν ὡς «φ α σ ι σ τ ι-κ ή ν» (*).

—Τὴν φυσικὴν τάσιν τῆς Δύσεως πρὸς τὴν μ ε τ ρ ι ο π ά-θ ε ι α ν, τὴν διαλλακτικότητα καὶ τὸν συμβιβασμόν. Καταγγέλλει κάθε συνέπειαν εἰς τὸν ἀντικομμουνιστικὸν ἀγῶνα ὡς «ἐ π ι-θ ε τ ι κ ό τ η τ α», κάθε ἀποφασιστικότητα ὡς «φ ι λ ο π ο-λ ε μ ι σ μ ό ν» καὶ κάθε θαρραλέον μαχητὴν τοῦ ἀντιπάλου ὡς «ἐ π ι κ ί ν δ υ ν ο ν σ τ ο ι χ ε ῖ ο ν».

—Τὴν ε ἰ ρ η ν ο φ ι λ ί α ν τῆς κοινῆς γνώμης. Βάλλει ἐναντίον κάθε ἀμυντικῆς προσπαθείας τῆς Δύσεως τὴν ὁποίαν χαρακτηρίζει ὡς δῆθεν «ἐ μ π ρ η σ τ ι κ ὴ ν ἐ ν έ ρ γ ε ι α ν»

(*) Χαρακηριστικὴ αὐτῆς τῆς ἀπεράντου ἀνεκτικότητος εἶναι ἡ περίπτωσις τοῦ πυρηνικοῦ κατασκόπου δρ. Ἄ λ λ α ν Ν ὰ ν Μ α ί η. Αὐτὸς ἦτο γνωστὸς ὡς κομμουνιστὴς ἀπὸ φοιτητὴς εἰς τὸ Καίμπριτζ. Τὸ 1936 εἶχεν μεταβῆ εἰς τὴν Ρωσίαν. Καὶ ὅμως μόλις, ἐπέστρεψεν ἀπὸ ἐκεῖ, διακηρύσσων τὰς κομμουνιστικάς του ἰδέας, διωρίσθη καθηγητὴς εἰς τὸ Βασιλικὸν Κολλέγιον τοῦ Λονδίνου καὶ τὸ 1943 ἐστάλη νὰ ἐργασθῇ εἰς τὸν Καναδᾶ, ὡς πυρηνικὸς φυσικός, μέλος τῆς ἀγγλικῆς ὁμάδος ἀτομικῆς ἐνεργείας!

Ὡς ἦτο ἑπόμενον, ὁ Μαίη ἐπρόδωσεν τὰ πάντα εἰς τοὺς ρώσους καὶ συνέβαλεν ἔτσι σημαντικῶς εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ ἡ Ρωσία τὴν ἀτομικὴν βόμβαν. Οὐδεὶς τὸν ὑπωπτεύθη. Δὲν ἀνεκαλύφθη παρὰ μόνον χάρις εἰς τὸν Ἰγκὸρ Γκουζένκο, ὑπάλληλον τῆς σοβιετικῆς πρεσβείας εἰς Ὀττάβαν, ὁ ὁποῖος τὸ 1945, «ἐ δ ι ά λ ε ξ ε τ ὴ ν ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α ν» καὶ ἀπεκάλυψεν τὸ δίκτυον πυρηνικῆς κατασκοπείας ποὺ διέθετεν ἡ Μόσχα εἰς τὸν Καναδᾶ.

Ὁ Μαίη συνελήφθη τὸ 1946. Καὶ τότε, ἕνα κῦμα συμπαθείας ὑπὲρ τοῦ κατασκόπου ἐξεδηλώθη εἰς τὴν Δύσιν! Πολλοὶ μὴ κομμουνισταὶ ἐπιστήμονες ἐτάχθησαν εἰς τὸ πλευρόν του! Ἡ «Ἕνωσις Ἐπιστημονικῶν Ἐργατῶν τῆς Ἀγγλίας», διεμαρτυρήθη διὰ τὴν δίκην του. Μὴ κομμουνιστὴς βουλευτὴς ὡμίλησεν ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων. Ἕνας ἐξέχων μὴ κομμουνιτσὴς δικηγόρος ἀνέλαβεν μὲ φανατισμὸν τὴν ὑπεράσπισίν του καὶ εἰς ἀνταμοιβήν, τοῦ ἀπενεμήθη ὁ τίτλος τοῦ λόρδου!

Αἱ θεωρίαι ὅτι οἱ ἐπιστήμονες δικαιοῦνται νὰ κοινοποιοῦν «εἰς ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα» τὰ μυστικά των ἐπιτεύγματα καὶ ὅτι ἦτο «ἄδικον» νὰ μὴ δοθῇ ἡ ἀτομικὴ βόμβα καὶ εἰς τὴν Ρωσίαν εὗρον τεραστίαν ἀπήχησιν! «Ὅλα τὰ ἔθνη πρέπει νὰ μοιράζωνται τὰς ἐπιστημονικὰς ἀνακαλύψεις» ὑπεστήριξεν τότε μεγάλη μερὶς τοῦ ἀστικοῦ τύπου.

καὶ τὴν ὁδηγεῖ πρὸς μονομερῆ ψυχολογικὸν καὶ ὑλικὸν ἀφοπλισμόν.

—Τὴν μανίαν τοῦ ἐντυπωσιακοῦ ποὺ διέπει τὸ δυτικὸν κοινόν. Διὰ τοῦτο τὸ τροφοδοτεῖ μὲ προπαγανδιστικὰ πυροτεχνήματα δι' αὐτῶν τούτων τῶν δυτικῶν μέσων ἐνημερώσεως.

—Τὰς διχογνωμίας ἐντὸς τοῦ δυτικοῦ κόσμου. Ἔτσι τὸν διαιρεῖ καὶ τὸν διασπᾷ. Κάθε ἐθνική, οἰκονομική, πολιτικὴ ἢ ἰδεολογικὴ διαφορὰ μέσα εἰς τὰς τάξεις τῆς Δύσεως, γίνεται ὅπλον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κομμουνισμοῦ διὰ τὴν καταστροφήν της.

—Τὴν μεγαλοψυχίαν ποὺ διακρίνει τὰς ἀνθρωπιστικὰς κοινωνίας τῆς Δύσεως. Μὲ αὐτὴν ἀποσπᾷ ὁ κομμουνισμὸς τὴν «λήθην» τῶν ἐγκλημάτων του, κερδίζει συνεχῶς ἀμνηστίας καὶ ἐπανέρχεται μετὰ ἀπὸ κάθε ἀποτυχίαν τῶν ἐνόπλων ἐφόδων του, εἰς τὴν νομιμότητα.

—Τὴν παθητικότητα τοῦ δυτικοῦ Κράτους. Χάρις εἰς αὐτὴν τὸν διαβρώνει.

—Τὴν ἀφέλειαν τῶν δυτικῶν ἰθυνόντων. Μὲ αὐτὴν τοὺς παρασύρει καὶ τοὺς παγιδεύει.

—Τὴν δημοσιότητα ποὺ δίδουν αἱ ἀνοικταὶ δυτικαὶ κοινωνίαι εἰς κάθε ἐνέργειάν των. Ἔτσι τὰς κατασκοπεύει ἀνέτως, εὐχερῶς καὶ σχεδὸν ἀκινδύνως.

—Τὸν φόβον ποὺ ἐμπνέει εἰς τὸν μέσον δυτικὸν ἄνθρωπον ὁ κομμουνιστικὸς δυναμισμός. Μὲ αὐτὸν κατορθώνει νὰ τὸν οὐδετεροποιῇ («θεωρία τῆς πισινῆς» καὶ χαρακτηρισμὸς κάθε συνεποῦς ἀντικομμουνιστοῦ ὡς «ἐκτεθειμένου»).

—Τὴν ἄγνοιαν τέλος τῆς Δύσεως ἐπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου. Αὐτὴν ὁ κομμουνισμὸς τὴν καλλιεργεῖ καὶ τὴν συντηρεῖ διὰ νὰ διεξάγῃ μονομερῶς χωρὶς νὰ συναντᾷ ἀντίστασιν, τὸν Νέον Πόλεμον.

Ὁ Μαίη κατεδικάσθη τελικῶς εἰς δεκαετῆ φυλάκισιν. Μετὰ ἀπὸ ἕξη μόνον ἔτη ἀπελύθη. Καίτοι ἀμετανόητος, διωρίσθη ἀμέσως εἰς ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν! Αὐτὴ εἶναι ἡ στάσις τῆς Δύσεως.

Ε΄. Φορεῖς τοῦ Νέου Πολέμου

«Ἕνας ταξικὸς πόλεμος δὲν εἶναι διόλου ὀλιγώτερον τραχὺς ἀπὸ τοὺς ἄλλους πολέμους, ἔστω καὶ ἐὰν εἰς αὐτὸν χρησιμοποιοῦνται ἄλλα ὅπλα».

Μ. Σπιτέλλα
(«Ρινασιτὰ», Αὔγ. 1964»)

I. Ὁ Ἄνθρωπος

Ὁ ὑπουργὸς Προπαγάνδας εἶναι ἐξ ἴσου σημαντικὸς διὰ τὴν ἄμυναν μὲ τὸν ὑπουργὸν Ἀμύνης».

Σ. Λαμπὲν

(«Δώδεκα παρὰ πέντε»)

1. Γενικὰ

«Σκέψου μιὰ στιγμὴ ποῦ θὰ μᾶς ὁδηγοῦσε αὐτὴ ἡ ἀνθρωπιστικὴ ὁμιχλώδης φιλοσοφία, ἂν τὴν παίρναμε κατὰ γράμμα, ἂν ἐπρόκειτο νὰ κολλήσωμε στὴ διδαχὴ ὅτι τὸ ἄτομο εἶναι καθαγιασμένο καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ μεταχειριζόμαστε τὶς ἀνθρώπινες ζωὲς σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς ἀριθμητικῆς»

Α. Κέστλερ

(«Σκοτάδι στὸ καταμεσήμερο». Μιλᾶ ὁ κομμουνιστὴς ἀνακριτὴς Ἰβάνωφ)

Εἰς τὸν Νέον Πόλεμον, ὁ ρόλος τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ ποτέ. Ἐνῶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν τεχνικῶν μέσων ἔτεινε νὰ περιορίζῃ συνεχῶς τὴν σημασίαν τοῦ ἀνθρωπίνου παράγοντος εἰς τὰς συγχρόνους στρατιωτικὰς συρράξεις, ὁ Νέος Πόλεμος, ἀπεκατέστησεν πλήρως καὶ ἐνίσχυσεν ἔτι περαιτέρω τὸν ρόλον του. Διότι ὁ Νέος Πόλεμος, εἶναι πρωτίστως σύγκρουσις ὄχι ὑλικῶν μέσων, ὑπερσυγχρόνων ὅπλων καὶ οἰκονομικῶν δυνατοτήτων, ἀλλὰ ἀνθρώπων. Εἰς αὐτὸν τὸν Πόλεμον, δὲν ἀντιμετωπίζονται τόσον πύραυλοι καὶ βόμβαι, ὅσον ἀνθρώπιναι θελήσεις.

Εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Πυρηνικῆς Εἰρήνης, ἡ μάχη δίδεται μεταξὺ ἀντιθέτων ἰδεῶν καὶ ψυχοσυνθέσεων, μεταξὺ ἀνθρωπίνων ἐγκεφάλων καὶ νοοτροπιῶν. Ὁ τεχνολογικὸς καὶ κάθε ἄλλος ὑλικὸς παράγων, περιέρχεται εἰς δευτέραν μοῖραν. Ὁ ἄνθρωπος, ὡς μυαλὸ

καὶ ὡς συναίσθημα, ὡς πίστις, καὶ ὡς φανατισμός, ὡς πηγὴ ἰδεῶν καὶ δράσεως, εἶναι ὁ μέγας φορεὺς τοῦ Νέου Πολέμου. Ἤδη, ὁ Φ. Ἔγκελς, ποὺ ὑπῆρξεν ἀπὸ τοὺς θεμελιωτὰς τῆς θεωρίας τοῦ Νέου Πολέμου, διεπίστωνεν:

> *«Δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ ὑπερβάλλωμεν, εἰς τὴν πολεμικὴν τέχνην, τὴν σημασίαν τῆς τεχνολογίας, μειώνοντας τὸν ρόλον τοῦ ἀνθρωπίνου ὑλικοῦ, ἰδίως εἰς τοὺς ἐπαναστατικοὺς πολέμους».*

Ὁ ἄνθρωπος ὡς φορεὺς τοῦ Νέου Πολέμου διαιρεῖται εἰς δύο κατηγορίας: Τὸν Ὀπαδὸν καὶ τὸ Στέλεχος.

Ὁ Ὀπαδὸς παίζει τὸν ρόλον τοῦ «στρατιώτου». Εἶναι ὁ πιστὸς μιᾶς Ἰδέας, ὁ ὁποῖος, τὴν διαδίδει ὅπου καὶ ὅπως ἠμπορεῖ, ὑποστηρίζει καὶ ἐνισχύει τὸ κίνημα ποὺ τὴν ἐκφράζει καὶ μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους ὀπαδοὺς τῆς αὐτῆς Ἰδέας, συγκροτεῖ τὴν πολιτικῶς ἑνιαίαν κοινότητα ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν βούλησίν της ἐπὶ τῶν ἄλλων κοινοτήτων.

Τὸ Στέλεχος, εἶναι ὁ «ἀξιωματικὸς» τοῦ Νέου Πολέμου. Ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ παραδοσιακός, ἔτσι καὶ ὁ Νέος Πόλεμος, δὲν δύναται νὰ διεξαχθῇ χωρὶς τοὺς κατηρτισμένους ἐπαγγελματίας, τοὺς εἰδικούς, οἱ ὁποῖοι στελεχώνουν μονίμως τὰς μάζας τῶν στρατιωτῶν καὶ τοὺς δίδουν συγκροτημένην μορφήν, ἐκπαίδευσιν καὶ ἡγεσίαν.

Ὁ Νέος Πόλεμος εἶναι ἀκόμη περιπλοκωτέρα καὶ δυσχερεστέρα τέχνη ἀπὸ τὸν κλασσικὸν πόλεμον. Προϋποθέτει ἐξαιρετικῶς συνθέτους γνώσεις — ψυχολογικάς, κοινωνιολογικάς, οἰκονομολογικάς, πολιτικάς, στρατιωτικάς. Ἀπαιτεῖ μακρὰν πεῖραν καὶ εὐρείας ἐπιτελικὰς ἱκανότητας. Βασίζεται εἰς μακρόπνοον προγραμματισμὸν ἐξαιρετικῶς συνθέτων ἐπιχειρήσεων, ὀρθολογικῶς συντονιζομένων εἰς ποικίλους τομεῖς καὶ κλιμακουμένων εἰς τὸν χρόνον καὶ εἰς τὸν χῶρον.

Ἐπιβάλλει, ὁ Νέος Πόλεμος, ἀπίστευτον εὐελιξίαν τακτικῆς ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἀναπροσαρμόζεται διαρκῶς καὶ νὰ στηρίζεται εἰς τὴν δυνατότητα ταυτοχρόνου ἐκτιμήσεως ποικίλων ἀνομοίων παραγόντων. (Λ. χ. τῆς γενικῆς διεθνοῦς καταστάσεως, τῆς ἐσω-

τερικῆς καταστάσεως μιᾶς συγκεκριμένης χώρας, τῶν διαθέσεων τῆς ἡγεσίας της καὶ τοῦ λαοῦ της, τῶν προοπτικῶν τῆς οἰκονομίας της κ.ο.κ.).

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνατεθῇ ἡ διεξαγωγὴ τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου εἰς ἐρασιτέχνας. Ὅποιος θέλει νὰ διεξαγάγῃ τὸν Νέον Πόλεμον, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀπευθυνθῇ εἰς τοὺς ε ἰ δ ι κ ο ὑ ς καὶ ἐὰν δὲν διαθέτῃ, νὰ τοὺς δημιουργήσῃ.

2. Τὸ Στέλεχος

«Κυττᾶξτε καλὰ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Σήμερα δὲν εἶνε παρὰ μαθητές. Σὲ εἴκοσι χρόνια ὅμως, αὐτοὶ θὰ κρίνουν τὰ πεπρωμένα τῆς χώρας τους».

Κ. Ράντεκ

(Παρουσίασις τῶν μαθητῶν τοῦ κινεζικοῦ τμήματος τῆς σοβιετικῆς σχολῆς πραπαγανδιστῶν «Σοὺν-Γιὰτ-Σὲν», 1925)

Τὸ στέλεχος τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου, εἶναι δημιούργημα τοῦ Λένιν. Αὐτὸς διετύπωσε τὴν ἀνάγκην νὰ ὑπάρξουν «ἐ π α γ γ ε λ μ α τ ί α ι ἐ π α ν α σ τ ᾶ τ α ι» καὶ εἰς αὐτοὺς ἐβάσισεν τὴν συγκρότησιν τοῦ κόμματος λενινιστικοῦ τύπου.

Πυρὴν αὐτοῦ τοῦ κόμματος εἶναι τὸ ἐπαγγελματικὸν στέλεχος. Τοῦτο, ἐπιλέγεται προσεκτικῶς, ἐκπαιδεύεται εἰδικῶς, προωθεῖται εἰς τὸν κομματικὸν μηχανισμόν, συντηρεῖται ἀπὸ τὸ κόμμα καὶ ἀπηλλαγμένον ἀπὸ ἐπαγγελματικάς, οἰκογενειακὰς ἢ βιοτικὰς φροντίδας, ἔχει ὡς ἀ π ο κ λ ε ι σ τ ι κ ὴ ν ἀ π α σ χ ό λ η σ ί ν του, τὴν κομματικὴν δρᾶσιν. Χωρὶς νὰ περισπᾶται ἀπὸ τίποτε, ἀφοῦ τὸ κόμμα ἔχει ἀναλάβει τὰ πάντα σχετικῶς μὲ τὴν ζωήν του, δίδεται ὁ λ ο κ λ η ρ ω τ ι κ ῶ ς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ κόμματός του.

Τὰ Κ. Κ. διαθέτουν κατὰ μέσον ὅρον ἕνα ἐπαγγελματικὸν στέλεχος διὰ κάθε 30 μέλη των, ἔναντι ἑνὸς ἐπαγγελματικῶς ἀπασχολουμένου στελέχους διὰ κάθε 5000 μέλη ποὺ εἶναι ὁ μέσος ὅρος

διὰ τὰ «ὠ ρ γ α ν ω μ έ ν α» ἀστικὰ κόμματα τῶν προηγμένων δυτικῶν χωρῶν. Δηλαδή, τὸ Κ. Κ. διαθέτει 170 φορὰς περισσότερα στελέχη. Ἐὰν δὲ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνωτέραν εἰδικὴν κατάρτισιν, τὴν μονιμότητα τῆς ἀπασχολήσεως, τὸν φανατισμὸν καὶ τὴν ἔνταξιν τῶν κομμουνιστικῶν στελεχῶν εἰς μίαν μονολιθικὴν πειθαρχίαν, τότε ἡ ἀναλογία μεταβάλλεται ἀκόμη περισσότερον πρὸς ὄφελος τῶν Κ. Κ.

Τὰ Κ. Κ. εἶναι λοιπὸν πρωτίστως, σ χ η μ α τ ι σ μ ο ὶ ἐ π α γ γ ε λ μ α τ ι ῶ ν, θεμελιωμένοι ἐπὶ ἑνὸς σ τ α θ ε ρ ο ῦ π ρ ο σ ω π ι κ ο ῦ, εἰδικῶς ἐπιλεγμένου καὶ κατηρτισμένου πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου. Τὰ ἁπλᾶ μέλη παίζουν δευτερεύοντα καὶ οἱ ἐκλογεῖς τριτεύοντα ρόλον.

Τὸ Κ. Κ. ἐπιλέγει κατ' ἀρχὴν ὡς στελέχη του ἀνθρώπους χωρὶς σταθεροὺς δεσμοὺς μὲ πρόσωπα ἢ μὲ πράγματα, χωρὶς ἰσχυρὰς οἰκογενειακὰς παραδόσεις, εἰ δυνατὸν κοσμοπολιτικῆς προελεύσεως, κατὰ προτίμησιν σκοτεινῆς ἢ χαμηλῆς καταγωγῆς καὶ πάντοτε μὲ ἰδιάζουσαν ψυχοσύνθεσιν. Τοὺς διαλέγει ἔτσι, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ διὰ τοὺς ἀνθρώπους του κανένα ἐνδιαφέρον, νὰ μὴ ὑπάρχῃ κἂν ζωὴ ἔξω ἀπὸ τὸ Κ.Κ., ἀπὸ τὸ ὁποῖον, ὅταν ἀπομακρυνθοῦν, αἰσθάνονται χαμένοι μέσα εἰς ἕνα κόσμον ἀκατανόητον, ξένον καὶ ἐχθρικόν. Τέτοιου εἴδους ἄνθρωποι ἔχουν τὰς περισσοτέρας πιθανότητας νὰ ταυτισθοῦν πλήρως μὲ τὸ κόμμα, νὰ ἀφομοιωθοῦν ὁλοκληρωτικῶς εἰς αὐτὸ καὶ νὰ παραμείνουν πάντοτε δικοί του. Αὐτὸ γίνεται ὅταν τὸ Κ. Κ. κατορθώσει νὰ τοὺς «ἀ π ρ ο σ ω π ο π ο ι ή σ ῃ» καὶ νὰ τοὺς ἀναμορφώσῃ εἰς τὰ ἴδικά του πρότυπα.

Οἱ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπιλεγόμενοι, ὑφίστανται συστηματικὴν ἐκπαίδευσιν, θεωρητικὴν καὶ πρακτικήν, εἰς εἰδικὰς σχολὰς Πολιτικοῦ Πολέμου. Σήμερον, εἰς τὸν κομμουνιστικὸν κόσμον λειτουργοῦν περισσότεραι ἀπὸ 6000 τοιαῦται σχολαί, διαφόρων ἐπιπέδων, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀποφοιτοῦν ἐτησίως δεκάδες χιλιάδες κατώτερα, μεσαῖα καὶ ἀνώτερα στελέχη διὰ νὰ ἀναλάβουν δρᾶσιν εἰς κάθε γωνίαν τοῦ πλανήτου μας.

Χάρις εἰς αὐτὰ τὰ στελέχη, ὁ κομμουνισμός, διαθέτει εἰς κάθε χώραν τοῦ κόσμου ἀρκετοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ μίαν στιγμὴν κρίσεως καὶ νὰ ἀποτελέσουν τὸ ἐπιτελεῖον τῆς ἀνατροπῆς.

Τὰ στελέχη τῶν Κ. Κ. εἶναι πολλῶν εἰδῶν: συνδικαλιστικά, κατασκοπευτικά, προπαγανδιστικά, στρατιωτικὰ κλπ. Ἄλλα εἰδικεύονται εἰς τὴν φανεράν, νομιμοφανῆ καὶ ἄλλα εἰς τὴν μυστικήν, τὴν παράνομον δρᾶσιν. Ἄλλα προορίζονται νὰ ἐργασθοῦν μέσα εἰς τὸ κόμμα καὶ ἄλλα ἐκτὸς αὐτοῦ εἰς ἐξωκομματικὰς ὀργανώσεις ἢ εἰς ἐχθρικοὺς ὀργανισμοὺς (κομματικούς, κρατικούς).

Δυνάμεθα πάντως νὰ διακρίνωμεν τέσσαρα εἴδη κομμουνιστικῶν στελεχῶν.

α) Τὸν ἐπαγγελματίαν ὀργανωτήν: Εἶναι ὁ εἰδικευμένος εἰς τὰ καθαρῶς ὀργανωτικὰ θέματα καὶ πρωτίστως εἰς τὰ ζητήματα τῆς κομματικῆς ὀργανώσεως. Αὐτὸς στηρίζει τόσον τὸν νομιμοφανῆ, ὅσον καὶ τὸν συνωμοτικὸν μηχανισμὸν τοῦ κόμματος. Ἀπὸ τοὺς ἐπαγγελματίας ὀργανωτὰς προέρχονται οἱ ὑπάλληλοι τῶν κομματικῶν γραφείων, οἱ γραμματεῖς τῶν κομματικῶν ὀργανώσεων, οἱ ἀποστελλόμενοι νὰ «ἐργασθοῦν» εἰς συνδικᾶτα, σωματεῖα κλπ. Ἀπὸ αὐτοὺς ἀναδεικνύονται ἐπίσης οἱ «ἐπαγρυπνηταὶ» ὅλων τῶν ἐπιπέδων.

β) Τὸν ἐπαγγελματίαν προπαγανδιστήν. Εἶναι ὁ εἰδικευμένος εἰς τὰ ἰδεολογικο-προπαγανδιστικὰ θέματα. Εἶναι ὁ «μηχανικὸς τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν». Αὐτὸς ἔχει διδαχθῆ τὴν τέχνην νὰ μετατρέπῃ τὰς ἰδέας εἰς κτῆμα τῶν μαζῶν, νὰ διοχετεύῃ τὰ συνθήματα εἰς τὰ πλήθη, νὰ ἐκμεταλλεύεται ἢ καὶ νὰ προκαλῇ συναισθήματα καὶ συγκινήσεις, νὰ δημιουργῇ τὴν ὁμοψυχίαν ἡ ὁποία μεταμορφώνει τὰ ἑτερώνυμα κλάσματα (ἄτομα) εἰς ὁμώνυμα (μᾶζα μὲ ἑνιαῖα ἀνακλαστικά), νὰ γεννᾷ τὴν διάθεσιν δράσεως.

Ὁ σύγχρονος προπαγανδιστής, κάτοχος τῆς Πολιτικῆς Ψυχολογίας καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς τεχνικῆς τῆς διαδόσεως ἰδεῶν, εἶναι ὁ χημικὸς τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου ποὺ προκαλεῖ ἐκρήξεις μὲ τὴν συνένωσιν ἀνθρωπίνων συγκινήσεων.

Αὐτός, ἐπανδρώνει τὸ «Ἀγκὶτ-Πρόπ», δηλαδὴ τὴν Ὑπηρεσίαν Προπαγάνδας ὅλων τῶν κομμουνιστικῶν κρατῶν καὶ κομμάτων, τὸν κομματικὸν τύπον, τὰ κέντρα ἰδεολογικῶν μελετῶν κλπ. Ὁ ἐπαγγελματίας προπαγανδιστὴς διευθύνει εἰς τὸν κομμουνιστικὸν κόσμον ὁλόκληρον τὴν ἰδεολογικήν, πνευματικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ζωήν. Ἔχει εἰς τὰς χεῖρας του τὴν λογοχρισίαν, τὰς

ἐκδόσεις, τὴν ραδιοφωνίαν, τὸν τύπον, τὰ θέατρα, τὴν κινηματογραφικὴν παραγωγήν, τὰς λέσχας, τὰ νυκτερινὰ κέντρα, τὴν τηλεόρασιν.

Ἀπὸ τοὺς ἐπαγγελματίας προπαγανδιστὰς ἀποτελεῖται κατὰ μέγα μέρος καὶ ἡ Πολιτικὴ Διεύθυνσις τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, ἡ ὁποία εἰς ὅλας τὰς κομμουνιστικὰς χώρας ἔχει τὴν διαφώτισιν, τὸν ψυχολογικὸν πόλεμον καὶ τὴν ἰδεολογικοπολιτικὴν ἐπαγρύπνυσιν εἰς τὸ Στράτευμα.

γ) Τὸν ἐπαγγελματίαν στρατιωτικοπολιτικόν. Εἶναι ὁ εἰδικευμένος εἰς τὴν σύγχρονον τεχνικὴν τοῦ συνδυασμοῦ στρατιωτικῶν καὶ ψυχολογικῶν ἐπιχειρήσεων. Αὐτὸς διευθύνει τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις τῶν κομμουνιστικῶν κρατῶν, διότι οἱ περισσότεροι ἀνώτατοι ἀξιωματικοὶ ἔχουν ἀποφοιτήσει ἀπὸ σχολὰς ἐπιμορφώσεως εἰς τὸν Στρατιωτικοπολιτικὸν Πόλεμον. Εἰς τὰς σχολὰς αὐτὰς διδάσκεται ὁ Ψυχολογικὸς Πόλεμος, ὁ Ἀνατρεπτικὸς Πόλεμος, ἡ χρησιμοποίησις τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἐνόπλου βίας ὡς μέσων τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου κ.ο.κ. Ἀπὸ αὐτὰς ἀποφοιτοῦν ἐκεῖνοι ποὺ ἀποστέλλονται διὰ νὰ ἐξαπολύσουν ἀνατρεπτικοὺς πολέμους εἰς τὴν Ἀσίαν, τὴν Ἀφρικὴν ἢ τὴν Λατινικὴν Ἀμερικήν.

δ) Τὸν ἐπαγγελματίαν συνωμότην. Εἶναι ὁ σκληρότερος κομμουνιστὴς ποὺ ἐπιλέγεται καὶ εἰδικεύεται διὰ νὰ ἐπανδρώσῃ τὸν παράνομον μηχανισμὸν κατασκοπείας, δολιοφθορᾶς, διαβρώσεως καὶ ἀνατροπῆς, νὰ ἀναλάβῃ τὸν ρόλον τοῦ «ἐπαγρυπνητοῦ» καὶ ἄλλα παρόμοια ἔργα.

Ἀφοῦ διαμορφώσῃ τὰ στελέχη του, τὸ Κ. Κ. προσπαθεῖ νὰ τὰ κρατήσῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχόν του. Πρὸς τοῦτο μετέρχεται διαφόρους μεθόδους:

Τὰ ὑποβάλλει εἰς αὐστηροτάτην πειθαρχίαν.

Τοὺς ἀφαιρεῖ τὸ δικαίωμα τῆς σκέψεως, τὸ ὁποῖον παραδίδουν ἐν λευκῷ εἰς τοὺς ἡγέτας των, ποὺ ἀναλαμβάνουν νὰ σκέπτωνται δι' αὐτούς.

Τοὺς στερεῖ τὴν δυνατότητα τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς. Ὁ κομμουνιστὴς καὶ περισσότερον τὸ ἐπαγγελματικὸν στέλεχος, εἶναι ἕνας ἄνθρωπος «τεταμένος ἐπὶ τὸν σκοπόν», ἕνας στρατιώτης ποὺ ἡ θητεία του διαρκεῖ ὅσον καὶ ἡ κομματικὴ ζωὴ

του. Τὸ κόμμα, φροντίζει νὰ τὸν ἀποσχολῇ διαρκῶς. Τοῦ προσφέρει μονίμως πεδίον ἐντατικῆς πρακτικῆς δράσεως. Ἔτσι, δὲν τοῦ μένει καιρὸς νὰ σκεφθῇ, νὰ ἀμφιβάλλῃ, νὰ περισπαθῇ. Ζεῖ εἰς ἕνα ὑάλινον πύργον, ἀπομονωμένος ἀπὸ τὴν πραγματικὴν ζωήν, στερημένος ἀπὸ τὰς ἀπολαύσεις της, κλεισμένος εἰς ἕνα φανταστικῶς πολιορκούμενον στρατόπεδον, τριγυρισμένος ἀπὸ ψυχώσεις καὶ φοβίας, κυριαρχημένος ἀπὸ προκαταλήψεις. Ἔτσι, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μένει μακρυὰ ἀπὸ τοὺς «π ε ι ρ α σ μ ο ὺ ς» τῆς ὁμαλῆς ζωῆς: ἀσκητικός, φανατικός, ἀδιάλλακτος, μονομανής, εἶναι ἕνας «σ κ λ η ρ ὸ ς» ἕτοιμος διὰ τὰ πάντα.

Τέλος, τὸ κόμμα, χρησιμοποιεῖ καὶ τὸν καταναγκασμόν. Τὸ στέλεχός του ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ ἔχῃ ἀντιρρήσεις, νὰ ἐξεγερθῇ ἢ νὰ ἀποσκιρτήσῃ, πλήττεται ἀμέσως μὲ ἐξοντωτικὰ ἀντίποινα. Διασύρεται, συκοφαντεῖται καὶ δυσφημεῖται, ἀποκαλούμενος «χ α φ ι έ ς», «π ρ ά χ τ ο ρ α ς», «π α λ η ὸ ς π ρ ο β ο κ ά τ ο ρ α ς» κλπ. Ἀποκηρύσσεται καὶ διαγράφεται ἀπὸ τὸ κόμμα. Ἀπομονώνεται ἀπὸ τοὺς φίλους του ποὺ τὸν θεωροῦν «π ρ ο δ ό τ η». Διώκεται ἀμειλίκτως μέχρι τέλους μὲ ὅλα τὰ μέσα. Ἐὰν εἶναι δυνατὸν συλλαμβάνεται, φυλακίζεται, τουφεκίζεται ἢ δολοφονεῖται (Μ. Τυρῖμος, Τ. Μήτλας, Μανωλέας, Μίντσεμπεργκ, Κριβίτσκυ, Τρότσκυ). Κάποτε, παραδίδεται ἐμμέσως εἰς τὸν ἐχθρὸν ἢ καὶ καταδίδεται εἰς αὐτὸν διὰ νὰ ἐξοντωθῇ (Α. Βελουχιώτης, Ν. Πλουμπίδης, Ε. Γκεβάρα). Γενικῶς, ἐπιδιώκεται μὲ ἀφάνταστον ἐπιμονὴν ὁ ἠθικὸς ἢ φυσικὸς ἀφανισμός, κάθε στελέχους ποὺ ἀποπειρᾶται νὰ ἀποτινάξῃ τὸν ζυγὸν τῆς κομματικῆς ἡγεσίας. Διὰ τοῦτο χρειάζεται μεγάλη ψυχικὴ δύναμις διὰ νὰ ἀποτολμήσῃ κανεὶς αὐτὴν τὴν ἀπόπειραν. Τὸ Κ. Κ. εἶναι μία φυλακὴ ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι εὔκολον νὰ δραπετεύσῃς.

3. Οἱ κρυφοὶ συνεργάται

«Ἡ ἀρχὴ ὅτι ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα εἶναι καὶ παραμένει ὁ μοναδικὸς κανὼν τῆς πολιτικῆς ἠθικῆς».

Α. Κέστλερ

(«Σκοτάδι στὸ καταμεσήμερο». Μιλᾶ ὁ καμμουνιστὴς ἀνακριτὴς Ἰβανόφ).

Αὐτοὶ παίζουν ἕνα ρόλον «β ο η θ η τ ι κ ῶ ν ἐ φ ε δ ρ ε ι ῶ ν» τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου καὶ εἶναι διαφόρων κατηγοριῶν:

—Ὑπάρχουν οἱ κ ρ υ π τ ο κ ο μ μ ο υ ν ι σ τ α ὶ οἱ ὁποῖοι ἐνῶ εἶναι κομμουνισταί, διὰ λόγους σκοπιμότητος καὶ κατ' ἐντολὴν τοῦ κόμματός των τὸ ἀρνοῦνται.

—Ὑπάρχουν οἱ «σ υ μ π α θ ο ῦ ν τ ε ς» οἱ ὁποῖοι διάκεινται φιλικῶς πρὸς τοὺς κομμουνιστὰς καὶ τοὺς διευκολύνουν εἰς τὴν δραστηριότητά των.

—Ὑπάρχουν οἱ «σ υ ν ο δ ο ι π ό ρ ο ι» κλασσικοῦ τύπου, οἱ ὁποῖοι χωρὶς νὰ εἶναι καθ' αὐτῷ κομμουνισταὶ (συνήθως δὲν εἶναι τίποτε παρὰ ἁπλοὶ καιροσκόποι), συνεργάζονται ἐνσυνειδήτως μὲ τὸν κομμουνισμὸν καὶ συμπορεύονται μαζί του, τουλάχιστον μέχρις ἑνὸς σημείου. Ὅλοι αὐτοί, εἴτε ἐνσυνειδήτως εἴτε καὶ ἐν ἀγνοίᾳ των (διότι μεταξύ των ὑπάρχουν πράγματι καὶ ἀρκετοὶ παγιδευμένοι ἀφελεῖς διανοούμενοι, σπουδασταί, «ὀ ρ γ ι σ μ έ ν ο ι», «ἀ ν τ ι κ ο ν φ ο ρ μ ι σ τ α ί», «π ρ ο ο δ ε υ τ ι κ ο ί», «ε ἰ ρ η ν ό φ ι λ ο ι», ἀ ν θ ρ ω π ι σ τ α ὶ» κ.ο.κ.) κατευθύνονται ἀπὸ τὸν μυστικὸν μηχανισμὸν τοῦ Κ.Κ. καὶ ἐνεργοῦν ὡς ὄργανά του. Αὐτοί:

Παίζουν τὸν ρόλον «ἱ μ ά ν τ ω ν» τοῦ Κ. Κ. μεταφέροντες τὴν ἐπιρροὴν καὶ τὴν γραμμήν του εἰς μάζας ποὺ δὲν τοῦ ἀνήκουν.

Δημιουργοῦν ἕνα προστατευτικὸν περίβλημα ποὺ ἀντιδρᾶ εἰς κάθε ἀπόπειραν στρεφομένην ἐναντίον τοῦ Κ. Κ. Καὶ ὅταν πλήττονται οἱ κομμουνισταί, μὲ τὰς διαμαρτυρίας των καὶ τὰς ἐπικλήσεις των διὰ τὴν «δ η μ ο κ ρ α τ ί α ν» προκαλοῦν «ἀ λ υ σ σ ι δ ω τ ὰ ς ἀ ν τ ι δ ρ ά σ ε ι ς».

Οἱ «κρυπτοκομμουνισταὶ» εἶναι οἱ περισσότερον ἐπικίνδυνοι ἐξ ὅλων τῶν συμμάχων τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς τὸν Νέον Πόλεμον. Διότι αὐτοί, εἶναι συνήθως ἄτομα μορφωμένα, πλούσια, μὲ κῦρος καὶ μὲ σημαντικὰς θέσεις. Ὑποστηρίζονται ἀπὸ τὸν κομμουνισμόν, ἀλλὰ δὲν συνεργάζονται ἐμφανῶς μὲ αὐτὸν καὶ ἄρα δὲν βάλλονται ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του. Διαφημίζονται ἀπὸ τὴν συνοδοιπορίαν, ἀλλὰ δὲν προσχωροῦν εἰς αὐτὴν καὶ ἄρα δὲν «ἐκτίθενται». Παρουσιάζονται εἰς τὸ κοινὸν ὡς «προοδευτικὰ πνεύματα», διαπνεόμενα ἀπὸ «ἀντικειμενικότητα», ὠθούμενα ἀπὸ «καλὴν θέλησιν», κηρύττοντα τὴν «ἄμβλυνσιν τῶν παθῶν». Ἔτσι θεωροῦνται ἀκίνδυνα διὰ τὸ ἀστικὸν καθεστὼς καὶ μάλιστα χρήσιμα εἰς αὐτὸ δι' ἐπαφὰς μὲ τὴν ἄλλην πλευράν, ἀποστολὰς καλῆς θελήσεως, μεσολαβήσεις κ.ο.κ. Ἔτσι, τὰ ἄτομα αὐτά, προωθοῦνται εἰς ἐπικαίρους θέσεις καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐνεργοῦν ὑπὲρ τοῦ κομμουνισμοῦ μὲ ἐκπληκτικὰ κάποτε ἀποτελέσματα.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωσις τοῦ προέδρου Φρ. Ροῦζβελτ. Αὐτὸς περιβαλλόμενος ἀπὸ ἄτομα τέτοιου εἴδους ἐπαγιδεύθη καὶ παρεσύρθη ἐντέχνως εἰς ἐνεργείας αἱ ὁποῖαι ἔδωσαν τελικῶς εἰς τὸν κομμουνισμὸν τὸ ἥμισυ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας.

Ὁ Φρ. Ροῦζβελτ, ἀνθρωπιστής, μεγαλόψυχος, μὲ ὑψηλὰ ἰδανικά, προοδευτικός, μὲ καλὴν θέλησιν, ἐπέλυσε πολλὰ ἐσωτερικὰ προβλήματα τῆς Ἀμερικανικῆς κοινωνίας. Μὲ τὸ «Νιοὺ Ντήλ» τὴν ὡδήγησεν εἰς ἀναγκαίας κοινωνικὰς μεταρρυθμίσεις καὶ δι' αὐτῶν εἰς νέαν ἀκμήν. Αὐτὰ ὅμως τὰ ἴδια προτερήματά του, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἀφέλειαν, τὴν εὐπιστίαν του, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐλλειπῆ ἰδεολογικὸν ἐξοπλισμόν του, δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ ἀντιληφθῇ ποτὲ τὴν φύσιν τοῦ κομμουνιστικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου ἠγνόει τὰ πάντα.

Ἄφησε λοιπὸν νὰ κυκλωθῇ ἀπὸ ἐξ ἴσου ἀφελεῖς ἐπιτελεῖς, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ ἀπὸ συνοδοιπόρους καὶ ἀπὸ κρυπτοκομμουνιστὰς ποὺ ἐκαλύπτοντο μὲ τὸν μανδύαν τοῦ «προοδευτικοῦ», τοῦ «ἀντιχιτλερικοῦ», τοῦ «εἰρηνοφίλου» καὶ τοῦ «ἀνθρωπιστοῦ». Αὐτοὶ ἐνεφανίσθησαν ὡς ὀπαδοὶ τῆς «μεγαλυτέρας κατανοήσεως ἔναντι τῆς Μόσχας» καὶ ὡς ἀντίπαλοι τοῦ «ἐκ συστή-

ματος ἀντικομμουνισμοῦ».

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιρροῆς αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ἦτο μοιραῖον. Ὁ Ροῦζβελτ ἔπεσεν εἰς ὅλας τὰς παγίδας ποὺ τοῦ ἔστησεν ἡ σοβιετικὴ ἐξωτερικὴ πολιτική. Ἔτσι, χάρις εἰς τὴν Ρουζβελτιανὴν ἐξωτερικὴν πολιτικήν, οἱ σύμμαχοι «ἐκέρδισαν τὸν πόλεμον καὶ ἔχασαν τὴν εἰρήνην» (Μποῦλλιτ).

Ὁ Ροῦζβελτ παγιδευθεὶς ἀπὸ τοὺς φιλοκομμουνιστὰς συμβούλους του ἐπίστευσεν ὅτι ὅλον τὸ θέμα τοῦ κομμουνισμοῦ ἦτο νὰ φερθῇ ἡ Δύσις μὲ καλωσύνην καὶ γενναιοψυχίαν πρὸς τοὺς δυσπίστους, καχυπόπτους, πικραμένους καὶ πένητας σοβιετικούς. Ἐνόμισεν ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπηρεάσῃ τοὺς κομμουνιστὰς μὲ τὸν ἁπλόν, πρόσχαρον, εἰλικρινῆ καὶ φιλικὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐκέρδιζεν τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν Ἀμερικανῶν. Ἠρνήθη νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ κομμουνισμὸς ἀντεπροσώπευσεν μίαν ἀπειλήν, ἐξ ἴσου καὶ ἀκόμη μεγαλυτέραν μὲ ἐκείνην τοῦ ναζισμοῦ. Δὲν ἠθέλησε νὰ ἀκούσῃ τὸν Τσῶρτσιλ, τοὺς πολωνοὺς ἐξορίστους, τὸν Τσάγκ - Καϊ - Σέκ, τὸν πρεσβευτήν του εἰς Μόσχαν Μποῦλλιτ, τὸ τμῆμα ρωσικῶν ὑποθέσεων τοῦ Σταίητ Ντηπάρτμεντ. Ἐπροτίμησεν τοὺς ὑπόπτους ἢ ἀφελεῖς συμβούλους του ποὺ τοῦ ἀνέπτυσσαν τὴν θεωρίαν τῆς «ἐξημερώσεως» τῶν ρώσων, διὰ τῆς ἐπιδείξεως γενναιοδωρίας καὶ τῆς «παγκοσμίου ἁρμονίας» ἐπιτυγχανομένης διὰ συνεχῶν παραχωρήσεων. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐχάθησαν ἡ ἀνατολικὴ Εὐρώπη καὶ ἡ Κίνα: Ἐδωρήθησαν 700 ἑκ. ἄνθρωποι — ἡ ἐλευθερία των, ἡ ἀνεξαρτησία των, ἡ ἀξιοπρέπειά των, ἡ περιουσία των καὶ αὐτὴ ἡ ζωή των, εἰς τὸν κομμουνιστικὸν ὁλοκληρωτισμόν. Καὶ ὁ τελευταῖος, προσέλαβεν τὰς τερατώδεις μεταπολεμικὰς διαστάσεις του. Ἐὰν δὲν εἶχεν ὑπάρξῃ ὁ Ρουζβελτιανὸς «ἀνθρωπισμός», ἴσως νὰ ὑπῆρχεν ἀκόμη ἡ ΕΣΣΔ, ἀλλὰ δὲν θὰ ὑπῆρχε καμμία ἄλλη κομμουνιστικὴ χώρα. Καὶ ὅλη ἡ ἀντιστροφὴ εἰς τὴν τύχην τῆς ἀνθρωπότητος, ὑπῆρξε προϊὸν μιᾶς ἁπλουστάτης ἐνεργείας τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου: Τῆς διαβρώσεως τοῦ περιβάλλοντος τοῦ προέδρου Ροῦζβελτ ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ κομμουνισμοῦ: κρυπτοκομμουνιστὰς καὶ συνοδοιπόρους. (*) Ἡ περίπτωσις τοῦ Ροῦ-

(*) Οἱ ἐν λόγῳ σύμβουλοι διετύπωσαν καὶ τὴν θανάσιμον θεωρίαν:

ζβελτ, ὑπενθυμίζει τοὺς λόγους τοῦ Ναπολέοντος:

«Ὁ πολιτικὸς δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν εὐαισθησίαν... Ὅ,τι βλέπει, τὸ βλέπει ἀποκλειστικῶς μὲ τὰ κυάλια τῆς πολιτικῆς. Ἕνα εἶναι τὸ καθῆκον του: Νὰ προσέχῃ ὥστε τὰ κυάλια του, οὔτε νὰ μεγεθύνουν οὔτε νὰ σμικραίνουν τίποτε».

(Mme de Rémusat, Mémoires)

II. Ἡ Ὀργάνωσις

«Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν πριγκήπων, ὁ Μακιαβέλλι παρουσίασε τὴν θεωρίαν περὶ τῆς δυνάμεως τῆς μηχανορραφίας. Εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν μαζῶν, ὁ Λένιν παρουσιάζει τὴν θεωρίαν περὶ τῆς δυνάμεως τῆς ὀργανώσεως».

Σ. Λαμπὲν
(«Δώδεκα παρὰ πέντε»)

1. Γενικὰ

Ἡ Προπαγάνδα τοποθετεῖ τὰς ἰδέας εἰς τὰς μάζας. Ρίπτει τὰ σπέρματα. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἀξιοποιεῖ πρακτικῶς αὐτὴν τὴν «τοποθέτησιν», εἶναι ἡ Ὀργάνωσις. Δι' αὐτῆς, οἱ ἁπλοὶ προσήλυτοι ὀπαδοὶ μιᾶς Ἰδέας, μεταμορφώνονται εἰς μαχητὰς καὶ στρατιώτας της. Διὰ τῆς Ὀργανώσεως, αἱ ἐπὶ μέρους σκέψεις εὐθυγραμμίζονται, αἱ χωρισταὶ καρδίαι συγχρονίζονται, αἱ

«χῶρον, ἔναντι χρόνου». Δηλαδή, ἡ Δύσις, ὀφείλει ἐν ἀνάγκῃ νὰ παρέχῃ χῶρον εἰς τὸν ρωσικὸν ἰμπεριαλισμὸν προκειμένου νὰ κερδίζῃ χρόνον. Ἐὰν ἡ Ρωσία προσαρτᾷ τὰ βαλτικὰ κράτη, ἀποσπᾷ ἐδάφη εἰς τὴν ἀνατ. Εὐρώπην ἢ τὴν Ἀσίαν, τοῦτο δὲν ἐνέχει καὶ τόσην σημασίαν, ἀφοῦ τὸ πᾶν εἶναι ζήτημα χρόνου. Βαθμιαίως, ἡ Ρωσία θὰ «ἀστοποιηθῇ», θὰ «δυτικοποιηθῇ» καὶ θὰ «ἐκδημοκρατισθῇ», μὲ τελικὸν ἀποτέλεσμα νὰ ἀνακτηθῇ οὐσιαστικῶς ἀπὸ τὸν δυτικὸν τρόπον ζωῆς ὄχι μόνον ὁ χῶρος ποὺ «προσωρινῶς» τῆς παρεχωρήθη ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία!

ὑποκειμενικαὶ θελήσεις συνενώνονται.

Ἔτσι, χάρις εἰς τὴν Ὀργάνωσιν, αἱ ἀτομικαὶ βουλήσεις μετατρέπονται εἰς ἑνιαίαν, συλλογικὴν καὶ ἄρα ἰσχυρὰν βούλησιν, προϋπόθεσιν ἀποτελεσματικῆς δράσεως. Ἡ δύναμις ἡ διάσπαρτος εἰς πλῆθος ἀτόμων, συνενουμένη, πολλαπλασιάζεται ὅπως καὶ ἡ ἀποτελεσματικότης τῆς δράσεως.

Διὰ τοῦτο, εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου», βασικὴν σημασίαν ἔχει ἡ ἵδρυσις καὶ ἀνάπτυξις τῶν ὀργανώσεων, ὅπως καὶ ἡ ὑπονόμευσις, ὁ μαρασμὸς καὶ ἡ καταστροφὴ τῶν ὀργανώσεων τοῦ ἀντιπάλου.

2. Τὸ Κ. Κ.

«Δώσατέ μου μίαν ὀργάνωσιν καὶ σᾶς ἀνατρέπω τὴν Ρωσίαν».

Β. Ι. Λένιν

Ἡ ἰσχυροτέρα ὀργάνωσις διεξαγωγῆς τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου ποὺ ἔχει ἐφευρεθῆ μέχρι σήμερον εἶναι τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα. Ὅπως διεκήρυξεν ὁ Ι. Β. Στάλιν,

«Τὸ Κ. Κ. δὲν εἶναι ἕνας ἐκλογικὸς μηχανισμός ἀλλὰ ὁ στρατὸς τῆς ἐπαναστάσεως»,

Αὐτὸς ὁ στρατός, διατελεῖ εἰς μόνιμον κατάστασιν συναγερμοῦ. Βασικαὶ ἀρχαί του εἶναι:

α) Ὁ συγκεντρωτισμός. Ἡ ἡγεσία ἀποφασίζει ἐν λευκῷ. Διορίζει στελέχη εἰς κομματικὰς θέσεις, δίδει ἐντολάς, ἀναθέτει ἀποστολάς, χαράσσει τὴν ἀκολουθητέαν γραμμήν, τιμωρεῖ, καθαιρεῖ, διαγράφει. Οὐδεὶς δικαιοῦται νὰ ἔχῃ ἀντιρρήσεις ἢ ἐπιφυλάξεις εἰς τὰς ἀποφάσεις της. Ὅλοι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τὰς ἐκτελοῦν ἀμέσως καὶ ἀσυζητητί. Εἰς τὸν στρατόν, ἐν ὥρᾳ μάχης, αἱ διαταγαὶ δὲν συζητοῦνται. Ἐκτελοῦνται. Τὸ ἴδιον ἰσχύει καὶ εἰς τὰ Κ.Κ.

Κατὰ τὸν 12ον ὅρον ἀπὸ τοὺς περιβοήτους 21 ὅρους τοῦ 2ου συνεδρίου τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς:

«Τὸ Κ. Κ. δὲν θὰ μπορέση νὰ ἐκπληρώση τὸ ρόλο του ἂν δέν εἶναι ὀργονωμένο κατὰ τὸν πιὸ συγκεντρωτικὸ τρόπο, ἂν δὲν δεχθῆ μία σιδερένια πειθαρχία, παρόμοια πρὸς τὴν στρατιωτικὴ πειθαρχία καὶ ἂν ὁ κεντρικὸς ὀργανισμός του δὲν ἔχει πλατειὰ δικαιοδοσία, δὲν ἀσκῆ μία ἀναμφισβήτητη ἐπιβολή, δὲν ἔχει τὴν ὁμόθυμη ἐμπιστοσύνη τῶν ἀγωνιστῶν». («Ἡ Κομμουνιστικὴ Διεθνής, ἐκδ. ΣΕΚΕ , Ἀθῆναι 1921).

β) Ἡ μονολιθικότης: Μέσα εἰς τὸ Κ.Κ. δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ὕπαρξις ἰδιαιτέρων γνωμῶν, τάσεων, ἀποχρώσεων. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀνοχή. Δὲν ὑπάρχει διάλογος. Τὸ Κ.Κ. πρέπει νὰ ἔχῃ «μονολιθικὴν» συνοχήν. Μία φωνή, μία γνώμη, μία συνείδησις, μία γραμμή, μία ἡγεσία, μία πρᾶξις. Κάθε διαφωνία, ἀπόκλισις ἢ ἐπιφύλαξις, θεωρεῖται αὐτομάτως ὡς «παρέκκλισις» ἀπὸ τὴν ὀρθὴν γραμμὴν ποὺ εἶναι πάντοτε ἡ ἐκ τῶν ἄνω ὁριζομένη καὶ καταδικάζεται ὡς ἐπικίνδυνος διὰ τὴν κομματικὴν ἑνότητα «αἵρεσις».

Τὰ Κ.Κ. δὲν ἔχουν ὀπαδούς. Ἔχουν στρατιώτας. Δὲν εἶναι ὠργανωμένα ὡς πολιτικὰ κόμματα, ἀλλὰ ὡς ἰδιότυποι στρατιωτικοπολιτικοὶ σχηματισμοί. Εἶναι ὀργανώσεις ὁλοκληρωτικοῦ, μεσαιωνικῶς «θεοκρατικοῦ» τύπου.

γ) Ἡ διπλῆ ὀργάνωσις: Τὸ Κ.Κ. ὀφείλει παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ ἔχῃ δύο ὀργανώσεις, τὴν νομιμοφανῆ καὶ τὴν συνωμοτικήν. Εἰς τὴν προαναφερθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς Κ.Δ. (3ος ὅρος) ἀναφέρεται:

«Οἱ κομμουνιστές... ἔχουν ὑποχρέωση νὰ δημιουργήσουν παντοῦ, δίπλα στὴ νόμιμη ὀργάνωση, ἕνα μυστικὸ ὀργανισμό, ποὺ θὰ εἶναι ἱκανός, στὴν κρίσιμη στιγμή, νὰ ἐκτελέση τὸ καθῆκον του πρὸς τὴν ἐπανάσταση» (εἰς τὸ ἴδιον).

Καὶ εἰς τὰς «θέσεις» τοῦ ἐν λόγῳ β΄ συνεδρίου τῆς Κ.Δ. διακηρύσσονται τὰ ἀκόλουθα:

«Σ' όλες τὶς χῶρες, ἀκόμα καὶ στὶς «ἐλεύθερες», στὶς πιὸ «εὐνομούμενες» στὶς πιὸ «εἰρηνικές»,ὅπου δηλαδὴ ἡ πάλη τῶν τάξεων δὲν εἶναι καθόλου ἄγρια, ἦρθε ἡ στιγμὴ ποὺ εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη γιὰ κάθε κομμουνιστικὸ κόμμα νὰ συνδυάση τὴν νόμιμη μὲ τὴν παράνομη δράση, τὴν φανερὴ μὲ τὴν κρυφὴ ὀργάνωση. Μονάχα τὸ ἀντιδραστικώτατο μικροαστικὸ πνεῦμα—μὲ ὁποιεσδήποτε ὄμορφες «δημοκρατικὲς» καὶ εἰρηνικὲς φράσεις καὶ ἂν στολίζεται,—μπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ τὸ γεγονὸς καὶ τὸ ἀναγκαῖο συμπέρασμα ποὺ βγαίνει ἀπ' αὐτό: Τὴν ἀνάγκη δηλαδὴ νὰ σχηματισθοῦν ἀπ' ὅλα τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα, μυστικὲς ὀργανώσεις γιὰ μιὰ παράνομη δράση» (εἰς τὸ ἴδιον).

Κατὰ τὰς λενινιστικὰς ἀρχάς, ἡ προτεραιότης ἀνήκει εἰς τὴν μυστικὴν ὀργάνωσιν. Αὐτὴ εἶναι ὁ κύριος μηχανισμὸς τοῦ Κ.Κ. Αὐτὴ καθοδηγεῖ καὶ κατευθύνει τὸν νομιμοφανῆ μηχανισμόν, τὸν ὁποῖον χρησιμοποιεῖ ὡς προγεφύρωμα εἰς τὸν ἐχθρικὸν (νόμιμον, ἀστικὸν) χῶρον καὶ ὡς ἀσπίδα διὰ νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τὰ κτυπήματά του.

δ) Ὁ συνδυασμὸς νομιμοφανοῦς καὶ παρανόμου δράσεως.

Τὸ Κ.Κ. ὀφείλει νὰ χρησιμοποιῇ ταυτοχρόνως, ἐν συνδυασμῷ καὶ τοὺς δύο μηχανισμούς του: τὸν νομιμοφανῆ καὶ τὸν συνωμοτικόν. Ἔτσι, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, δρᾷ εἰς δύο διαφορετικὰ ἐπίπεδα, πλήττει τὸν ἐχθρὸν εἰς δύο μέτωπα.

Ἐπιφανειακῶς ἡ μία δρᾶσις παρουσιάζεται ὡς τελείως ἀνεξάρτητος καὶ ἄσχετος ἀπὸ τὴν ἄλλην. Εἰς τὴν πραγματικότητα, ὅμως, καὶ αἱ δύο πρέπει νὰ ἐκπηγάζουν ἀπὸ τὸ αὐτὸ κέντρον, νὰ συντονίζωνται καὶ νὰ ἀλληλοσυμπληρώνωνται. Εἰς τὰς «θέσεις» τῆς Κ.Δ. ὑπογραμμίζονται σχετικῶς τὰ ἑξῆς:

«Εἶναι ἀναγκαῖο, σὲ ὅλες ἀνεξαιρέτως τὶς περιπτώσεις, νὰ μὴν περιοριζόμαστε σὲ μιὰ παράνομη δράση, ἀλλὰ νὰ κάνουμε καὶ νόμιμη δράση, παραμε-

ρίζοντας γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦτο κάθε δυσκολία, ἱδρύοντας φανερὲς ἐφημερίδες καὶ νόμιμες ὀργανώσεις μὲ διάφορους τίτλους καὶ ἂν εἶναι ἀνάγκη, ἀλλάζοντας συχνὰ τὶς ὀνομασίες τους. Στὶς χῶρες ὅπου τὴν ἐξουσία τὴν κρατάει ἀκόμα ἡ ἀστικὴ τάξη, ἡ ἀντεπαναστατικὴ σοσιαλδημοκρατία,τὰ Κ. Κ. πρέπει νὰ μάθουν νὰ κάνουν ταὐτόχρονα τὴ νόμιμη καὶ τὴν κρυφὴ δράση. Ἡ κρυφὴ δράση πρέπει πάντα νὰ ἐλέγχει πραγματικὰ τὴν πρώτη». (Εἰς τὸ ἴδιον).

Ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῆ νομιμοφανῶς, πρέπει νὰ ἐπιδιώκεται δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, διὰ νὰ διευρύνεται ἡ ἐπαφὴ τοῦ Κ.Κ. μὲ ἄλλα στρώματα καὶ διὰ νὰ μὴ ἐκτίθεται ἀσκόπως ὁ κρυφὸς μηχανισμός.

Εἰς περιόδους νομιμότητος, λοιπόν, ἡ δραστηριότης τοῦ Κ.Κ. εἶναι κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος της ἐμφανής, ἡ προτεραιότης ὅμως ἀνήκει πάντοτε εἰς τὸν συνωμοτικὸν μηχανισμόν, ὁ ὁποῖος ὑφίσταται, δρᾶ ὅσον εἶναι ἀπαραίτητον καὶ ὀφείλει νὰ εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν ἑτοιμότητος διὰ τὴν εἰς οἱανδήποτε στιγμὴν ἀνάληψιν ὅλου τοῦ βάρους τῆς δράσεως.

Ἀντιθέτως, εἰς περιόδους παρανομίας, τὸ κέντρον τῆς δραστηριότητος μεταφέρεται εἰς τοὺς κρυφοὺς πυρῆνας, οἱ ὁποῖοι, ἀναλόγως τῶν δυνατοτήτων, φροντίζουν νὰ προωθοῦν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν νομιμοφανῆ καλύμματα καὶ ἀγωγοὺς ἐπικοινωνίας μὲ τὰς μάζας.

ε) Ὁ ἐπαγγελματισμός: Πυρὴν τοῦ Κ.Κ., σπονδυλικὴ στήλη του, εἶναι «ὁ ἐπαγγελματίας κομμουνιστής», τὸ στέλεχος ποὺ ἔχει εἰδικὴν κατάρτισιν, συντηρεῖται ἀπὸ τὸ κόμμα, ἀπασχολεῖται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον μὲ κομματικὴν δρᾶσιν καὶ ζεῖ διὰ τὸ κόμμα. Τὸ Κ.Κ. δὲν εἶναι λέσχη συζητήσεων. Εἶναι μονὰς μάχης. Δὲν εἶναι πλαδαρή, ὀργάνωσις ἐρασιτεχνῶν. Εἶναι στέρεος μηχανισμὸς ἐπαγγελματιῶν τοῦ Νέου Πολέμου. Γύρω ἀπὸ τοὺς «ἐπαγγελματίας» ὑπάρχουν τὰ ἁπλᾶ μέλη, ἀλλὰ ὁ ρόλος των εἶναι ἐντελῶς δευτερεύων.

στ) Ὁ «πρωτοποριακὸς» χαρακτήρ: Τὸ Κ.Κ. δὲν εἶναι κόμμα «μαζικόν», ἀλλὰ «πρωτοποριακόν». Δὲν ἔχει

ἀνοικτὰς τὰς πύλας του εἰς τὸ εὐρὺ κοινόν. Ἡ εἰσδοχὴ νέων μελῶν γίνεται μὲ εἰδικὴν καὶ περίπλοκον διαδικασίαν:

Ὁ ἐνδιαφερόμενος ὑποβάλλει αἴτησιν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ προσυπογράψουν δύο παλαιὰ κομματικὰ μέλη ποὺ παίζουν τὸν ρόλον τῶν ὑπευθύνων «ἐγγυητῶν».

Ἡ αἴτησις συζητεῖται εἰς εἰδικὴν συγκέντρωσιν τῆς κομματικῆς ὀργανώσεως. Ὁ αἰτῶν παρουσιάζεται, ἐκθέτει τὴν βιογραφίαν του, ἀπαντᾶ εἰς ἐρωτήσεις ἐπὶ τῆς ζωῆς του, τῶν γνώσεών του, κ.ο.κ. Ἡ ὀργάνωσις ἀποφασίζει ἐὰν ἡ αἴτησις θὰ γίνῃ ἀποδεκτή, ἀλλὰ ἡ ἀπόφασίς της ἔχει μόνον γνωμοδοτικὴν ἰσχύν. Ἡ πραγματικὴ κρίσις ἀνήκει εἰς τὴν ἡγεσίαν. Ἐὰν αὐτὴ δεχθῇ τὴν αἴτησιν, τότε ὁ ἐνδιαφερόμενος γίνεται «δόκιμον» μέλος, ὑφίσταται εἰδικὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἀναλαμβάνει δοκιμαστικῶς διάφορα καθήκοντα. Ἡ «δοκιμασία» διαρκεῖ ἕνα τοὐλάχιστον ἔτος — συνήθως περισσότερον. Μετά, ὁ αἰτῶν παρουσιάζεται ἐκ νέου εἰς τὴν κομματικὴν ὀργάνωσιν, ὅπου ἐξετάζεται ἡ ἀπόδοσίς του κατὰ τὴν δοκιμαστικὴν περίοδον. Ἡ ὀργάνωσις γνωμοδοτεῖ ἐκ νέου καὶ ἡ ἡγεσία λαμβάνει τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασιν.

Τὰ καθήκοντα τοῦ τακτικοῦ μέλους εἶναι πολλὰ καὶ δύσκολα. Ὑποχρεώνεται νὰ παρακολουθῇ συνεδριάσεις καὶ μαθήματα, νὰ καταβάλλῃ συνδρομὰς καὶ εἰσφοράς, νὰ μετέχῃ εἰς ἐκδηλώσεις, νὰ ἀναπτύσσῃ δρᾶσιν, νὰ ὑπακούῃ πάντοτε εἰς τὰς οἱασδήποτε ἐντολὰς τῆς ἡγεσίας, νὰ προβαίνῃ εἰς αὐτοκριτικήν. Ἡ παραμικρὰ παράλειψις ἢ ἀπειθαρχία ἐπισύρει ἐπιπλήξεις καὶ ποινάς.

Κατὰ διαστήματα, τὸ κόμμα πραγματοποιεῖ τὴν λεγομένην «ἀνακαταγραφὴν» τῶν μελῶν του. Ἐπανεξετάζεται ἡ περίπτωσις ἑκάστου καὶ ὅποιο μέλος δὲν ἀνταπεκρίθη ἐπαρκῶς εἰς τὰς ὑποχρεώσεις του, ἀπομακρύνεται.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τοῦ Κ.Κ. εἶναι περιωρισμένος. Ὅπως διεκήρυξεν ὁ Λένιν, τὸ Κ.Κ. πρέπει νὰ εἶναι κόμμα ὄχι ποσότητος, ἀλλὰ «ποιότητος». Τὰ Κ.Κ. εἶναι ὀργανώσεις «ἐπιλέκτων» σκληρῶν μαχητῶν τοῦ Νέου Πολέμου.

3. 'Ο Μυστικός Μηχανισμός

«Οἱ κομμουνισταὶ στὴν Δυτικὴ Εὐρώπη καὶ στὴν 'Αμερικὴ πρέπει νὰ πᾶνε... στὶς ταβέρνες, νὰ διεισδύσουν στὰ σωματεῖα, στοὺς συλλόγους καὶ στὶς συγκεντρώσεις, παντοῦ ὅπου πηγαίνει ὁ κοινὸς ἄνθρωπος καὶ νὰ μιλοῦν στὸ λαό... Νὰ ξεσηκώνουν παντοῦ τὴν σκέψι τῶν μαζῶν καὶ νὰ τὶς ὁδηγοῦν στὸν ἀγώνα... Νὰ κάνουν προπαγανδιστικό, ἀγκιτατορικὸ καὶ ὀργανωτικὸ ἔργο μέσα στὶς ἔνοπλες δυνάμεις... Πρέπει νὰ δουλέψουμε ἀκόμη καὶ στὶς φαινομενικὰ ἀπρόσιτες σφαῖρες...»

Β. Ι. Λένιν

(«Ὁ 'Αριστερισμός, παιδικὴ ἀσθένεια τοῦ κομμουνισμοῦ»).

'Ο κρυφὸς μηχανισμὸς ἀνατροπῆς, ποὺ διαθέτουν τὰ Κ.Κ., ἀποτελεῖται ἀπὸ εἰδικὰ δίκτυα ὀργανώσεων, συνδέσμους, γιάφκες, κρῦπτες, κώδικες, πλαστὰς ταυτότητας, ψευδεῖς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις, συνθήματα ἀναγνωρίσεως, τυπογραφεῖα, ἀσυρμάτους, ταμεῖα, ὁδοὺς διαφυγῆς κλπ. Εἶναι ἕνας ὁλόκληρος κόσμος παράνομος, κινούμενος εἰς τὸ σκότος.

Εἰς αὐτὸν τὸν ἰδιαίτερον κόσμον τῆς παρανομίας εἰσέρχονται μόνον οἱ «μυημένοι», δηλ. οἱ παλαιοί, δοκιμασμένοι, σίγουροι κομμουνισταί, μετὰ ἀπὸ αὐστηρὰν ἐπιλογὴν καὶ ἀφοῦ ὑποστοῦν εἰδικὴν ἐκπαίδευσιν. Τὰ στελέχη τοῦ κρυφοῦ μηχανισμοῦ τῶν Κ.Κ. ἔχουν κατ' ἀρχὴν ἡλικίαν ἄνω τῶν 40 ἐτῶν καὶ κομματικὸν βίον εἰκοσαετῆ.

Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον τοῦ σκότους, βασικαὶ ἀρχαὶ εἶναι ἡ συνωμοτικότης, ἡ ἐπαγρύπνησις καὶ ἡ τυφλὴ ὑπακοὴ εἰς κάθε ἐκ τῶν ἄνω διδομένην ἐντολήν.

4. Αἱ παρακομμουνιστικαὶ ὀργανώσεις

«Τα Κ.Κ. πρέπει νὰ μάθουν πῶς νὰ συνδυάζουν τὴν

αὐστηρὴ πίστη στὶς ἰδέες τοῦ κομμουνισμοῦ μὲ τὴν ἱκανότητα νὰ κάνουν ὅλους τοὺς ἀναγκαίους πρακτικοὺς συμβιβασμούς, νὰ μεταμφιέζονται. νὰ κάνουν συμφωνίες, ἑλιγμούς, ὑποχωρήσεις κλπ.».

Β. Ι. Λένιν
(«Λόγος εἰς τὸ Συνέδριον τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς, 1920»).

Πέραν ἀπὸ τὸν κεντρικὸν ἄξονα τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου, ποὺ εἶναι ἡ νόμιμος καὶ ἡ παράνομος ὀργάνωσις τοῦ Κ.Κ., ὑπάρχουν αἱ παρακομμουνιστικαὶ ὀργανώσεις καὶ οἱ διάφοροι κρυφοὶ συνεργᾶται τοῦ κομμουνισμοῦ. Αἱ παρακομμουνιστικαὶ ὀργανώσεις ἔχουν χαρακτῆρα ἐνιαιομετωπικόν, καλύπτονται ὑπὸ διαφόρους τίτλους καὶ κατευθύνονται κρυφίως ἀπὸ τὸν μυστικὸν μηχανισμὸν τοῦ Κ.Κ. διὰ τῆς κομματικῆς «φράξιας», ἡ ὁποία δρᾶ εἰς τοὺς κόλπους των.

Αἱ παρακομμουνιστικαὶ ὀργανώσεις ἱδρύονται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ τὸ Κ.Κ. ὡς παραρτήματά του ἢ ὑφιστάμεναι ὡς πράγματι ἀνεξάρτητοι, κυριεύονται ἐκ τῶν ἔνδον ἀπὸ ἀπεσταλμένους του («ἀ π ο ι κ ί α ι»).

ι) Αἱ ἐν λόγῳ ὀργανώσεις κατὰ κανόνα ἔχουν τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά:

Παρουσιάζονται νὰ ἐπιδιώκουν σκοποὺς δημοφιλεῖς (εἰρήνη, διεθνὴς φιλία) ὑπερκομματικοὺς (ἀφοπλισμός, ἀμνηστεία, ἀνθρώπινα δικαιώματα) ἢ ἀσχέτους πρὸς τὴν πολιτικὴν (φιλολογικοί, ἐξωραϊστικοί, φυσιολατρικοί, καλλιτεχνικοὶ σύλλογοι, συνδικαλιστικὰ ἢ ἀθλητικὰ σωματεῖα κ.οκ.). Συνήθως, ἀλλ᾽ ὄχι πάντοτε, αὐτοχαρακτηρίζονται ὡς «δ η μ ο κ ρ α τ ι κ α ί». Ἀνάλογοι εἶναι καὶ οἱ τίτλοι των («ἐπιτροπὴ εἰρήνης», «ἕνωσις φίλων τοῦ τάδε μεγάλου συγγραφέως», «σύλλογος διεθνοῦς φιλίας» κ.ἄ.).

ιι) Ἐμφανίζουν εἰς τὸ προσκήνιον ὡς προέδρους, γραμματεῖς καὶ συμβούλους προσωπικότητας μὲ ἠχηροὺς τίτλους (καθηγητής, ἀκαδημαϊκὸς κ.ἄ.) ἀνεγνωρισμένου κύρους (βραβεῖον τάδε) καὶ διακηρυσσομένην «ἀ ν ε ξ α ρ τ η σ ί α ν» ἢ ἀκόμη καλύτερον, ἐὰν εἶναι δυνατόν, ἀνηκούσας θεωρητικῶς εἰς τὸ ἀντίπαλον στρατόπεδον (ἀφελεῖς, καιροσκόπους, αἰσχροκερδεῖς κλπ.).

ιιι) Ἀναπτύσσουν μίαν γενικωτέραν κοινωνικὴν δραστηριό-

τητα (ἑορταί, ἐκδρομαί, διαγωνισμοί, ἐκθέσεις κλπ.) μὴ ἀμέσως πολιτικήν.

ιυ) Συγκαλύπτουν εἰς τοὺς κόλπους των κομμουνιστικοὺς πυρῆνας «φράξιες», οἱ ὁποῖοι ἐλέγχουν οὐσιαστικῶς ὁλόκληρον τὴν ὀργάνωσιν, κρατοῦντες ὅλα τὰ νήματα εἰς χεῖρας των.

Ὁ ρόλος τῶν ὡς ἄνω παρακομμουνιστικῶν ὀργανώσεων εἶναι:

ι) Φέρουν τοὺς κομμουνιστὰς εἰς ἐπαφὴν μὲ εὐρύτερα στρώματα, τοὺς προσφέρουν ἀναπεπταμένον πεδίον δράσεως καὶ στρατολογοῦν διὰ λογαριασμόν των συμπαθείας, φίλους, συνεργάτας, ὀπαδούς.

ιι) Ἐνεργοῦν ὡς «μαξιλάρια» ποὺ προστατεύουν τὸν κυρίως μηχανισμὸν τοῦ Κ.Κ. καὶ τὰ στελέχη του ἀπὸ τὰ πλήγματα τοῦ ἐχθροῦ.

ιιι) Ρίπτονται εἰς τὴν μάχην ὁποτε τὸ ἐπιβάλλουν αἱ ἀνάγκαι τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου, διὰ νὰ ὑποστηρίξουν μὲ τὸ «κῦρος» των, ὡς «ἀνεξάρτητοι» ὀργανισμοί, τὸ Κ.Κ. ἢ διὰ νὰ ἐνισχύσουν διαφόρους ἐκστρατείας του μὲ μίαν ἐπίφασιν «καθολικότητος».

Αἱ παρακομμουνιστικαὶ ὀργανώσεις εἶναι εἴτε διεθνεῖς (ΠΣΕ, ΠΣΟ, ΠΟΔΝ, ΔΕΦ κ.ἄ.) εἴτε ἐθνοτοπικαί.

5. Τὰ ἑνιαῖα μέτωπα

«Οἱ Ἰάπωνες δὲν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν τὸ Πόρτ Ἄρθουρ μὲ τὶς κατὰ μέτωπον ἐφόδους των. Ἐπέτυχαν ὅμως νὰ κυριεύσουν τὸ φρούριο μὲ μιὰ παρατεταμένη πολιορκία.

Ἔτσι καὶ οἱ κομμουνισταί, ὀφείλουν νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὶς κατὰ μέτωπον ἐφόδους καὶ νὰ περάσουν στὴν τακτικὴ τῆς πολιορκίας, σὲ μιὰ νέα ἀνακατανομὴ τῶν στρατευμάτων, σὲ ἀναδιανομὴ τοῦ ὑλικοῦ».

Β. Ι. Λένιν
(«Ἡ Μπολσεβίκικη Ἐπανάσταση»)

Τὸ 3ον συνέδριον τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς (1921) [illegible]
πίστωσεν ὅτι ἡ προοπτικὴ τῶν μπολσεβίκων διὰ μίαν γενικὴν ἑνο

πλον ἐξόρμησιν τοῦ διεθνοῦς προλεταριάτου καὶ τὴν βιαίαν ἀνατροπὴν τοῦ καπιταλισμοῦ, τῆς ὁποίας τὸ σύνθημα ὑπετίθετο ὅτι θὰ ἔδιδε τὸ πραξικόπημα τῶν Λένιν - Τρότσκυ, διεψεύσθη. Ἡ κατὰ μέτωπον ἔφοδος κατὰ τοῦ καπιταλισμοῦ ἐπραγματοποιήθη εἰς ὀλίγας μόνον χώρας καὶ εἰς αὐτάς, ἀπέτυχεν (Οὑγγαρία, Γερμανία). Κατόπιν τούτου, ἡ τακτικὴ τοῦ κομμουνισμοῦ μετεβλήθη. Ἀπὸ τὴν μετωπικὴν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐπέρασεν εἰς τὴν μακρόπνοον πολιορκίαν του διὰ τῶν ἑνιαίων μετώπων καὶ εἰς τὴν βαθμιαίαν ὑπονόμευσίν του διὰ τῆς διεισδύσεως.

Τότε ἀκριβῶς, διετύπωσεν ὁ Λένιν καὶ τὴν θεωρίαν τῆς ἀναγκαστικῆς προσωρινῆς κρατικῆς (ὄχι ταξικῆς, οὔτε ἰδεολογικῆς) συνυπάρξεως τῶν δύο συστημμάτων, «καπιταλισμοῦ» καὶ «σοσιαλισμοῦ». Τὸ συνέδριον ἐνέκρινεν αὐτὴν τὴν θέσιν καὶ τὴν τακτικὴν τοῦ «ἑνιαίου προλεταριακοῦ μετώπου». Τὴν νέαν τακτικὴν ἐπεξηργάσθη λεπτομερῶς τὸ ἑπόμενον, 4ον συνέδριον τῆς Κ.Δ. (1924) μὲ εἰσηγητὴν τὸν Γρ. Ζηνόβιεφ.

Νέαν ἔμφασιν εἰς τὴν τακτικὴν τῶν ἑνιαίων μετώπων καὶ μεγαλυτέραν εὐρύτητα εἰς αὐτὰ (ὁπότε καὶ ἀπὸ «προλεταριακὰ» μετεβαπτίσθησαν εἰς «λαϊκὰ») ἔδωσε τὸ 7ον συνέδριον τῆς Κ.Δ. (1935) μὲ τὴν περιβόητον εἰσήγησιν τοῦ Γκ. Δημητρώφ, ὁ ὁποῖος ὑπέμνησεν τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας καὶ παρωμοίασεν τὰ «ἑνιαῖα μέτωπα» μὲ τὸν Δούρειον Ἵππον.

Ἄξων τῆς τακτικῆς τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου τῶν κομμουνιστῶν, εἶναι, τὰ ἑνιαῖα ἢ προπαγανδιστικῶς αὐτοτιτλοφορούμενα «λαϊκὰ μέτωπα», δηλαδὴ ἡ ἐπίσημος ἢ ἀνεπίσημος, ἐκ τῶν κάτω ἢ ἐκ τῶν ἄνω, μόνιμος ἢ περιστασιακή, πλήρης ἢ μερική, ἄμεσος ἢ ἔμμεσος συνεργασία τῶν Κ.Κ. μὲ ἄλλα κόμματα, ὀργανώσεις καὶ πρόσωπα.

Διὰ τῆς τακτικῆς αὐτῆς τὰ Κ.Κ. ἐπέβαλον βαθμιαίως τὴν δικτατορίαν των εἰς τὴν Ἀν. Εὐρώπην κατὰ τὴν περίοδον 1945 - 49. Ἡ ἐφαρμοσθεῖσα εἰς αὐτὰς τὰς χώρας τακτικὴ διῆλθεν ἀπὸ τὰ ἑξῆς μεγάλα στάδια:

ι) Πανεθνικὸς ἀντιφασιστικὸς συνασπισμός.

ιι) Κεντροαριστερὰ μέτωπα.

ιιι) Σοσιαλκομμουνιστικαὶ κυβερνήσεις.

ιυ) Κομμουνιστικαὶ δικτατορίαι.

Ἡ ἐν λόγῳ τακτικὴ ἀπεκλήθη ἀπὸ τὸν ἡγέτην τοῦ Κ.Κ. Οὐγγαρίας Μ. Ράκοσι «τακτικὴ τοῦ σαλαμιοῦ» ὡς ἐπιτυχοῦσα τὴν βαθμιαίαν «φέτα - φέτα» ἐξόντωσιν κατὰ σειράν: ἐχθρῶν - ἀντιπάλων - συμμάχων - συνοδοιπόρων. Οὗτοι ἀπεμονοῦντο ἑκάστοτε διὰ τοῦ ἑλιγμοῦ τῶν «συγκεντρωμένων πυρῶν» ἐναντίον ἑνὸς μόνον ἀντιπάλου (διαδοχικῶς: φασισμός, «δεξιά», «κεντροδεξιά», «κέντρον», «κεντροαριστερά», «ἀγροτικοί», «σοσιαλισταί», «συνοδοιπόροι») .

Ἡ ἰδία τακτικὴ ἐδημιούργησε τὰς προϋποθέσεις τῆς ἐπικρατήσεως τῶν κομμουνιστῶν εἰς τὴν Κίναν (μέτωπα μὲ τὸ Κουόμινταγκ τὸ 1924 καὶ τὸ 1937) , τὸ Β. Βιετ-Νὰμ («μέτωπον ἀγῶνος Ἰνδοκίνας») , τὴν Γουατεμάλαν (συνεργασία τοῦ «προοδευτικοῦ» προέδρου Ἄρπενθ μὲ τοὺς κομμουνιστάς) , τὴν Κούβαν, τὴν Ζανζιβάρην. (*)

—Τὸ «ἐκ τῶν ἄνω» μέτωπον εἶναι τὸ συνομολογούμενον μεταξὺ τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ. καὶ ἑνὸς ἀστικοῦ κόμματος.

—Τὸ «ἐκ τῶν κάτω» μέτωπον εἶναι τὸ σφυρηλατούμενον εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν μεσαίων καὶ κατωτέρων στελεχῶν καὶ τῶν ὀπαδῶν.

Τὸ δεύτερον εἶναι ἀπείρως ἐπικινδυνοδέστερον. Διότι, ἐὰν ἡ ἡγεσία τοῦ ἀστικοῦ κόμματος διατηρεῖ τὸν ἔλεγχον τῶν ὀπαδῶν της, τότε ἠμπορεῖ εἰς οἱανδήποτε στιγμὴν νὰ διακόψῃ τὴν συνεργασίαν μὲ τὸ Κ.Κ. Ἐὰν ὅμως τὸ τελευταῖον, ἔχει προσεγγίσει τὰς μάζας τοῦ ἐν λόγῳ ἀστικοῦ κόμματος, ἔχει προσελκύσει τὰ στελέχη του, ἔχει διαβρώσει τὰς ὀργανώσεις του καὶ ἔχει διεισδύσει εἰς τὸν τύπον καὶ τὸν μηχανισμόν του, τότε, ἡ διακοπὴ τῆς συνεργασίας εἶναι δυσχερὴς καὶ ἀδύνατος. Συνήθως, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ μετώπου «ἐκ τῶν κάτω», ἡ ἡγεσία τοῦ ἀστικοῦ κόμματος τίθεται ἐνώπιον τοῦ διλήμματος νὰ συνεχίσῃ τὴν συνεργασίαν της μὲ τὸ Κ.Κ. ἢ νὰ ἀνατραπῇ.

—Τὸ ἐπίσημον μέτωπον εἶναι ἐκεῖνο ποὺ συνάπτει ἐμφα-

(*) Λεπτομερείας ἐπὶ τῆς «τακτικῆς τοῦ σαλαμιοῦ» ἴδε εἰς τὸ βιβλίον «Η Προπαγάνδα, μεθοδικὴ καὶ τεχνικὴ τῆς ἀγωγῆς τῶν μελῶν» ὑπὸ Γ. Γεωργαλᾶ.

νῶς ἡ ἡγεσία ἑνὸς ἀστικοῦ κόμματος μὲ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Κ.Κ., ἐνῷ τὸ ἀνεπίσημον, εἶναι τὸ μυστικῶς συναπτόμενον. Τὸ δεύτερον, εἶναι πολὺ περισσότερον ἐπικίνδυνον ἀπὸ τὸ πρῶτον. Διότι μὲ τὸ ἐπίσημον μέτωπον, ἡ κοινὴ γνώμη καὶ ὁ ἐκλογεύς, γνωρίζουν περὶ τίνος πρόκειται καὶ λαμβάνουν ὑπεύθυνον στάσιν ἔναντι τοῦ μετώπου.

Ἀντιθέτως, μὲ τὸ μυστικῶς συμφωνούμενον μέτωπον, Κοινὴ Γνώμη καὶ ἐκλογεὺς ἐξαπατῶνται καὶ παγιδεύονται, ὑποστηρίζοντες ἢ καὶ ψηφίζοντες, ἐν ἀγνοίᾳ των, τὴν συνεργασίαν μὲ τοὺς κομμουνιστάς.

—Πλῆρες μέτωπον εἶναι τὸ προκῦπτον ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς συμφωνίας καλυπτούσης ὅλα τὰ θέματα, ἐνῷ τὸ ἐπὶ μέρους μέτωπον ἀναφέρεται εἰς τὴν συνεργασίαν ἐπὶ ἑνὸς τομέως.

Τὸ μόνιμον μέτωπον εἶναι μία διαρκὴς συνεργασία παρατεινομένη ἐπὶ μέγα χρονικὸν διάστημα (λ.χ. Κ.Κ. Ἰταλίας. μὲ τοὺς σοσιαλιστὰς τοῦ Νένι, τοῦ Κ.Κ. Ἰνδονησίας μὲ τὸν Σοκάρνο) ἐνῶ τὸ περιστασιακὸν μέτωπον ἔχει χαρακτῆρα προσωρινὸν καὶ δημιουργεῖται διὰ τὴν διεξαγωγὴν κάποιας συγκεκριμένης μάχης (λ.χ. ἐκλογικὴ συνεργασία Ἑλληνικῶν ἀστικῶν κομμάτων καὶ ΕΔΑ τὸ 1956).

—Τὸ ἄμεσον μέτωπον εἶναι ἐκεῖνο ποὺ συνάπτεται, εἴτε ἐπισήμως εἴτε μυστικῶς ἀπευθείας μεταξὺ τοῦ Κ.Κ. καὶ ἑνὸς ἀστικοῦ κόμματος.

—Τὸ ἔμμεσον μέτωπον εἶναι ἡ συμπορεία ἑνὸς ἀστικοῦ κόμματος μὲ τὸ Κ.Κ. καὶ ἡ συνεργασία των μέσῳ συνδετικῶν ὀργανώσεων νεολαίας, συνδικάτων, συνοδοιπόρων κλπ. Τὸ ἐν λόγῳ μέτωπον συμπίπτει συνήθως μὲ τὸ ἐκ τῶν κάτω σφυρηλατούμενον καὶ εἶναι περισσότερον συγκεκαλυμμένον ἀπὸ τὸ ἄμεσον. (*)

Ὁ κανὼν βεβαίως εἶναι ὅτι τὰ μέτωπα, ἐν τέλει δὲν ὠφελοῦν παρὰ μόνον τοὺς κομμουνιστάς. Ὅσοι συνεργάζονται μὲ αὐτοὺς

(*) Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι ἡ πλέον ἐπικίνδυνος μορφὴ ἑνιαίου μετώπου εἶναι τὸ ἐκ τῶν κάτω, μυστικόν, πλῆρες, μόνιμον καὶ ἔμμεσον μέτωπον. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ εἶδος τοῦ μετώπου ἐδημιουργήθη βαθμιαίως εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν περίοδον 1961 — 63, ἐπεκράτησεν τὸ 1964 — 65 καὶ ἔδρασεν ἀνατρεπτικῶς τὸ 1965 — 67.

λησμονοῦν μίαν σοφὴν κινεζικὴν παροιμίαν: «Ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἐζήτησαν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν δύναμί τους, ἱππεύοντες τίγρεις, εἰς τὸ τέλος κατεβροχθίσθησαν ἀπὸ αὐτάς».*

6. Ὁ κατασκοπευτικὸς μηχανισμὸς

«Ὁ καλύτερα πληροφορημένος εἶναι καὶ ὁ νικητὴς εἰς τὸν ψυχρὸν πόλεμον».

Α. Πανιοῦσκιν
(σοβιετικὸς στρατηγός, ἀρχηγὸς τῆς M.G.B)

«Πᾶρτε ἀμέσως ὅλα τὰ μέτρα γιὰ νὰ κλείσουν τὰ σύνορά μας μὲ φράγματα τέτοια, ὥστε νὰ μὴ περάση οὔτε μιὰ ψυχή, νὰ μὴ τρέχη οὔτε ἕνας λαγός, νὰ μὴ πετάξη οὔτε μιὰ κουρούνα».

Ποῦσκιν
(«Μπόρις Γκουντούνωφ»)

α) Ἔκτασις καὶ σημασία:

Αὐτός, δὲν συμπίπτει ἐντελῶς μὲ τὸν οἱονδήποτε μυστικὸν μηχανισμὸν (λ.χ. τὸν κομματικὸν) καὶ ἀπὸ μιᾶς πλευρᾶς εἶναι εὐρύτερος ἀπὸ αὐτόν.

Ἡ συγκέντρωσις, ἐκτίμησις, ἀνάλυσις καὶ ἑρμηνεία πληροφοριῶν κάθε εἴδους εἶναι τὸ ἔργον τοῦ κατασκοπευτικοῦ μηχανισμοῦ.

Τὸ ἔργον διεξάγεται ἀπὸ μυστικοὺς καὶ φανεροὺς πράκτορας, οἱ ὁποῖοι ἀναζητοῦν πάσης φύσεως πληροφορίας καὶ τὰς συλλέγουν, εἴτε ἀπὸ κρυφὰς εἴτε καὶ ἀπὸ ἀνοικτὰς πηγάς.

Τελικὸς σκοπὸς εἶναι νὰ δοθῇ εἰς τὸ κέντρον ἡ δυνατότης νὰ προβῇ εἰς ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῆς καταστάσεως τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης χώρας, τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου συνασπισμοῦ κρατῶν ἢ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου.

Ὁ μεγαλύτερος καὶ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἀποτελεσματικότερος

(*) Περισσότερα περὶ μετώπων ἴδε εἰς τὸ φυλλάδιον τοῦ Γ. Πάσαρη (ψευδώνυμον τοῦ Γ. Γεωργαλᾶ) «Τὰ ἑνιαῖα μέτωπα: τί εἶναι, τί θέλουν, ποῦ ὁδηγοῦν». Ἐκδόσεις: Ἐπικαιρότητες, 1967.

κατασκοπευτικός μηχανισμός τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ὁ σοβιετικός. (*)

Τοῦτο ὀφείλεται εἰς πολλοὺς λόγους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ κυριώτεροι εἶναι:

ι) Ὁ ἐν λόγῳ μηχανισμὸς διαθέτει τὰς φανερὰς καὶ μυστικὰς ὀργανώσεις τῶν Κ.Κ. εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς γῆς. Συνεπῶς ἔχει παντοῦ «μάτια καὶ αὐτιὰ» εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

ιι) Χρησιμοποιεῖ ὡς πληροφοριοδότας ἑκατομμύρια ἰδεολογικῶν ὀπαδῶν, φίλων, συμπαθούντων καὶ συνοδοιπόρων.

ιι) Ἐπωφελεῖται πλήρως ἀπὸ τὴν ἀνοχὴν τῶν «ἀνοικτῶν» κοινωνιῶν τῆς Δύσεως καὶ ἀπὸ τὴν δημοσιότητα ποὺ αὐτοὶ δίδουν εἰς τὰς ἐνεργείας των.

Ἀντιστρόφως, εἰς τὸν κομμουνιστικὸν κόσμον:

ι) Δὲν ὑπάρχουν φιλοδυτικὰ κόμματα, οὔτε φιλοδυτικαὶ ὀργανώσεις. Ἡ Δύσις εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου εἶναι «τυφλὴ καὶ κωφή».

ιι) Δὲν ὑπάρχουν ἀξιολόγως ὠργανωμένοι φίλοι τῆς Δύσεως καὶ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς κανέναν νὰ πρόσκειται ἰδεολογικῶς ἢ καθ' οἱονδήποτε ἄλλον τρόπον πρὸς αὐτήν.

(*) Οἱ ρῶσοι ἔχουν παλαιοτάτην παράδοσιν καὶ ἐπίδοσιν εἰς τὴν κατασκοπείαν. Ὁ Μ. Πέτρος διέθετεν τεράστια ποσὰ πρὸς διενέργειαν κατασκοπείας εἰς τὴν Αὐστρουγγαρίαν, τὴν Πρωσσίαν, τὴν Σουηδίαν καὶ τὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν. Ἡ Μ. Αἰκατερίνη, ἐχρησιμοποίησεν στρατιὰς πρακτόρων πρὸς διάβρωσιν τῆς Πολωνίας καὶ τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς τουρκοκρατίας τῶν Βαλκανίων, ὅπως γράφει ὁ Κ. Μὰρξ «ρῶσοι πράκτορες ἐστέλλοντο συστηματικῶς εἰς τὴν Τουρκίαν διὰ νὰ δράσουν μεταξὺ τῶν χριστιανῶν ὑπηκόων της». Διάσημοι παρέμειναν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς κατασκοπείας οἱ ρῶσοι πρέσβευταὶ καὶ πρόξενοι εἰς τὰ Βαλκάνια, τὴν Μέσην καὶ Ἄπω Ἀνατολήν, ὅπως ὁ ἀνθέλλην πανσλαβιστὴς Ἰγνάτιεφ, πρεσβευτὴς εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐκ τῶν πρωτουργῶν τῆς συνθήκης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου.

Ἡ μεγαλυτέρα γνωστὴ ἀμοιβὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς κατασκοπείας εἶναι ἡ προσφερθεῖσα τὸ 1914 ἀπὸ τοὺς ρώσους πρὸς τὸν συνταγματάρχην Ρεὰλ, ἀρχηγὸν τῆς Αὐστροουγγρικῆς ἀντικατασκοπείας, διὰ νὰ τοὺς παραδώσῃ τὰ σχέδια διεξαγωγῆς τοῦ πολέμου ἀπὸ τὴν χώραν του.

Ἡ ἐπίδοσις τῶν ρώσων εἰς τὴν κατασκοπείαν, ὀφείλεται εἰς τὴν ἰδιάζουσαν ψυχοσύνθεσίν των: ἐνδοστρεφεῖς, μυστικοπαθεῖς, φανατικοί, δύσπιστοι καὶ καχύποπτοι ἐκ φύσεως, οἱ ρῶσοι, ἕλκονται πάντοτε ἀπὸ τὴν συνωμοτικήν, τὴν κρυφὴν δρᾶσιν.

ιιι) Δὲν ὑπάρχει «ἀνοικτὴ κοινωνία». Οὔτε ἀνοχή, οὔτε δημοσιότης. Καμμία διακίνησις ἰδεῶν ἢ πληροφοριῶν. Προληπτικὴ λογοκρισία, ἐσωτερικὰ διαβατήρια, ἀπαγόρευσις μετακινήσεων, κλεισταὶ περιοχαί, κλειδωμένα στόματα, μυστικοπάθεια, χαρακτηρίζουν τὸν κομμουνιστικὸν τρόπον ζωῆς.

Κάθε κομμουνιστής, βεβαίως, δὲν εἶναι συνειδητός, ὠργανωμένος, ἔμμισθος κατάσκοπος. Εἶναι ὅμως ὁπωσδήποτε ὑποχρεωμένος νὰ ἀναφέρῃ τὰ πάντα εἰς τὸ κόμμα του! Ὁτιδήποτε ὑποπέσῃ εἰς τὴν ἀντίληψίν του, ὅτιδήποτε ἀκούσῃ ἢ καθ' οἱονδήποτε τρόπον πληροφορηθῇ, ὀφείλει νὰ τὸ μεταφέρῃ εἰς τὴν κομματικὴν ὀργάνωσιν ὅπου ἀνήκει.

Ὅπως ἔλεγεν ὁ Λένιν, «τὰ αὐτιὰ καὶ τὰ μάτια τοῦ κόμματος πρέπει νὰ εὑρίσκονται παντοῦ». Παραλλήλως, οἱ κομμουνισταὶ ἀντλοῦν πληροφορίας καὶ ἀπὸ τοὺς εἰς ἄλλους τομεῖς κινουμένους φίλους, συμπαθοῦντας καὶ συνοδοιπόρους των (λ.χ. εἰς ἀστικὰ κόμματα, ἐλεύθερα συνδικᾶτα, ἀστικὰς ἐφημερίδας κ.ο.κ.). Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι οἱ ὀλίγοι εἰδικευμένοι ἐπαγγελματίαι κατάσκοποι τῶν Κ.Κ. (5%) διευθύνουν ἀπειραρίθμους ἀμίσθους, ἐθελοντὰς συνεργάτας (95%), οἱ ὁποῖοι, ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, συχνότατα ἐν ἀγνοίᾳ των, ἐργάζονται μὲ φανατισμὸν καὶ μὲ ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν σοβιετικὴν (εἴς τινας περιπτώσεις διὰ τὴν κινεζικὴν) ὑπηρεσίαν κατασκοπείας. Ἡ τελευταία ἔχει, λοιπόν, συνεχῶς εἰς τὴν διάθεσίν της τεράστιον ἀριθμὸν στρατιωτικῶν, ἐπιστημονικῶν, οἰκονομικῶν καὶ πολιτικῶν πληροφοριῶν διὰ τὰς μὴ κομμουνιστικὰς χώρας. Πολλαὶ ἀπὸ τὰς πληροφορίας αὐτάς, ἄλλωστε, ἀντλοῦνται ἀπευθείας ἀπὸ τὸν δυτικὸν τύπον, τὰς δυτικὰς πρεσβείας, τὰ σαλόνια καὶ τὰ καφενεῖα τοῦ δυτικοῦ κόσμου.

Χάρις εἰς αὐτὸν τὸν πρωτοφανῆ εἰς τὴν Ἱστορίαν μηχανισμὸν ποὺ ἀριθμεῖ ἑκατομμύρια μέλη, ἡ ΕΣΣΔ ἀπέκτησε τὴν ἀτομικὴν βόμβαν τρία τοὐλάχιστον ἔτη ἐνωρίτερον καὶ ἀπέσπασε σημαντικὰς νίκας εἰς τὸν Νέον Πόλεμον.

Συγκεκριμένως, τὰ σοβιετικὰ σχέδια προέβλεπαν τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἀτομικῆς βόμβας τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1952. Χάρις ὅμως εἰς τοὺς κατασκόπους (Φοὺκς κ.ἄ.) ποὺ παρέδωσαν τὰ δυτικὰ μυ-

στικά, ἡ Ρωσία ἀπέκτησε τὴν βόμβαν τὸν Αὔγουστον τοῦ 1949. Ἐκέρδισε δηλαδὴ τρία χρόνια δρόμου εἰς τὸν «ψυχρὸν πόλεμον».

β) Αἱ ὑπηρεσίαι:

Ἡ σπονδυλικὴ στήλη αὐτοῦ τοῦ μηχανισμοῦ εἶναι, βεβαίως, αἱ σοβιετικαὶ ὑπηρεσίαι κατασκοπείας, αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται ἀθορύβως καὶ συστηματικῶς. (*)

Αὐταὶ δὲν βασίζονται πλέον εἰς τὸν ἀτομικὸν ἡρωϊσμὸν καὶ εἰς τὸ προσωπικὸν τάλαντον τῶν κατασκόπων παλαιοῦ τύπου, ἀλλὰ εἰς τὴν καλὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν μεθοδικότητα τῆς ὑπηρεσίας, καθὼς καὶ εἰς τὴν τελείαν κατάρτισιν καὶ τὴν τυφλὴν ὑπακοὴν τῶν πρακτόρων των. Οἱ πράκτορες αὐτοὶ «ἀποπροσωποποιημένοι» καθὼς εἶναι, ὑστεροῦν εἰς πρωτοβουλίαν καὶ

(*) Ἡ κατασκοπεία ἦτο ἕνα ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς σοβιετικῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας ἡ ὁποία ἱδρύθη τὸ 1917 μὲ τὸν τίτλον «Τσεκὰ» καὶ ἀρχηγὸν τὸν Φ. Ζερζίνσκυ. Ἡ «Τσεκὰ» μετωνομάσθη εἰς «Γκεπεοὺ» (G.P.U.) τὸ 1922, εἰς «Ὀ-γκὲ-πὲ-οὺ» (O.G.P.U) τὸ 1923, εἰς Νικαβεντὲ (N.K.V.D.) τὸ 1934 καὶ ἐσυνέχιζεν νὰ ἔχῃ πάντοτε μεταξὺ τῶν καθηκόντων της τὴν διενέργειαν τῆς κατασκοπείας.

Χωριστὴ ὑπηρεσία κατασκοπείας, τελείως ἀνεξάρτητος, συνεστήθη διὰ πρώτην φορὰν τὸ 1941 καὶ ὠνομάσθη «Νικαγκεμπὲ» (N.K.G.B.) μὲ ἀρχηγὸν τὸν Β. Μερκούλωφ. Ὁ ἱδρυτικὸς νόμος τῆς NKGB ὥριζεν ὡς ἁρμοδιότητάς της τὴν κατασκοπείαν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, τὴν ἀντικατασκοπείαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὴν ἐπαγρύπνησιν εἰς τὰς ἐνόπλους δυνάμεις. Παραλλήλως, ἡ N.K.V.D. διετήρησεν τὴν ἰδικήν της ὑπηρεσίαν κατασκοπείας, ἐνῶ ὁ Στρατὸς διέθετεν τὸ ἰδικόν του γραφεῖον ἀντικατασκοπείας. Τὸ 1946, ἡ N.K.V.D. μετωνομάσθη εἰς M.V.D., ἡ δὲ N.K.G.B. εἰς MGB καὶ ἀπέκτησαν τεραστίαν δύναμιν. Ἀπὸ τὸ 1949 ἕως τὸ 1953 ὑπὸ τὸν Ἰγνάτιεφ, ἡ MGB ἀπερρόφησεν πολλὰς ἁρμοδιότητας τῆς MVD καὶ κατέστη πανίσχυρος. Τὸ 1953, τὸ 80% τῶν πληροφοριῶν ποὺ συνέλεγεν ἡ Μόσχα προήρχοντο ἀπὸ τὴν MGB. Ἡ MVD ἔδιδεν τὸ 5% καὶ ἡ ὑπηρεσία πληροφοριῶν τοῦ ΓΕΣ (GRU) τὸ 15%. Ἡ MGB ὑπήγετο ἀπευθείας εἰς τὸ ΠΓ τοῦ κόμματος καὶ προσωπικῶς εἰς τὸν Στάλιν. Οἱ ἐπίγονοί του τὴν συνεχώνευσαν τὸν Μάρτιον τοῦ 1953 εἰς τὴν MVD ὑπὸ τὸν Λ. Μπέρια, ἀλλὰ τὴν 28 Ἀπριλίου 1954 τὴν ἐπανίδρυσαν ὑπὸ τὸν Κρουγκλὼφ μὲ τίτλον KGB καὶ τῆς ἔδωσαν τὸ δικαίωμα νὰ συλλαμβάνῃ, νὰ κρατῇ, νὰ φυλακίζῃ καὶ νὰ ἐκτελῇ!!!

Τὸ 1960 ἀρχηγὸς τῆς KGB ἔγινεν ὁ Πανιούσκιν τὸν ὁποῖον ἐν συνεχείᾳ διεδέχθη ὁ Ν. Σελέπιν.

φαντασίαν, ἀλλὰ ἐργάζονται σκληρῶς, χωρὶς ἀμφιβολίας, δισταγμοὺς ἢ ἀνησυχίας, χωρὶς ὑποκειμενικὰ ἐνδιαφέροντα καὶ συνεπῶς μὲ ἐξαιρετικῶς μειωμένην πιθανότητα ἀπροβλέπτων καὶ ἀνεπιθυμήτων εἰς τοὺς ἡγέτας των ἀντιδράσεων.

Αἱ σοβιετικαὶ ὑπηρεσίαι κατασκοπείας περιλαμβάνουν:

ι) Τὴν K.G.B. (Ἐπιτροπὴ Κρατικῆς Ἀσφαλείας) τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, ἡ ὁποία ἀσχολεῖται μὲ γενικὴν κατασκοπείαν εἰς παγκόσμιον κλίμακα.

ιι) Τὰ εἰδικὰ «γραφεῖα» τοῦ ΓΕΣ διὰ τὴν καθαρῶς στρατιωτικὴν κατασκοπείαν καὶ ἀντικατασκοπείαν:

Τὸ 2ον γραφεῖον ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἀντικατασκοπείαν. Τὸ 3ον μὲ τὴν ἐπαγρύπνησιν εἰς τὰ σύνορα καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας. Τὸ 4ον, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ τὸ κυριώτερον, μὲ τὴν διενέργειαν καθαρῶς στρατιωτικῆς κατασκοπείας εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

ιιι) Τὴν μυστικὴν ὑπηρεσίαν πληροφοριῶν τοῦ ὑπουργείου ἐξωτερικῶν (G.N.U.) ποὺ χρησιμοποιεῖ τὰς διπλωματικὰς ἀποστολὰς εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Συλλέγει κυρίως διπλωματικὰς καὶ πολιτικὰς πληροφορίας.

ιυ) Τὸ τμῆμα πληροφοριῶν τοῦ ὑπουργείου ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου ποὺ χρησιμοποιεῖ τὰς ἐμπορικὰς ἀντιπροσωπείας εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ συλλέγει πληροφορίας οἰκονομικῆς φύσεως.

υ) Τὸ τμῆμα ἀνταποκριτῶν ἐξωτερικοῦ τῆς ὑπηρεσίας Ἀγκιτ-Πρόπ (Προπαγάνδας) ποὺ χρησιμοποιεῖ τοὺς δημοσιογράφους ποὺ στέλλονται εἰς τὸ ἐξωτερικὸν (τοῦ Τάς, τῆς «Πράβντα» τοῦ «Νόβοστι» κλπ.) διὰ τὴν συλλογὴν πάσης φύσεως πληροφοριῶν.

υι) Τὸ «γραφεῖον ἐξωτερικῶν σχέσεων» τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΣΕ τὸ ὁποῖον διατηρεῖ τὴν ἐπαφὴν μὲ τὰ «ἀδελφὰ κόμματα» τῶν ἄλλων χωρῶν καὶ ἔχει μυστικὰς σχέσεις μὲ τοὺς παρανόμους μηχανισμούς των. Τὸ γραφεῖον διευθύνεται ἀπευθείας ἀπὸ μέλος τοῦ Προεδρείου τῆς Κ Ε τοῦ ΚΚΣΕ καὶ διαθέτει διαφόρους σχολὰς ὅπου φοιτοῦν κομμουνισταὶ ἀπὸ ὅλας τὰς χώρας τῆς γῆς διὰ νὰ γίνουν πράκτορες τῆς Μόσχας (*).

(*) Σχολαὶ πρακτόρων ὑπάρχουν πολλαί. Αἱ δυτικαὶ ὑπηρεσίαι πληρο-

υιι) Τ ή ν ύ π η ρ ε σ ί α ν ο ἰ κ ο ν ο μ ι κ ῶ ν π λ η ρ ο φ ο ρ ι ῶ ν τ ῆ ς Κ ο μ ε κ ό ν.

Αἱ ὡς ἄνω ὑπηρεσίαι εἶναι ἀνεξάρτητοι μεταξύ των, ἔχουν διάφορον, ἐξειδικευμένον προορισμόν, διαφορετικὴν διεύθυνσιν καὶ διαφορετικὸν προσωπικόν. Τὸν συντονισμόν των ἔχει ἀναλάβει τὸ

φοριῶν ἔχουν ἐπισημάνει ἄνω τῶν 35 εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ρωσίας. Εἶναι διαρκείας 18 ἕως 36 μηνῶν. Εἰς αὐτάς, οἱ μαθηταὶ ζοῦν ὑπὸ αὐστηροτάτην πειθαρχίαν, ἀπομονωμένοι ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμον καὶ ὑφίστανται ἐπίμονον ἰδεολογικο-πολιτικὴν καὶ ἀνατρεπτικοκατασκοπευτικὴν ἐκπαίδευσιν. Βεβαίως ὑπάρχουν καὶ σχολαὶ εἰδικοτήτων.

Εἰς τὸ Κουτσίλο, προάστειον τῆς Μόσχας, οἱ πράκτορες εἰδικεύονται εἰς τὴν χρῆσιν εἰδικῶν ὅπλων (ὑδροκυάνιον, δηλητήρια, ραδιενεργαὶ οὐσίαι κλπ.) τὴν δολοφονίαν, τὰς ἐκρηκτικὰς ὕλας καὶ τὸ σαμποτάζ.

Εἰς τὴν Τυφλίδα, εἰδικεύονται διὰ δυναμικὴν ἀνατρεπτικὴν δρᾶσιν εἰς τὰς ἀσιατο - αφρικανικὰς χώρας.

Ἀνωτάτη σχολὴ αὐτοῦ τοῦ εἴδους εἶναι ἡ «κομματικὴ ἀκαδημία Λένιν» εἰς Μόσχαν, τριετοῦς φοιτήσεως, ὅπου ἐπιμορφώνονται ἔμπειρα ἤδη στελέχη.

Αἱ ἀμερικανικαὶ ὑπηρεσίαι πληροφοριῶν, τὸ 1960, εἶχαν ἐκτιμήσει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποφοίτων αὐτῶν τῶν σχολῶν ποὺ διέθετεν τότε ἡ ΕΣΣΔ ἀνὰ τὸν κόσμον, εἰς 20.000 περίπου!

Ὁ Μπέρναντ Χάττον («Σπούδασα κατάσκοπος εἰς τὴν σχολὴν τῆς Μόσχας») ἀπεκάλυψεν ὅτι εἰς τὴν σχολὴν κατασκόπων τῆς Γκαζίνα, ἡ φοίτησις διαρκεῖ δέκα ὁλόκληρα ἔτη. Οἱ μαθηταὶ διδάσκονται πλήρως τὴν γλῶσσαν, τὸν τρόπον ζωῆς, τὰς συνηθείας, τὰ ἤθη, τὰ ἔθιμα, τὴν ἠθικήν, τὴν ἱστορίαν, τὰ πάντα περὶ τῆς χώρας διὰ τὴν ὁποίαν προορίζονται καὶ περὶ τοῦ λαοῦ της.

Εἰς τὸ ἀμερικανικὸν τμῆμα λ.χ. οἱ μαθηταὶ ζοῦν εἰς μίαν τεχνητὴν μικρὰν Ἀμερικήν. Κτίρια, δρόμοι, βιτρίνες, ἐνδύματα, κινηματογραφικαὶ ταινίαι, ἐφημερίδες, φαγητά, ποτά, τσιγάρα, νομίσματα, τὰ πάντα εἶναι ἀμερικανικά. Οἱ μαθηταὶ ὀφείλουν νὰ ὁμιλοῦν ἀμερικανικά, νὰ ζοῦν καὶ νὰ συμπεριφέρονται ὡς ἀμερικανοί.

Παραλλήλως ὁ μέλλων κατάσκοπος ἐκπαιδεύεται εἰς τὴν χρῆσιν κρυπτογραφικῶν κωδίκων, συσκευῶν τηλεπικοινωνίας, μεταφορικῶν μέσων καὶ ὅπλων.

Ἐπίσης, εἰς τὴν τέχνην τῆς μεταμφιέσεως, τῆς συνωμοτικότητος, τῆς δραπετεύσεως.

Διδάσκεται μίαν ψευδῆ ἀλλὰ ἀληθοφανῆ ἱστορίαν περὶ τῆς ζωῆς του καὶ ἐνδύεται βαθμιαίως ἐπὶ ἔτη μὲ μίαν νέαν, πλαστὴν προσωπικότητα. Ἔχει ὄνομα, παρελθόν, τόπον καταγωγῆς, συγγενεῖς, φίλους, ἐπάγγελμα, ταυτότητα, ἄδειαν ὁδηγήσεως, διαβατήριον, πιστοποιητικά, ὅλα πλαστά.

λεγόμενον «Γραφεῖον Ἐρευνῶν» (Ρασλεβαντέλνογια Οὐπραβελένιο) ποὺ τὸ ἀποτελοῦν οἱ ἐγκέφαλοι τῆς σοβιετικῆς κατασκοπείας. Ἐκεῖ συγκεντρώνονται ὅλαι αἱ ἀξιόλογοι πληροφορίαι ποὺ καταφθάνουν ἀπὸ τὰς ἄκρας τῆς γῆς καὶ γίνεται ἡ ἀξιολόγησις, κατάταξις, ἀνάλυσις, διασταύρωσις, συσχέτισις καὶ ἑρμηνεία των, διὰ νὰ ἐξαχθοῦν τὰ τελικὰ συμπεράσματα ποὺ διαβιβάζονται εἰς τὸ ΚΚΣΕ.

Τὸ «Γραφεῖον Ἐρευνῶν» ἀποστέλλει «εἰδικὰ δελτία ἐνημερώσεως» πρὸς διαφόρους ὑπηρεσίας καὶ συντάσσει ἕνα ἡμερήσιον «γενικὸν δελτίον ἐνημερώσεως» ποὺ ὁ διευθυντὴς τοῦ «Γραφείου» παραδίδει κάθε πρωΐ εἰς τὸ Κρεμλῖνον.

γ) Τὸ δίκτυον.

Ἕνα πλῆρες σοβιετικὸν δίκτυον κατασκοπείας ἀποτελεῖται κατὰ κανόνα ἀπὸ τέσσαρα τμήματα.

ι) Τμῆμα γενικῶν πολιτικῶν πληροφοριῶν καὶ ὑπονομεύσεως.

ιι) Τμῆμα ἐπιστημονικῶν καὶ στρατιωτικῶν πληροφοριῶν.

ιιι) Τμῆμα οἰκονομικῶν πληροφοριῶν.

ιυ) Τμῆμα ἐλέγχου τοῦ προσωπικοῦ καὶ συνδέσεων.

Εἰς κάθε τμῆμα ἐργάζονται στελέχη εἰδικευμένα εἰς τὸν ἰδιαίτερον τομέα των. Ἡ πλειοψηφία πάντως τῶν μεγάλων ἡγετῶν προέρχεται ἀπὸ τὰ στελέχη τοῦ πρώτου τμήματος τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ κατ' ἐξοχὴν κομματικὰ στελέχη.

—Εἰς τὸ δεύτερον τμῆμα χρησιμοποιοῦνται ἄτομα μὲ τεχνικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς γνώσεις, σοβιετικοὶ τεχνικοὶ ἐργαζόμενοι εἰς οὐδετέρας χώρας, ἀντιπρόσωποι εἰς ἐπιστημονικὰ συνέδρια κλπ. Ἐπίσης, στρατιωτικοί, ἀναλαμβάνοντες μυστικὰς ἀποστολὰς εἰς δυτικὰς χώρας.

—Εἰς τὸ τρίτον τμῆμα ἐργάζονται σοβιετικοὶ ἐμπορικοὶ ἀντιπρόσωποι, οἰκονομολόγοι, ναυτιλιακοὶ πράκτορες κ. ἄ.

—Εἰς τὸ τέταρτον χρησιμοποιοῦνται στελέχη τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας, εἰδικευμένα εἰς τὴν παρακολούθησιν τῶν χρησιμοποιουμένων πρακτόρων πρὸς ἔλεγχον τῆς νομιμοφροσύνης των. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ 4ου τμήματος εὑρίσκονται εἰς τὰς σοβιετικὰς πρεσβείας, τὰ τουριστικὰ σκάφη, τὰς πάσης φύσεως ἀντιπροσωπείας ποὺ κινοῦν-

ται εἰς τὸ ἐξωτερικόν, διὰ νὰ ἐπαγρυπνοῦν ἐπὶ τῶν μελῶν των. Τὸ τμῆμα αὐτὸ γνωρίζει τὰ πάντα διὰ τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν κάθε πράκτορος ἀλλὰ καὶ κάθε σημαίνοντος σοβιετικοῦ πολίτου (διπλωμάτου, ἐπιστήμονος, κ.ο.κ.).

δ) Οἱ πράκτορες:

Οἱ πράκτορες τῆς σοβιετικῆς κατασκοπείας κατατάσσονται εἰς τέσσαρας μεγάλας κατηγορίας. Εἶναι:

ι) Οἱ πληροφοριοδόται: Εἰς αὐτὴν τὴν κατηγορίαν ἀνήκει οὐσιαστικῶς κάθε κομμουνιστὴς ἢ συνοδοιπόρος ὁπουδήποτε καὶ ἐὰν εὑρίσκεται, ὅπου καὶ ἐὰν ἐργάζεται, εἰς οἱοδήποτε ἔθνος καὶ ἐὰν ἀνήκῃ. Κάποτε ἕνας κομμουνιστὴς λιμενεργάτης λ. χ. εἶναι δυνατὸν νὰ δώσῃ μίαν πληροφορίαν εἰς τὴν κομματικήν του ὀργάνωσιν, ἡ ὁποία νὰ καταλήξῃ εἰς τὸ «Γραφεῖον Ἐρευνῶν» τῆς ὁδοῦ Στρετένκα ἀρ. 15, τῆς ὁδοῦ ποὺ δὲν ὑπάρχει εἰς κανένα χάρτην τῆς Μόσχας.

Βεβαίως, ὑπάρχουν καὶ οἱ συνειδητοὶ πληροφοριοδόται οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦν εἴτε ἐξαγοραζόμενοι, εἴτε ἐκβιαζόμενοι.

ιι) Οἱ συλλέκται ὑλικοῦ: Εἶναι ὅλοι ἐνσυνείδητοι καὶ ἐκπαιδευμένοι κατάσκοποι, οἱ ὁποῖοι διευθύνουν τοὺς ἁπλοὺς πληροφοριοδότας. Αὐτοὶ συλλέγουν τὸ ὑλικὸν τῶν πληροφοριοδοτῶν, προβαίνουν εἰς μίαν πρώτην ἀξιολόγησιν καὶ ὅ,τι ξεχωρίζουν ὡς χρήσιμον τὸ μεταβιβάζουν πρὸς τὸ κέντρον. Οἱ περισσότερον εἰδικευμένοι ἀπὸ αὐτούς, διευθύνουν τὰ τοπικὰ ἐθνικὰ καὶ περιφεριακὰ δίκτυα κατασκοπείας.

ιι) Οἱ ἐγκέφαλοι: Εἶναι οἱ ἐπιστήμονες τῆς κατασκοπείας. Ἔχουν ἀνωτάτην εἰδίκευσιν, εὐρεῖαν μόρφωσιν καὶ ἀποτελοῦν τὸ «κέντρον». Τέτοια «κέντρα» ὅπου γίνεται ἡ συγκέντρωσις καὶ ἐπεξεργασία τοῦ πληροφοριακοῦ ὑλικοῦ, ὑπάρχουν πολλά.

Κάθε Κ. Κ., εἰς τὸν κρυφὸν μηχανισμόν του ἔχει ἕνα.

Ὑπάρχουν κατόπιν τὰ «περιφερειακὰ κέντρα» (Μ. Ἀνατολῆς, Δυτ. Εὐρώπης, Λατ. Ἀμερικῆς, ΝΑ Ἀσίας, Βαλκανίων κ.ο.κ.).

Ὑπάρχουν ἐπίσης τὰ «κλαδικὰ κέντρα» (KGB ὑπουργείου ἐξωτερικῶν, στρατοῦ κλπ.).

Τέλος, «κέντρον τῶν κέντρων» εἶναι τὸ «Γραφεῖον Ἐρευνῶν» τῆς ὁδοῦ Στρετένκα ἀρ. 15.

ιυ) Οἱ ἀγγελιαφόροι: Εἶναι εἰδικευμένα, ἔμπιστα καὶ ἀφοσιωμένα στελέχη τοῦ μυστικοῦ μηχανισμοῦ ποὺ ἀναλαμβάνουν εἴτε μονίμως (ἐπαγγελματικῶς), εἴτε εὐκαιριακῶς, τὴν μεταφορὰν ἢ μεταβίβασιν πληροφοριῶν.

Αἱ μέθοδοι τῆς σοβιετικῆς κατασκοπείας ποικίλλουν ἀπεριορίστως. Συχνὰ οἱ πράκτορές της χρησιμοποιοῦν τὸν ἰδεολογικὸν προσηλυτισμόν, τὴν προπαγάνδαν περὶ εἰρήνης, τὰ συνθήματα περὶ ἀφοπλισμοῦ, τὸ ἐπιχείρημα περὶ τῆς ἀνάγκης νὰ ὑπάρχῃ ἰσορροπία δυνάμεων μεταξὺ τῶν δύο κόσμων ὥστε νὰ μὴ προκληθῇ πόλεμος καὶ ἄλλα παρόμοια. Μὲ τέτοια μέσα λ. χ. οἱ σοβιετικοὶ πράκτορες προσπαθοῦν νὰ προσεγγίσουν τοὺς ἐπιστήμονας τῶν προηγμένων δυτικῶν χωρῶν διὰ νὰ τοὺς ἀποσπάσουν ἐπιστημονικὰ ἀπόρρητα.

Ἐπίσης διὰ τὴν ἀπόσπασιν πληροφοριῶν, χρησιμοποιεῖται ἡ ἰδεολογικὴ κατάκτησις τῶν κρατικῶν λειτουργῶν καὶ δημοσίων ὑπαλλήλων.

Δηλαδή, ἡ σοβιετικὴ κατασκοπεία συνδυάζεται μὲ τὴν διενέργειαν Προπαγάνδας ἡ ὁποία τῆς προετοιμάζει τὸ ἔδαφος καὶ τῆς στρατολογεῖ πράκτορας. Ἀκριβῶς ἐδῶ ἔγκειται ὁ ἰδιάζων χαρακτὴρ τῆς σοβιετικῆς κατασκοπείας ἡ ὁποία δὲν περιορίζεται εἰς τὴν κλασσικοῦ τύπου ἐνέργειαν πρὸς συλλογὴν μυστικῶν στρατιωτικο-πολιτικῶν πληροφοριῶν, ἀλλὰ ἐπεκτείνεται εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, χρησιμοποιεῖ στρατιὰς ὀπαδῶν καὶ συνδυάζει ἀπίθανον ποικιλίαν μεθόδων.

Ἡ σοβιετικὴ κατασκοπεία δὲν παραλείπει βεβαίως νὰ χρησιμοποιῇ ἀνθρώπους ποὺ πωλοῦν πληροφορίας ἔναντι χρημάτων. Προτιμᾷ ὅμως τοὺς φανατικοὺς ἰδεολογικοὺς ὀπαδοὺς τοῦ κομμουνισμοῦ ποὺ τὴν ὑπηρετοῦν ἐθελοντικῶς, πιστῶς καὶ ἀδαπάνως. Χρησιμοποιεῖ ἐπίσης τοὺς ἀριστερίζοντας διανοουμένους καθὼς καὶ ἄτομα ποὺ δι' οἱονδήποτε λόγον μισοῦν τὴν κοινωνίαν ἐντὸς τῆς ὁποίας ζοῦν καὶ δέχονται νὰ δώσουν εἰς τοὺς ἐχθρούς της ὅπλα διὰ νὰ τὴν πλήξουν.

ε) Οἱ κλάδοι:

Οἱ σπουδαιότεροι κεντρικοὶ κλάδοι τοῦ τεραστίου μηχανισμοῦ τῆς σοβιετικῆς κατασκοπείας εἶναι:

ι) Τῶν Πληροφοριῶν: Ἐπεξεργάζεται καὶ τα-

κτοποιεῖ τὰς συλλεγομένας πληροφορίας πάσης φύσεως.

ιι) Τ ῆ ς Ἐ κ π α ι δ ε ύ σ ε ω ς: Στρατολογεῖ καὶ καταρτίζει τοὺς πράκτορας.

ιιι) Τ ῶ ν Μ ε τ α φ ο ρ ῶ ν: Φροντίζει διὰ τὴν κίνησιν τῶν πρακτόρων, φανερὰν καὶ μυστικήν.

ιυ) Τ ῶ ν Ἐ π ι κ ο ι ν ω ν ι ῶ ν: Ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐξασφάλισιν ὁμαλῆς ἐπικοινωνίας τῶν διαφόρων κυττάρων τοῦ μηχανισμοῦ (ἀγγελιαφόροι, σύνδεσμοι, γιάφκες, κρῦπτες, κώδικες, μικροφίλμ, ἀόρατα μελάνια, ἀσύρματοι).

υ) Τ ῆ ς Ἐ π α γ ρ υ π ν ή σ ε ω ς: Παρακολουθεῖ καὶ ἐλέγχει τοὺς πράκτορας, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ κάθε ὕποπτον στοιχεῖον ὡς καὶ κάθε πιθανὸν ἀντίπαλον. Ἀκούει τὰς τηλεφωνικὰς συνδιαλέξεις, μαγνητοφωνεῖ ἰδιαιτέρας συνομιλίας, παρακολουθεῖ σπίτια, κλέβει ἐπιστολὰς κ.ο.κ.

υι) Τ ῶ ν Ἐ π ι χ ε ι ρ ή σ ε ω ν: Διευθύνει ἄμεσα τὰ τοπικὰ καὶ περιφερειακὰ κέντρα, δίδει τὰς ἐντολάς, ἀναθέτει καθήκοντα.

υιι) Τ ο ῦ Π ρ ο γ ρ α μ μ α τ ι σ μ ο ῦ: Καταστρώνει τὰ στρατηγικὰ σχέδια, ἐπεξεργάζεται μελέτας καὶ γενικῶς παίζει ρόλον ἐπιτελείου.

υιιι) Τ ῶ ν Ε ἰ δ ι κ ῶ ν Ἀ π ο σ τ ο λ ῶ ν: Ἀναλαμβάνει τὰς τρομοκρατικὰς ἐνεργείας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Δολοφονίαι καὶ ἀπαγωγαὶ εἶναι ἡ μεγάλη εἰδικότης της. Συνεστήθη τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1936 ἀπὸ τὸν περιβόητον Ν. Γιέζωφ τὸν «π α τ έ ρ α τ ο ῦ τ ρ ό μ ο υ», ὁ ὁποῖος, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς νέας Διευθύνσεως συνεκρότησεν καὶ τὰς περιβοήτους «κ ι ν η τ ὰ ς ὁ μ ά δ α ς», εἰδικῶς διὰ νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς ρώσους ἀντικομμουνιστὰς φυγάδας, τοὺς διαφωνοῦντας (ἀντισταλινικοὺς) κομμουνιστὰς καὶ τοὺς ἀνεπιθυμήτους ἐκ τῶν πρακτόρων του ποὺ εὑρίσκοντο εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἡ «χρυσῆ ἐποχή» αὐτῶν τῶν ὁμάδων ὑπῆρξαν τὰ ἔτη 1937 — 40, ἀλλὰ ἡ δρᾶσις των οὐδέποτε ἐσταμάτησεν (*). Ἕδρα αὐτοῦ τοῦ

(*) Αἱ ὁμάδες ἀνέλαβαν δρᾶσιν τὸ 1937. Ἐδολοφόνησαν εἰς τὴν Λωζάννην τὸν Ἰγνάτιον Ράϊς, σοβιετικὸν πράκτορα ποὺ ἠρνήθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ρωσίαν, ἀπήγαγαν ἀπὸ τὸ Παρίσι τὸν στρατηγὸν Μύλλερ, ἀρχηγὸν τῶν ρώ-

κλάδου εἶναι ἡ πασίγνωστος «Λ ο υ μ π ι ά ν κ α» τὸ κτίριον ποὺ ἐμπνέει τὸν τρόμον εἰς κάθε ρῶσον καὶ εἰς ἑκατομμύρια μὴ ρώσους.

ιχ) Τ ῶ ν Ν τ ο κ ο υ μ έ ν τ ω ν: Ἐφοδιάζει τοὺς πράκτορας μὲ διαβατήρια, ταυτότητας, συνάλλαγμα, στολάς. Κατασκευάζει πλαστὰ ντοκουμέντα καὶ φυλάττει γνήσια, κλεμμένα ντοκουμέντα.

χ) Τ ῶ ν Ἀ ρ χ ε ί ω ν: Στεγάζεται εἰς πολυόροφον κτίριον τῆς ὁδοῦ Μ α τ σ ο β ά γ ι α, εἰς Μόσχαν καὶ τὰ ἀρχεῖα της θεωροῦνται ὡς τὰ πληρέστερα αὐτοῦ τοῦ τύπου εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον. Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶναι ἀρχειοθετημέναι καὶ αἱ λεπτομερεῖς βιογραφίαι, συνεχῶς συμπληρούμεναι, ὅλων τῶν ξένων ὑπηκόων οἱ ὁποῖοι δι' οἱονδήποτε λόγον καὶ καθ' οἱονδήποτε τρόπον εἶχαν, ἔχουν ἢ δύνανται νὰ ἔχουν, θετικὴν ἢ ἀρνητικήν, ἰδιωτικὴν ἢ ἐπίσημον σχέσιν μὲ τὸν κομμουνισμὸν τὴν ΕΣΣΔ ἢ οἱανδήποτε κομμουνιστικὴν χώραν. Εἶναι τὸ τμῆμα «ἐ χ θ ρ ῶ ν κ α ὶ φ ί λ ω ν» τοὺς ὁποίους ἡ Μόσχα δὲν θέλει νὰ λησμονῇ ποτέ. Ἐκεῖ ἀναφέρονται ἀπόκρυφοι λεπτομέρειαι τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων τὰς ὁποίας ἡ Μόσχα θέλει νὰ χρησιμοποιήσῃ διὰ νὰ τοὺς ὑποδουλώσῃ, νὰ τοὺς ἐκβιάσῃ, νὰ τοὺς κρατήσῃ ἢ νὰ τοὺς καταστρέψῃ.

7. Αἱ Ἔνοπλοι Δυνάμεις

«Ἡ στρατιωτικὴ δύναμις, μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖται σὰν πολιτικὸ καὶ οἰκονομικὸ ὅπλο».

Μάο—Τσὲ—Τούγκ

α) Ὁ Σ τ ρ α τ ὸ ς ὄ ρ γ α ν ο ν τ ο ῦ Ν έ ο υ Π ο λ έ μ ο υ.

Μία ἀπὸ τὰς ὀργανώσεις ποὺ χρησιμοποιοῦνται ὡς φορεῖς τοῦ Νέου Πολέμου εἶναι καὶ ἡ στρατιωτικὴ ὀργάνωσις. Ἄλλοτε, ὁ

σων ἀντικομμουνιστῶν φυγάδων, ἐδολοφόνησαν εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον τῆς Οὐάσιγκτων τὸν Βάλτερ Κριβίτσκυ, ἀνώτατον στέλεχος τῆς NKVD ποὺ ἐζήτησεν ἄσυλον εἰς τὴν Δύσιν, ἐδολοφόνησαν τὸν Σεντὼφ υἱὸν τοῦ Τρότσκυ εἰς τὸ Παρίσι, τὸν ἴδιον τὸν Τρότσκυ εἰς τὸ Μεξικόν, τὸν Β. Μύντσεμπεργκ ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχηγὸς τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας εἰς Δυτ. Εὐρώπην καὶ ἀπεσκίρτησεν ὅταν συνήφθη ἡ χιτλεροσοβιετικὴ συμμαχία κ.ἄ.

«ψυχολογικὸς πόλεμος» ἦτο ἕνα παράρτημα, ἕνα βοηθητικὸν μέσον τοῦ στρατιωτικοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπετέλει τὴν βασικὴν μορφὴν τοῦ πολέμου καὶ ἀπερρόφα τὸ μέγιστον τῆς πολεμικῆς προσπαθείας.

Τώρα, ἡ κυρία σύγκρουσις εἶναι πλέον ἡ πολιτική. Ἡ στρατιωτικὴ δύναμις χρησιμοποιεῖται, ὄχι ὡς αὐθύπαρκτος δύναμις, ἀλλὰ ὡς πολιτικὸν ὅπλον, ὡς μέσον τοῦ Νέου Πολέμου. Τοῦτο ὡς ἀνεφέρθη, ἐπέφερεν σοβαρὰς μεταβολὰς εἰς τὴν τεχνικὴν καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ Στρατιωτικοῦ Πολέμου. Ἐπέφερεν ὅμως ἀλλαγὰς καὶ εἰς τὸν ρόλον τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τῶν στελεχῶν των.

Ἀφοῦ κυρία μέθοδος Νέου Πολέμου εἶναι πλέον ἡ ἐκ τῶν ἔνδον κατάκτησις, ὁ Στρατὸς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φρουρῇ ἁπλῶς τὰ σύνορα καὶ νὰ ἀφίνῃ τὸν ἐχθρὸν νὰ ἐπικρατῇ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μέτωπον. Σήμερον, ἡ ἐξωτερικὴ ἀπειλὴ εἶναι ἡ μικροτέρα. Ἡ ἐσωτερικὴ ἐπίθεσις εἶναι ἡ περισσότερον κρίσιμος. Ἡ μεγάλη μάχη δίδεται εἰς τὰ μετόπισθεν. Μιὰ χώρα ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀπαραβίαστα σύνορα, φρουρούμενα ἀπὸ τρομεροὺς στρατοὺς καὶ ὅμως νὰ χάσῃ τὴν ἀσφάλειάν της, ἀκόμη καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν της, ἡττωμένη εἰς τὸ ἐσωτερικόν της, διὰ πολιτικῶν μεθόδων. Εἶναι ὅμως δυνατὸν νὰ δεχθῇ ὁ Στρατὸς ἀμαχητὶ τὴν ἧτταν του ἁπλῶς καὶ μόνον ἐπειδὴ ἀντὶ νὰ τὸν πλήττουν στρατιωτικῶς, τὸ πράττουν πολιτικῶς;

Ἀναγκάζεται λοιπὸν ὁ σύγχρονος Στρατός, ἀπὸ ἀδήριτον ἀντικειμενικὴν ἀνάγκην νὰ μετάσχῃ εἰς τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον, νὰ καταστῇ ἕνας ἀπὸ τοὺς φορεῖς του. Καὶ ἐπίσης κάποτε, ἀναγκάζεται νὰ ἀναλάβῃ εὐρυτέρας πολιτικὰς πρωτοβουλίας, διὰ νὰ ἀνασχέσῃ τὴν ὑστάτην στιγμὴν τὴν ἐθνικὴν ἢ καθεστωτικὴν κατάρρευσιν.

Ὁ κομμουνισμός, χρησιμοποιεῖ τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις ὡς φορεῖς τοῦ Νέου Πολέμου του, κυρίως ἐπιθετικῶς, ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ μέσα διὰ τὴν ἐπέκτασιν τοῦ κομμουνισμοῦ (ἀνατ. Εὐρώπη, Κίνα) τὴν ἀπόσπασιν χωρῶν ἀπὸ τὸν δυτικὸν κόσμον (Κορέα, Βιετνάμ) καὶ τὴν ἄσκησιν συνεχοῦς πιέσεως ἐπὶ τῆς Δύσεως (πύραυλοι εἰς Κούβαν, ἀνταρτοπόλεμοι εἰς διαφόρους χώρας, ἀποκλεισμοὶ Βερολίνου). Κάποτε βεβαίως, ἀναγκάζεται νὰ χρησιμοποιῇ τὴν ἔνοπλον δύναμιν καὶ διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὰ «κεκτημένα» (Οὐγγαρία, Τσεχοσλοβακία).

Ἡ Δύσις, ὑπεχρεώθη ἐκ τῶν πραγμάτων, νὰ προσφύγῃ καὶ αὐτή, εἰς ὡρισμένας περιστάσεις, εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων διὰ νὰ διεξαγάγῃ Πολιτικὸν Πόλεμον. Τὸ ἔπραξεν ὅμως κατὰ κανόνα ἀ μ υ ν τ ι κ ῶ ς, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν περαιτέρω ἐπέκτασιν τοῦ κομμουνισμοῦ (ΝΑΤΟ, ΣΕΑΤΟ, ΣΕΝΤΟ) νὰ ματαιώσῃ τὴν ἀπόσπασιν χωρῶν ἀπὸ τοὺς κόλπους της (Κορέα, Βιετνάμ, Λίβανος, Ἅγιος Δομίνικος) ἢ νὰ ἀντισταθμίσῃ τὴν κομμουνιστικὴν πίεσιν (ἀποκλεισμὸς Κούβας).

Ὁ κομμουνισμὸς χρησιμοποιεῖ μ ο ν ί μ ω ς τὸν Στρατὸν πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου. Ἡ Δύσις ἀντιθέτως, προσφεύγει εἰς τὸν Στρατὸν μόνον σ υ μ π ω μ α τ ι κ ῶ ς καὶ κατὰ κανόνα ὅταν κινδυνεύῃ νὰ ἡττηθῇ εἰς τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον, μὲ τὰ ἄλλα μέσα. Εἰς τὰ μέσα αὐτὰ ὑστερεῖ. Ὁ κομμουνισμὸς διαθέτει καλυτέραν Προπαγάνδαν, ἀρτιωτέραν Ὀργάνωσιν, συνεπεστέραν Στρατηγικήν. Ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὴν ἀνεκτικότητα καὶ τὴν ἀπάθειαν τῆς δυτικῆς κοινωνίας, ἀπὸ τὴν εὐαισθησίαν της ἐναντίον τῶν ἐκτάκτων μέτρων, ἀπὸ τὴν ἀπέχθειάν της πρὸς τὴν Προπαγάνδαν, ἀπὸ τὴν ἀπροθυμίαν της δι' ὀργάνωσιν. Κατορθώνει λοιπὸν ἀρκετὰς φοράς, νὰ κερδίζῃ τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον. Τότε, ὅταν μία χώρα κινδυνεύει νὰ ὑποκύψῃ τελεσιδίκως, ὁ στρατός της, ἐὰν δὲν ἔχῃ ἤδη ὑπονομευθῆ καὶ ἐξουδετερωθῆ, ἀ ν τ ι δ ρ ᾶ.

Ἡ πολιτικὴ ἐπέμβασις τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων πρὸς διάσωσιν μιᾶς χώρας ἡ ὁποία καταρρέει κάτω ἀπὸ τὰ μεθοδικὰ πλήγματα τοῦ κομμουνιστικοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου, κατέστη φαινόμενον σύνηθες εἰς τὴν Δύσιν κατὰ τὴν τρέχουσαν δεκαετίαν (Ἰρὰκ 1963, Βραζιλία 1964, Ἰνδονησία 1965, Γκάνα 1966, Ἑλλὰς 1967).

6) Ἡ ἄ μ υ ν α τ ο ῦ κ α θ ε σ τ ῶ τ ο ς.

Στόχος τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου εἶναι τὸ κ α θ ε σ τ ὼ ς («κατεστημένον»). Ἡ ἀνατροπὴ τοῦ οἰκονομικοκοινωνικοῦ καὶ πολιτικοῦ συστήματος, εἶναι τὸ μέσον μὲ τὸ ὁποῖον ὁ κομμουνισμὸς βαδίζει πρὸς τὴν κοσμοκρατορίαν. Μοιραίως λοιπόν, αἱ Ἔνοπλοι Δυνάμεις τῶν δυτικῶν κρατῶν, διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν νίκην τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον, ἀναλαμβάνουν σήμερον, περισσότερον ἀπὸ ὅσον εἰς οἱανδήποτε ἄλλην φορὰν κατὰ τὸ παρελθόν, ἕνα εἰδι-

κὸν ρόλον: τοῦ ὑπερασπιστοῦ τοῦ καθεστῶτος.

Οἱ ἐχθροὶ τοῦ καθεστῶτος, διεξάγουν τὸν πόλεμόν των ἐναντίον του συνεχῶς. Ἡ μὴ ἀνοικτὴ χρῆσις βίας ἐκ μέρους των, τοὺς ἐπιτρέπει νὰ καλύπτωνται ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν νόμων καὶ νὰ δροῦν ἐλευθέρως καὶ ἀδιακόπως. Εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἐθνικῆς ζωῆς ἀναπτύσσουν ποικίλας συντονισμένας, νομιμοφανεῖς, ἀλλὰ καταστρεπτικὰς καὶ ἀνατρεπτικὰς δραστηριότητας.

Διεισδύουν, διαβρώνουν, διαφθείρουν, ὑπονομεύουν.

Κατατρώγουν κάθε ἰκμάδα τοῦ καθεστῶτος.

Καταλαμβάνουν τοὺς ἁρμοὺς τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ.

Θέτουν ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν των τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ μέσα ἐπηρεασμοῦ τῆς Κοινῆς Γνώμης.

Καταστρέφουν τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν.

Παγιδεύουν καὶ ἀπεθνοποιοῦν τὴν νεολαίαν.

Δημιουργοῦν μάζας δυσαρεστημένων διαπνεομένων ἀπὸ ταξικὸν μῖσος.

Συγκροτοῦν δυναμικὰς ὀργανώσεις, «τάγματα ἐφόδου».

Ἐξουδετερώνουν βαθμιαίως καὶ διαδοχικῶς τοὺς ἀντιπάλους των.

Διεισδύουν εἰς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας καὶ εἰς τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις.

Ἐκμεταλλεύονται κάθε ἀντίθεσιν πρὸς τὸ καθεστώς, κάθε αἴτημα, δυσαρέσκειαν, διεκδίκησιν, ἀγῶνα.

Κινοῦν συνοδοιπόρους, ἐνισχύουν δημοκόπους, προωθοῦν καιροσκόπους, συνεργάζονται μὲ τυχοδιώκτας.

Κάποτε γνήσιαι κινήσεις ἐκφιλελευθερισμοῦ, δίκαιαι ἀντιδράσεις πρὸς τὸ καθεστώς, δικαιολογημένα αἰτήματα, ὀρθαὶ κριτικαί, ὑφίστανται ἐντέχνως τὴν καταλυτικὴν ἐπίδρασιν τῆς κομμουνιστικῆς διεισδύσεως, μὲ τὴν μορφὴν τῆς ὑποστηρίξεως καὶ τῆς πριμοδοτήσεώς των μὲ ἀνθρώπους, ἰδέας, συνθήματα καὶ μεθόδους, καὶ τελικῶς ἐκτρέπονται καὶ ἀποπροσανατολίζονται. Ἐὰν αἱ κινήσεις αὐταὶ δὲν ἔχουν ἀρκετὴν αὐτοδυναμίαν, δὲν συνδυασθοῦν μὲ ἀγῶνα κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ δὲν ὀρθώσουν σαφῆ διαχωριστικὴν γραμμὴν πρὸς τὴν πλευράν του, χάνουν τὸν δρόμον των καὶ ἐκφυλίζονται

εἰς συνοδοιποριακὰς ἐπιχειρήσεις. Τὰ πράγματα εἶναι χειρότερα ὅταν εἰς τὴν ἡγεσίαν αὐτῶν τῶν κινήσεων προωθοῦνται ματαιόδοξοι πολιτικοί, οἱ ὁποῖοι τοὺς προσδίδουν τόνον ἐξάλλου δημοκοπίας, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὰς συνεπείας. Τότε δημιουργοῦν ρεύματα τῆς Κοινῆς Γνώμης παράλληλα πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῶν ἀνατρεπτικῶν κινήσεων εἰς τὰς ὁποίας καὶ ἀπορροφῶνται. Ἔτσι εἰς πολλὰς περιπτώσεις, δημοκρατικὰ κόμματα, σοσιαλιστικαὶ κινήσεις, κοινωνικὰ αἰτήματα, ἀγῶνες διὰ τὴν ἐλευθερίαν, κινήματα εἰρήνης, ὀργανισμοὶ ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, κατήντησαν πιόνια τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου τῶν κομμουνιστῶν καὶ καλύμματα τῶν ἀνατρεπτικῶν των ἐνεργειῶν.

Μὲ αὐτὰς τὰς μεθόδους, οἱ ἀνατροπεῖς, προκαλοῦν τὸ γενικὸν σάπισμα τῆς κοινωνίας ἐντὸς τῆς ὁποίας δροῦν, κατατρώγοντες τὰς σάρκας της. Καὶ τελικῶς, ὅταν ὅλα ἔχουν ὡριμάσει, μὲ μίαν ἔφοδον, τὴν ἀνατρέπουν. Εἶναι λοιπὸν ἑπόμενον, ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἔνστικτον, αἱ Ἔνοπλοι Δυνάμεις, νὰ μὴ παρακολουθοῦν ἀπαθεῖς τὴν πορείαν τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου, ἀλλὰ νὰ ἐπεμβαίνουν εἰς αὐτὸν ἀναλαμβάνουσαι τὴν ἐσχάτην στιγμήν, τὴν ἄμυναν τοῦ καθεστῶτος.

γ) Ὁ Στρατὸς στόχος τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου.

Ἡ δραστηριότης τῶν κομμουνιστῶν στρέφεται σαφῶς καὶ ἐναντίον τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων. Διὰ τοῦ ἐπιθετικοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου.

Ἐπιζητεῖται ὁ περιορισμός των, ἡ ἐξασθένησίς των, ἡ διάβρωσις καὶ ἡ διάσπασίς των.

Ἐπιδιώκεται ἡ πρόκλησις ἀντιθέσεων μεταξὺ λαοῦ καὶ στρατιωτιωτικῶν στελεχῶν.

Καλλιεργοῦνται εἰς τὸ κοινὸν ἀφοπλιστικαὶ αὐταπᾶται: δὲν ὑπάρχει ἀπειλή, δὲν χρειάζεται ἀμυντικὴ προσπάθεια, τὰ ἀμυντικὰ σύμφωνα ἔχουν ξεπερασθῆ κλπ.

Ἐν συνεχείᾳ ρίπτονται συνθήματα περικοπῆς τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν, μειώσεως τῆς θητείας, ἀποχωρήσεως ἀπὸ ἀμυντικοὺς συνασπισμούς, προσχωρήσεις εἰς τὴν οὐδετερότητα καὶ ἄλλα παρόμοια.

Θορυβώδεις προπαγανδιστικαί έκστρατεΐαι περί ειρήνης, άφοπλισμού, άπυραύλων ζωνών, κλπ. διαμορφώνουν ένα κατάλληλον ψυχολογικόν κλίμα διά νά χαρακτηρίζεται αυτομάτως κάθε στρατιωτική δαπάνη ώς «άντιπαραγωγική» καί «περιττή» νά καταγγέλουν συνεχώς οί «στρατοκράται» καί νά άπαιτεΐται ό «έκδημοκρατισμός του Στρατεύματος».

Ένω διεξάγουν μέ τόσην συστηματικότητα τόν Πολιτικόν Πόλεμόν των κατά τών Ένόπλων Δυνάμεων, οί κομμουνισταί καί οί φίλοι των, άρνοΰνται είς αύτάς τό δικαίωμα νά άμυνθοΰν.

Διαδίδουν τήν θεωρίαν ότι κάθε σχετική ένέργεια τοΰ Στρατοΰ, είναι «άντιδημοκρατική». Λ. χ. ή έθνική καί άντικομμουνιστική διαφώτισις στρατοΰ καί λαοΰ, ή έκπαίδευσις τών στελεχών του είς θέματα διαφωτίσεως, ή άπομόνωσις τών έπικινδύνων κομμουνιστών πού ύπηρετοΰν είς τό Στράτευμα, ή λήψις μέτρων πρός άντιμετώπισιν ξένων προπαγανδών καί έπικινδύνων διεισδύσεων είς τάς τάξεις τών Έν. Δυνάμεων.

Υποστηρίζουν ότι ή συμμετοχή τών Ένόπλων Δυνάμεων είς τήν διεξαγωγήν τοΰ Πολιτικοΰ Πολέμου άποτελεΐ «άνάμιξίν των είς τήν πολιτικήν».

Συνεπώς, κατά τούς κομμουνιστάς καί τούς συνοδοιπόρους αί Ένοπλοι Δυνάμεις τών δυτικών χωρών όφείλουν έν όνόματι τής δημοκρατίας νά ύφίστανται παθητικώς ένα έναντίον τών χωρών των καί αύτών τών ίδίων στρεφόμενον έπιθετικόν Πολιτικόν Πόλεμον, χωρίς νά δικαιοΰνται νά άντιδράσουν ούτε κάν άμυντικώς.

Είναι φανερόν, ότι ύπ' αύτάς τάς προϋποθέσεις τής μονομεροΰς διεξαγωγής του, ό Πολιτικός Πόλεμος έχει, μοιραίως, μίαν μόνον έκβασιν: τήν ήτταν τής χώρας πού τόν ύφίσταται, χωρίς νά άντιδρά, καί τών Ένόπλων Δυνάμεών της, πού στεροΰνται τής δυνατότητος αύτοαμύνης.

Τελικώς, όταν διά τών πολιτικών μεθόδων συγκεντρώση όλας τάς προϋποθέσεις τής έπικρατήσεώς του, είναι πιθανόν, άναλόγως τών άναγκών καί τών δυνατοτήτων, ό έπιτιθέμενος νά περάση καί είς τήν άνοικτήν χρήσιν τής βίας. Τότε, ό Πολιτικός Πόλεμος έκδηλώνεται ώς κλασσικοΰ τύπου ένοπλος σύγκρουσις, δηλαδή ώς Στρατιωτικός Πόλεμος. Άλλά, αί Ένοπλοι Δυνάμεις, πού δέν έ-

φρόντισαν ἐγκαίρως νὰ ἑτοιμασθοῦν, ὄχι μόνον ὑλικῶς, ἀλλὰ καὶ ψυχολογικῶς δι' αὐτὴν τὴν ἐσχάτην ἔνοπλον ἀναμέτρησιν, δὲν εἶναι πλέον εἰς θέσιν νὰ ἀνταποκριθοῦν οὔτε καὶ εἰς τὸν παραδοσιακὸν ρόλον των, τὴν καθαρῶς στρατιωτικὴν ἐπιχείρησιν.

Αἱ Ἔνοπλοι Δυνάμεις, ποὺ ἐπὶ τόσον χρόνον ὥπλιζαν τὰ χέρια τῶν στρατιωτῶν των, ἀλλὰ ἄφιναν τὸν ἐχθρὸν νὰ ἀφοπλίζῃ τὰς ψυχάς των, ἐξεπαίδευαν τοὺς ἄνδρας των εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων, ἀλλὰ ὄχι καὶ εἰς τὴν προστασίαν τοῦ πνεύματός των, βλέπουν τὰ ὅπλα νὰ κατευθύνωνται ἀντιστρόφως καὶ τοὺς ἄνδρας των νὰ βάλλουν ἐναντίον των. (*)

δ) Ὁ ρόλος τῶν Ἐν. Δυνάμεων

Εἶναι λοιπὸν ὑποχρεωμένος ὁ σύγχρονος Στρατὸς κάθε χώρας, νὰ μετέχῃ εἰς τὸν Νέον Πόλεμον καὶ ἰδίως νὰ λαμβάνῃ ἐγκαίρως ὅλα τὰ μέτρα διὰ τὴν ἄμυνάν του.

Ὁ Λένιν εἰς τοὺς περιβοήτους «τρεῖς ὅρους γιὰ τὴ νίκη τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως» ὁρίζει ὡς μίαν ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων προϋποθέσεων διὰ τὴν ἐξαπόλυσιν καὶ ἐπικράτησίν της, τὴν διάβρωσιν καὶ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐξουδετέρωσιν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.

Ὁ ἴδιος εἰς τὸ ἔργον του «ἡ προλεταριακὴ ἐπανάστασις καὶ ὁ ἀποστάτης Κάουτσκυ». γράφει:

> *«Καμμία ἐπανάσταση δὲ ἐπραγματοποιήθηκε καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ χωρὶς τὸ ξεχαρβάλωμα τοῦ Στρατοῦ. Ὁ Στρατὸς εἶναι τὸ ἀσφαλέστερο ὀχυρὸ τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος... Ἡ πρώτη λοιπὸν πράξη κάθε ἐπανάστασης εἶναι ἡ διάλυσή του».*

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται σαφῶς, ὅτι αἱ Ε.Δ. τῶν ἀστικῶν χωρῶν ἀποτελοῦν μόνιμον στόχον τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου τοῦ κομ-

(*) Τὸ Κ.Κ. ἔρριπτεν τὸ σύνθημα: «Τὰ ὅπλα ἀντίστροφα» καὶ ἡ ΕΔΑ: «ὁ στρατὸς μὲ τὸ λαό».

μουνισμοῦ. Μόνιμος, ἄρα, πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀντικομμουνιστικὴ δρᾶσις εἰς τὸ ἐσωτερικόν των, συνισταμένη εἰς:

ι) Τὴν διαρκῆ ἐπαγρύπνησιν πρὸς ἔγκαιρον ἐπισήμανσιν πάσης ἀποπείρας ὀργανωτικῆς, ψυχολογικῆς ἢ ἰδεολογικῆς διεισδύσεως τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τὴν ἐξουδετέρωσίν της διὰ τῶν καταλλήλων μέτρων, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως.

ιι) Τὴν συντήρησιν εἰς ὅλους τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς αὐτάς, ἑνὸς ἀκμαίου ἐθνικοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ φρονήματος. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἰς τὰς Ε.Δ. πρέπει νὰ εἶναι ἀπόλυτος καὶ μαχητικός. Πᾶσα ἀνοχή, οὐδετερότης ἢ ἔστω καὶ ἀδιαφορία ἔναντι τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, εἶναι ἀνεπίτρεπτος. Τοῦτο θὰ ἐπιτευχθῇ τόσον δι' ὀργανωτικῶν μέτρων (ἀπομόνωσις τῶν ἐπικινδύνων κομμουνιστῶν, ἀπαγόρευσις τῆς κομμουνιστικῆς φιλολογίας κλπ.), ὅσον καὶ κυρίως διὰ μιᾶς προγραμματισμένης συστηματικῆς διαφωτίσεως, καταρτίσεως καὶ ἀγωγῆς.

ιιι) Τὴν ἀνάπτυξιν δραστηριότητος καὶ εἰς τὸ περιβάλλον τῶν Ε.Δ. Αἱ Ε.Δ. δὲν ἀποτελοῦν νῆσον ἐν ὠκεανῷ. Δὲν χωρίζονται διὰ στεγανῶν φραγμάτων ἀπὸ τὸν λαόν. Ζοῦν, διαμορφοῦνται καὶ δροῦν ἐντὸς τῆς ἐθνικῆς κοινωνίας. Ἄρα, ἐπηρεάζονται ἀπὸ αὐτήν. Καὶ ἀντιστρόφως, δύνανται καὶ ὀφείλουν νὰ τὴν ἐπηρεάζουν πρὸς ὄφελος τῶν ἐθνικῶν ἰδανικῶν καὶ ἐπιδιώξεων.

Καὶ ἐὰν ἀκομη ἐντὸς τῶν Ε.Δ. ἡ κατάστασις ἀπὸ πλευρᾶς ἐθνικοῦ καὶ ἀντικομμουνιστικοῦ φρονήματος εἶναι ἡ ἰδεωδεστέρα, αὗται κινδυνεύουν σοβαρῶς, ἐφ' ὅσον τὸ γενικώτερον περιβάλλον των καὶ ἰδίως τὸ ἄμεσον, ἔχει μολυνθῇ ἐπικινδύνως ἀπὸ ἐχθρικὰς προπαγάνδας. Ὡς ἄμεσον δὲ περιβάλλον τῶν Ε.Δ. νοοῦνται ἡ ἐθνοφυλακὴ ὅπου ὑπάρχει, ἡ νεολαία ἡ ὁποία θὰ κληθῇ διὰ τὴν θητείαν της, οἱ συγγενεῖς τῶν ὑπηρετούντων εἰς αὐτὰς ἐφέδρων καὶ μονίμων στρατιωτικῶν, οἱ ἔφεδροι ἀξιωματικοί, οἱ ἐργαζόμενοι εἰς στρατιωτικὰς ἐγκαταστάσεις — πολεμικὰς βιομηχανίας καὶ ἐπιχειρήσεις συνδεομένας μὲ τὴν ἐθνικὴν ἀσφάλειαν (τηλεπικοινωνίαι, συγκοινωνίαι, ἠλεκτρισμός, μεταφοραί, λιμένες, ἀεροδρόμια, ραδιοφωνία κλπ.), ὁ πληθυσμὸς τῶν παραμεθορίων περιοχῶν καὶ τῶν

περιοχῶν ὅπου ὑπάρχουν στρατιωτικαὶ μονάδες, οἱ ἀπόστρατοι, ἀνάπηροι, παλαίμαχοι, θύματα πολέμου.

Τὸ περιβάλλον αὐτὸ ἐπηρεάζει τὴν σύνθεσιν, τὸ ἠθικὸν καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς δράστως τῶν Ε.Δ. Ἄρα αὐταί, ὀφείλουν νὰ ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν κατάστασίν του. Εἶναι ὑποχρεωμέναι, διὰ νὰ ἐπιτύχουν εἰς τὸ ἔργον των, νὰ διατηροῦν σταθερὰν ἐπαφὴν μὲ αὐτὸ τὸ περιβάλλον, νὰ τὸ διαφωτίζουν, νὰ τὸ ἀξιοποιοῦν. Εἰς τὰς Η.Π.Α., αἱ Ε.Δ. ἔχουν εἰδικὰ συνεργεῖα ἀπὸ ἀξιωματικοὺς καὶ ἰδιώτας, τὰ ὁποῖα περιοδεύουν ἀνὰ τὴν χώραν καὶ ἐνημερώνουν τὸν λαὸν ἐπὶ θεμάτων ἐθνικῆς ἀσφαλείας, ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν δυνατὴν ἔννοιαν αὐτοῦ τοῦ ὅρου. Δὲν νοεῖται συνεπῶς σήμερον Στράτευμα χωρὶς ὑπηρεσίας διαφωτίσεως, σχολὰς Πολιτικοῦ Πολέμου, γραφεῖα δημοσίων σχέσεων, συνεργεῖα ἐπαφῆς μὲ τὴν Κοινὴν Γνώμην, εἰδικὰς ἐκδόσεις, ραδιοφωνικὰς ἐκπομπάς, ἀκόμη καὶ μὲ εἰδικὸν σῶμα διαφωτιστῶν - ἀξιωματικῶν τοῦ Νέου Πολέμου.

Ἐπίσης, δὲν νοεῖται σήμερον στέλεχος τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων ποὺ νὰ μὴ κατέχῃ, ἔστω καὶ εἰς τὰς γενικάς της γραμμάς, τὴν φύσιν, τὴν τεχνικὴν καὶ τὴν σημασίαν, τὰς μεθόδους, τὴν στρατηγικὴν καὶ τὴν τακτικὴν τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου.

Ὁ ἀξιωματικός, ὁ ὁποῖος παραμένει αἰχμάλωτος τῶν κλασσικῶν ἀντιλήψεων περὶ Πολέμου καὶ ἀγνοεῖ τὴν ὕπαρξιν καὶ τὴν ὑφὴν τοῦ Νέου Πολέμου, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνταποκριθῇ ἱκανοποιητικῶς εἰς τὰ καθήκοντά του — ἀκόμη καὶ εἰς τὰ καθαρῶς στρατιωτικά.

Οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τῶν κομμουνιστικῶν κρατῶν εἶναι πολιτικοστρατιωτικοί, κάτοχοι τῆς μεθοδικῆς τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου. Τὸ ἴδιον πρέπει νὰ γίνῃ καὶ μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς τῶν δυτικῶν χωρῶν. Οἱ ἀξιωματικοί μας μελετοῦν τὸ ἔδαφος. Οἱ ἰδικοί των μελετοῦν τὰς ἀνθρωπίνους ψυχάς. Οἱ ἰδικοί μας διδάσκονται τὸν Ναπολέοντα καὶ τὸν Κλαούζεβιτς. Οἱ ἰδικοί των, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτούς, διδάσκονται καὶ τὸν Λένιν, τὸν Στάλιν, τὸν Μάο, τὸν Γκεβάραα, τὸν Παυλώφ. Οἱ ἰδικοί μας ἀξιωματικοὶ περιμένουν τὸν Πόλεμον. Οἱ ἰδικοί των, τὸν διεξάγουν. Γενικῶς, ἐμεῖς δὲν πολεμοῦμεν. Ἀλλὰ καὶ ὅταν τὸ πράττωμεν, πολεμοῦμεν μὲ παλαιὰ ὅπλα, εἰς ἕνα Νέον Πόλεμον.

Ὁ Στρατιωτικὸς Πόλεμος δὲν διεξάγεται, καὶ εἶναι ἄγνωστον ἐάν, πότε καὶ πῶς θὰ διεξαχθῇ. Ὁ ἄλλος Πόλεμος, ὁ Πολιτικός, διεξάγεται ἤδη ἀπὸ μακροῦ χρόνου καὶ κρίνει τὰς τύχας μας. Εἴτε τὸ θέλομεν εἴτε ὄχι, ὁ Στρατός, ὡς τελεία ὀργάνωσις, μὲ πειθαρχίαν, μέσα, στελέχη καὶ ποικίλην ἰσχύν, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς φορεῖς αὐτοῦ τοῦ Νέου Πολέμου. Δὲν εἶναι λοιπὸν νοητὸν ὁ Στρατὸς μιᾶς χώρας νὰ προπαρασκευάζεται διαρκῶς διὰ τὸν ὑποθετικόν, μελλοντικὸν πόλεμον καὶ νὰ ἀγνοῇ τὸν ἤδη διεξαγόμενον. Δὲν εἶναι λογικὸν νὰ ἐκπαιδεύῃ τὰ στελέχη του μόνον διὰ τὸν πρῶτον, καὶ νὰ τὰ ἀφίνῃ εἰς σκότος ὡς πρὸς τὸν δεύτερον. Δὲν εἶναι διόλου σκόπιμον ὡς ἀμυντικαὶ δαπάναι, νὰ θεωροῦνται μόνον αἱ καθαρῶς στρατιωτικαί, ἐνῷ ἀσφαλῶς τοιαῦται εἶναι αἱ δαπάναι τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου.

Ἐὰν ἔχωμεν ἕνα ἀεροπλάνον ὀλιγώτερον, δὲν θὰ καταστραφῶμεν. Μὲ τὰ χρήματα ὅμως ἑνὸς ἀεροπλάνου, ἐὰν διατεθοῦν διὰ τὴν Προπαγάνδαν, εἶναι δυνατὸν κάποτε νὰ σωθῇ ἕνα ὁλόκληρον ἔθνος.

ε) Ἐποχὴ Στρατιωτικῶν Ἐπαναστάσεων

Ὅταν ἕνα ἔθνος ἡττᾶται εἰς τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον, ὅταν χάσῃ τὴν ἰδεολογικήν, τὴν κοινωνικήν, τὴν οἰκονομικὴν μάχην, ὅταν νικηθῇ εἰς τὸ πολιτικὸν πεδίον, τότε, δὲν τοῦ ἀπομένει πλέον παρὰ μία μόνον ἐλπίς: ἡ ἐπέμβασις τοῦ Στρατοῦ. Ἐὰν αὐτὴ ἡ ἐπέμβασις εἶναι ἀκόμη ἐφικτή, καὶ πραγματοποιηθῇ, τότε τὸ ἔθνος αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ σωθῇ. Ἐὰν ὅμως ὁ Στρατὸς ἔχει ἤδη διαβρωθῇ καὶ ἐξουδετερωθῇ ἢ ἀδιαφορήσῃ, τότε, τὸ ἐν λόγῳ ἔθνος εἶναι ἀνεκκλήτως καταδικασμένον.

Ὁ μὴ κομμουνιστικὸς κόσμος, δὲν ὠργάνωσε τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον ἀπὸ τῆς πλευρᾶς του. Δὲν προσηρμόσθη εἰς τὰς συνθήκας καὶ ἀπαιτήσεις τῆς Pax Nucleara. Διὰ τοῦτο, τὰ ἔθνη ποὺ τὸν ἀποτελοῦν, χάνουν τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον. Εἰδικῶς ἡττῶνται εἰς αὐτὸν αἱ χῶραι ποὺ εὑρίσκονται εἰς τὸ μεταβατικὸν στάδιον τῆς πορείας πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν — αὐτοὶ ποὺ δὲν ἔχουν ἀκόμη ἰσχυρὸν «κατεστημένον» καὶ παλεύουν μέσα εἰς ἕνα χάος προβλημάτων. Δι᾽ αὐτὸ εἰς τὰς ἐν λόγῳ χώρας, ἔχει καταστῇ σύνηθες φαινόμενον ἡ ἐπέμβασις τοῦ Στρατοῦ εἰς τὴν πολιτικήν. Εἶναι τὸ τελευ-

ταῖον «ἀτοῦ» τῆς ἐθνικῆς κοινωνίας, ποὺ βλέπει τὴν ὕπαρξίν της νὰ διακυβεύεται.

Ὅταν οἱ πολιτικοὶ τῆς Πυρηνικῆς Εἰρήνης μένουν πίσω ἀπὸ τὴν ἐποχήν των καὶ ἀποτυγχάνουν, τὸν λόγον ἔχουν οἱ στρατιωτικοί. Ἀρχικῶς, οἱ στρατιωτικοί, ἤρχοντο εἰς τὴν ἀποτροπὴν τοῦ ἀμέσου κινδύνου καὶ κατόπιν παρέδιδαν ἐκ νέου τὴν ἐξουσίαν εἰς τοὺς πολιτικούς. Ἡ ἱστορία ὅμως ἐπανελαμβάνετο. Οἱ πολιτικοὶ ἡττῶντο καὶ πάλιν εἰς τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον. Καὶ ὁ κομμουνισμὸς ἐπανήρχετο δρυμύτερος.

Ἔτσι, ἐνῷ ἀρχικῶς αἱ στρατιωτικαὶ ἐπεμβάσεις περιωρίζοντο ἁπλῶς εἰς τὴν δ ι ά σ ω σ ι ν τῆς ὑφισταμένης καταστάσεως, βαθμιαίως ἤρχισαν νὰ μετεξελίσσωνται εἰς ἀ ν α ν ε ω τ ι κ ὰ ς προσπαθείας, ἀποσκοπούσας εἰς τὸν συγχρονισμὸν τοῦ συστήματος καὶ τὴν ἀναγέννησιν τῆς χώρας, ὥστε νὰ μὴ καταπολεμηθοῦν ἁπλῶς τὰ συμπτώματα ἀλλὰ καὶ τὰ βαθύτερα αἴτια τοῦ κακοῦ, νὰ ἐκριζωθῇ ἡ νόσος καὶ νὰ καταστῇ τὸ Κράτος βιώσιμον, ἱκανὸν νὰ ἀνταπεξέλθῃ εἰς τὰς ἀνάγκας ηὐξημένης ζωτικότητος ποὺ ἐπιβάλλει ὁ Νέος Πόλεμος εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Pax Nucleara.

Δηλαδή, αἱ στρατιωτικαὶ ἐπεμβάσεις ἀπὸ σ υ ν τ η ρ η τ ι κ ὰ π ρ α ξ ι κ ο π ή μ α τ α, ἤρχισαν νὰ μεταμορφώνωνται εἰς μ ε τ α ρ ρ υ θ μ ι σ τ ι κ ὰ ς ἐ π α ν α σ τ ά σ ε ι ς.

Ὡς τοιαῦτα ἐγχειρήματα στρέφονται, μοιραίως, ὄχι πλέον μόνον ἐναντίον τῶν καθαρῶς ἀνατρεπτικῶν καὶ μηδενιστικῶν δυνάμεων, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον κάθε στοιχείου ποὺ ἀντικειμενικῶς φθείρει καὶ ἐξασθενίζει τὸ καθεστώς. Τέτοια στοιχεῖα εἶναι ἡ διαφθορά, ἡ φαυλότης, ὁ στενὸς ἀτομικισμός, ἡ κοινωνικὴ ἀδικία, ἡ γραφειοκρατία, αἱ ὑπέρμετροι, ἄνευ ἀρχῶν, κομματικαὶ διαμάχαι, αἱ ἀτέλειαι τῶν θεσμῶν κ.οκ.

Ἀπὸ μιᾶς πλευρᾶς λοιπὸν καὶ διὰ τὰς μὴ ἐπαρκῶς ἀνεπτυγμένας χώρας, ἡ Πυρηνικὴ Εἰρήνη εἶναι ἐποχὴ Στρατιωτικῶν Ἐπαναστάσεων. (Ἰράκ, Βραζιλία, Ἰνδονησία, Ἑλλάς, Τουρκία, Γκάνα, Συρία).

ΣΤ΄. Στρατηγική καὶ Τακτική τοῦ Νέου Πολέμου

«Εἴμαστε οἱ πρῶτοι ποὺ ἀντικαταστήσαμε τὴ φιλελεύθερη ἠθικὴ τοῦ ἐντίμου παιγνιδιοῦ τοῦ 19ου αἰώνα, μὲ τὴν «ἐπαναστατικὴ ἠθική» τοῦ 20οῦ.

Μιὰ ἐπανάσταση κατευθυνομένη μὲ τοὺς κανόνες τοῦ κρίκετ ἀποτελεῖ παραλογισμό. Ἡ πολιτικὴ μπορεῖ νὰ εἶναι σχετικὰ ἔντιμη στὰ διαστήματα ποὺ ἡ Ἱστορία παίρνει ἀνάσα. Στὶς κρίσιμες ὅμως καμπές, δὲν εἶναι δυνατὸς ἄλλος κανόνας ἀπὸ τὸν παλιό ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα...

Α. Λέστλευ
(«Σκοτάδι στὸ καταμεσήμερο»
Μιλᾶ ὁ μπολσεβῖκος ἡγέτης Ν. Ρουμπασόφ)

I. Γενικαὶ 'Αρχαὶ

«Ἡ σοσιαλιστικὴ ἐπανάστασις ὁ εἶναι μοναδικὸς δρόμος διὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ νέου, τοῦ σοσιαλιστικοῦ καθεστῶτος».
("Αρθρον τοῦ σοβιετικοῦ περιοδικοῦ ὀργάνου «Κομμουνίστ ἀριθ. 13)1960.

1. Ἡ ἀνογκαιότης τῆς ἀνατρεπτικῆς ἐπανασνάσεως

Τὸ μοναδικὸν μέσον διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ τελικοῦ σκοποῦ τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι «ἡ σοσιαλιστικὴ ἐπανάστασις». Αὐτὴ ἡ ἔποψις εἶναι ἡ μόνη ποὺ παραδέχονται τόσον θεωρητικῶς, ὅσον καὶ πρακτικῶς οἱ κομμουνισταὶ ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ὅλων τῶν τάσεων.

Δύο ἀπὸ τοὺς θεωρητικοὺς τοῦ μετασταλινικοῦ ΚΚΣΕ, ὁ Λ. Μπελιακὼφ καὶ ὁ Φ. Μπουρλάτσκυ, εἰς ἄρθρον των εἰς τὸ περιοδικὸν «Κομμουνίστ» (ἀριθ. 13, 1960) ἐπανέλαβον ὅτι ἡ λενινιστικὴ ἀρχὴ διὰ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἐπαναστάσεως «διατηρεῖ καὶ σήμερον ὅλην της τὴν ἰσχύν».

Ἡ παγκομμουνιστικὴ διάσκεψις τῆς Μόσχας, ἔφθασε μάλιστα εἰς τὸ σημεῖον νὰ δηλώσῃ ὅτι:

«Ἡ ἐποχή μας, εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν σοσιαλιστικῶν ἐπαναστάάσεων». (Πράβντα 6 Δεκεμβρίου 1990),

Τέλος, καὶ αὐτὸς ὁ Χρουστσώφ, εἰς λόγον του τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1961 εἰς τὴν σύσκεψιν τῶν κομματικῶν στελεχῶν τῆς Μόσχας, εἶπεν:

«Ὁ δρόμος διὰ τὸ σοσιαλισμὸ περνᾶ μέσα ἀπὸ τὴν προλεταριακὴν ἐπανάστασιν καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου». (Αὐγὴ 27 Ἰανουαρ. 1961).

Ὁ κομμουνισμός, λοιπόν, δὲν ἔχει καθορίσει μόνον τὸν ἀπώτερον στρατηγικὸν σκοπόν του, ποὺ εἶναι ἡ κοσμοκρατορία, ἀλλὰ ἔχει καθορίσει ἐπίσης καὶ τὸ μέσον μὲ τὸ ὁποῖον ἐπιδιώκει τὴν πραγματοποίησιν τοῦ τελικοῦ του σκοποῦ. Καὶ τὸ μέσον αὐτὸ εἶναι ἕνα: Ἡ ἀνατρεπτικὴ ἐπανάστασις.

2. Ἡ θεωρία τῆς ἀνατρεπτικῆς τακτικῆς

Ἐὰν ὅμως ὁ σκοπὸς (ἡ κοσμοκρατορία) καὶ τὸ μέσον διὰ τὴν ἐπίτευξίν του (ἡ ἐπανάστασις) εἶναι καθωρισμένα ὁριστικῶς καὶ ἐκτὸς πάσης συζητήσεως διὰ κάθε κομμουνιστὴν οἱασδήποτε σχολῆς, ἡ τακτικὴ ποὺ ἐφαρμόζεται ποικίλλει ἀναλόγως πρὸς τὰς συνθήκας καὶ τὰς δυνατότητας.

Οἱ κομμουνισταὶ μελετοῦν συνεχῶς ὅλας τὰς ἀλλαγὰς —πολιτικάς, οἰκονομικάς, πνευματικάς, στρατιωτικάς, ἐπιστημονικὰς— αἱ ὁποῖαι συντελοῦνται εἰς τὸν κόσμον, ἐπισημαίνουν τὰ ἑκάστοτε τρωτὰ σημεῖα τοῦ ἀντιπάλου καὶ μὲ βάσιν τὰ πορίσματά των, καθορίζουν τὴν «γραμμὴ πλεύσεως» ποὺ ἑκάστοτε ἀκολουθοῦν. Ἔτσι συντελεῖται μιὰ συνεχὴς ἐργασία πλουτισμοῦ τῆς θεωρίας των περὶ «σοσιαλιστικῆς ἐπαναστάσεως», μὲ ὁλονὲν καὶ νεωτέρας «θέσεις» καὶ νέα συμπεράσματα.

Εἰς τὴν πραγματικότητα, λοιπόν, ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἐξωπλισμένος μὲ μίαν πλήρη θεωρίαν, μὲ μίαν ἀρτίαν ἐπιστημονικὴν τεχνικήν, διὰ τὸν συνεχῆ Πολιτικὸν Πόλεμον ποὺ διεξάγει ἐναντίον τοῦ ὑπολοίπου κόσμου. Ἡ τακτικὴ τῆς κομμουνιστικῆς ἀνατρεπτικῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχήν, ἐθεμελιώθη ἀπὸ τὸ 20ὸν συνέδριον τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. (1956) καὶ εὗρεν τὴν πλέον πρόσφατον καὶ πλήρη διατύπωσίν της εἰς δύο βασικῆς σημασίας κείμενα:

Εἰς τὴν Δήλωσιν τῆς διασκέψεως τῶν 81 Κ.Κ., ἡ ὁποία συνῆλθεν εἰς τὴν Μόσχαν τὸν Νοέμβριον τοῦ 1960.

Καὶ εἰς μίαν μελέτην τῶν Α. Μπελιακὼφ καὶ τοῦ

Φ. Μπουρλάτσκι, πού ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ περιοδικὸν «Κομμουνίστ» ἰδεολογικὸν - καθοδηγητικὸν ὄργανον τοῦ ΚΚΣΕ, εἰς τὸ τεῦχος του τῆς 31ης Ὀκτωβρίου 1960, μὲ τὸν τίτλον «Ἡ λενινιστικὴ θεωρία τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἡ σύγχρονος ἐποχή».

Ἄλλα ντοκουμέντα πού ἐπεξεργάζονται μερικώτερα τὴν σύγχρονον τεχνικὴν τῆς κομμουνιστικῆς ἐπικρατήσεως εἶναι αἱ «Δηλώσεις» τῶν παγκομμουνιστικῶν διασκέψεων τοῦ 1957 (Μόσχας) καὶ τοῦ 1960 (Βουκουρεστίου), ἡ ἀπόφασις τῆς διασκέψεως τῶν Κ.Κ. τῆς Δυτ. Εὐρώπης (Ρώμη, Νοέμβριος 1959), ὁ λόγος τοῦ Χρουστσώφ εἰς τὴν σύσκεψιν τῶν στελεχῶν τῆς κομμουνιστικῆς ὀργανώσεως τῆς Μόσχας (Ἰανουάριος 1961) καὶ αἱ μελέται διαφόρων θεωρητικῶν τοῦ κομμουνισμοῦ σοβιετικῶν, κινέζων, κουβανῶν κ.ἄ.

Μὲ βάσιν αὐτὰ τὰ κείμενα περιγράφομεν κατωτέρω τὴν στρατηγικὴν καὶ τακτικὴν τῆς κομμουνιστικῆς ἀνατρεπτικῆς δράσεως εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχήν.

3. Σταδιακή στρατηγική

Ἡ ἀνατρεπτικὴ δρᾶσις τοῦ κομμουνισμοῦ συντελεῖται σταδιακῶς, βῆμα πρὸς βῆμα. Κάθε φορὰν ἐπισημαίνεται μία χώρα, ἕνα «ἀσθενὲς σημεῖον» τοῦ δυτικοῦ κόσμου καὶ ἐκεῖ ἀκριβῶς καταφέρεται τὸ ἰσχυρότερον κτύπημα. Μετά, ἀκολουθεῖ ἡ ἐπισήμανσις ἄλλου τρωτοῦ σημείου, γίνεται τὸ ἑπόμενον βῆμα κ.ο.κ.

Ἡ κομμουνιστικὴ ἀνατρεπτικὴ δρᾶσις δηλαδή, εἰς τὴν ἐποχήν μας, ἔχει προσλάβει τὴν μορφὴν τῆς προοδευτικῆς ἀποσπάσεως διαφόρων χωρῶν ἀπὸ τὴν Δύσιν καὶ τῆς ἐντάξεώς των εἰς τὸν κομμουνιστικὸν κόσμον. Ὅπως γράφουν ὁ Μπελιακὼφ καὶ ὁ Μπουρλάτσκι,

> *«Σήμερα ἡ δυνατότης διασπάσεως ἀπὸ τὸν παγκόσμιον σύστημα τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ χωριστῶν χωρῶν καὶ ὁμάδων κρατῶν, ἐμεγάλωσεν ὅσον ποτὲ προηγουμένως».*

Ὁ κομμουνισμὸς ἐλπίζει νὰ κατακτᾶ διαρκῶς ἔδαφος, νὰ ἀπωθῇ συνεχῶς τὸν καπιταλισμὸν καὶ νὰ ἀνατρέπῃ ὁλονὲν καὶ πε-

ρισσότερον πρὸς ὄφελός του τὸν ὑφιστάμενον συσχετισμὸν τῶν δυνάμεων, ἕως ὅτου βαθμιαίως ὡριμάσουν αἱ συνθῆκαι διὰ τὸ τελικὸν πλῆγμα, τὴν χαριστικὴν βολὴν κατὰ τοῦ μὴ κομμουνιστικοῦ κόσμου.

II. Ἡ ἐπιλογὴ τοῦ στόχου

«Δι' ἡμᾶς τοὺς σοβιετικοὺς εἶναι ἀξίωμα ἡ ἀνάγκη ἐπαναστατικοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας. Καὶ ὁ δρόμος πρὸς τὸν σοσιαλισμὸν διέρχεται ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν καὶ τὴν δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου».

(Ν. Χρουτσώφ Ἰανουάριος 1962)

1. Ἡ γενικὴ μέθοδος

Διὰ νὰ καθορίσῃ τοὺς στόχους του, ὁ κομμουνισμὸς παίρνει ὑπ' ὄψιν του ὡρισμένους βασικοὺς παράγοντας, ἐσωτερικοὺς καὶ ἐξωτερικούς, τοπικοὺς καὶ γενικούς. Προηγουμένως πρὶν ἀπὸ τὸν Λένιν, αἱ ἀνατρεπτικαὶ κινήσεις ὅταν ἐξέταζαν τὸ ζήτημα τῆς ἐπαναστάσεως, ἔστρεφαν, κυρίως, τὴν προσοχήν των εἰς τὰς ἐσωτερικὰς συνθήκας κάθε χώρας καὶ μὲ βάσιν αὐτάς, ἔκριναν διὰ τὴν ὡρίμανσιν ἢ τὴν πρωιμότητα τῆς ἐπιθετικῆς των ἐξορμήσεως.

Ὁ Λένιν διεκήρυξεν ὅτι ὁ τρόπος αὐτὸς εἶναι «ἀνεπαρκὴς» διὰ τοὺς κομμουνιστάς, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς καταστάσεως πρέπει νὰ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν μελέτην ὁλοκλήρου τοῦ παγκοσμίου συστήματος τοῦ «ἱμπεριαλισμοῦ».

Ἡ Ἐπανάστασις εἰς τὴν μίαν ἢ εἰς τὴν ἄλλην χώραν, εἶπεν, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ «τὸ σπάσιμο τοῦ ἀδυνάτου κρίκου τῆς ἑνιαίας ἁλυσσίδος τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ». Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐξετάσωμεν ἐπισταμένως ὁλόκληρον τὴν ἁλυσσίδα, νὰ ἀνεύρωμεν τὸν περισσότερον ἀσθενῆ κρῖκον της καὶ νὰ τὸν πλήξωμεν μὲ ὅλην μας τὴν δύναμιν, ὥστε νὰ τὸν συντρίψωμεν.

Μὲ βάσιν αὐτὴν τὴν ἀρχήν, ὁ Λένιν εἰς πεῖσμα τῆς ἀρχικῆς μαρξιστικῆς θεωρίας ποὺ ἐδίδασκεν ὅτι ὁ σοσιαλισμὸς θὰ ἀνατρέψῃ τὸν ὑπερώριμον καπιταλισμὸν τῶν περισσότερον ἀνεπτυγμένων

χωρῶν, ἔκρινεν ὅτι ἦτο δυνατὴ ἡ νικηφόρος διεξαγωγὴ τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν ἀστικῶς ἀνώριμον Ρωσίαν, καὶ τοῦτο διότι αὐτὴ ἡ χώρα, ἀπετέλει πράγματι ἀσθενῆ καὶ εὔθραυστον κρῖκον εἰς τὴν ἅλυσσον τοῦ παγκοσμίου καπιταλιστικοῦ συστήματος, κόμβον διασταυρώσεως τῶν ἐνδοκαπιταλιστικῶν ἀντιθέσεων, χῶρον πρόσφορον διὰ τὴν ἀνάπτυξιν ἐπιτυχοῦς ἀνατρεπτικῆς δραστηριότητος. Μὲ ὁδηγόν του αὐτὴν τὴν πρακτικιστικὴν ἐκτίμησιν, ἀνατρέπων τὴν μαρξιστικὴν ἀντίληψιν τῆς Ἱστορίας, τὸν ἴδιον τὸν Ἱστορικὸν Ὑλισμόν, ὁ Λένιν ἐβάδισεν ἀποφασιστικῶς πρὸς τὴν ἐπανάστασιν. (*)

Σήμερον αὐτὴ ἡ πρακτικιστικὴ λενινιστικὴ τεχνολογία καταλήψεως τῆς ἐξουσίας ἰσχύει πολὺ περισσότερον ἀπὸ ὅσον ἴσχυεν τὸ 1917.

Πράγματι τώρα, ὅταν πλέον ὑπάρχουν ἡ Ε.Σ.Σ.Δ., ἡ Κίνα καὶ αἱ ἄλλαι κομμουνιστικαὶ χῶραι, ἡ Δήλωσις τῆς διασκέψεως τῶν 81 Κ.Κ. θεωρεῖ ὅτι:

Ἡ ἐσωτερικὴ πάλη μεταξὺ τῶν κοινωνικῶν τάξεων κάθε χώρας, μετετράπη τώρα εἰς μεγάλον βαθμὸν εἰς πάλην μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων κοινωνικῶν συστημάτων, πάλην ποὺ διεξάγεται μὲ ὅλα τὰ μέσα (πολιτικά, οἰκονομικά, στρατιωτικὰ) καὶ εἰς παγκόσμιον κλίμακα.

Ἄρα, ἡ ἀνάλυσις τῶν ὅρων ὡριμάνσεως τῆς κομμουνιστικῆς ἀνατρεπτικῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην χώραν, χωρὶς βεβαίως νὰ παραγνωρίσῃ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως εἰς τὸν δεδομένον χῶρον, πρέπει νὰ ξεκινᾶ κυρίως ἀπὸ τὴν ἐκτίμησιν τῆς καταστάσεως ὁ λ ο κ λ ή ρ ο υ τοῦ δυτικοῦ κόσμου ὡς καὶ ἀπὸ τὴν ἀκριβῆ ἐκτίμησιν τοῦ συσχετισμοῦ τῶν δυνάμεων καὶ τῶν δυνατοτήτων Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς κατὰ τὸν συγκεκριμένον χρόνον.

2. Τὰ κριτήρια τῆς ἐπιλογῆς

Οἱ κυριώτεροι ἀπὸ τοὺς παράγοντας τοὺς ὁποίους μελετοῦν οἱ κομμουνισταὶ πρὶν προχωρήσουν εἰς τὴν ἐξαπόλυσιν τῆς ἀνα-

* Σχετικῶς ἴδε εἰς Γ. Γεωργαλᾶ: «Ὁ Κομμουνισμός: Θεωρία, Πράξις, Ἱστορία, Κριτική», ἐκδόσεις Καμπανᾶ, Ἀθῆναι 1968.

τρεπτικῆς ἐπαναστάσεώς των εἰς μίαν οἱανδήποτε χώραν, εἶναι οἱ ἑξῆς:

α) Ἐκτίμησις τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ δυτικοῦ κόσμου εἰς τὸ σύνολόν του:

Δηλαδή, προσεκτικὴ μελέτη τῆς οἰκονομίας του, τῆς στρατιωτικῆς του ἰσχύος τῶν ἐσωτερικῶν διενέξεων, τῆς σταθερότητος τῶν συμμαχιῶν του, τῆς ἀποφασιστικότητος καὶ ἱκανότητος τῆς ἡγεσίας του, τῶν διαθέσεων καὶ τάσεων τῆς κοινῆς του γνώμης κλπ.

β) Ἐκτίμησις τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως κάθε δυτικῆς χώρας κεχωρισμένως:

Δηλαδή, ἀνατομία ὅλων τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων της, ἐξακρίβωσις τῆς ἀμυντικῆς της ἱκανότητος (ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς) ὑπολογισμὸς τῶν συμμαχικῶν της δεσμῶν, τῆς ἰσχύος τοῦ ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ, τῆς ποιότητος τῆς πάσης φύσεως ἡγεσίας της (πολιτικῆς, στρατιωτικῆς, πνευματικῆς), τῆς γεωγραφικῆς της θέσεως κ.ο.κ.

γ) Ἐκτίμησις τοῦ συσχετισμοῦ τῶν δυνάμεων μεταξὺ δυτικοῦ καὶ κομμουνιστικοῦ κόσμου:

Δηλαδή, ἐπισταμένη ἀνάλυσις καὶ σύγκρισις τῆς ἰσχύος καὶ τῶν δυνατοτήτων τῶν δύο κόσμων, καθὼς καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀποφασιστικότητός των πρὸς χρησιμοποίησιν τῆς πρώτης καὶ ἀξιοποίησιν τῶν δευτέρων.

δ) Ἀκριβὴς καθορισμὸς τοῦ βαθμοῦ διαβρώσεως ἑκάστης χώρας ἀπὸ τὸν κομμουνισμόν.

Δηλαδή, ἀντικειμενικὴ διαπίστωσις τοῦ βαθμοῦ της ἰδεολογικῆς, οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς διεισδύσεως τοῦ κομμουνισμοῦ καθὼς καὶ τῆς διπλωματικῆς ἐπιρροῆς του, ἐπὶ τῆς δοθείσης χώρας. Ἐπίσης ἐκτίμησις τῆς ἕλξεως ποὺ ἀσκεῖ ὁ ἀνατολικὸς πόλος εἰς τὴν κοινὴν γνώμην καὶ εἰς τὴν ἡγεσίαν της. Διακρίβωσιν τῆς ἰσχύος τοῦ ἐσωτερικοῦ κομμουνισμοῦ, τῆς συνοδοιπορίας του καὶ τῆς ὀργανωτικῆς ἢ ἄλλης διεισδύσεώς του εἰς τὰ διάφορα κοινωνικὰ στρώματα, τὸν κρατικὸν μηχανισμόν, τὰς ἐνόπλους δυνάμεις καὶ τὰ παρόμοια.

ε) Πρόβλεψις τοῦ ρόλου ποὺ θὰ ἠμπο-

ρέση νὰ διαδραματίση τὸ κομμουνιστικὸν στρατόπεδον εἰς τὴν περίπτωσιν κομμουνιστικῆς ἀνατρεπτικῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν συγκεκριμένην χώραν.

Δηλαδὴ πρέπει νὰ εἶναι γνωστὸν ἀπὸ πρίν, ποίας δυνατότητας ἔχει ὁ κομμουνιστικὸς κόσμος νὰ βοηθήση στρατιωτικῶς, πολιτικῶς, ἠθικῶς, οἰκονομικῶς ἢ μὲ οἱονδήποτε ἄλλον τρόπον τὴν κομμουνιστικὴν ἐπανάστασιν εἰς τὴν δεδομένην χώραν.

Εἰς τὴν δήλωσιν τῶν 81 Κ.Κ. διακηρύσσεται σχετικῶς:

«Οἱ χῶρες τοῦ νικηφόρου σοσιαλισμοῦ θὰ ἀσκοῦν τὴν κυρία ἐπιρροή τους πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς ἀνάπτυξης τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης. Τὰ ΚΚ θεωροῦν σὰν διεθνιστικὸ καθῆκον τους νὰ καλέσουν τοὺς λαοὺς ὅλων τῶν χωρῶν νὰ ἑνωθοῦν, νὰ κινητοποιήσουν ὅλες τὶς ἐσωτερικές τους δυνάμεις, νὰ ἐνεργήσουν δραστήρια καὶ στηριζόμενοι στὴν βοήθεια τοῦ παγκόσμιου σοσιαλιστικοῦ συστήματος, νὰ ἀποφύγουν ἢ νὰ ἀποκρούσουν ἀποφασιστικὰ τὴν ἐπέμβαση τῶν ἰμπεριαλιστῶν στὶς ὑποθέσεις τοῦ λαοῦ ὁποιασδήποτε χώρας ποὺ θὰ ἐπαναστατοῦσε.»

3. Ὁ «ἀσθενὴς κρῖκος»

Ἐκ τῶν προαναφερθέντων συνάγεται ὅτι οἱ περισσότεροι παράγοντες ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ κομμουνισταὶ ἐξαρτοῦν τὴν ἀπόφασίν των διὰ τὴν ἔναρξιν ἀνατρεπτικῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην χώραν, ἀναφέρονται εἰς τὰς διεθνεῖς συνθήκας καὶ εἰς τὴν εἰδικὴν θέσιν ποὺ κατέχει ἡ κάθε χώρα μέσα εἰς αὐτὰς τὰς γενικωτέρας συνθήκας. Μὲ βάσιν τὰ ἀνωτέρω κριτήρια, ἐπισημαίνονται τὰ σημεῖα ὅπου εἶναι δυνατὴ κάθε φορὰν ἡ ἀνάληψις ἀμέσου δράσεως. Πρόκειται διὰ τὴν τελειοποίησιν ποὺ προσέλαβεν εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν ἡ παλαιὰ λενινιστικὴ ἀρχὴ τοῦ «ἀσθενοῦς κρίκου».

Ὡς τέτοιος κρῖκος, διὰ τοὺς κομμουνιστάς, θεωρεῖται μία χώρα ἡ ὁποία,

α) ἀντιμετωπίζει σοβαρὰ ἐσωτερικὰ προβλήματα,

β) ἔχει ἀξιόλογον ἐσωτερικὸν κομμουνιστικὸν κίνημα,

γ) ἕλκεται δι' οἱουσδήποτε λόγους, πρὸς τὸν ἀνατολικὸν πόλον.

δ) Δὲν εἶναι κατωχυρωμένη μὲ διεθνεῖς ἐγγυήσεις ἐναντίον τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς ἢ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ Δύσις, κατὰ τὴν δεδομένην στιγμὴν δὲν εἶναι ἀποφασισμένη νὰ τὴν προστατεύσῃ μὲ ὅλα τὰ μέσα.

ε) Προσφέρεται δι' ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ἐπέμβασιν τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ.

Καὶ ὡς εὐνοϊκὴ στιγμὴ διὰ νὰ θραυσθῇ αὐτὸς ὁ «ἀ σ θ ε ν ὴ ς κ ρ ῖ κ ο ς» θεωρεῖται ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ δυτικὸς κόσμος:

α) Ἀντιμετωπίζει κάποιαν κρίσιν ἢ ἄλλας δυσχερείας καὶ ἀντιπερισπασμούς.

β) Δὲν ἔχει ἑνιαία γραμμήν.

γ) Δὲν εἶναι ἕτοιμος νὰ ἀντιδράσῃ ἀμέσως καὶ ἀποφασιστικῶς ἐνῶ,

δ) ἀντιθέτως, ὁ κομμουνιστικὸς κόσμος δύναται νὰ ἐπέμβῃ κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον χωρὶς νὰ διακινδυνεύσῃ τὰ πάντα καὶ ἰδίως ἕνα γενικὸν θερμὸν πόλεμον.

ε) Ἡ χώρα — στόχος διέρχεται ἐθνικὴν κρίσιν.

4. Ὁ βασικὸς κρῖκος

Ἡ τακτικὴ τοῦ «ἀ σ θ ε ν ο ῦ ς κ ρ ί κ ο υ» πρέπει κατὰ τὸ δυνατὸν νὰ συνδυάζεται μὲ τὴν τακτικὴν τοῦ «β α σ ι κ ο ῦ κ ρ ί κ ο υ». Ὁ τελευταῖος αὐτός, εἶναι ἕνας κρῖκος ποὺ κατέχει βασικὴν θέσιν εἰς τὸ σύστημα τῆς ἐχθρικῆς ἁλυσσίδος καὶ ἄρα, ἡ ἀπόσπασίς του, προκαλεῖ μεγάλην ζημίαν εἰς ὁλόκληρον τὸ σύστημα: τεμαχίζει τὴν ἁλυσσίδα, τὴν κάνει νὰ χάσῃ τὴν συνοχὴν καὶ τὴν ἀνθεκτικότητά της, τὴν ἐξαρθρώνει.

Βεβαίως, τὰ πλήγματα, κατὰ προτίμησιν πρέπει νὰ καταφέρονται ἐναντίον «β α σ ι κ ῶ ν κ ρ ί κ ω ν». Τοῦτο ὅμως, δὲν εἶναι πάντοτε δυνατόν, διότι ἕνας τέτοιος κρῖκος, ἠμπορεῖ ταυτοχρόνως νὰ εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ «ἀ σ θ ε ν ὴ ς». Λ.χ. αἱ ΗΠΑ γενικῶς, ἡ Δυτ. Γερμανία εἰς τὴν Εὐρώπην, ἡ Ἰαπωνία εἰς τὴν

Ἀσίαν, εἶναι: «β α σ ι κ ο ὶ κ ρ ῖ κ ο ι», ἀλλὰ ταυτοχρόνως εἶναι καὶ ἰσχυροί. Ἕνα πλῆγμα ἐναντίον των, θὰ ἀποτύχῃ. Συνεπῶς ἀποφεύγεται.

Ἐπισημαίνονται λοιπὸν οἱ βασικοὶ κρῖκοι, οἱ ὁποῖοι ταυτοχρόνως νὰ εἶναι καὶ ἀσθενεῖς ἢ ἀντιστρόφως, διαπιστώνεται, ποῖοι ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς κρίκους ἔχουν καὶ βασικὴν σημασίαν καὶ ἐκεῖ κατὰ προτίμησιν καταφέρεται τὸ συντριπτικὸν πλῆγμα.

III. Ἡ προπαρασκευὴ

«Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς φαίνεται παράλογον, εἶναι νὰ ἀρχίσωμεν τὴν δρᾶσιν πρωτοῦ σκεφθῶμεν προηγουμένως...»

Θουκυδίδης

1. Μὲ τὴν «πάλην τῶν τάξεων»

Πρὸς προπαρασκευὴν τῆς ἀνατρεπτικῆς ἐφόδου ἐπιδιώκεται συστηματικῶς ἡ ὄξυνσις τῶν κοινωνικῶν συγκρούσεων καὶ γενικῶς ἡ διὰ τῆς ταξικῆς πάλης διάσπασις τοῦ ἔθνους—στόχου. Ἡ πάλη αὐτή, διὰ νὰ προσελκύσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν εὐρυτέρας μάζας, πρέπει νὰ διεξάγεται ὅπως ὥρισεν ἡ σύσκεψις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Κ.Κ. τῆς Εὐρώπης (Ρώμη, Νοέμβριος 1959) μὲ συνθήματα ὅσον τὸ δυνατὸν «εὐ ρ ύ τ ε ρ α κ α ὶ δ η μ ο κ ρ α τ ι κ ό τ ε ρ α». Τέτοια συνθήματα εἶναι:

«Ἡ πάλη κατὰ τῶν μονοπωλίων, ἡ προστασία τῆς μικρῆς ἀγροτικῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῶν ἄλλων μικρῶν καὶ μεσαίων παραγωγῶν ἀπὸ τὴν συνθλιπτικὴ κυριαρχία τῶν μονοπωλίων, ἡ πάλη γιὰ τὰ φλέγοντα αἰτήματα τῆς σύγχρονης ἐποχῆς, γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῶν δημοκρατικῶν δικαιωμάτων καὶ ἐλευθεριῶν.»

Μὲ αὐτὰ τὰ συνθήματα, οἱ κομμουνισταὶ ἐλπίζουν ὅτι θὰ σχηματισθῇ ἕνα «ἑ ν ι α ῖ ο ν μέτωπον προοδευτικῶν καὶ δημοκρατικῶν δυνάμεων», τὸ ὁποῖον θὰ κινητοποιήσῃ εὐρείας λαϊκὰς μάζας πρὸς ὄφελος τῆς ἀνατρεπτικῆς των ἐπαναστάσεως.

Μὲ τέτοια συνθήματα περὶ «δημοκρατικῆς ἀλλαγῆς», μὲ ἠχηρὰ προγράμματα ποὺ ἱκανοποιοῦν (λεκτικῶς) τὰ συμφέροντα τῶν περισσοτέρων κοινωνικῶν τάξεων,

> *«ἀνοίγει ὁ δρόμος γιὰ μιὰ γρήγορη πορεία τῆς ἐπανάστασης πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνατροπῆς, καὶ ἔτσι ἡ ἐκπλήρωση τῶν πανδημοκρατικῶν καθηκόντων γίνεται ἀπαραίτητος ὅρος γιὰ τὸ πέρασμα στὸ σοσιαλισμὸ» (Κομμουνίστ, 13.1960.)*

Ἡ παλαιὰ λοιπὸν ἀρχὴ τοῦ μαρξισμοῦ διὰ τὴν πάλην τῶν τάξεων, ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύῃ, καὶ ἡ πάλη αὐτὴ ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ θεωρῆται ὡς ἡ κινητήριος δύναμις τῆς ἐπαναστάσεως, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν διεξάγεται μὲ συνθήματα τὰ ὁποῖα ἀντὶ νὰ εἶναι καθαρῶς ταξικά, εἶναι εὐρύτερα, «πανδημοκρατικά».

Διὰ τοῦτο ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἀναστέλλει οὔτε στιγμὴν τὴν προσπάθειάν του πρὸς καλλιέργειαν τοῦ ταξικοῦ μίσους καὶ πρὸς διάσπασιν κάθε δυτικοῦ ἔθνους εἰς ἀλληλομαχόμενα ταξικὰ στρατόπεδα, ἔστω καὶ ἐὰν εἰς αὐτὰ δίδει εὐρείας ὀνομασίας, («λαὸς — ὀλιγαρχία», «ἐργαζόμενοι — μονοπώλια», «ἔθνος — ξενοκρατία»).

Διὰ τὸν ἴδιον λόγον ὁ κομμουνισμός, δὲν σταματᾶ οὔτε στιγμὴν τὸν ἀγῶνα του κατὰ τῶν «ρεφορμιστῶν» καὶ τῶν «ἀναθεωρητικῶν» (ρεβιζιονιστῶν) ποὺ διαδίδουν ἀπόψεις αἱ ὁποῖαι εἶναι δυνατὸν νὰ ὁδηγοῦν πρὸς κάποιαν «ταξικὴν εἰρήνην». Ταυτοχρόνως ὅμως, ἐπειδὴ τὴν ταξικήν του πάλην εἰς τὰς συγχρόνους συνθήκας ὁ κομμουνισμὸς τὴν διεξάγει μὲ «πανδημοκρατικὰ συνθήματα» καταφέρεται καὶ ἐναντίον τῶν «δογματιστῶν σεχταριστῶν». Αὐτοί, ἐπιμένοντες εἰς τὰς παλαιά, μαρξικῶς ὀρθόδοξα καὶ στενῶς ταξικὰ συνθήματα, δυσκολεύουν τὴν ἐξαπάτησιν τῶν εὐρυτέρων λαϊκῶν μαζῶν καὶ τὴν κινητοποίησίν των (ἐν ἀγνοίᾳ τους καὶ εἰς τὸ ὄνομα «πανδημοκρατικῶν» λέξεων) ὑπὲρ τῆς κομμουνιστικῆς ἀνατρεπτικῆς ἐπαναστάσεως. Ὅπως γράφουν ὁ Μπελιακὼφ καὶ ὁ Μπουρλάτσκι:

«Τὰ ὑπερεπαναστατικὰ στὴ μορφὴ συνθήματα, μποροῦν νὰ ἀπομονώσουν τὰ ΚΚ ἀπὸ τὶς μάζες καὶ συνεπῶς νὰ ὑποσκάψουν σὲ τελευταία ἀνάλυση τὴν ὑπόθεση τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης.»

Ἐὰν λοιπὸν ὁ κομμουνισμὸς παριστάνει τὸν «δημοκρατικὸν» καὶ περιβάλλεται τὸν μανδύα τῆς κάποιας μετριοπαθείας καὶ τῆς «νομιμότητος», τὸ κάνει διὰ νὰ ἐπιτύχῃ εὐκολώτερον τὴν ἀνατροπὴν ποὺ ἐπεδίωκε καὶ ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ ἐπιδιώκῃ.

2. Μὲ τὸν «προλεταριακὸν διεθνισμὸν»

Τὸ κήρυγμα διὰ τὴν «πάλην τῶν τάξεων» συμπληρώνεται μὲ τὸ κήρυγμα διὰ τὸν δῆθεν «προλεταριακὸν διεθνισμόν».

Μὲ τὸ πρῶτον σύνθημα οἱ κομμουνισταὶ ἐπιδιώκουν νὰ διασπάσουν τὰς ἐχθρικὰς κοινωνίας εἰς ἀντιμάχους παρατάξεις, νὰ τὰς ἐξωθήσουν εἰς ἐμφυλίους διαμάχας, νὰ τὰς ἐξασθενήσουν καὶ νὰ τὰς ἀποδιοργανώσουν ἐσωτερικῶς. Μὲ τὸ δεύτερον, ἐπιδιώκουν νὰ μετατρέψουν ἕνα τμῆμα τῆς ἤδη διχασμένης ἀντιπάλου κοινωνίας εἰς ὄργανόν των.

Μὲ τὸ σύνθημα περὶ «πάλης τῶν τάξεων» οἱ κομμουνισταὶ προσπαθοῦν νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν παλαιὰν πατροπαράδοτον διάκρισιν τῶν ἀνθρώπων κατὰ ἔθνη, μὲ τὴν μαρξικὴν διάκρισιν εἰς «τάξεις» ἀντιθέτους ποὺ πολεμοῦν μεταξύ των, μέσα εἰς τὸ ἴδιον ἔθνος. Ἔτσι, ὑπονομεύουν τὴν συνοχὴν τῆς ἐθνικῆς κοινωνίας καὶ κλονίζουν τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν.

Μὲ τὸ σύνθημα περὶ «προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ» προσπαθοῦν νὰ καταστήσουν τοὺς «προλεταρίους» ἑνὸς ἔθνους, ἀλληλεγγύους πρὸς τὰς χώρας ἐκείνας ὅπου ὑπάρχει ἡ λεγομένη «δικτατορία τοῦ προλεταριάτου», δηλ. τὸ κομμουνιστικὸν καθεστώς.

Μὲ τὸν «προλεταριακὸν διεθνισμόν», λοιπόν, ἐπιδιώκεται ἡ κατάλυσις τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ ἡ δημιουργία ὁμάδων, ὀργανώσεων καὶ κομμάτων, ποὺ θὰ εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ξένων (κομμουνιστικῶν) κρατῶν καὶ θὰ ἔχουν

τὴν διάθεσιν ὁποιανδήποτε στιγμὴν νὰ δράσουν κατὰ τοῦ ἔθνους των, ὑπὲρ τῆς «π α γ κ ο σ μ ί ο υ ἐ π α ν α σ τ ά σ ε ω ς». (*)

3. Μὲ τὸν «ἀγῶνα γιὰ τὴν εἰρήνη»

Οἱ κομμουνισταὶ βλέπουν τὸ «κίνημα εἰρήνης» ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια μέσα διεξαγωγῆς τῆς ἀνατρεπτικῆς ἐπαναστάσεώς των.

Συγκεκριμένως, διὰ τοῦ ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν των «κινήματος εἰρήνης» ἐπιδιώκουν:

α) Νὰ προσελκύουν εὐρυτέρας λαϊκὰς μάζας εἰς τὸ ἑνιαῖον μέτωπον διὰ τοῦ ὁποίου ἀποβλέπουν νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἐξουσίαν.

β) Νὰ ἀνατρέψουν τὴν ἀντικομμουνιστικὴν διαφώτισιν ἐμφανιζόμενοι οἱ ἴδιοι ὡς «ε ἰ ρ η ν ι σ τ α ί» διὰ νὰ κερδίσουν συμπαθείας καὶ παρουσιάζοντες τὸν ἀντικομμουνισμὸν ὡς δῆθεν φιλοπόλεμον τάσιν.

γ) Νὰ καλλιεργήσουν ἀντιδυτικὰ καὶ εἰδικώτερον ἀντιαμερικανικὰ αἰσθήματα, κατηγοροῦντες τοὺς δυτικοὺς ὡς δῆθεν φιλοπολέμους καὶ τοὺς ἀμερικανοὺς ὡς «ἐ μ π ρ η σ τ ὰ ς τ ο ῦ π ο λ έ μ ο υ».

δ) Νὰ καλλιεργήσουν ἀντιθέτως τὸν φιλοσοβιετισμὸν ἐμφανίζοντες τὴν ΕΣΣΔ ὡς πρόμαχον τῆς παγκοσμίου εἰρήνης.

ε) Νὰ ἐξουδετερώσουν τὴν ἐπισήμανσιν τῆς ἐξωτερικῆς ἀπειλῆς ὥστε νὰ ἐπιτύχουν τὸν μονομερῆ ψυχολογικὸν καὶ ἐν συνεχείᾳ καὶ ὑλικὸν ἀφοπλισμὸν τῶν δυτικῶν, ὥστε νὰ τοὺς καταστήσουν ἀνικάνους νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν κομμουνιστικὴν ἀπειλήν. Διὰ τοῦτο, ὁ ὑπὸ κομμουνιστικὸν ἔλεγχον «ἀ γ ὼ ν α ς γ ι ὰ τ ὴ ν ε ἰ ρ ή ν η», ἐκφράζεται διὰ συνθημάτων στρεφομένων

(*) Οἱπυρηνικοὶ κατάσκοποι δόκτορες Κλάους Φούξ, Ἄλλαν Ναν Μαίη καὶ Μπροῦνο Ποντεκόρβο, ἐπέτρεψαν εἰς τὴν Ρωσίαν νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἀτομικὴν βόμβαν τρία ἔτη ἐνωρίτερον ἀπὸ ὅσον θὰ ἠδύνατο μὲ τὰς ἰδικάς της δυνάμεις. Ἔτσι μετέβαλαν τὸν μεταπολεμικὸν συσχετισμὸν τῶν δυνάμεων πρὸς ὄφελος τῆς Μόσχας.
Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἐπαγγελματίαι κατάσκοποι, οὔτε ἐπρόδωσαν διὰ τὸ χρῆμα ἢ ὑποκύπτοντες εἰς ἐκβιασμούς. Ἀνῆκαν εἰς ἕνα νέον εἶδος κατασκόπων, οἱ ὁποῖοι προδίδουν τὴν πατρίδα των ἀπὸ «ἰδεολογίαν». Ὡς κομμουνισταὶ θέτουν τὴν Ρωσίαν ὑπεράνω τῆς πατρίδος των καὶ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ ὑπεράνω οἱασδήποτε ἄλλης ὑποθέσεως.

κατὰ τῆς διατηρήσεως τῆς ἀμυντικῆς ἱκανότητος τῆς Δύσεως: Ἀποχώρησις τῶν διαφόρων χωρῶν ἀπὸ τὰς δυτικὰς συμμαχίας, μείωσις τῶν ἀμυντικῶν δαπανῶν, μονομερὴς ἀφοπλισμὸς ἄνευ ἐγγυήσεων κλπ.

Ἐν ὀνόματι τῆς «δ ι α φ υ λ ά ξ ε ω ς τῆς ε ἰ ρ ή ν η ς» τέλος, οἱ κομμουνισταὶ προσπαθοῦν νὰ ματαιώσουν κάθε ἐνέργειαν τῶν δυτικῶν πρὸς ἀπόκρουσιν ἐπιθετικῶν ἐξορμήσεων τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ (Οὐγγαρία, Λάος, Θιβέτ, Βερολῖνον, Κούβα, Βυετνάμ).

Ἡ «ε ἰ ρ ή ν η» ὅπως τὴν ἐννοοῦν καὶ ὅπως χρησιμοποιοῦν αὐτὸν τὸν ὅρον οἱ κομμουνισταί, εἶναι ἕνα ὅπλον τῆς ἀνατρεπτικῆς των δράσεως. Ἄλλωστε, ἐνῶ οἱ ἴδιοι δὲν ἐμποδίζονται καθόλου ἀπὸ τὴν εἰρηνιστικὴν προπαγάνδαν των εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ Ἀνατρεπτικοῦ Πολέμου των πείθουν, μίαν μεγάλην μερίδα τοῦ δυτικοῦ κόσμου, νὰ ἀντιτάσσεται εἰς κάθε συλλογικὴν ἐνέργειαν τῆς Δύσεως πρὸς διάσωσιν ἢ ἀποκατάστασιν τοῦ ἑκάστοτε θραυομένου «κρίκου». Ἔτσι οἱ κομμουνισταὶ «σπάζουν κρίκους» εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν (1948), τὴν Οὐγγαρίαν (1949), τὸ Θιβὲτ (1959), τὴν Κούβα (1960), τὸ Βιετνὰμ καὶ ἡ Δύσις δὲν ἐπεμβαίνει ἐπειδὴ «π ρ έ π ε ι ν ὰ σ ώ σ η τ ὴ ν ε ἰ ρ ή ν η»!

4. Μὲ τὴν Διείσδυσιν

Τὸ κομμουνιστικὸν στρατόπεδον προσπαθεῖ πότε μὲ τὰς ἀπειλὰς καὶ τὸν ἐκφοβισμόν, πότε μὲ τὰς δελεαστικὰς προτάσεις καὶ ὑποσχέσεις, νὰ διεισδύση εἰς τὴν χώραν «ἀ σ θ ε ν ῆ κ ρ ῖ κ ο ν» καὶ νὰ τὴν ἑλκύση πρὸς τὸ μέρος του.

Πλευραὶ αὐτῆς τῆς προσπαθείας εἶναι αἱ ἀπειλαὶ διὰ πυρηνικὴν καταστροφήν, ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ στενοῦ ἐθνικισμοῦ, ἡ καλλιέργεια τοῦ ἀντιαμερικανισμοῦ, αἱ προσφοραὶ οἰκονομικῆς τεχνικῆς ἢ στρατιωτικῆς βοηθείας, αἱ ἐμπορικαὶ ἀνταλλαγαί, ὁ δελεασμὸς τοῦ κέρδους.

Ἀπὸ τὴν «Δήλωσιν» τῆς Μόσχας, συνάγεται ὅτι βασικὸν καθῆκον τῆς κομμουνιστικῆς πολιτικῆς εἶναι καὶ διεθνῶς ἡ δημιουργία ἑνὸς ἑνιαίου, παγκοσμίου μετώπου ὅλων τῶν «ἀ ν τ ι ϊ μ-

περιαλιστικῶν» δυνάμεων ἐναντίον τῶν Η.Π.Α. Συμφώνως πρὸς τὴν Δήλωσιν, οἱ κομμουνισταὶ πρέπει παντοῦ νὰ ἐπιδιώκουν τὴν συνένωσιν τῶν ἀντιδυτικῶν, ἀντιαμερικανικῶν οὐδετεροφίλων δυνάμεων καὶ νὰ ἐκμεταλλεύονται οἱανδήποτε ἀντιαμερικανικὴν τάσιν διὰ νὰ προωθήσουν τὴν δημιουργίαν ἑνὸς ἀντιαμερικανικοῦ μετώπου. Σκοπός τους εἶναι ἡ ἀπομόνωσις τῆς κυρίας δυνάμεως τοῦ δυτικοῦ κόσμου, ὥστε νὰ διασπάσουν αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν τὰς δυνατότητας ἀμύνης του.

Ὁ ἀντιμερικανισμὸς καὶ γενικώτερον ἡ καλλιέργεια ἀντιδυτικοῦ πνεύματος (ἀντιγερμανισμὸς κλπ.) συμπληρώνεται μὲ τὴν ἀντίστοιχον καλλιέργειαν συμπαθείας πρὸς τὸν ἀνατολικὸν κόσμον ποὺ κατὰ τὴν Δήλωσιν τῆς Μόσχας:

> *«Μὲ τὴν δύναμη τοῦ παραδείγματός του ἐπαναστατικοποιεῖ τοὺς ἐργάτες στὶς καπιταλιστικὲς χῶρες καὶ τοὺς ἐμπνέει στὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ καπιταλισμοῦ» («Πράβντα 6 Δεκ. 1960»).*

Ὅσον διὰ τὰς οἰκονομικὰς προσφορὰς τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου, ἡ Δήλωσις εἶναι σαφής:

> *«Οἱ χῶρες τοῦ νικηφόρου σοσιαλισμοῦ, μὲ τὴν οἰκονομική τους ἀνοικοδόμηση θὰ ἀσκοῦν τὴν κύρια ἐπιρροή τους πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς ἀναπτύξεως τῆς παγκοσμίου ἐπαναστάσεως.»*

Καὶ τὸ «Κομμουνίστ» προσθέτει:

> *«Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδραση τῶν ἐπιτυχιῶν τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν ὁ σοσιαλισμὸς ἀποκτᾶ ὅλο καὶ περισσότερη δύναμη ἕλξης γιὰ ὅλους τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου.»*

Αὐτὸ ἦτο καὶ τὸ οὐσιαστικὸν νόημα τῆς ἐντυπωσιακῆς σοβιετικῆς ἐξορμήσεως πρὸς τὸ Διάστημα.

5. Μὲ τὰς συνεργασίας

Κυρία ἐπιδίωξις κατὰ τὴν προπαρασκευαστικὴν φάσιν, εἶ-

καὶ ἡ δημιουργία ἀποφασιστικῆς ὑπεροχῆς δυνάμεων. Διὰ τοῦτο, ἐπιδιώκεται ἡ εὐρυτέρα δυνατὴ συνένωσις κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν δυνάμεων ποὺ εἰς οἱονδήποτε μέτρον καὶ διὰ ποικίλους λόγους ἀντιτίθενται εἰς τὴν ὑφισταμένην κατάστασιν πραγμάτων.

Μὲ γενικά, ἀόριστα συνθήματα περὶ ἀλλαγῆς, εἰρήνης καὶ δημοκρατίας, μὲ ἑλκυστικὰς ὑποσχέσεις, μὲ μίαν ἐξαιρετικῶς εὐέλικτον τακτικήν, μὲ συστηματικὴν ἀποκοίμησιν τῆς Κοινῆς Γνώμης διὰ τῆς ἀρνήσεως ὑπάρξεως οἱασδήποτε κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς, μὲ μεθοδικὸν ἀφοπλισμὸν τοῦ ἀστικοῦ κράτους καὶ μὲ ὑπονόμευσιν κάθε δυνατότητος ἀντιστάσεως ἐκ μέρους του, ἐπιδιώκεται ἡ διεύρυνσις τοῦ ἀνατρεπτικοῦ στρατοπέδου καὶ ἡ ἐξασφάλισις τῆς δυναμικῆς ὑπεροχῆς του.

Ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, ὅπως ὑπογραμμίζει ὁ Γκ. Κάρ, «ἡ ἐπανάστασις εἶναι τέχνη δημιουργίας πλατειῶν κοινωνικῶν συμμαχιῶν». Διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν αὐτὰς τὰς συμμαχίας, οἱ κομμουνισταὶ ὑπόσχονται εἰς τοὺς πάντας, τὰ πάντα:

—Ἀγροτικὴν μεταρρύθμισιν εἰς τοὺς καλλιεργητὰς τῆς γῆς (ἐνῷ φέρνουν τὰ κολχόζ).

—Ἐλευθερίαν δημιουργικῆς δράσεως εἰς τοὺς διανοουμένους (ἐνῷ φέρνουν τὴν πνευματικὴν δουλείαν).

—Προστασίαν ἀπὸ τὰ μονοπώλια εἰς τοὺς ἐπαγγελματίας καὶ μικρεμπόρους (ἐνῷ τοὺς ἀπολλοτριώνουν καὶ τοὺς ἐξαφανίζουν).

—Εἰρήνην καὶ ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν εἰς ὅλον τὸν λαὸν (ἐνῶ φέρνουν τὸν μόνιμον πόλεμον καὶ τὴν αἰωνίαν ὑποδούλωσιν).

—Προοδευτικὸν σύστημα κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων εἰς τοὺς ἐργαζομένους (ἐνῷ τοὺς συντρίβουν μὲ τὴν «νόρμαν»).

Ἡ Προπαγάνδα των λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰ εἰδικὰ συμφέροντα καὶ ἐνδιαφέροντα τῆς νεολαίας, τῶν γυναικῶν, τῶν γέρων κ.λ.π., κ.λ.π. Τὸ Κ.Κ. ἐκμεταλλεύεται ὅλα τὰ αἰτήματα, ὅλων τῶν στρωμάτων, ὑπεισέρχεται εἰς κάθε ἀγῶνα. Ρίπτει τὸ σύνθημα τῆς «ἀντιμονοπωλιακῆς ἑνότητος τῶν ἐργαζομένων», προτείνει «ἑνότητα δράσεως» πρὸς κάθε κατεύθυνσιν.

6. Μὲ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς δημοκρατίας

Διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ συγκεντρώσῃ τὰς προϋποθέσεις τῆς ἐπιβολῆς της, ἡ ἀνατρεπτικὴ ἐπανάστασις, ἐκμεταλλεύεται εἰς τὸν μέγιστον δυνατὸν βαθμὸν τὰς εὐκαιρίας καὶ τὰς δυνατότητας ποὺ τῆς παρέχει ἡ ἀνοχὴ τῆς δημοκρατίας Χρησιμοποιεῖ τοὺς δημοκρατικοὺς θεσμοὺς ὡς σάβανον διὰ νὰ θάψῃ τὴν δημοκρατίαν. Ὁ Γκ. Κὰρ ὁμολογεῖ ὅτι οἱ μπολσεβῖκοι ἐπωφελήθησαν ἀπὸ τὰς ἐλευθερίας ποὺ τοὺς παρέσχεν ἡ δημοκρατικὴ ἐπανάστασις τοῦ Φεβρουαρίου 1917 διὰ νὰ ὀργανώσουν τὸν μηχανισμὸν μὲ τὸν ὁποῖον μετὰ ἀπὸ ὀκτὼ μῆνας ἐξαπέλυσαν τὴν ἐναντίον της ἔφοδον, τὴν ἀνέτρεψαν καὶ τὴν κατέστρεψαν. Χωρὶς τὴν ἀσυδοσίαν ποὺ τοὺς παρέσχεν ἡ δημοκρατία τοῦ Φεβρουαρίου, οἱ μπολσεβῖκοι δὲν θὰ ἔπαιρναν τὴν ἐξουσίαν εἰς τὴν Ρωσίαν. Πράγματι, δι' ὅσον διάστημα ὑφίστατο ἡ τσαρικὴ ἐξουσία, ὁ μπολσεβικισμὸς δὲν ἐπέτυχεν ἀξιόλογα πράγματα. Ὅταν ὁ τσαρισμὸς ἀνετράπη καὶ ἦλθεν ἡ πρώτη καὶ τελευταία ρωσικὴ δημοκρατία, τότε ὁ μπολσεβικισμὸς ἠδυνήθη νὰ ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν. Ἡ δημοκρατία ἀπεφυλάκισεν τὰ στελέχη τοῦ Κ.Κ. (Στάλιν), ἐπέτρεψεν τὸν ἐπαναπατρισμὸν τῶν ἡγετῶν του (Λένιν, Τρότσκυ, Ζηνόβιεφ), ἐνομιμοποίησεν τὴν κομματικήν του ὀργάνωσιν καὶ τὸν τύπον του. Ἀργότερον ὁ Κερένσκυ, συνεμάχησεν μὲ τοὺς μπολσεβίκους διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἀπειλὴν ἑνὸς στρατιωτικοῦ πραξικοπήματος ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Κορνήλωφ. Οἱ μπολσεβῖκοι ὠργανώθησαν, ἐξωπλίσθησαν καὶ ἐπετέθησαν. Ἀνέτρεψαν τὴν δημοκρατίαν, μετέτρεψαν τὸν Κερένσκυ εἰς φυγάδα καὶ ἐπέβαλαν τὴν τυραννίαν των.

Τὸ ἴδιον φαινόμενον ἐπανελήφθη παντοῦ:

Εἰς τὴν Κίναν ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἀνέτρεψεν τοὺς αὐτοκράτορας. Τὴν ἀνεκτικὴν δημοκρατίαν ἡ ὁποία εἶχε συμμαχήσει μαζί του κατὰ τῶν φεουδαρχῶν ἀνέτρεψεν.

Εἰς τὴν Κούβαν, οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἀνέτρεψαν τὸν δικτάτορα Μπατίστα. Τὴν δημοκρατικὴν ἐπανάστασιν ἡ ὁποία ἀνέτρεψεν τὸν δικτάτορα, ἐξέτρεψαν ἀπὸ τὴν ἀρχικήν κοίτην της καὶ ἐπεβλήθησαν.

Ἡ κομμουνιστικὴ ἀνατροπὴ χρησιμοποιεῖ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λόγου καὶ τοῦ τύπου, τοῦ συνέρχεσθαι καὶ τοῦ συνεταιρίζεσθαι, τὸ κοινοβούλιον, τὸν συνδικαλισμόν, ὅλα τὰ πολιτικὰ καὶ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἀκριβῶς τὴν ὁριστικὴν ἐξάλειψιν κάθε ἐλευθερίας καὶ κάθε δικαιώματος.

IV. Ἡ μορφὴ τῆς ἐπαναστάσεως

«Δὲν πρόκειται χάριν τῆς εἰρήνης νὰ σταματήσωμεν τὸν ἀγῶνα διὰ τὸν θρίαμβον τῶν κομμουνιστικῶν ἰδεῶν.»

Ν. Χρούστσωφ
(10 Μαΐου 1962)

1. «Εἰρηνικὴ ἢ ἔνοπλος»

Ὅταν ὡριμάσουν αἱ προϋποθέσεις διὰ τὴν ἐξαπόλυσιν τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως, τότε, μὲ τὴν πρώτην εὐνοϊκὴν εὐκαιρίαν, σημαίνει ἡ ὥρα διὰ τὸ «σπάσιμο τοῦ ἀδύνατου κρίκου».

Ἀναλόγως πρὸς τὰς περιστάσεις καὶ τὰς δυνατότητας ἡ συντριβὴ αὐτοῦ τοῦ «κρίκου» ἠμπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ εἴτε «εἰρηνικῶς» εἴτε μὲ τὴν ἔνοπλον βίαν.

Τόσον τὸ 20ὸν συνέδριον τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. (1956) ὅσον καὶ αἱ παγκομμουνιστικαὶ διασκέψεις τῆς Μόσχας (1957) καὶ τοῦ Βουκουρεστίου (1960) ὡμίλησαν μόνον διὰ «δυνατότητα» εἰρηνικῆς ἐπικρατήσεως τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ὄχι διὰ βεβαιότητα.

Ἀπεναντίας, ὑπεγραμμίσθη πάντοτε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπογραμμίζεται ἀπὸ τὸν διεθνῆ κομμουνιστικὸν τύπον καὶ τὰς ἀποφάσεις ὅλων τῶν Κ.Κ. τοῦ κόσμου, ὅτι οἱ κομμουνισταὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονοῦν, πὼς εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ «ἀναγκασθοῦν» νὰ προσφύγουν εἰς τὴν ἔνοπλον βίαν διὰ νὰ ἐπικρατήσουν καὶ ὅτι συνεπῶς, πρέπει παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ προπαρασκευάζωνται συστηματικῶς καὶ νὰ εἶναι πλήρως ἕτοιμοι δι' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν.

Ἡ ἀνακοίνωσις τῆς διασκέψεως τοῦ Βουκουρεστίου (Ἰούνιος 1960), ἀνέφερεν:

> «*Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ κατακτήση ἡ ἐργατικὴ τάξη τὴ νίκη στὴν σοσιαλιστική της ἐπανάσταση, μὲ μὴ εἰρηνικὰ μέσα» («Πράβντα 28 Ἰουνίου 1960, Αὐγὴ 23 Ὀκτ. 1960»).*

Εἰς τὸ ἄρθρον τους διὰ τὴν «λενινιστικὴ θεωρία τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης» ὁ Μπελιακὼφ καὶ ὁ Μπουρλάτσκι γράφουν:

> «*Σὲ συνθῆκες ἐξαιρετικῆς ὄξυνσης τῶν ταξικῶν ἀντιθέσεων, ἡ ταξικὴ πάλη καὶ τὸ ἐθνικοαπελευθερωτικὸ κίνημα μποροῦν νὰ πάρουν τὴ μορφὴ ἐπαναστατικῶν πολέμων. Ἡ ἀναγνώριση τοῦ δίκαιου χαρακτῆρα τῆς νομιμότητας αὐτῶν τῶν πολέμων δὲν ἀντιφάσκει καθόλου πρὸς τὴν ἀρχὴ τῆς εἰρηνικῆς συνύπαρξης.*»

Αὐτὴν τὴν θέσιν, ἄλλωστε, ἐπανέλαβε καὶ ὁ Χρουστσὼφ εἰς τὸν λόγον του, τοῦ Ἰανουαρίου 1961, δηλώσας ὅτι, ἁπλῶς:

> «*Δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὸ τὸ πέρασμα στὸν σοσιαλισμὸ νὰ συνδέεται παντοῦ καὶ σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις μὲ τὴν ἔνοπλη ἐξέγερση καὶ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο. Οἱ μορφὲς τοῦ περάσματος στὸν σοσιαλισμὸ μποροῦν νὰ εἶναι εἰρηνικὲς ἢ μὴ εἰρηνικὲς» («Αὐγὴ 27, Ἰανου. 1961»).*

Πάντως, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ὑποθετικῶς πιθανοῦ «εἰρηνικοῦ περάσματος εἰς τὸν σοσιαλισμόν», κυρία μορφὴ δράσεως δὲν θὰ εἶναι ἡ ἐκλογικὴ — κοινοβουλευτική, ἀλλὰ ἡ μαζικὴ — ἐξωκοινοβουλευτική, δηλαδὴ ἀνατρε-

πτικοῦ δυναμικοῦ τύπου δρᾶσις. Εἰς τὴν «Ἐπαναστατικὴν Πλατφόρμαν» ἀναφέρεται:

«Ἀντίθετα πρὸς τοὺς ρεφορμιστὲς ποὺ θεωροῦν ὅτι ὁ εἰρηνικὸς δρόμος πρὸς τὴν ἐκλογικὴ κάλπη εἶναι ὁ βασικὸς οἱ μαρξιστὲς ξεκινοῦν ἀπὸ τὸ ὅτι τὸ βασικὸ στὸ εἰρηνικὸ πέρασμα εἶναι ἡ μαζικὴ πολιτικὴ δρᾶσις τῶν ἐργαζομένων» («Αὐγὴ 1 Ἰαν. 1963»).

Καὶ ὁ Γκ. Κάρ, διευκρινίζει:

«Ὁ ἐξωκοινοβουλευτικὸς ἀγώνας τῶν μαζῶν εἶναι ἡ βάσις τῶν βάσεων γιὰ τὴν πραγματικὰ δημοκρατικὴ δράση τῶν βουλευτῶν εἶναι ὁ ὅρος γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ προοδευτικοῦ ρόλου τῆς Βουλῆς.»

Ἀκόμη καὶ ἡ τυχὸν κατάκτησις τῆς κοινοβουλευτικῆς πλειοψηφίας ἀπὸ τὸ Κ.Κ. ἢ τὸ ἑνιαῖο μέτωπο θὰ πραγματοποιηθῆ καὶ ἀκριβῶς τότε ἔχει ἀξία, κατὰ τὸν Γκ. Κάρ:

«Μὲ τὶς πιὸ πλατειὲς ἐπαναστατικὲς ἐνέργειες τῶν μαζῶν.»

2. Πότε «εἰρηνικῶς» καὶ πότε ἐνόπλως;

Ἀπὸ ποῦ ὅμως, ἐξαρτᾶται ἐὰν ἡ ἐπανάστασις θὰ γίνῃ μὲ εἰρηνικὰ ἢ μὲ βίαια μέσα; Ἡ ἀπάντησις ποὺ δίδουν εἰς αὐτὸ τὸ ἐρώτημα οἱ κομμουνισταὶ εἶναι πολὺ ἁπλῆ. Αὐτό, λέγουν, ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἀπὸ τὸν συγκεκριμένον εἰς κάθε χώραν καὶ κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμὴν συσχετισμὸν τῶν δυνάμεων.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι, ἐὰν οἱ κομμουνισταὶ ἀποκτήσουν τόσην καὶ τέτοιαν ἰσχὺν καὶ οἱ ἀντίπαλοί των φθάσουν εἰς τόσην ἐξασθένησιν ὥστε νὰ εἶναι πραγματοποιήσιμος ἡ «εἰρηνικὴ» κομμουνιστικοποίησις μιᾶς χώρας, τότε βεβαίως δὲν ὑπάρχει κα-

νεὶς λόγος νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ ἔνοπλος βία. Ἐὰν ὅμως τοῦτο δὲν καταστῇ δυνατόν, τότε ἀσφαλῶς οἱ κομμουνισταὶ δὲν θὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὴν προοπτικὴν καταλήψεως τῆς ἐξουσίας μόνον καὶ μόνον χάριν τῆς ἀποφυγῆς τῆς ὠμῆς βίας. Ἁπλῶς, θὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὴν προοπτικὴν τῆς εἰρηνικῆς καταλήψεως τῆς ἀρχῆς, τὴν ὁποίαν θὰ ἁρπάξουν μὲ τὰ ὅπλα.

Ὁ Μπελιακὼφ καὶ ὁ Μπουρλάτσκι τὸ διακηρύσσουν ἀπεριφράστως εἰς τὴν μελέτην των:

> *«Οἱ μορφὲς καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπανάστασης καθορίζονται ἀπὸ τὸν ἀντικειμενικὸ συσχετισμὸ τῶν ταξικῶν δυνάμεων. Ἂν δὲν ὑπάρξουν εὐνοϊκὲς συνθῆκες γιὰ τὸ εἰρηνικὸ πέρασμα στὸν σοσιαλισμὸ τότε ἡ ἐπαναστατικὴ πάλη θὰ πάρει ἀναπόφευκτα μὴ εἰρηνικὲς μορφές.»*

Εἰς τὴν μελέτην του «Οἱ εἰρηνικοὶ δρόμοι ἀνάπτυξης τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης», ὁ Γκ. Κὰρ («Προβλήματα τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ Σοσιαλισμοῦ», Ἀπρίλιος 1962, «Αὐγή», ἀπὸ 29 Μαΐου 1962), γράφει:

> *«Οἱ ρεβιζιονιστές, καλυπτόμενοι πίσω ἀπὸ τὰ συνθήματα τῆς «ἀνώδυνης προόδου», ἰσχυρίζονται ὅτι ὑπάρχει μόνο ἕνας—ὁ εἰρηνικὸς δρόμος πρὸς τὸν σοσιαλισμό'. Ἡ βασικὴ ἀρχὴ τῆς πολιτικῆς μας εἶναι: Νὰ κατέχουμε, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἐξαίρεση, ὅλες τὶς μορφὲς ἀγώνα καὶ νὰ εἴμαστε ἕτοιμοι γιὰ τὴν πιὸ γρήγορη καὶ ξαφνικὴ ἀντικατάστασή τους. Ἡ σοσιαλιστικὴ ἐπανάστασης, ὁποιασδήποτε μορφῆς, πραγματοποιεῖται μὲ τὴν χρησιμοποίηση βίας, μέσω τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου.»*

Ὁ ἴδιος θεωρεῖ ὡς σοβαρὸν σφᾶλμα τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ διάφορα Κ.Κ.

> *«ἡ θέση γιὰ τὴν εἰρηνικὴ ἐξέλιξη τῆς ἐπανάστασης, δὲν συμπληρωνόταν πάντα μὲ τὴν ἀπόδειξη ὅτι εἶναι δυνατὸ νὰ ἐξελιχθῇ μὴ εἰρηνικά».*

Ὅπως βλέπομεν, οἱ κομμουνισταὶ ἀντιμετωπίζουν τὸ ζήτημα «εἰρηνικὴ ἢ ἔνοπλος ἐπικράτησις» ὄχι ὡς θέμα ἀρχῆς, ἀλλὰ ὡς καθαρῶς τεχνικὸν καὶ πρακτικὸν ζήτημα. Ἡ λύσις αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, ἐξαρτᾶται λοιπὸν ὄχι ἀπὸ κάποιο ἱερὸν καὶ ἀπαραβίαστον δόγμα, ἀλλὰ ἀπὸ τὰς συγκεκριμένας ἑκάστοτε περιστάσεις. Οἱ δύο προαναφερθέντες σοβιετικοὶ θεωρητικοὶ τὸ διευκρινίζουν σαφῶς:

«Προοπτικαὶ μὴ εἰρηνικοῦ περάσματος στὸ σοσιαλισμὸ ὑπῆρχαν παληότερα καὶ ὑπάρχουν καὶ τώρα. Ἔτσι δὲν ὑπάρχει τίποτε νέο, ἀπὸ ἄποψη ἀρχῶν στὴ θεωρία τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης.»

Πράγματι, ὁ Λένιν, τὸ 1917, εἶχεν ἤδη διακηρύξη:

«Ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πάρουμε τὴν ἐξουσία χωρὶς ἐξέγερση πρέπει νὰ προχωρήσουμε στὴν ἐξέγερση τώρα ἀμέσως.»
(Ἅπαντα, τ. 26 σελ. 114)

Καὶ ὁ Γκ. Κὰρ ὑπογραμμίζει:

«Ὁ μαρξισμὸς θεωροῦσε πάντα ὅτι θὰ ἦταν ἀφέλεια ποὺ φθάνει τὰ ὅρια τῆς προδοσίας νὰ περιμένουμε τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ δημιουργηθῆ ἡ δυνατότητα μόνο γιὰ τὴν εἰρηνικὴ ἐξέλιξη τῆς ἐπανάστασης καὶ νὰ ξεχνᾶμε ὅτι ἡ ἐπαναστατικὴ σκοπιμότητα στέκει πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸν φορμαλιστικὸ δημοκρατισμό.»

Δηλαδή, οἱ κομμουνισταὶ διακηρύσσουν ἀναφανδόν: Ὁποτε καὶ ὅπου εἶναι δυνατὸν νὰ ἁρπάξωμεν βιαίως τὴν ἐξουσίαν, θὰ τὸ πράξωμεν παραμερίζοντες οἱονδήποτε δημοκρατικὸν τύπον. Ὅποιος δὲν ἐπωφεληθῆ ἀπὸ μίαν τέτοιαν εὐκαιρίαν καὶ τὴν ἀρνηθῆ λόγω δημοκρατικότητος, εἶναι «προδότης».

Οἱ σοβιετικοὶ ἀπορρίπτουν μὲ ἀποκαλυπτικῶς ἱερὰν ἀγανάκτησιν τὴν κατηγορίαν τῶν Κινέζων, Ἀλβανῶν καὶ Καστροϊκῶν, ὅτι τείνουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν μέθοδον τῆς ἐνόπλου ἐπικρατήσεως καὶ προσανατολίζονται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον πρὸς τὴν εἰρηνικὴν ἐπιβολὴν τοῦ κομμουνισμοῦ. Ὁ Γκ. Κάρ, γράφει ἐπ' αὐτοῦ:

> *«Ἀποτελεῖ συκοφαντία ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν Χότζα-Σέχου καὶ τῶν ὁμοίων τους, ὅτι δῆθεν τὸ ΚΚΣΕ παραδέχεται μόνο τὸν εἰρηνικὸ δρόμο τῆς ἐπανάστασης. Σὲ μερικὲς χῶρες ὑπάρχουν σήμερα περισσότερες πιθανότητες γιὰ εἰρηνικὴ ἐξέλιξη τῆς ἐπανάστασης, ἐνῶ σὲ ἄλλες, φαίνεται πιὸ πιθανὸς ὁ μὴ εἰρηνικὸς δρόμος.»*

Μὲ ἄλλους λόγους, οἱ κομμουνισταὶ πιστεύουν, ὅτι ὑπάρχουν δύο δρόμοι ποὺ ὁδηγοῦν πρὸς τὴν ἐξουσίαν:

Ὁ δρόμος τῆς ἀνοικτῆς ἐνόπλου βίας, π ο ὺ π α ρ α μ έ ν ε ι π ά ν τ ο τ ε ὁ β α σ ι κ ό ς.

Καὶ ὁ εἰρηνικὸς — κοινοβουλευτικὸς δρόμος ποὺ — παρουσιάζεται ὡς μία π ι θ α ν ὴ ἐ ξ α ί ρ ε σ ι ς.

Ἀναλόγως πρὸς τὰς περιστάσεις καὶ τὰς συνθήκας κάθε χώρας, οἱ κομμουνισταὶ ἀκολουθοῦν εἴτε τὸν ἕνα, εἴτε τὸν ἄλλον δρόμον, ἐκεῖνον βεβαίως ποὺ τοὺς συμφέρει περισσότερον, ἐκεῖνον ποὺ θὰ τοὺς παρέχῃ τὰς μεγαλυτέρας πιθανότητας ἐπικρατήσεως.

3. Ἀναπόφευκτος ἡ ἄσκησις βίας

Πάντως καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσιν, αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ λησμονοῦμεν ποτέ, θὰ ἔχωμεν «ἐ π α ν ά σ τ α σ ι ν». Λέγοντες δὲ «ἐ π α ν ά σ τ α σ ι ν» οἱ κομμουνισταὶ ἐννοοῦν τὴν π λ ή ρ η ἀ ν α τ ρ ο π ὴ ν ὅλων τῶν θεσμῶν, ἀρχῶν καὶ ἀξιῶν τῆς δυτικῆς κοινωνίας τὴν ὁριστικήν, διὰ παντός, κατάργησιν κάθε δικαιώματος καὶ ἐλευθερίας καὶ τὴν ἀπόλυτον ἐπιβολὴν τῶν «σ ο σ ι α λ ι σ τ ι κ ῶ ν», δηλαδὴ τῶν κομμουνιστικῶν θεσμῶν, ἀρχῶν καὶ ἀξιῶν.

Ἡ ἀνατροπὴ αὐτή, συνεπάγεται, ὁ π ω σ δ ή π ο τ ε, ἔστω καὶ μ ε τ ὰ ἀπὸ τὴν μὲ «ε ἰ ρ η ν ι κ ὸ ν τ ρ ό π ο ν» κατάληψιν τῆς ἐξουσίας, τὴν εὐρυτάτην ἄσκησιν συστηματικῆς βίας. Ἡ κομμουνιστικοῦ τύπου «ἐ π α ν ά σ τ α σ ι ς» περικλείει τὴν ἔννοιαν τῆς αὐτοχαρακτηριζομένης ὡς «ἐ π α ν α σ τ α τ ι κ ῆ ς β ί α ς». Δηλα-

δὴ περικλείει τὴν δυναμικὴν ἀνατροπήν, τὴν ἐξωκοινοβουλευτικὴν δρᾶσιν καὶ κυρίως τὴν ἀμείλικτον ἐφαρμογὴν τῆς λεγομένης «δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου». Ἡ τελευταία σημαίνει μόνιμον μονοκομματικὴν δικτατορίαν, βίαιον κολλεκτιβισμόν, ἀναγκαστικὴν ἀπαλλοτρίωσιν τῶν ἰδιοκτητῶν κ.λ.π.

Εἰς τὸν προαναφερθέντα λόγον του ὁ Χρουστσώφ, ὁμιλῶν διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς λεγομένης «ειρηνικῆς ἐπικρατήσεως» τῶν κομμουνιστῶν εἶπεν:

«Καὶ στὴν περίπτωση αὐτὴ δὲν πρόκειται μόνο γιὰ ἐκλογικὲς μάχες. Μ' αὐτὰ ἀσχολοῦνται οἱ ρεφομιστές. Γιὰ μᾶς ἀπαράβατος ὅρος εἶναι ἡ ἑνοποίηση καὶ ἡ συσπείρωση τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων, ἡ ἀνάπτυξη μαζικῆς ἐπαναστατικῆς δράσης, ἡ ὕπαρξη ἰσχυροῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος... Τὸ σπάσιμο τῆς στρατιωτικῆς γραφειοκρατικῆς μηχανῆς τῆς ἀστικῆς τάξης.... Ὁ δρόμος γιὰ τὸν σοσιαλισμό, περνάει μέσα ἀπὸ τὴν προλεταριακὴ ἐπανάσταση καὶ ἀπὸ τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου».

Καὶ ὁ Γκ. Κάρ, γράφει σχετικῶς:

«Γιὰ νὰ μιλήσουμε πιὸ συγκεκριμένα, ὁ δρόμος πρὸς τὸν σοσιαλισμὸ εἶναι ἕνας. Ἡ σοσιαλιστικὴ ἐπανάστασις καὶ αὐτή, εἶναι πάντα ἄσκησις βίας σὲ βάρος τῶν ἐκμεταλλευτῶν.»

Εἰς ἄλλον σημεῖον, ὁ αὐτὸς σοβιετικὸς θεωρητικὸς προσθέτει ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξη καθαρῶς εἰρηνικὴ (κομμουνιστικὴ) ἐπανάστασις, διότι ὁπωσδήποτε αὐτὴ θὰ προσφύγη καὶ εἰς τὴν χρῆσιν τῆς βίας. Γράφει:

«Ἡ ἱστορία δὲν γνωρίζει ἀπολύτως «καθαρὴ» εἰρηνικὴ ἢ μὴ εἰρηνικὴ ἐπανάσταση. Εἶναι ἐνδεχόμενη ἡ μετάβαση ἀπὸ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη, εἶναι πιθανοὶ καὶ συχνὰ ἀναπόφευκτοι, οἱ πιὸ διαφορετικοὶ συνδυασμοί τους. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἀποκλείεται καμμία ἀπὸ τὶς δυνατότητες».

Καὶ ἀναφέρει, μεταξὺ τῶν μέσων ποὺ χρησιμοποιεῖ ἡ κομμουνιστικὴ ἐπανάστασις, ἀναλόγως τῶν δυνατοτήτων: Τὸν ἀνταρτοπόλεμον. Τὴν γενικὴν πολιτικὴν ἀπεργίαν. Τὴν ἐκλογικὴν ἐκστρατείαν. Τὴν ἔνοπλον ἐξέγερσιν εἰς τὰ ἀστικὰ κέντρα ἢ εἰς τὴν ὕπαιθρον κ.λ.π.

Ἐν συνεχείᾳ δέ, ὁπωσδήποτε θὰ ἐπακολουθήσῃ διὰ διάστημα ὁλοκλήρων γενεῶν, ἡ συστηματική, αἱματηρὰ τρομοκρατία. Χαρακτηριστικὴ διὰ τὴν κομμουνιστικὴν ἀντίληψιν περὶ τρομοκρατίας εἶναι ἡ ἀποκαλυπτικὴ φράσις τοῦ Ζ. Π. Σάρτρ:

> *«Τρομοκρατία εἶναι ἡ ἐγγύηση ὅτι ὁ γείτονάς μου θὰ μείνη ἀδελφός μου. . . Ἡ τρομοκρατία δὲν εἶναι μόνο ἀδελφοσύνη, παρὰ καὶ ἐλευθερία ! . .» («Τὸ ὂν καὶ τὸ μηδέν»).*

V. Τὰ στάδια τῆς ἀνατρεπικῆς ἐπαναστάσεως

> *«Θέσαμε σὲ ἐφαρμογὴ τὴν μέθοδο ποὺ ἐφαρμόζει ὁ μπακάλης ὅταν κόβει φέτα-φέτα τὸ σαλάμι... Ἔτσι ἐγκαθιδρύσαμε τὴν δικτατορία τοῦ προλεταριάτου στὴ χώρα μας».*
>
> *Μ. Ράκοσι*
> *(«Ὁ δρόμος τῆς λαϊκῆς μας δημοκρατίας»)*

1. Αἱ δύο «φάσεις»

Οἱ κομμουνισταὶ ἐμφανίζουν τὴν ἀνατρεπτικὴν ἐπανάστασίν των εἰς τὸ πρῶτον της στάδιον, ὡς «δημοκρατικὴν» καὶ τῆς δίδουν ἕνα φαινομενικῶς ἀνώδυνον «ἀστικοδημοκρατϊκὸ περιεχόμενο».

Ἡ διαίρεσις τῆς κομμουνιστικῆς ἀνατροπῆς εἰς δύο μεγάλας φάσεις τὴν (ἄστο) «δημοκρατικὴ» καὶ τὴν «σοσιαλιστική», ἐκρίθη ὡς ἀναγκαῖος τακτικὸς ἑλιγμὸς εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχήν. Αὐτός, ἐπιτρέπει εἰς τοὺς κομμουνιστὰς νὰ χρησιμοποιοῦν ἐθνικὰ καὶ φιλελεύθερα συνθήματα, ποὺ δὲν τοὺς ἀνήκουν καὶ νὰ προβάλλουν ἑλκυστικὰ προγράμματα μιᾶς περιωρι-

σμένης «ἀ λ λ α γ ῆ ς» μέσα εἰς ἐθνικὰ καὶ «ἀ σ τ ι κ ὰ» πλαίσια, ἀποδεκτῆς ἀπὸ τὴν πλειοψηφίαν.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἠμποροῦν νὰ προσεγγίζουν εὐρύτερα κοινωνικὰ στρώματα ποὺ δὲν ἐπιθυμοῦν τὴν κατάργησιν τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας καὶ τὰς ἄλλας «σ ο σ ι α λ ι σ τ ι κ ὰ ς» μεταβολάς.

Ἀκόμη, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἠμποροῦν νὰ συνεργασθοῦν μὲ διάφορα κόμματα, ὀργανώσεις καὶ προσωπικότητας ποὺ δὲν ἀνήκουν εἰς τὸν κομμουνισμόν, ἀλλὰ ἐπιθυμοῦν κάποιαν «μεταβολήν».

Ἔτσι, εἰς τὴν πρώτην φάσιν τῆς ἀνατρεπτικῆς των ἐπαναστάσεως οἱ κομμουνισταὶ συγκροτοῦν τὸ ἑνιαῖον μέτωπον τῆς λεγομένης «δ η μ ο κ ρ α τ ι κ ῆ ς ἀ λ λ α γ ῆ ς». Δι' αὐτοῦ, δημιουργοῦν βαθμιαίως ὅλας τὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν πλήρη ἐπιβολήν των. Καὶ ὅταν πλέον ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ ἐξαπολυθῇ ἡ ἀνοικτὴ ἀνατρεπτικὴ ἔφοδος, τότε, ὠθοῦν γοργῶς καὶ δυναμικῶς τὴν ἐπανάστασίν των πρὸς τὸ δεύτερον, τὸ καὶ πραγματικὸν στάδιόν της.

Τότε, προσδίδουν εἰς τὴν ἐπανάστασίν των τὴν ἀληθῆ κομμουνιστικήν της μορφήν. Συντρίβουν μὲ τὴν πλέον ἀδίστακτον βίαν κάθε ἀντίδρασιν καὶ διαφωνίαν ἀκόμη καὶ τῶν πλέον στενῶν συνοδοιπόρων τους εἰς τὸν ἕως χθὲς «κ ο ι ν ὸ ἀ γ ῶ ν α γ ι ὰ τ ὴ ν δ η μ ο κ ρ α τ ι κ ὴ ἀ λ λ α γ ή». Ἐγκαθιδρύουν τὴν ἀμείλικτον μονοκομματικὴν δικτατορίαν των. Καὶ δι' αὐτῆς, καταστρέφουν ἐκ βάθρων τὸν «π α λ α ι ὸ ν», τὸν δυτικὸν καὶ ἐπιβάλλουν βιαίως τὸν «ν έ ο ν», τὸν κομμουνιστικὸν τρόπον ζωῆς.

2. Ἡ «δημοκρατική ἀλλαγή»

Τὸ ζήτημα τῆς «δημοκρατικῆς ἀλλαγῆς» δὲν εἶναι ζήτημα ἀρχῆς, ἀλλὰ τακτικῆς. Δι' αὐτό, ἐνῶ παλαιότερον ἡ κομμουνιστικὴ ἀντίληψις ἦτο ὅτι ἡ λεγομένη «ἀ σ τ ι κ ο δ η μ ο κ ρ α τ ι κ ὴ ἀ λ λ α γ ὴ» χρειάζεται μόνον εἰς τὰς ἀνωρίμους διὰ τὸν «σ ο σ ι α λ ι σ μ ὸ ν» χώρας, δηλαδὴ ἐκείνας ὅπου δὲν εἶχεν πραγματοποιηθῆ ἡ πλήρης μετάβασις εἰς τὸ ἀστικὸν σύστημα καὶ τὸ δημοκρατικὸν καθεστώς, τώρα παρουσιάζεται ὡς ἀπαραίτητον στάδιον ἀκόμη καὶ διὰ τὰς πλέον ἀνεπτυγμένας χώρας! Καὶ τοῦ-

το γίνεται, διότι τὸ βασικὸν νόημα αὐτῆς τῆς «ἀλλαγῆς», δὲν εἶναι αἱ ἐξαγγελόμεναι νομικαὶ καὶ κοινωνικοπολιτικαὶ μεταρρυθμίσεις, ὅλαι δημοκρατικοῦ τύπου, ἀλλὰ ἡ ἔντεχνος παγίδευσις καὶ προσέλκυσις ὅσον τὸ δυνατὸν εὐρυτέρων κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν δυνάμεων εἰς τὴν κομμουνιστικὴν ἀνατρεπτικὴν ἐπανάστασιν.

Ἡ «δημοκρατικὴ ἀλλαγὴ» εἶναι λοιπὸν μία προσωρινὴ μεταμφίεσις τῆς κομμουνιστικῆς ἀνατροπῆς, ἡ ὁποία περιβάλλεται ἐπ᾽ ὀλίγον ἀστικὰ —δημοκρατικὰ ἐνδύματα—, διὰ νὰ ἠμπορέση νὰ δημιουργήση «τὸ πλατὺ λαϊκὸ μέτωπο τῶν δυνάμεων τῆς ἀλλαγῆς».

Κατὰ κανόνα, εἰς τὴν ἐποχήν μας, ἡ κομμουνιστικὴ ἀνατροπὴ πραγματώνεται εἰς δύο φάσεις. Ἀρχικῶς προετοιμάζεται καὶ ἐξαπολύεται μὲ «πανδημοκρατικὰ» συνθήματα καὶ μετά, ἀφοῦ πραγματοποιήση ὡρισμένας μεταρρυθμίσεις αἱ ὁποῖαι διανοίγουν τὸν δρόμον πρὸς τὴν νίκην τοῦ κομμουνισμοῦ, προσλαμβάνει ἐμφανῶς, τὴν κλασσικὴν μορφὴν τῆς λεγομένης «δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου».

Ἡ μετεξέλιξις αὐτὴ πραγματοποιεῖται εἴτε «εἰρηνικῶς» εἴτε ἐνόπλως, ἀναλόγως τῶν συνθηκῶν. Ὁ Γκ. Κὰρ ἀναφέρει ὡς παράδειγμα «εἰρηνικῆς» μετεξελίξεως «τῆς ἐθνικῆς καὶ δημοκρατικῆς ἐπανάστάσεως σὲ σοσιαλιστική» τὴν Τσεχοσλοβακίαν τοῦ 1948 καὶ ὡς παράδειγμα ἐνόπλου μετεξελίξεως τὴν Κίναν.

3. Ἡ παραβίασις τῶν σταδίων

Ἡ ἀνωτέρω περιγραφεῖσα εἶναι ἡ γενικὴ τακτική. Εἰς εἰδικὰς ὅμως περιπτώσεις εἶναι βεβαίως δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ μία ἄμεσος ἁρπαγὴ τῆς ἐξουσίας, χωρὶς μεταβατικὰ στάδια. Ἐὰν οἱ κομμουνισταὶ συναντήσουν μίαν εὐνοϊκὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐπιβάλουν ἀμέσως τὴν δικτατορίαν των, ἀσφαλῶς θὰ τὸ κάμουν, παραμερίζοντες ὅλην τὴν τόσον χρήσιμον δι᾽ αὐτοὺς προπαγανδιστικὴν φιλολογίαν τῶν «πανδημοκρατικῶν» συνθημάτων. Τὴν θέσιν αὐτὴν διατυπώνει ἀπεριφράστως τὸ «Κομ-

μουνίστ», θεωρητικὸν ὄργανον τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε., τὸ ὁποῖον ἔγραψεν:

«Ὅλα αὐτὰ δὲν ἀποκλείουν ἐννοεῖται, τὴν ἄμεση κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη, μὲ δημοκρατικὰ καὶ σοσιαλιστικὰ συνθήματα μὲ ἄμεσο σκοπὸ τὴν ἐγκαθίδρυση τοῦ νέου, τοῦ σοσιαλιστικοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος».

4. Ἡ στιγμὴ τῆς ἐνάρξεως

Γενικῶς, ἡ σύγχρονος κομμουνιστικὴ ἐπανάστασις, δὲν ἀρχίζει ἐμφανῶς εἰς μίαν δεδομένην στιγμήν. Εἶναι μία μόνιμος διαδικασία ὑπονομεύσεως, διεισδύσεως καὶ διαβρώσεως. Εἶναι μία σταθερὰ διεργασία προοδευτικῆς ἐξασθενήσεως καὶ σταδιακῆς ἐξαρθρώσεως τοῦ ἀστικοῦ κράτους. Ἡ ἀνατροπή, κατὰ κανόνα, δὲν ξεσπᾶ ὡς θύελλα. Ἐνεργεῖ ἀθορύβως καὶ σιωπηλῶς, ὡς νόσος ἡ ὁποία βραδέως, ἀλλ' ἀσφαλῶς, ὑποσκάπτει τὸν ὀργανισμὸν τῆς ἀστικῆς κοινωνίας. Ὅταν πλέον τὰ συμπτώματα τῆς νόσου καταστοῦν πολὺ φανερά, πρέπει ἤδη ὁ ἐχθρὸς νὰ εἶναι ἑτοιμοθάνατος.

Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ μεγαλυτέρα, εἰς διάρκειαν καὶ ἡ ἀποφασιστικωτέρα εἰς σημασίαν φάσις τῆς ἀνατρεπτικῆς ἐπαναστάσεως εἶναι ἡ ἀφανής. Ὅταν ἐκδηλωθῇ ἡ φανερὰ ἔφοδος, πρέπει ἡ χώρα - στόχος νὰ ἔχῃ ἤδη ἀπωλέσῃ κάθε δυνατότητα ἐπιτυχοῦς ἀντιδράσεως ἢ ἀκόμη, ἐὰν εἶναι δυνατὸν καὶ ἁπλῆς ἐπιβραδυντικῆς ἀντιστάσεως.

Ἡ κομμουνιστικὴ ἀνατρεπτικὴ δρᾶσις ὁμοιάζει πρὸς παγόβουνον. Κατὰ τὰ 9/10 εἶναι ὑποβρύχιος, κρυφή, ἀθέατος εἰς τοὺς μὴ εἰδικούς. Τὸ ὑπόλοιπον 1/10 γίνεται ἀντιληπτὸν ὅταν πλέον εἶναι πολὺ ἀργὰ διὰ τοὺς πλέοντας νὰ ἀποφύγουν τὸ ναυάγιον. Ἡ ἀνατρεπτικὴ ἔκρηξις παίζει τὸν ρόλον τῆς χαριστικῆς βολῆς ποὺ καταφέρεται εἰς ἕνα ἤδη ψυχορραγοῦντα ἀντίπαλον.

Πότε ἀκριβῶς ἐκδηλώνεται ἡ φανερὰ τελικὴ ἔφοδος; Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλοὺς παράγοντας. Ὅταν αἱ ἐκρηκτικαὶ ὗλαι ἔχουν συσσωρευθῆ εἰς ἐπαρκῆ ποσότητα εἰς τὰ θεμέλια τοῦ κα-

θεστῶτος, τότε, ἀναζητεῖται ἡ σπίθα ποὺ θὰ προκαλέση τὴν μεγάλην ἔκρηξιν. Ἀφορμαὶ ὑπάρχουν πολλαί. Ὁ Γκ. Κ ά ρ, ἀναφέρει:

«Ὁ νέος «νόμος τῆς φτώχειας» ἢ ἡ δολοφονία ἑνὸς δημοκράτη. Ἡ αὔξησις τῶν φόρων γιὰ στρατιωτικὲς δαπάνες ἢ ἡ ἐγκατάσταση στὴ δοσμένη χώρα ἀμερικανικῶν ἢ γερμανικῶν πυραύλων. Οἱ προσπάθειες νὰ ἀρχίση ἡ ἐπίθεση ἢ νὰ ἐπιβληθῆ φασιστικὸ καθεστώς».

Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀφορμαὶ καὶ πολλαὶ ἄλλαι εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθοῦν ἢ ἐν ἀνάγκη νὰ ἐκμαιευθοῦν. Τὸ βασικὸν ὅμως δὲν εἶναι αὐτό. Εἶναι ἡ προηγηθεῖσα μακροχρόνιος περίοδος ἀφανοῦς προπαρασκευῆς τῆς τελικῆς ἐφόδου. Χάρις εἰς αὐτὴν τὴν μ ό ν ι μ ο ν ὑπονομευτικὴν ἐργασίαν τῶν δυνάμεων τῆς ἀνατροπῆς, ὑπάρχει σ χ ε δ ὸ ν π ά ν τ ο τ ε κάποιος «κ ρ ῖ κ ο ς» ποὺ νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ θραυσθῆ εἰς τὴν πρώτην εὐνοϊκὴν συγκυρίαν περιστάσεων.

Εἰς τὴν «Ἐ π α ν α σ τ α τ ι κ ὴ Π λ α τ φ ό ρ μ α» τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ ἀναφέρεται:

«Στὴν ἁλυσσίδα τοῦ καπιταλισμοῦ σὲ κάθε ἢ σχεδὸν σὲ κάθε, δοσμένη στιγμή, ὑπάρχει ἕνας καὶ συχνὰ ἀρκετοὶ ἀδύνατοι κρίκοι, ὅπου ἔχει διαμορφωθῆ ἐπαναστατικὴ κατάσταση»

VI. Ἡ ἐπέμβασις τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ

1. Σκοπὸς τῆς ἐπεμβάσεως

«Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση ἐξετέλεσε τὸ διεθνιστικό της καθῆκον διασώζοντας τὸ σοσιαλιστικὸ καθεστὼς στὴν Τσεχοσλοβακία».
(Δήλωση τοῦ ΚΚΕ, Αὔγουστος 1968)

Ὅταν ἀρχίση νὰ πραγματοποιῆται ἡ κομμουνιστικὴ ἀνατρο-

πὴ ἀπὸ τὸ πρῶτο ἤδη στάδιόν της, τὸ τῆς λεγομένης «δημοκρατικῆς ἀλλαγῆς», ἀρχίζει καὶ ἡ φανερὰ ἐπέμβασις τοῦ κομμουνιστικοῦ στρατοπέδου, μὲ σκοπὸν τὴν διάσωσιν τῆς ἀνατρεπτικῆς ἐπαναστάσεως καὶ τὴν προώθησιν τοῦ κομμουνιστικοῦ χαρακτῆρος της.

Ὁ ρόλος τοῦ κομμουνιστικοῦ συνασπισμοῦ εἶναι νὰ ἐνισχύση ὁλοπλεύρως, ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς τὴν κομμουνιστικὴν ἀνατρεπτικὴν ἐπίθεσιν ποὺ ἐξεδηλώθη εἰς κάποιον «ἀσθενῆ κρῖκον», νὰ τὴν καθοδηγήση ἰδεολογικοπολιτικῶς καὶ κυρίως νὰ τὴν προφυλάξη ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν ἢ ἐσωτερικὴν «ἀντεπανάστασιν».

Εἰς τὸν λόγον του, τοῦ Ἰανουρίου 1961, ὁ Χρουστσὼφ ἐπανέλαβεν τὴν περικοπὴ τῆς «Δηλώσεως» τῆς Μόσχας, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν:

> *«Τὰ Κ.Κ. θεωροῦν διεθνιστικὸ χρέος τους, κινητοποιώντας ὅλες τὶς δυνάμεις τους καὶ στηριζόμενα στὴν ἰσχὺ τοῦ παγκοσμίου σοσιαλιστικοῦ συστήματος νὰ ἀποτρέψουν ἢ νὰ ἀποκρούσουν τὴν ἐπέμβαση τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ σὲ ὁποιαδήποτε χώρα ποὺ ἔχ' ἐπαναστατήσει».*
> *(«Πράβντα 6 Δεκ. 1960, Αὐγὴ 27 Ἰαν. 1961».*

2. Μορφαὶ ἐπεμβάσεως

Ἡ ἐπέμβασις τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ εἰς τὴν ὑπὸ κατάκτησιν χώραν ἐκδηλώνεται μὲ ποικίλους τρόπους:

α) Προπαγανδιστικῶς:

ι) Μὲ τὴν θορυβώδη καὶ ἐντυπωσιακὴν προβολὴν τῶν «ἐπιτεύξεων» τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου εἰς τὴν ἐν λόγῳ χώραν - στόχον. Σκοπός, νὰ πεισθῆ ὁ λαός της, ὅτι ὁ μοναδικὸς σωστὸς δρόμος διὰ μίαν ταχεῖαν πορείαν πρὸς τὴν «πρόοδον» εἶναι ὁ ἀνατολικός, τὸ ὁποῖον καὶ ὀφείλει νὰ ἀκολουθήση.

ιι) Μὲ τὴν ἐπιστράτευσιν τῆς παγκοσμίου κομμουνιστικῆς προπαγάνδας διὰ τὴν δημιουργίαν κλίματος συμπαθείας ὑπὲρ τοῦ νέου, «δημοκρατικοῦ» καὶ «προοδευτικοῦ» καθεστῶτος τῆς ἐν λόγῳ χώρας.

β) Μὲ τὴν «μετάδοσιν τῆς πείρας διὰ τὸν μετασχηματισμὸν τῆς κοινωνίας». Ἡ μετάδοσις αὐτή, συντελεῖται:

ι) Μὲ τὴν ἐκπαίδευσιν νέων στελεχῶν τῆς χώρας - στόχου δι' ὅλους τοὺς τομεῖς, εἰς εἰδικὰς σχολάς, ποὺ λειτουργοῦν εἰς τὰς κομμουνιστικὰς χώρας.

ιι) Μὲ τὴν ἀποστολὴν ἀνατολικῶν «συμβούλων».

ιιι) Τὴν διοχέτευσιν ἀφθόνου ἐντύπου «ἐνημερωτικοῦ» ὑλικοῦ.

ιιιι) Μὲ ἄλλας παρομοίας ἐπαφάς, αἱ ὁποῖαι ἐπιτρέπουν τὴν διείσδυσιν τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ εἰς τὴν ὑπὸ κατάληψιν χώραν.

γ) Μὲ τὴν χορήγησιν οἰκονομικῆς βοηθείας καὶ γενικῶς μὲ τὴν συνεργασίαν εἰς τὸν οἰκονομικὸν τομέα: Ἐκπαίδευσις τεχνικῶν στελεχῶν, ἐκτέλεσις ἔργων (Ἀσσουὰν κλπ.), ἐμπορικὴ ἐξάρτησις τῆς χώρας - στόχου (Αἴγυπτος), δάνεια κ.λ.π. Σκοπὸς νὰ ὑποδουλωθῆ ἡ οἰκονομία τῆς ἐν λόγῳ χώρας καὶ νὰ ἐξαρτηθῆ ἡ ἐπιβίωσίς της ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν.

δ) Μὲ τὴν παροχὴν ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς ὑποστηρίξεως πρὸς τὸ «ἐπαναστατικὸ καθεστώς», ἐναντίον τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν του. Ἡ ὑποστήριξις αὐτὴ δίδεται τόσον μὲ διπλωματικὰς ὅσον καὶ μὲ ἄλλας μορφάς: Σύναψις ποικίλων συμφώνων συνεργασίας, θεαματικὴ ἀνταλλαγὴ φιλικῶν ἐπισκέψεων ἡγετῶν, ἐπιδεικτικὴ συνεργασία εἰς τὸν Ο.Η.Ε., κινητοποίησις τῶν δυνάμεων τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ κατὰ πραγματικῆς ἢ φανταστικῆς ἀποπείρας ἀνατροπῆς τοῦ ἐπαναστατικοῦ καθεστῶτος ἐκ τῶν ἔσω ἢ ἐκ τῶν ἔξω κ.ο.κ.

ε) Μὲ τὴν χορήγησιν ἀφθόνου πολεμικοῦ ὑλικοῦ καὶ ἄλλης στρατιωτικῆς βοηθείας. Παράδειγμα ἡ Κούβα, τὸ Ἰράκ, ἡ Αἴγυπτος. Προκειμένου περὶ τῆς τελευταίας, οἱ κομμουνισταὶ ἐφρόντισαν νὰ τὴν ἐξωθήσουν εἰς πόλεμον μὲ τὸ Ἰσραήλ, ὥστε νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴν ἀσφαλῆ ἧτταν της διὰ νὰ τὴν θέσουν περισσότερον ὑπὸ τὴν ἐπιρροήν των διὰ τῆς ἀμέσου παροχῆς τῆς ζωτικῶς ἀναγκαίας βοηθείας πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν ἐνόπλων της δυνάμεων (1967).

στ) Μὲ τὴν στρατιωτικὴν ἐπέμβασιν ἡ ὁποία, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν δυνατοτήτων πραγματοποιεῖται: εἴτε ἀνοικτά, διὰ νὰ διασωθῇ τὸ κομμουνιστικὸν καθεστώς, ὅπως συνέβη εἰς τὴν Οὐγγαρίαν, τὴν Πολωνίαν, τὴν Ἀνατ. Γερμανίαν καὶ τὴν Τσεχοσλοβακίαν, εἴτε ἐμμέσως, διὰ νὰ ἐπικρατήση αὐτὸ τὸ καθεστὼς ὅπως γίνεται εἰς τὸ Λάος καὶ τὸ Βιετνάμ.

VII. Συμπεράσματα

«Μὲ τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. ἀντιμετωπίζουμε μιὰ ἐχθρικὴ ἰδεολογία πλανητικῆς ἐκτάσεως, ἀθεΐστική, ἀδίστακτη, ἀμείλικτη στὴν ἐπιδίωξη τῶν σκοπῶν της καὶ ὕπουλη στὶς μεθόδους της. Ὁ κίνδυνος ποὺ παρουσιάζει θὰ εἶναι ἀπροσδιόριστης διαρκείας. Ὁ ἀγὼν θὰ εἶναι μακροχρόνιος καὶ πολύπλοκος».

Ντ. Ἀϊζενχάουερ
(Ἀποχαιρετιστήριον μήνυμα 17 Ἰανουαρίου 1961)

1. Ἡ τεχνικὴ τῆς ἀνατροπῆς

Συνοψίζοντες τὰ ὅσα ἀναφέρθησαν ἀνωτέρω καταλήγομεν εἰς τὰ ἑξῆς συμπεράσματα:

α) Ὁ κομμουνισμὸς ἐπιδιώκει τὴν κοσμοκρατορίαν ἡ ὁποία ἀποτελεῖ πάντοτε τὸν ἀμετακίνητον τελικὸν στρατηγικὸν σκοπόν του.

β) Ὡς μοναδικὸν καὶ ἀποκλειστικὸν δρόμον ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὴν πραγμάτωσιν αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ, ὁ κομμουνισμός, θεωρεῖ τὴν ἀνατρεπτικὴν ἐπανάστασιν ἡ ὁποία καταστρέφει πλήρως τὸν παλαιὸν τρόπον ζωῆς καὶ τὸν ἀντικαθιστᾶ διὰ παντός, μὲ τὸν κομμουνιστικὸν ὁλοκληρωτικὸν τρόπον ζωῆς.

γ) Ἡ κομμουνιστικὴ ἀνατρεπτικὴ ἐπανάστασις δὲν παίρνει τὴν μορφὴν γενικῆς ἐνόπλου ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ δυτικοῦ κόσμου, ἀλλὰ διεξάγεται σταδιακῶς μὲ τὴν μορφὴν τῆς προοδευτικῆς ἀποσπάσεως χωριστῶν χωρῶν ἀπὸ τὸν δυτικὸν κόσμον.

δ) Ἡ χώρα ποὺ πρόκειται νὰ ἀποσπασθῇ κάθε φορὰν ἀπὸ τὴν Δύσιν καὶ νὰ ἐνταχθῇ εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἐπιλέγεται προσεκτικῶς μὲ τὴν μέθοδον τοῦ «ἀσθενοῦς κρίκου». Ἐπι-

σημαίνεται δηλαδὴ ἡ χώρα ἐκείνη ποὺ ἀντιμετωπίζει μίαν δύσκολον ἐσωτερικὴν κατάστασιν, ποὺ δὲν προστατεύεται ἐπαρκῶς ἀπὸ τὴν Δύσιν καὶ ὅπου ἠμπορεῖ κατὰ κάποιον τρόπον νὰ ἐπέμβη ἡ Ἀνατολή.

ε) Ἡ προετοιμασία τῆς ἀνατρεπτικῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν χώραν - στόχον ἐπιτελεῖται:

ι) Μὲ τὴν συστηματικὴν ὑπόθαλψιν τῆς «πάλης τῶν τάξεων», μὲ πλαστὰ «πανδημοκρατικὰ» συνθήματα.

ιι) Μὲ τὴν εἰρηνιστικὴν προπαγάνδαν ποὺ ἀποβλέπει εἰς τὸν ἐφησυχασμόν, τὴν ἀποκοίμησιν, τὸν ψυχολογικὸν καὶ ὑλικὸν ἀφοπλισμὸν τοῦ ὑποψηφίου θύματος.

ιιι) Μὲν τὴν ἐξωτερικὴν διείσδυσιν.

ιυ) Μὲ τὴν ἐσωτερικὴν διάβρωσιν.

στ) Ὅταν προετοιμασθῆ ἐπαρκῶς τὸ ἔδαφος καὶ μόλις διαμορφωθῆ μία εὐνοϊκὴ συγκυρία τῶν διεθνῶν καὶ τοπικῶν περιστάσεων, ἐκδηλώνεται ἡ κομμουνιστικὴ ἀνατρεπτικὴ ἔφοδος.

ζ) Αὐτή, ἀναλόγως πρὸς τὰς συγκεκριμένας ἑκάστοτε δυνατότητας, ἠμπορεῖ νὰ διεξαχθῆ, εἴτε ἐνόπλως εἴτε εἰρηνικῶς. Ἡ δευτέρα μέθοδος, διὰ λόγους ψυχολογικούς, προβάλλεται ἐντυπωσιακῶς.

η) Ἀνεξαρτήτως τῆς μορφῆς τῆς κομμουνιστικῆς ἐπικρατήσεως, θὰ ἀκολουθήση ὁπωσδήποτε ἡ πλήρης ἀνατροπὴ τῶν ἀρχῶν καὶ θεσμῶν τοῦ δυτικοῦ τρόπου ζωῆς καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς μονίμου βίας, μὲ τὴν μορφὴν τῆς λεγομένης «δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου».

θ) Εἰς τὸ πρῶτον της στάδιον ἡ κομμουνιστικὴ ἀνατροπὴ ἐμφανίζεται ὡς δῆθεν ἁπλῆ «ἀλλαγή» μέσα εἰς τὰ καθιερωμένα πλαίσια τῆς δημοκρατίας καὶ τοῦ ἔθνους. Μόλις ὅμως αὐτὴ ἡ περιωρισμένη ἀλλαγὴ ἐκπληρώση τὸν προορισμόν της, δηλαδὴ τὴν ὡρίμανσιν τῶν ὅρων ἐπιβολῆς τοῦ Κ.Κ., ἐπέρχεται ἡ ριζικὴ ἀνατροπή.

ι) Ἀμέσως μὲ τὴν ἔναρξίν της, ἡ κομμουνιστικὴ ἐπανάστασις λαμβάνει ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ἐνίσχυσιν ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος ἐπεμβαίνει εἰς τὸν ἀνώτατον δυ-

νατὸν βαθμὸν ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας, τῆς διασώσεως, τῆς σταθεροποιήσεως καὶ τῆς ὁλοκληρώσεώς της.

2. Ἡ ἐκτίμησις τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς

Εἶναι γεγονὸς ποὺ ἀποτελεῖ ἀξίωμα δι' ὅσους ἔχουν κάποιαν γνῶσιν τοῦ κομμουνισμοῦ, ὅτι ποτὲ δὲν πρέπει νὰ μετρῶμεν τὸ μέγεθος τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς μὲ τὴν ἐκλογικὴν ἰσχὺν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Τὰ Κ.Κ. δὲν εἶναι κανονικὰ πολιτικὰ κόμματα ποὺ ἀποβλέπουν εἰς τὴν ἄνοδόν των εἰς τὴν ἐξουσίαν διὰ τοῦ κοινοβουλίου. Διὰ νὰ γίνουν κυβέρνησις δὲν ὑπολογίζουν εἰς τὴν ψῆφον τοῦ λαοῦ. Δι' αὐτό, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐφαρμόζωμεν εἰς αὐτά, τὰ κριτήρια ποὺ ἰσχύουν διὰ τὰ ἄλλα κόμματα.

Τὰ Κ.Κ. εἶναι ἰδιότυποι στρατιωτικοπολιτικαὶ ὀργανώσεις, μὲ ἰδικόν των «θεοκρατικὸν» ἰδεολογικὸν σύστημα καὶ ἰδικήν των ἀνατρεπτικὴν μεθοδικήν. Μόνον μία ἀνατομία τῆς ἰδιαιτέρας ὑφῆς αὐτῶν τῶν κομμάτων καὶ μία μελέτη τῆς ἀνατρεπτικῆς στρατηγικῆς καὶ τακτικῆς ποὺ ἐφαρμόζουν, ἠμποροῦν νὰ μᾶς παράσχουν τὴν δυνατότητα τῆς ὀρθῆς ἐκτιμήσεως τοῦ ἑκάστοτε μεγέθους τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς.

Ὁ κομμουνισμὸς ἦτο ἐκλογικῶς ἀδύνατος εἰς ὅλας χωρὶς καμμίαν ἐξαίρεσιν τὰς χώρας ποὺ ὑπεδούλωσεν. Ποτέ, πουθενά, οἱ κομμουνισταὶ δὲν εἶχαν οὔτε τὴν ἀπόλυτον, οὔτε τὴν σχετικὴν κἂν πλειοψηφίαν. Καὶ ὅμως κατέστησαν ἐξουσία εἰς 14 χώρας ὅπου ζεῖ τὸ 1/3 τῆς ἀνθρωπότητος. Εἰς καμμίαν ἀπὸ αὐτὰς δὲν ἐξεπέρασαν τὸ 24% τῶν ψήφων. Εἰς τὰς περισσοτέρας εἶχαν περίπου τόσην ἐκλογικὴν δύναμιν ὅσην εἶχεν εἰς τὴν χώραν μας ἡ Ε.Δ.Α. τὸ 1964 ἢ καὶ μικροτέραν. Καὶ ὅμως. Αὐτό, δὲν ἠμπόδισε τὴν ἐπιβολὴν τῆς δικτατορίας των. Τοῦτο δὲν ἴσχυεν μόνον εἰς τὴν Ρωσίαν τοῦ 1917. Ἴσχυεν καὶ εἰς τὴν Κούβαν τοῦ 1961. Ἔχομεν λοιπὸν ἐμπρός μας ὁλοζώντανον τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἀξιώματος: Ἡ ἐκλογικὴ δύναμις τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος δὲν καθορίζει τὸ μέγεθος τῆς ἀπειλῆς ποὺ ἀντιπροσωπεύει αὐ-

τὸ τὸ κόμμα. Δὲν πρόκειται διὰ ποσὰ ἀνάλογα. Ἡ παραγνώρισις αὐτῆς τῆς θεμελιώδους ἀληθείας, ἔχει συνήθως μοιραίας συνεπείας δι' ὅσους αὐταπατῶνται.

Εἰς μίαν χώραν ἠμπορεῖ τὸ Κ.Κ. νὰ παίρνῃ τὸ 30% καὶ πλέον τῶν ψήφων καὶ αὐτὴ νὰ μὴ κινδυνεύῃ ἀπὸ τὸν κομμουνισμόν. Μία ἄλλη χώρα, ἠμπορεῖ νὰ δίδῃ εἰς τὸ Κ.Κ. μόνον 5% τῶν ψήφων καὶ νὰ κινδυνεύῃ. Πότε λοιπὸν μία χώρα ἀπειλεῖται ἀπὸ τὸν κομμουνισμόν; Τοῦτο συμβαίνει ὅταν:

— Οἱ κομμουνισταὶ ποὺ δροῦν εἰς τὸ ἐσωτερικόν της εἶναι καλῶς ὠργανωμένοι, διαθέτουν ἄρτιον μηχανισμόν, ἔχουν ἱκανὴν ἡγεσίαν καὶ διαπνέονται ἀπὸ μαχητικὸν πνεῦμα.

— Αἱ κομμουνιστικαὶ ἰδέαι ἔχουν μεγάλην ἀκτινοβολίαν ἐπηρεάζουν ἀξιολόγους μᾶζας καὶ ἰδίως γοητεύουν τὴν νεολαίαν καὶ τὴν διανόησιν, ἔστω καὶ ἐὰν αὐτὸ δὲν ἐκφράζεται ἐκλογικῶς.

— Τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα διαθέτει ἰσχυρὰς ὀργανώσεις εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, εἰς τὰ ζωτικὰ κέντρα τῆς χώρας (πρωτεύουσα, λιμένες, συγκοινωνιακοὶ κόμβοι, βιομηχανικαὶ περιφέρειαι) καὶ εἰς τὴν ἐργατικὴν τάξιν.

— Οἱ κομμουνισταὶ ἔχουν διαβρώσει καὶ ὑπονομεύσει ἢ απομονώσει καὶ ἀχρηστεύσει κατὰ οἱονδήποτε τρόπον, τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις καὶ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας.

Ἀκόμη, μία χώρα, ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τὸ ποσοστὸν τῶν κομμουνιστικῶν ψήφων κινδυνεύει ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς ὅταν:

— Τὸ ἀστικὸν κράτος δὲν ἔχει οὔτε ἐπίγνωσιν τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς, οὔτε τὴν θέλησιν, τὴν ἀπόφασιν, τὴν δύναμιν καὶ τὰ μέσα διὰ νὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ ἐγκαίρως καὶ θαρραλέως.

— Ἡ χώρα ἀντιμετωπίζει σοβαρὰ κοινωνικὰ προβλήματα, διέρχεται κρίσιμον φάσιν τῆς οἰκονομικῆς της ἀναπτύξεως καὶ δοκιμάζεται ἀπὸ πολιτικὴν ἀστάθειαν.

— Ὁ ἀστικὸς πολιτικὸς κόσμος νοσεῖ, σπαράσσεται ἀπὸ ὀξείας ἐσωτερικὰς ἀντιθέσεις καὶ εὑρίσκεται ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἐποχήν του.

— Δὲν εἶναι πλέον εἰς θέσιν νὰ κυβερνήσῃ ἡ παλαιὰ ἡγέτις τάξις καὶ ἔχουν ἀποτύχει αἱ ἐνδιάμεσοι λύσεις λ.χ. τὰ μεταξὺ Δεξιᾶς καὶ Κομμουνισμοῦ, κεντρῷα ἢ σοσιαλιστικὰ κόμματα.

Ὅταν ὑπάρχουν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω παράγοντας, τότε ἡ χώρα κινδυνεύει ἀπὸ τὸν κομμουνισμόν.

Ὅταν ὑπάρχουν ὅλοι, τότε αὐτὴ εἶναι καταδικασμένη ἔστω καὶ ἐὰν οἱ κομμουνισταὶ δὲν διαθέτουν οὔτε μίαν ἕδραν εἰς τὴν Βουλήν.

3. Ὁ κομμουνισμὸς ὡς φαινόμενον τῶν μεταβατικῶν καταστάσεων

Ὁ κομμουνισμός, γενικῶς, εἶναι φαινόμενον τῶν μεταβατικῶν περιόδων. Αἱ πολὺ καθυστερημέναι, αἱ ἀπολιθωμέναι, στατικαὶ κοινωνίαι, δὲν κινδυνεύουν σοβαρῶς ἀπὸ αὐτόν.

Αἱ ἀνεπτυγμέναι, ὑγιεῖς, ἰσχυραὶ κοινωνίαι ποὺ ἔχουν ἐπιλύσει τὰ βασικά των προβλήματα, ἐπίσης δὲν κινδυνεύουν, τοὐλάχιστον ἐσωτερικῶς καὶ κατὰ τρόπον ἄμεσον, ἀπὸ τὸν κομμουνισμόν.

Ἐκεῖναι ποὺ κινδυνεύουν σοβαρῶς νὰ κομμουνιστικοποιηθοῦν, εἶναι αἱ κοινωνίαι αἱ ὁποῖοι ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν καθυστέρησιν καὶ δίδουν τὴν μάχην τῆς ἀναπτύξεως.

Ἡ φεουδαρχικὴ καὶ ἡ βιομηχανικὴ κοινωνία, δὲν ἀπειλεῖται ἀμέσως ἀπὸ τὸν κομμουνισμόν. Ἡ μεταβατική, εἰς ἀνάπτυξιν εὑρισκομένη κοινωνία, ἀπειλεῖται. Διότι:

Εἰς αὐτήν, ἔρχονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τὰ ἐπὶ μακρὸν συμπιεζόμενα καὶ ἀπωθούμενα προβλήματα. Ἀρχίζει ἡ κίνησις ἰδεῶν ἀνθρώπων καὶ ἀναγκῶν. Οἱ ἄνθρωποι, ἐξερχόμενοι ἀπὸ τὸ τέλμα, βλέπουν ὅτι ὑπάρχει ἕνας διαφορετικὸς τρόπος ζωῆς καὶ ἀνυπομονοῦν νὰ τὸν κατακτήσουν. Ἡ συνειδητοποίησις τῶν ἀναγκῶν, προτρέχει κατὰ πολὺ ἀπὸ τὴν ἀπόκτησιν τῶν πραγματικῶν δυνατοτήτων ἱκανοποιήσεώς των. Οἱ ἄνθρωποι θέλουν ἕνα σύγχρονον σπίτι, λουτρόν, θερμοσίφωνα, ψυγεῖον, τηλεόρασιν, πλυντήριον, αὐτοκίνητον. Θέλουν σχολεῖα, πανεπιστήμια, δρόμους, ἐργοστάσια. Ἀλλὰ ἡ κοινωνία δὲν ἠμπορεῖ νὰ τοὺς τὰ παράσχῃ ἀμέσως. Γεννᾶται λοιπὸν ἡ ἀνυπομονησία καὶ ἐξ αὐτῆς ἡ δυσαρέσκεια.

Ἐξ ἄλλου, εἰς τὴν ὑπὸ ἀνάπτυξιν κοινωνίαν, ἀρχίζουν νὰ διαμορφώνονται νέα στρώματα — διανοούμενοι, ἐπιστήμονες, τε-

χνικοί, φοιτηταί. Ὅλοι αὐτοί, θέλουν νὰ ἔλθουν εἰς τὸ προσκήνιον, νὰ παραμερίσουν τὴν παλαιὰν ἰθύνουσαν τάξιν, νὰ ἀναλάβουν μεγαλύτερον ρόλον εἰς τὴν ἡγεσίαν τῆς χώρας. Συγκρούονται τότε μὲ τὴν ὑφισταμένην κατάστασιν.

Τὰ προβλήματα πιέζουν ἀσφυκτικῶς. Ἡ ἀναπτυσσομένη μεταβατικὴ κοινωνία θέλει νὰ γίνη βιομηχανική, νὰ εἰσέλθη εἰς τὸν 20όν αἰῶνα, νὰ ἐνταχθῆ εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας. Ἀλλὰ συναντᾶ ἀναριθμήτους δυσκολίας. Οἱ ἄνθρωποι ἀνυπομονοῦν καὶ τὰ εἰς ἄνοδον νέα κοινωνικὰ στρώματα δυσανασχετοῦν. Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἐμφανίζεται ὁ κομμουνισμός, ὡς μία ἀπὸ τὰς δυνατὰς λύσεις τοῦ ὅλου προβλήματος τῆς ἀναπτύξεως. Προσφέρει εἰς τὴν μεταβατικὴν κοινωνίαν, τὴν ἰδικήν του μέθοδον τῆς ταχυρρύθμου ὑπερεντατικῆς ἐκβιομηχανίσεως. Τῆς παρουσιάζει τὰ ἐντυπωσιακὰ «ἐπιτεύγματα» τῶν κομμουνιστικῶν χωρῶν: Ἐργοστάσια, πυραύλους, διαστημόπλοια.

Ταυτοχρόνως, ὁ κομμουνισμός, προσφέρει εἰς τὰ νέα, τὰ ἀνερχόμενα κοινωνικὰ στρώματα εὐκαιρίας προσπελάσεως πρὸς τὴν ἐξουσίαν καὶ μάλιστα μονίμου κατοχῆς της, ἀπεριορίστου καὶ ἀνεξελέγκτου ἀσκήσεώς της.

Ἀκόμη, ἱκανοποιεῖ τὴν ὀργὴν τῶν πολλῶν καὶ τὸ μῖσος των πρὸς τοὺς κατέχοντας.

Τέλος, ἑλκύει μὲ τὸν ἴλιγγον τῆς δυναμικῆς δράσεως καὶ μὲ ἰδεολογικὰς οὐτοπίας τοὺς νέους.

Ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας, ὑπάρχουν σοβαραὶ πιθανότητες διὰ μίαν χώραν διερχομένην τὴν κρίσιμον μεταβατικὴν περίοδον νὰ εἰσέλθη εἰς τὴν ὁδὸν τῆς διὰ κομμουνιστικῶν μεθόδων ἀναπτύξεως.

Ἡ Ρωσία τῶν Τσάρων, ἡ Κίνα τῶν Μαντσού, ἡ Κούβα τοῦ Μπατίστα, δὲν ἔγιναν κομμουνιστικαί. Κομμουνιστικαὶ ἔγιναν ἡ Ρωσία τοῦ Κερένσκυ, ἡ Κίνα τοῦ Κουόμιντανγκ, ἡ Κούβα τοῦ Κάστρο. Δηλαδή, εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις αὐτοδυνάμου ἐπικρατήσεώς του, ὁ κομμουνισμὸς ἀνέτρεψεν ὄχι ἀπηρχαιωμένα κοινωνικοπολιτικὰ συστήματα (οὔτε καὶ ἀνεπτυγμένα), ἀλλὰ νεαράς, ἀσταθεῖς δημοκρατίας ποὺ ἐμάχοντο νὰ ἐπιβιώσουν μέσα εἰς ἕνα κυκεῶνα προβλημάτων.

Ἡ περίοδος τῆς μεταβάσεως ἀπὸ τὴν καθυστέρησιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν, εἶναι περίοδος δυσχερειῶν, θυσιῶν, προβλημάτων καὶ ἀντιθέσεων, περίοδος ἀσταθείας, κρίσεων καὶ κλυδωνισμῶν. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ περίοδος ἐκτρέφει τὸν κομμουνισμόν, ὁ ὁποῖος ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὸ ἰδεῶδες ἔδαφος τῆς μεταβατικῆς κοινωνίας διὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὸν ἰδικόν του τρόπον ἀναπτύξεως διὰ τῆς γενικῆς κρατικοποιήσεως τῆς οἰκονομίας, τῆς ἐγκαθιδρύσεως μονοκομματικῆς δικτατορίας καὶ τῆς διαμορφώσεως τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ τρόπου ζωῆς. (*) Ἡ «λύσις» αὐτή, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἑλκύει καὶ λόγῳ τῆς «εὐκολίας» της. Ἀπαλλάσσει τοὺς ἰθύνοντας ἀπὸ τὸ ἄγχος τοῦ συνδυασμοῦ ἀναπτύξεως καὶ ἐλευθερίας, δια-

---

(*) Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι φαινόμενον ὄχι μόνον τῶν μεταβατικῶν κοινωνιῶν ἀλλὰ καὶ τῶν μεταβατικῶν τάξεων καὶ ἀτόμων. Κοινωνικαὶ τάξεις σταθεραί, ὅπως ἡ ἀγροτική, ἡ σταθεροποιηθεῖσαι, ὅπως ἡ ἀστικὴ καὶ ἡ ἐργατικὴ τάξις τῶν προηγμένων βιομηχανικῶν καὶ ἡ τεχνοκρατικὴ τῶν μεταβιομηχανικῶν χωρῶν, δὲν ἕλκονται ἀπὸ τὸν κομμουνισμόν. Εἰς αὐτὸν προσχωροῦν τάξεις νέαι, ὅπως τῶν νεοαστῶν καὶ τῶν διανοουμένων τῶν νέων χωρῶν, ἡ ἀσταθεῖς, πάσχουσαι ἀπὸ ἀνασφάλειαν, ὅπως ἡ μικροαστικὴ τάξις. Εἶναι χαρακτηριστικὸν ὅτι τὸ «προλεταριᾶτον» τῶν ἀνεπτυγμένων καταναλωτικῶν κοινωνιῶν ἀποτελεῖ πλέον δύναμιν «συντηρητικήν», σαφῶς ἐχθρικὴν πρὸς τὰς ἀνατρεπτικὰς τάσεις ἀναρχιζόντων διανοουμένων καὶ μικροαστῶν. Τὸ φαινόμενον ἐξεδηλώθη ἐντόνως εἰς τὴν Γαλλίαν, τὸ 1968. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Δυτ. Γερμανίαν καὶ τὰς ΗΠΑ οἱ ἐργάται ἀποτελοῦν τὰ Ἐργατικὰ - Σοσιαλδημοκρατικὰ κόμματα καὶ τὰ ρεφορμιστικὰ συνδικᾶτα, ἐνῶ τὰ ΚΚ ἀποτελοῦνται ἀπὸ διανοουμένους, φοιτητάς, καθηγητάς, καλλιτέχνας κ. ο. κ. Οἱ διανοούμενοι καὶ φοιτηταὶ τροφοδοτοῦν ἀκόμη καὶ τὰ ἀκραιότερα ρεύματα: μαοϊκά, γκεβαρικά, ἀναρχικά. Διὰ τοῦτο, κοινωνίαι ρευσταί, χωρὶς παγιωμένας τάξεις μὲ παράδοσιν καὶ χωρὶς σταθερὰς ταξικὰς σχέσεις ἐμφανίζουν εἰς μεγαλυτέραν ἔκτασιν τὸ κομμουνιστικὸν φαινόμενον. Τέτοια εἶναι καὶ ἡ ἰδική μας κοινωνία ὅπου λόγῳ ἀπουσίας ἀριστοκρατίας καὶ ἀστικῆς τάξεως, δὲν ὑπάρχει οὐσιαστικῶς ἰθύνουσα τάξις.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, κατὰ κανόνα, ἐπαληθευόμενον ἀπὸ ἐξαιρέσεις τὰ «ἀκίνητα», μὴ ἀνήσυχα ἄτομα, δὲν προσελκύονται ἀπὸ τὸν κομμουνισμόν. Οὔτε ἐπίσης προσελκύονται εἰς αὐτὸν τὰ πράγματι ἀνεπτυγμένα ἄτομα, τὰ ψυχολογικῶς ὑγιῆ, ἀρτίως μορφωμένα, πνευματικῶς ὥριμα, μὲ κριτικὸν νοῦν ὑπεύθυνον προσωπικότητα καὶ ἀνεξαρτήτους ἰδικάς των ὑποκειμενικὰς ἀντιδράσεις εἰς ὅλα τὰ φαινόμενα. Τὸν κομμουνισμὸν τροφοδοτοῦν κατὰ βάσιν τὰ «ἐνδιάμεσα» ἄτομα, τὰ εὑρισκόμενα εἰς «μεταβατικὴν» περίοδον τῆς ζωῆς καὶ ἀναπτύξεώς των: Οἱ ἀνώριμοι νέοι φοιτηταί, οἱ «ὠργισμένοι» καλλιτέχναι, οἱ ἡμιμαθεῖς καὶ οἱ παλίμπαιδες. Ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς ὡριμάζουν βιολογικῶς καὶ πνευματικῶς ἐγκαταλείπουν τὸν κομμουνισμόν, ἐπαληθεύοντες τὸ ἀπόφθεγμα: «Ὅποιος δὲν εἶναι κομμουνιστὴς ἕως τὰ τριάντα του ἔτη, δὲν ἔχει καρδιά. Ὅποιος παραμένει κομμουνιστὴς μετὰ τὰ τριάντα του, δὲν ἔχει μυαλό».

σφαλίζει τὴν νεαρὰν οἰκονομίαν ἀπὸ τὰς κρίσεις, ἀποδεσμεύει τὰς χεῖρας τῶν ἀσκούντων τὴν ἐξουσίαν καὶ τοὺς διασφαλίζει κατὰ τῶν ταλαντεύσεων μιᾶς φιλελευθέρας κοινωνίας.

Εἰδικῶς λοιπὸν χῶραι εὑρισκόμεναι, ὡς ἡ ἰδική μας, εἰς ἕνα στάδιον ἐνδιάμεσον, μεταξὺ καθυστερήσεως καὶ ἀναπτύξεως, κινδυνεύουν ἀπὸ τὸν κομμουνισμόν. Ἀποτελοῦν «ἀ σ θ ε ν ε ῖ ς κ ρ ί κ ο υ ς». Καὶ θὰ ἀποτελοῦν ἰδεώδεις στόχους τοῦ ἐπιθετικοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου τῶν κομμουνιστῶν μέχρις ὅτου κατακτήσουν ἐπίπεδα πραγματικῆς ἀναπτύξεως. Ἕως τότε, ὁ ἀγὼν τῆς προόδου πρέπει νὰ συνδυάζεται μὲ τὴν συνεχῆ ἐπαγρύπνησιν καὶ μὲ τὸν ἐξ ἴσου σκληρὸν ἀγῶνα πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς πολυμόρφου κομμουνιστικῆς ἐπιθέσεως.

Ζ΄ Ἔκτασις τοῦ νέου πολέμου

«Ὅταν ὑπάρχῃ σταθερότης ὡς πρὸς τὸν σκοπόν, καθαγιάζεται ἡ χρησιμοποίησις παντὸς μέσου: Ἀκόμη καὶ τῆς πανουργίας, τῆς προδοσίας, τῆς βίας, τῆς σιμωνίας, τῆς φυλακῆς καὶ τοῦ θανάτου».

Ντῆντριχ φὸν Νιεχάϊμ
Ἐπίσκοπος τοῦ Βερντὲν
(«De Schismate Libri III» 1411 μ.Χ.)

Ι. Ὁ ἐπιτιθέμενος (ὁ κομμουνισμός)

Παραθέτομεν ἐνδεικτικῶς μερικὰ στοιχεῖα ὅλα ἐξ ὑπευθύνων ἐπωνύμων πηγῶν, σχετικῶς μὲ τὴν ἔκτασιν τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου» τῶν κομμουνιστῶν:

• • •

— Τὰ κομμουνιστικὰ κράτη, τὸ 1957, ἐδαπάνουν 3.400 ἑκατομμ. δολλάρια ἐτησίως διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς Προπαγάνδας των ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα ποσὰ ποὺ δαπανοῦν διὰ τὴν Προπαγάνδα των τὰ Κ.Κ. τῶν Δυτικῶν χωρῶν.

— Τὸ Κ.Κ.Σ.Ε. ἐχρησιμοποίησεν, τὸ 1953, ἐντὸς τῆς Ε.Σ. Σ.Δ. 2.495.000 προπαγανδιστάς, ἐξ ὧν 375.000 ὁλικῶς καὶ 2. 100.000 μερικῶς ἀπασχολούμενοι μὲ αὐτὸ τὸ ἔργον.

— Εἰς τὸν κομμουνιστικὸν κόσμον λειτουργοῦν 6.000 σχολαὶ καταρτίσεως προπαγανδιστῶν.

— Τὸ 1958 ἐλειτούργουν εἰς τὸν κομμουνιστικὸν κόσμον 2.050 ραδιοσταθμοὶ μὲ μοναδικὸν σκοπὸν τὴν παρεμβολὴν παρασίτων εἰς τὰς δυτικῆς προελεύσεως ραδιοφωνικὰς ἐκπομπάς. Ἐξ αὐτῶν, οἱ 1.250 παρασιτοπαραγωγοὶ ραδιοσταθμοί, ἦσαν ἐγκατεστημένοι εἰς τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. καὶ οἱ 800 εἰς τὰς λοιπὰς κομμουνιστικὰς χώρας, μὲ ἐτήσιον συνολικὸν κόστος περισσότερον τῶν 100 ἑκατομ. δολλαρίων.

— Τὸ ἴδιον ἔτος, ἐξ ἄλλου, ἐλειτούργουν εἰς τὴν Ε.Σ.Σ.Δ.

95 πομποὶ βραχέων καὶ 52 μεσαίων κυμάτων μεταδίδοντες ἐκπομπὰς εἰς 92 γλώσσας τοῦ ἐξωτερικοῦ.

—Τὸ 1956 ἡ ὑπηρεσία ἐξωτερικῶν ἐκδόσεων τῆς Μόσχας ἐξέδωσεν εἰς γλώσσας τῶν ἐλευθέρων λαῶν 613 νέα βιβλία εἰς συνολικὸν ἀριθμὸν 28 ἑκατομμυρίων ἀντιτύπων.

(Στοιχεῖα Ἀμερικανικῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν, 1957)

• • •

—Ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ὅλων τῶν τύπων εἰς τὸν **ἐλεύθερον κόσμον,** χρησιμοποιεῖ ἐντατικῶς κατὰ διαφόρους τρόπους (προπαγανδισταί, ἐπαγγελματίαι κομμουνισταί, κατάσκοποι) 500.000 ἄτομα καὶ δαπανᾷ 2 δισεκατομ. δολλάρια ἐτησίως. Δηλαδὴ δαπανῶνται 2 δολλάρια ἐτησίως διὰ κάθε κάτοικον τῆς Δύσεως, ἔναντι 1¼ σέντς ποὺ δαπανοῦν αἱ Η.Π.Α. ἢ 2 σέντς ποὺ δαπανοῦν ὅλαι αἱ δυτικαὶ χῶραι μαζί. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ κομμουνισμὸς διαθέτει διὰ τὴν προπαγάνδαν του 100 φορὰς περισσότερα χρήματα ἀπὸ ὅσα ἡ Δύσις.

—Τὰ Κ.Κ. τῆς Δύσεως, διαθέτουν ἕνα ἐπαγγελματικὸν στέλεχος διὰ κάθε 25 ἕως 50 ἐγγεγραμμένα μέλη των, ἐνῷ τὰ ἀστικὰ κόμματα διαθέτουν ἕνα τοιοῦτον στέλεχος διὰ κάθε 1.000-5.000 ὠργανωμένα μέλη των.

Συνολικῶς, τὰ Κ.Κ. τῆς Δύσεως, χρησιμοποιοῦν 150.000 «ἐπαγγελματίας κομμουνιστάς», ἀπασχολουμένους ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον μὲ τὴν κομματικὴν δραστηριότητα καὶ συντηρουμένους ἀπὸ τὸ κόμμα. Διὰ τὴν μισθοδοσίαν αὐτῆς τῆς στρατιᾶς τῶν ἐπαγγελματιῶν ἀνατροπέων καταβάλλονται 500 ἑκατομμύρια δολλάρια ἐτησίως. Μόνον εἰς τὴν Γαλλίαν δροῦν 12.000 ἐπαγγελματίαι κομμουνισταὶ εἰσπράττοντες ἄνω τῶν 20 ἑκατομ. δολλαρίων ἐτησίως. Εἰς τὴν Ἰταλίαν οἱ ἀντίστοιχοι ἀριθμοὶ εἶναι 20.000 καὶ 30 ἑκατομ. Εἰς τὴν μικρὰν Φινλανδίαν οἱ «ἐπαγγελματίαι κομμουνισταὶ» ἀνέρχονται εἰς 3.000 εἰσπράττοντες ἄνω τῶν 5 ἑκατομ. δολλαρίων.

Ἐξ ἄλλου, ὁ μυστικὸς μηχανισμὸς τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ χρησιμοποιεῖ ἄλλους ἐπαγγελματίας, οἱ ὁποῖοι συνολικῶς ὑπολογίζονται εἰς 25.000. Αὐτοὶ ὅμως εἶναι ὑψηλῆς εἰδικεύσεως καὶ λόγῳ καὶ τῆς φύσεως τῆς «ἐργασίας» των στοιχίζουν περισσότερον, ἤτοι περὶ τὰ 150 ἑκατομ. δολλάρια ἐτησίως.

—Ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκλογέων των τὰ Κ.Κ. τῆς Δύσεως κυκλοφοροῦν 100 φορὰς περισσότερον ἔντυπον ὑλικὸν ἀπὸ ὅσον τὰ ἀστικὰ κόμματα.

—Εἰς διεθνῆ κλίμακα δροῦν 20 μεγάλαι παγκόσμιοι μετωπικαὶ ὀργανώσεις: Παγκόσμιον Συμβούλιον Εἰρήνης (Π.Σ.Ε.), Παγκόσμια Συνδικαλιστικὴ Ὁμοσπονδία (Π.Σ.Ο.), Παγκόσμια Ὁμοσπονδία Δημοκρατικῆς Νεολαίας (Π.Ο.Δ.Ν.), Διεθνὴς Ἕνωσις Δημοκρατικῶν Νομικῶν (Δ.Ε.Δ.Ν.) κ.ο.κ. Εἰς τὰς κεντρικὰς ἕδρας αὐτῶν τῶν ὀργανώσεων ἀπασχολοῦνται πλήρως περισσότεροι ἀπὸ 1.000 «ἐπαγγελματίαι», αἱ δὲ τρέχουσαι δαπᾶναι ἁπλῆς λειτουργίας τῶν ἐν λόγῳ ὀργανώσεων ὑπερβαίνουν κατὰ πολὺ τὰ 50 ἑκατομ. δολλάρια ἐτησίως.

—Πέραν αὐτῶν, ἄλλα τεράστια ποσά, διατίθενται διὰ τὰς διαφόρους ἐκδηλώσεις.. Τὸ «παγκόσμιον» φεστιβὰλ τῆς νεολαίας καὶ τῶν φοιτητῶν λ.χ., τὸ ὁποῖον ὠργανώθη εἰς Βιέννην τὸ 1959, ἐκόστισεν 8 ἑκατομ. δολλάρια.

(Στοιχεῖα τῆς α' δυτικῆς διεθνοῦς διασκέψεως πολιτικοῦ πολέμου — Παρίσιοι, Δεκέμβριος 1960).

• • •

—Εἰς τὸ Παραπέτασμα λειτουργοῦν συνολικῶς 6.000 σχολαὶ ἐκπαιδεύσεως προπαγανδιστῶν μὲ συνολικὴν ἐτησίαν δαπάνην 1,7 δισεκατομ. δολλαρίων. Ἡ φοίτησις εἰς αὐτὰς εἶναι διαρκείας 4 μηνῶν διὰ τὰς στοιχειώδεις (κατώτερα στελέχη) ἕως 4 ἐτῶν διὰ τὰς ἀνωτάτας (ἐπιτελικὰ στελέχη). Ὁ μέσος κομμουνιστὴς προπαγανδιστὴς ἐκπαιδεύεται εἰς σχολὴν διαρκείας ἑνὸς ἔτους.

(Ἔρευνα Πανεπιστημίου Χάρβαρτ, 1959)

* * *

Ἡ σοβιετικὴ προπαγάνδα ἐτησίως:

—Πραγματοποιεῖ 150.000 ὥρας προπαγανδιστικῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν πρὸς τὸν μὴ κομμουνιστικὸν κόσμον, ἔναντι 120.000 τοῦ 1956. (*)

(*) Τὸ 1964 αἱ ὧραι ραδιοφωνικῆς προπαγάνδας πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν εἶχαν ἤδη αὐξηθῆ εἰς 215.000 ἐτησίως, ἤτοι εἰς 4.000 ἑβδομαδιαίως ἔναντι 600 τοῦ 1948.

—Γυρίζει 200 προπαγανδιστικάς κινηματογραφικάς ταινίας.

—Ἐκδίδει εἰς ξένας γλώσσας, διάφορα προπαγανδιστικά βιβλία εἰς συνολικὸν ἀριθμὸν 50 ἑκατομ. ἀντιτύπων.

—Ἐκδίδει ποικίλα ξενόγλωσσα προπαγανδιστικά φυλλάδια (μπροσοῦρες) εἰς 500 ἑκατομ. ἀντίτυπα.

—Ἀποστέλλει εἰς τὸ ἐξωτερικόν, εἰς προπαγανδιστικὰ ταξίδια 20.000 Ρώσους προπαγανδιστάς.

—Συνολικῶς ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς ἐκδίδει 120 ἑκατομ. ἀντίτυπα προπαγανδιστικῶν βιβλίων καὶ 2 δισεκατομ. ἀντίτυπα μικροτέρων φυλλαδίων ἐτησίως εἰς τὰς γλώσσας τοῦ μὴ κομμουνιστικοῦ κόσμου.

—Χρησιμοποιεῖ 350.000 προπαγανδιστὰς δρῶντας εἰς τὴν Δύσιν (ἀγκιτάτορες, ἰνστρούχτορες, καλλιτέχνας, συγγραφεῖς, δημοσιογράφους κ.λ.π.).

("Ἔκθεσις τῆς σοσιαλιστρίας Σ. Λαμπὲν εἰς τὴν διεθνῆ διάσκεψιν πολιτικοῦ πολέμου Παρισίων,Δεκέμβρ.1960)

* * *

—Ἀπὸ τὰς διαφόρους κομματικὰς σχολὰς προπαγάνδας τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. ἀποφοιτοῦν 50.000 «διαφωτισταὶ» ἐτησίως.

(Λόγος Μοσκάτωφ, προέδρου τῆς Κ.Ε. Ἐλέγχου τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. εἰς τὸ 20ὸν συνέδριον τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε., 1956)

* * *

—Τὸ 1960, ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. ἐξετύπωσεν 40 ἑκατομ. ἀντίτυπα προπαγανδιστικῶν βιβλίων εἰς γλώσσας τοῦ μὴ κομμουνιστικοῦ κόσμου, ἔναντι 30 ἑκατομ. ἀντιτύπων ποὺ εἶχεν ἐκδόσει τὸ 1959. (*)

—Ἡ κομμουνιστικὴ Κίνα, τὸ 1960, ἐξέδωσεν ἄλλα 13 ἑκατομμύρια ἀντίτυπα βιβλίων εἰς γλώσσας τοῦ μὴ κομμουνιστικοῦ κόσμου.

(*) Τὸ ¼ τῶν βιβλίων καὶ φυλλαδίων ὅλου τοῦ κόσμου ἐκδίδονται εἰς τὴν ΕΣΣΔ (1964). Τὸ 1963 εἰς ΕΣΣΔ ἐξεδόθησαν 77.625 βιβλία εἰς 1.262.000.000 ἀντίτυπα. Ὅλοι οἱ ἐκδοτικοὶ οἶκοι τῆς χώρας ὑπάγονται εἰς τὴν «Κρατικὴν Ἐπιτροπὴν Τύπου» ἡ ὁποία ἱδρύθη τὸν Αὔγουστον τοῦ 1963 διὰ νὰ ἐλέγχῃ τὸ περιεχόμενον, τὴν ἰδεολογικὴν κατεύθυνσιν καὶ τὴν σκοπιμότητα κάθε ἐκδόσεως.

—Αἱ κομμουνιστικαὶ χῶραι κυκλοφοροῦν ἐπισήμως εἰς τὸν ἄλλον κόσμον 125 προπαγανδιστικὰ περιοδικά, εἰς 400 τακτικὰς ἐκδόσεις, εἰς ὅλας τὰς γλώσσας.

—Τεράστιον τυπογραφικὸν συγκρότημα ἱδρύθη τὸ 1958 εἰς Ἀνατ. Βερολῖνον («ἐκδοτικὸς οἶκος τῶν 7 θαλασσῶν») δι' ἐξαγωγὴν προπαγανδιστικῶν βιβλίων εἰς Μέσην Ἀνατολὴν καὶ Ἰνδίαν.

—Μέγα τυπογραφεῖον ἐγκατεστάθη καὶ εἰς τὸ Β. Βιετνὰμ διὰ νὰ τυπώνῃ ἐννέα ἑκατομμύρια ἀντίτυπα βιβλίων ἐτησίως.

—Μέγα κέντρον ἐξαγωγῆς προπαγανδιστικῶν βιβλίων εἶναι καὶ ἡ Κούβα. Αὐτὰ διοχετεύονται εἰς ὁλόκληρον τὴν Λατινικὴν Ἀμερικὴν καὶ διατίθενται εἰς τὸ 1/5 τῆς πραγματικῆς ἀξίας των.

—Εἰς τὴν Ἰνδίαν μία εἰκονογραφημένη σοβιετικὴ ἐπιθεώρησις, «Ἡ χώρα τῶν σοβιέτ», κυκλοφορεῖ εἰς 12 τοπικὰς διαλέκτους. Εἰς τὴν ἰδίαν χώραν, ἐξεδόθησαν 125 διαφορετικὰ κομμουνιστικὰ βιβλία προοριζόμενα εἰδικῶς διὰ παιδιὰ καὶ διενεμήθησαν δωρεὰν ἢ εἰς ἐξαιρετικῶς χαμηλὴν τιμήν.

—Ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. ἐκδίδει προπαγανδιστικὰ βιβλία ἀκόμη καὶ εἰς τὴν διάλεκτον «σουβαΐλι» ὁμιλουμένην εἰς τὴν ζούγκλαν τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς, ἀφοῦ προηγουμένως (1959) ἐξέδωσεν εἰς Μόσχαν λεξικὸν αὐτῆς τῆς διαλέκτου.

—Διὰ τὸν στρατὸν τῆς Δυτ. Γερμανίας οἱ Ἀνατολικοί, ἐκδίδουν πορνογραφικὰ φυλλάδια εἰς τὰ ὁποῖα περιέχονται καὶ ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ Ν.Α.Τ.Ο.

—Οἱ κομμουνισταὶ πιστεύουν ὅτι τὰ βιβλία ὅπως καὶ αἱ βόμβαι πρέπει νὰ ρίπτωνται μαζικῶς εἰς τὸν στόχον μὴ ἐξεταζομένης τῆς δαπάνης των.

(«*Ἐκλογή*», *Γαλλικὴ ἔκδοσις, Ἰανουάριος 1962*)

• • •

—Τὸ 1956 ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. ἀπέστειλεν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν 20.000 προπαγανδιστὰς καὶ «παραπροπαγανδιστάς» της μὲ τὴν πρόφασιν ἀθλητικῶν συναντήσεων, ἐπιστημονικῶν συνεδρίων, οἰκονομικῶν ἀποστολῶν κ.λ.π. Συνολικῶς οἱ ἐν λόγῳ προπαγανδισταὶ ἐπραγματοποίησαν 200.000 «ἡμερομίσθια» καὶ ἐκόστισαν εἰς τὴν Μόσχαν τοὐλάχιστον 20 ἑκατομ. δολλάρια.

—Τὸ ἴδιον ἔτος ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. προσεκάλεσεν καὶ «ἐφιλοξένησεν» 20.000 ξένους πελάτας τῆς «βιομηχανίας ψευδαπάτης» ποὺ ἔχει δημιουργήσει μὲ ἐπισκέψεις εἰς πρότυπα κολχόζ, ὑποδειγματικὰ ἐργοστάσια κ.ο.κ. Ἡ φιλοξενία των ἐστοίχισεν τοὐλάχιστον 40 ἑκατομ. δολλάρια.

(*Κιρκπάτρικ. «Ἕνα ἔτος κρίσεως», 1956*)

• • •

—Τεράστια ποσὰ διαθέτει ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς διὰ τὴν ἐξαγορὰν ἀνθρώπων καὶ τὴν διαφθορὰν συνειδήσεων. Ὁ Τρέϊντ καὶ ὁ Οὔρμπαχνς ὑπολογίζουν ὅτι μόνον εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Δυτ. Γερμανίαν ἡ Μόσχα διαθέτει δι᾽ αὐτὸν τὸν σκοπὸν περὶ τὰ 200 ἑκατομ. δολλάρια ἐτησίως.

II. Ὁ ἀμυνόμενος (ἡ Δύσις)

Ὅπως ἤδη ἐπανειλημμένως ἀνεφέρθη, ἡ Δύσις, ἐκ φύσεως, λόγῳ πολιτισμοῦ, θεσμῶν καὶ τρόπου ζωῆς, παρουσιάζει μίαν λειτουργικὴν ἔλλειψιν προσαρμογῆς εἰς τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον. Ὠργανωμένη διὰ νὰ ζῇ ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐλευθερίᾳ, μὲ ἀνεκτικὰς καὶ ἀνοικτὰς κοινωνίας, πολύφωνος καὶ ἀντιμονολιθική, ἀτομικιστικὴ καὶ ἀντιοργανωτική, ἡ Δύσις ἀρνεῖται μὲ ὅλο της τὸ «εἶναι» νὰ δεχθῇ τὴν ἀποκρουστικὴν πραγματικότητα τοῦ Νέου Πολέμου: Παρὰ ταῦτα, ὅμως, πιεζομένη ἀπὸ τὴν ἀνάγκην ἀρχίζει βαθμιαίως νὰ τὸν διεξάγῃ καὶ αὐτή. Τὸ πράττει μὲ δισταγμοὺς καὶ μὲ ταλαντεύσεις, μὲ ἀπέχθειαν καὶ μὲ ἀμφιβολίαν. Ἀλλά, πάντως, τὸ πράττει. Διότι ἡ ἀνάγκη εἶναι ἀδήριτος. Καὶ ἡ Δύσις, παρὰ τὴν ἀποστροφήν της, ὠθουμένη ἀπὸ τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως, προσαρμόζεται εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Μεγάλου Σιωπηλοῦ Πολέμου. Μὲ τὴν εὐελιξίαν δὲ καὶ τὸν πρακτικισμὸν ποὺ τὴν διακρίνει, ἐπιτυγχάνει ἤδη ἀξιόλογα ἀποτελέσματα. Ἀναφέρομεν μερικά:

1) Εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς δυτικὰς χώρας, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν παλαιοτέρων δημοκρατιῶν, ὅπως ἡ Ἑλβετία καὶ ἡ Ἀγγλία, ἐλήφθησαν νομοθετικὰ καὶ πρακτικὰ μέτρα διὰ νὰ προλαμβάνεται ἡ δι-

εἴσδυσις κομμουνιστῶν εἰς τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις, τὴν διπλωματίαν, τὰς μυστικὰς ὑπηρεσίας, τὴν ἀτομικὴν ἐνέργειαν, τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, τὰς στενὰς κοινοβουλευτικὰς ἐπιτροπάς. Τὰ μέτρα δὲν ἀποδίδουν παντοῦ καὶ πάντοτε πλήρως, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε ἀποτελοῦν ἕνα φραγμὸν εἰς τὴν διάβρωσιν τῆς Δύσεως ἀπὸ τὸν κομμουνισμόν.

2) Εἰς τὰς περισσοτέρας δυτικὰς χώρας, ἤρχισεν ἡ συστηματικὴ «γνωριμία μὲ τὸν ἐχθρόν». Πανεπιστημιακαὶ ἕδραι, πανεπιστημιακὰ καὶ ἰδιωτικὰ κέντρα μελετῶν, ἑταιρίαι πολιτικῶν ἐρευνῶν, ἐξειδικευμένα σοβιετολογικὰ ἰνστιτοῦτα, εἰδικὰ περιοδικά, ἀσχολοῦνται μὲ τὴν διερεύνησιν καὶ παρουσίασιν τοῦ ἐπιτιθεμένου — τοῦ κομμουνισμοῦ.

3) Σχεδὸν ὅλαι αἱ δυτικαὶ χῶραι ὠργάνωσαν κρατικὰς ἐθνικὰς ὑπηρεσίας προπαγάνδας καὶ εἰδικὰς ὑπηρεσίας ἀγῶνος κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ.

α) Εἰς τὰς Η.Π.Α., κρατικὴ ὑπηρεσία προπαγάνδας συνεστήθη τὸ 1948 (νόμος Σμίθ — Μούντ). Ἀπὸ τὸ 1950, μὲ τὸν πόλεμον τῆς Κορέας, ἡ ἐν λόγῳ ὑπηρεσία προσέλαβεν καθαρῶς ἀντικομμουνιστικὸν χαρακτῆρα. Ἀπὸ τὸ 1953 ἡ U.S.I.A., ὡς ἀποκαλεῖται ἀπὸ τὰ ἀρχικά της, ὑπήχθη ἀπευθείας εἰς τὸν Πρόεδρον.

Ἡ USIA ἔχει σήμερον 12.000 συνεργάτας καὶ τὸ τμῆμα της διὰ τὸ ἐξωτερικὸν (USIS) διαθέτει 111 περιφερειακὰς ἀποστολὰς μὲ 230 κέντρα πληροφοριῶν καὶ 7.000 κινηματογραφικὰ συνεργεῖα εἰς 94 χώρας. Ἀπὸ τὸ 1960 ἕως τὸ 1963 ὁ προϋπολογισμὸς τῆς USIA ἀνῆλθεν κατὰ 50% καὶ ἔφθασεν τὰ 150 ἑκατομ. δολλάρια ἐτησίως. Ἡ USIA ἐκδίδει 56 περιοδικὰ καὶ 22 ἐφημερίδας εἰς 21 γλώσσας. Μεταξὺ τῶν περιοδικῶν εἶναι τὸ «Προβλήματα Κομμουνισμοῦ», διμηνιαῖον ὄργανον σοβιετολογικῶν μελετῶν. Ἐπίσης διατηρεῖ σχολεῖα ἀγγλικῆς γλώσσης εἰς 52 χώρας καὶ μεταδίδει τηλεοπτικὰ προγράμματα εἰς 21 χώρας.

Ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα ὄργανα τῆς κρατικῆς προπαγάνδας

τῶν Η.Π.Α. εἶναι ὁ ραδιοφωνικὸς ὀργανισμὸς «Φωνὴ τῆς Ἀμερικῆς». Ὁ ὀργανισμὸς διαθέτει 30 ραδιοσταθμοὺς ποὺ λειτουργοῦν εἰς τὸ ἔδαφος τῶν Η.Π.Α. καὶ 57 ραδιοσταθμοὺς ποὺ ἑδρεύουν εἰς ἄλλας χώρας. Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἀμερικῆς» πραγματοποιεῖ 80 ὥρας ἐκπομπῶν ἡμερησίως, εἰς 37 γλώσσας. Αἱ 56 ὧραι ἀπευθύνονται πρὸς τοὺς λαοὺς τῶν κομμουνιστικῶν κρατῶν.

Ἄλλη κρατικὴ ὑπηρεσία προπαγάνδας εἰς τὰς Η.Π.Α. εἶναι τὸ «Κέντρον Πληροφοριῶν» διὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς ποὺ σκοπεύουν ἢ πρόκειται νὰ ταξιδεύσουν εἰς κομμουνιστικὰς χώρας. Τὸ «Κέντρον» αὐτὸ ἱδρύθη τὸ 1953 (Παρομοία ὑπηρεσία λειτουργεῖ καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν).

Συνεστήθη ἐπίσης ἡ «Ἐπιτροπὴ Ψυχολογικῆς Στρατηγικῆς» (Psychological Strategy Board ἢ P.S.B.) μὲ στρατιωτικὸν μᾶλλον χαρακτῆρα καὶ μὲ κύριον πεδίον ἐνδιαφέροντός της τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις. Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθῇ ὅτι αἱ ἀμερικανικαὶ Ἔνοπλοι Δυνάμεις ἐνδιαφέρονται ἀμέσως διὰ τὴν διαφώτισιν ὄχι μόνον τῶν μελῶν των, ἀλλὰ καὶ τοῦ ὑπολοίπου λαοῦ. Μία μέθοδος ποὺ χρησιμοποιοῦν λ.χ. εἶναι τὰ εἰδικὰ συνεργεῖα ἀξιωματικῶν καὶ εἰδικῶν ποὺ περιοδεύουν εἰς ὅλην τὴν χώραν καὶ μὲ ἐκθέσεις, κινηματογραφικὰς προβολάς, διαλέξεις, μαθήματα καὶ διανομὴν ἐντύπων, ἐνημερώνουν τὸ κοινὸν ἐπὶ θεμάτων συνδεομένων μὲ τὴν ἐθνικὴν ἀσφάλειαν. Ὁ ὅρος «ἐθνικὴ ἀσφάλεια» χρησιμοποιεῖται μὲ τὴν εὐρείαν του ἔννοιαν καὶ ἔτσι οἱ κύκλοι μαθημάτων ἀφοροῦν τὸν κομμουνισμόν, τὴν καταπολέμησιν τῶν ξένων προπαγανδῶν, τὴν γνῶσιν τῶν νόμων, τὴν σωστὴν χρῆσιν τῶν δικαιωμάτων ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάγκην ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεων τῶν πολιτῶν, θέματα ἐθνικῆς οἰκονομίας, ἱστορίας κ.λ.π. Εἰς τὸν ἀμερικανικὸν στρατὸν γίνονται καὶ εἰδικὰ μαθήματα διὰ τὸν κομμουνισμὸν ἐπὶ τῇ βάσει εἰδικῶν ἐγχειριδίων. Διὰ τὰ ἔργα αὐτὰ χρησιμοποιοῦνται ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς μονίμους καὶ ἔφεδροι ἀξιωματικοί, καθὼς καὶ εἰδικευμένοι ἰδιῶται ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀρκετοὶ γίνονται ἀξιωματικοὶ μὲ βαθμοὺς ἐξ ἀπονομῆς.

Εἰς τὴν Β. Καρολίναν λειτουργεῖ κεντρικὴ σχολὴ ἐνημε-

ρώσεως κοινοῦ ὅπου καταρτίζονται ἰδιῶται ὡς στελέχη τοῦ Νέου Πολέμου.

Τέλος συνεστήθη καὶ ἡ «Ἐπιτροπὴ Ὁμοσπονδιακῶν Ἐπικοινωνιῶν» (Federal Communications Commission) τῆς ὁποίας κατὰ τὸν σχετικὸν νόμον, ἀποστολὴ εἶναι «ὁ συντονισμὸς τῆς Ραδιοφωνίας πρὸς τὸ ἐθνικὸν συμφέρον». Ἔτσι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἐπίσημον κρατικὸν ραδιοσταθμὸν («Φωνὴ τῆς Ἀμερικῆς») καὶ οἱ ἰδιωτικοὶ ραδιοσταθμοὶ τῶν Η.Π.Α. συντονίζονται καὶ ἐλέγχονται ἀπὸ τὰς κρατικὰς ὑπηρεσίας Προπαγάνδας, ὥστε νὰ ἐξυπηρετῆται πάντοτε τὸ ἐθνικὸν συμφέρον.

β) Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἱδρύθη τὸ «Κεντρικὸν Γραφεῖον Πληροφοριῶν» (General Information office) τὸ ὁποῖον δρᾶ κυρίως διὰ τῶν «τμημάτων δημοσίων σχέσεων» ποὺ λειτουργοῦν εἰς τὰς διαφόρους ἀγγλικὰς κρατικὰς ὑπηρεσίας καὶ ὑπάγονται εἰς αὐτήν.

Ἕνας γιγαντιαῖος ὀργανισμὸς τῆς ἀγγλικῆς προπαγάνδας εἶναι καὶ ἡ ραδιοφωνία, τὸ B. B. C. ποὺ λειτουργεῖ μὲν ὡς αὐτόνομος ὀργανισμός, ἀλλὰ συμφώνως μὲ τὸν νόμον εἶναι «φερέφωνον τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων» καὶ ὑποχρεοῦται νὰ μεταδίδῃ τὰ προγράμματα ποὺ διοχετεύει ἡ ἑκάστοτε Κυβέρνησις. Ὁ ὑπουργὸς τηλεπικοινωνιῶν ἔχει τὸ «βέτο» δι' ὅλα τὰ ζητήματα τοῦ B.B.C.

Μία πατροπαράδοτος μέθοδος διαφωτίσεως τῆς ἀγγλικῆς κοινῆς γνώμης ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν ζητημάτων εἶναι ἡ ἔκδοσις «λευκῶν βίβλων» ἀπὸ τὴν ὑπεύθυνον Κυβέρνησιν.

γ) Εἰς τὴν Γαλλίαν, Ὑπουργεῖον Προπαγάνδας, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὑπουργεῖον Πληροφοριῶν» ἐδημιουργήθη τὸ 1943, ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν γαλλικὴν Κυβέρνησιν τοῦ Ἀλγερίου. Ἔκτοτε, τοῦτο κατέστη θεσμὸς καὶ ἐπὶ ντὲ Γκὼλ ἀπέκτησεν μεγάλην ἰσχύν.

Παραλλήλως καὶ τὰ ἄλλα ὑπουργεῖα διαθέτουν εἰδικὰς ὑπηρεσίας τύπου καὶ «γραφεῖα πληροφοριῶν».

Εἰς τὸν γαλλικὸν στρατὸν ὑπάρχει ὁ θεσμὸς τῶν ἀξιωματικῶν — διαφωτιστῶν.

δ) Ἡ Σουηδία, τὸ 1940, ἵδρυσεν μίαν πανίσχυρον ὑπηρεσίαν διαφωτίσεως, τὸ «Κρατικὸν Πρακτορεῖον Πληροφοριῶν» (Statens informations Styrelse). Διευθύνεται ἀπὸ ἑπταμελῆ ἐπιτροπὴν ποὺ τὴν ἀποτελοῦν ἀνὰ ἕνας ἐκπρόσωπος τοῦ Στρατοῦ, τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν καὶ τῆς Ραδιοφωνίας καὶ τέσσαρες εἰδικοὶ εἰς τὰ θέματα τῆς Προπαγάνδας. Συμφώνως πρὸς τὸν ὀργανισμόν της, ἡ ὑπηρεσία:

> *«Ὀργανώνει καμπάνιες, συντονίζει τὴν δραστηριότητα τῶν πατριωτικῶν, συνδικαλιστικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν ὀργανώσεων καὶ διαθέτει ἐπιτροπὰς πληροφοριῶν καὶ προπαγάνδας εἰς κάθε κοινότητα».*

ε) Πανίσχυροι ὑπηρεσίαι προπαγάνδας ὑπάρχουν σήμερον καὶ ὅλας τὰς μὴ κομμουνιστικὰς ἀλλὰ καὶ μὴ δημοκρατικὰς χώρας ὅπως λ.χ. εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅπου τὸ «Ὑπουργεῖον Ἐθνικοῦ Προσανατολισμοῦ» ἔχει ἀναδειχθῆ εἰς βασικὸν παράγοντα τῆς ἐθνικῆς ζωῆς.

4) Παραλλήλως ἤρχισεν νὰ ἀξιοποιῆται διὰ σκοποὺς τοῦ Νέου Πολέμου καὶ ἡ Ἰδιωτικὴ Πρωτοβουλία. Πασίγνωστοι εἶναι δύο τεράστιοι ἀμερικανικοὶ ἰδιωτικοὶ ὀργανισμοὶ Προπαγάνδας:

α) Ὁ Ραδιοσταθμὸς τῆς «Ἐλευθέρας Εὐρώπης» (Radio Free Europe). Ἱδρύθη τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1949 καὶ μὲ ἕδραν τὸ Μόναχον πραγματοποιεῖ ἐκπομπὰς εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τῶν λαῶν τῆς Ἀνατ. Εὐρώπης. Ὁ ραδιοσταθμὸς αὐτὸς χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὴν ὀργάνωσιν «Σταυροφορία διὰ τὴν Ἐλευθερίαν» (Crusade for Freedom) τμῆμα, τοῦ «Ταμείου Ἀμερικανικῆς Κληρονομίας» (American Heritage Foundation).

β) Ὁ Ραδιοσταθμὸς τῆς «Ἐλευθερίας» (Radio Liberty) ποὺ μὲ ἕδραν τὸ Μόναχον καὶ τὴν Ταϊβάν, πραγματοποιεῖ ἐκπομπὰς πρὸς τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. εἰς 16 γλώσσας λαῶν της. Χρηματοδοτεῖται ἀπὸ τὴν «Ἐπιτροπὴν Ραδιοσταθμῶν Ἐλευθερίας» (Radio Liberty Committee)

ἡ ὁποία συντηρεῖ καὶ τὸ μεγαλύτερον «Ἰνστιτοῦτον Μελέτης τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.», μὲ ἕδραν τὸ Μόναχον.

Τεραστία εἶναι ἐπίσης ἡ δραστηριότης τῆς «Ἑταιρίας Διεθνῶν Πολιτικῶν Πληροφοριῶν καὶ Μελετῶν» ἡ ὁποία ἀπὸ 20ετίας ἀποτελεῖ τὸν βασικὸν πυρῆνα τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν Γαλλίαν.

Μεγάλοι ἰδιωτικοὶ ὀργανισμοὶ εἶναι τὸ εἰδικευμένον εἰς θέματα κομμουνισμοῦ δημοσιογραφικὸν πρακτορεῖον «Ταραντὲλ» εἰς Δυτ. Βερολῖνον, ἡ «Ἕνωσις Ἐλευθέρων Πολιτῶν» εἰς Ἑλβετίαν, ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος «Στρογγύλη Τράπεζα» εἰς Γαλλίαν, τὸ πρακτορεῖον «Κοντινεντὰλ» εἰς Μιλάνον, τὸ «Συνέδριον Πνευματικῆς Ἐλευθερίας» εἰς Παρισίους, ἡ «Ἀντικομμουνιστικὴ Ἕνωσις τῶν Λαῶν τῆς Ἀσίας» κ.ο.κ.

Μὲ ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν συνεκλήθησαν καὶ διεθνῆ συνέδρια τῆς Δύσεως μὲ θέμα τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον: τὸ Ἀτλαντικὸν Συνέδριον (Λονδῖνον 1959), τὸ συνέδριον τῶν Παρισίων (1960) καὶ τῆς Ρώμης (1961).

Εἰς Η.Π.Α. διάφορα «Ταμεῖα» ἤρχισαν νὰ περιλαμβάνουν εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐνδιαφερόντων των καὶ τὴν ἐνίσχυσιν ἀντικομμουνιστικῶν ὀργανισμῶν.

5) Ἤρχισεν καὶ ἡ Δύσις νὰ καταρτίζῃ εἰδικοὺς τοῦ Νέου Πολέμου καὶ νὰ στελεχώνῃ μὲ αὐτοὺς τὸν μηχανισμὸν διεξαγωγῆς του. Σχολαὶ στελεχῶν λειτουργοῦν εἰς Μόναχον (τοῦ ἐκεῖ Ἰνστιτούτου Μελέτης τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.), Παρισίους (τῆς Ἑταιρίας Διεθνῶν Πολιτικῶν Μελετῶν) καὶ Η.Π.Α. Εἰδικοὶ ἐπὶ τοῦ κομμουνισμοῦ («σοβιετολόγοι») προωθήθησαν ὡς σύμβουλοι εἰς τὰ ὑπουργεῖα Ἐξωτερικῶν καὶ εἰς ἄλλας ἀναλόγους θέσεις εἰς Η.Π.Α., Ἀγγλίαν, Γαλλίαν, Ἰνδίαν κ.λπ.

Η΄ 'Αποτελέσματα τοῦ Νέου Πολέμου

«Σήμερα δὲν ἔχει κηρυχθῆ πόλεμος. Καὶ ὅμως διεξάγεται εἰς ὅλα τὰ μέτωπα ἐναντίον μας. Οἱ ἐχθροί μας προοδεύουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ ἐπιβίωσις τῶν φίλων μας κινδυνεύει. Εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον ἀντιμετωπίζομεν μίαν μονολιθικὴν καὶ ἀδυσώπητον συνωμοσίαν ἡ ὁποία ἐπιδιώκει ὑπούλως καὶ ὑπομονετικῶς νὰ διευρύνῃ τὴν ἐπιρροήν της μὲ τὴν ὑπονόμευσιν, τὸν ἐκφοβισμὸν καὶ τὴν ἀνατρεπτικὴν δρᾶσιν. Ἔχομεν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν ἕνα μηχανισμὸν ὁ ὁποῖος συνδυάζει στρατιωτικάς, διπλωματικάς, κατασκοπευτικάς, οἰκονομικάς, ἐπιστημονικὰς καὶ πολιτικὰς ἐπιχειρήσεις αἱ ὁποῖαι κρύπτονται δὲν ἀποκαλύπτονται».

Πρόεδρος Τζ. Φ. Κένεντυ
(Δηλώσεις, Ἰανουάριος 1962)

Ἡ τεραστία σημασία τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου» ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματά του. Συνοπτικῶς:

Ι΄. Ἐπέκτασις τοῦ κομμουνισμοῦ τοῦ 1945–49.

Κατὰ τὴν πρώτην μεταπολεμικὴν 5ετίαν, ἡ Δύσις ὑπερεῖχεν συντριπτικῶς τόσον οἰκονομικῶς, ὅσον καὶ στρατιωτικῶς καὶ γενικῶς ἀπὸ πάσης ὑλικῆς ἀπόψεως, ἔναντι τῆς Ε.Σ.Σ.Δ., διαθέτουσα, σὺν τοῖς ἄλλοις, ὁλόκληρον τὸ ἄθικτον βιομηχανικὸν καὶ στρατιωτικὸν δυναμικὸν τῶν Η.Π.Α. — Καναδᾶ — Αὐστραλίας — Ν. Ἀφρικῆς καὶ ἐπὶ πλέον τὸ μονοπώλιον τῆς ἀτομικῆς βόμβας. Κανονικῶς, ἠδύνατο νὰ ἐπιβάλῃ ἀσυζητητὶ τὰς θελήσεις της ἐπὶ τῆς κατεστραμμένης ἀπὸ τὸν πόλεμον Ε.Σ.Σ.Δ., τῆς ὁποίας τὸ εὐρωπαϊκὸν τμῆμα ἔκειτο εἰς ἐρείπια καὶ ἡ ὁποία εἶχεν 20 ἑκατομμύρια νεκρούς.

Καὶ ὅμως. Καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν περίοδον, βλέπομεν τὴν

Ε.Σ.Σ.Δ., δηλαδὴ τὸν συντριπτικῶς ἀσθενέστερον, νὰ ἐπιτίθεται, νὰ ἔχῃ τὴν ἀπόλυτον πρωτοβουλίαν τῶν ἐνεργειῶν, νὰ κερδίζῃ συνεχῶς μεγάλας νίκας, νὰ κατακτᾶ διαρκῶς νέα ἐδάφη καὶ τελικῶς νὰ ἐπεκτείνεται εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Κίναν.

Ὁ ἀσθενέστερος, ἀπέσπασεν 700 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους, τὴν μισὴν Εὐρώπην καὶ τὴν μισὴν Ἀσίαν ἀπὸ τὸν ἰσχυρότερον. Γεγονὸς πρωτοφανὲς εἰς τὴν Ἱστορίαν. Ἀλλά, αὐτὸ τὸ ἐκ πρώτης ὄψεως ἀνεξήγητον φαινόμενον, ἔχει τὴν ἑρμηνείαν του. Ὀφείλεται εἰς τὴν ἐκ μέρους τοῦ ὑλικῶς ἀσθενεστέρου μονομερῆ ἐξαπόλυσιν καὶ διεξαγωγὴν τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου», τοῦ ὁποίου τὴν ὕπαρξιν δὲν εἶχεν ἀκόμη ὑποπτευθῆ ἡ Δύσις, προσκεκολλημένη εἰς τὴν κλασσικὴν ἀντίληψιν περὶ τοῦ Πολέμου ὡς στρατιωτικῆς συρράξεως.

Ὁ Χίτλερ ἐξαπέλυσεν ἕνα παγκόσμιον πόλεμον, ἐπροκάλεσεν τὸν θάνατον 40 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, κατέστρεψεν τὴν χώραν του, ἔχασεν τὴν ζωήν του, χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ ποὺ ὁ κομμουνισμὸς ἐπέτυχεν χωρὶς κινδύνους καὶ ἀπωλείας, χάρις εἰς τὸν Νέον Πόλεμον.

ΙΙ. Ματαίωσις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Στρατοῦ

Διὰ τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου», ὁ διεθνὴς κομμουνισμός, ἐπέτυχεν νὰ ματαιώσῃ τὴν ἵδρυσιν τῆς «Εὐρωπαϊκῆς Ἀμυντικῆς Κοινότητος» καὶ τὴν δημιουργίαν τοῦ ἑνιαίου Εὐρωπαϊκοῦ Στρατοῦ (σύμφωνα Βόννης καὶ Παρισίων).

Τὰ σχετικὰ σύμφωνα ἔπρεπε νὰ ἐγκριθοῦν ἀπὸ τὰ κοινοβούλια τῶν ἐνδιαφερομένων χωρῶν. Ὁ κομμουνισμὸς συνεκέντρωσεν τὴν προσπάθειάν του εἰς τὴν Γαλλίαν, διότι αὐτὴ ἀπετέλει ταυτοχρόνως «βασικὸν» καὶ «ἀσθενῆ κρῖκον». «Βασικόν», διότι πυρῆν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Στρατοῦ θὰ ἦσαν οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Γερμανοί. Χωρὶς τὴν Γαλλίαν ἡ συγκρότησις τοῦ ἐν λόγῳ Στρατοῦ ἦτο ἀδύνατος.

«Ἀσθενὴς» δέ, διότι ἐκεῖ ὑπῆρχεν ἰσχυρὸν Κ.Κ., μεγάλη συνοδοιπορία καὶ κυρίως, διότι ὁ λαός της διήπετο ἀπὸ ἐντο-

νον ἀντιγερμανικὸν πνεῦμα, κατεχόμενος ἀπὸ τὴν φοβίαν μιᾶς πιθανῆς ἀναβιώσεως τοῦ γερμανικοῦ μιλιταρισμοῦ καὶ ἐπαναλήψεως τῆς γερμανικῆς ἐπιθέσεως.

Οἱ κομμουνισταί, ὠργάνωσαν λοιπὸν καὶ ἐξαπέλυσαν εἰς τὴν Γαλλίαν μίαν τεραστίας κλίμακος προπαγανδιστικὴν ἐπιχείρησιν.

Ἕνας στόχος ἦτο ὁ λαός. Οἱ τοῖχοι τῆς χώρας ἐκαλύφθησαν ἀπὸ ἀφίσας μὲ μπόττες καὶ χιτλερικοὺς σταυρούς, μὲ συνθήματα «Οἱ Γερμανοὶ ξανάρχονται», «Ὄχι ἐπανεξοπλισμὸς τῆς Γερμανίας» καὶ τὰ παρόμοια. Μὲ πορείας, διαλέξεις, ἐκδόσεις, ραδιοφωνικὰς ἐκπομπάς, ὁμιλίας, κινηματογραφικὰς ταινίας μνημόσυνα, παρελάσεις, θυμάτων τοῦ ναζισμοῦ καὶ ἄλλα ἀνάλογα μέσα ἐδόθη μορφὴ ἀληθοῦς ὑστερίας εἰς τὴν ἀντιγερμανικὴν φοβίαν.

Κύριος στόχος ὅμως ἦσαν οἱ βουλευταί. Ἐνῶ ἡ γαλλικὴ βουλὴ καὶ γερουσία συνεζήτουν τὸ ἐν λόγῳ θέμα, οἱ κομμουνισταὶ ἐκινητοποίησαν ἕνα πλῆθος ἐπιτροπῶν, σωματείων, ὀργανώσεων καὶ προσωπικοτήτων, διὰ νὰ πιέσουν τοὺς βουλευτὰς μὲ ἐκκλήσεις, ἐπισκέψεις, ἀπειλὰς καὶ ψηφίσματα. 15 ἑκατομμύρια ἐπιστολαὶ διαμαρτυρίας ἀπεστάλησαν τότε πρὸς τοὺς βουλευτάς. Ἡμέραν καὶ νύκτα, μία ἀτελεύτητος σειρὰ ἀναριθμήτων ἀντιπροσωπειῶν κατεδίωκεν τοὺς βουλευτὰς εἰς τὰς οἰκίας των, τὰ γραφεῖα των, τὸ κοινοβούλιον, τοὺς δρόμους, παντοῦ, διὰ νὰ τοὺς ζητήση τὴν καταψήφισιν τῶν συμφώνων. Ἕνας κατακλυσμὸς ὑπομνημάτων ψηφισμάτων, τηλεγραφημάτων, τοὺς ἐπλημμύριζεν ἀδιακόπως. Τὰ τηλέφωνά των ἐσήμαινον συνεχῶς ἀπὸ κλήσεις «πολιτῶν» ποὺ ἤθελαν νὰ διαμαρτυρηθοῦν κατὰ τῶν συμφώνων. Τὸ κοινοβούλιον ἐπολιορκήθη μονίμως, 24 ὥρας τὸ 24ωρον ἀπὸ ὠργανωμένας ὁμάδας μὲ πανώ, πλακάτ ,περιβραχιόνια κ.ο.κ. Κατάλογοι ἐδημοσιεύοντο μὲ ὑπογραφὰς «ψηφοφόρων», οἱ ὁποῖοι ἐδήλουν ὅτι οὐδέποτε θὰ ἔδιδον τὴν ψῆφον των εἰς βουλευτὴν ὁ ὁποῖος θὰ ἐτάσσετο ὑπὲρ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Στρατοῦ.

Ἡ κινητοποίησις κατὰ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Στρατοῦ εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπῆρξεν πράγματι μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας προπαγανδιστικὰς ἐκστρατείας ὁλοκλήρου τῆς Ἱστορίας. Καὶ τελικῶς, πολλοὶ βουλευταὶ ὑπέκυψαν εἰς τὴν ἀφόρητον ψυχολογικὴν πίεσιν

πού ἠσκήθη ἐπάνω των. Τὰ σύμφωνα δὲν ψηφίσθησαν ἀπὸ τὴν γαλλικὴν βουλήν. Ἡ δημιουργία ἑνιαίου Εὐρωπαϊκοῦ Στρατοῦ ἐματαιώθη!

Τὸ ὡραιότερον δὲ εἰς ὅλην τὴν ὑπόθεσιν εἶναι ὅτι εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν εἶχε κἂν ξεσηκωθῇ σύσσωμον τὸ γαλλικὸν ἔθνος ὡς ἐνόμισαν οἱ βουλευταὶ πού ἐδειλίασαν. Ὅπως εἰς τὰ κινηματογραφικὰ τρίκ, οἱ ἴδιοι κομπάρσοι ἀλλάζουν κουστούμια καὶ μακιγιάζ καὶ φωτογραφίζονται ἀπὸ διαφορετικὰς ὀπτικὰς γωνίας διὰ νὰ δώσουν τὴν ψευδῆ ἐντύπωσιν τοῦ τεραστίου πλήθους, ἔτσι ὀλίγαι δεκάδες χιλιάδες Γάλλοι ἀριστεροί, ἐνεφανίσθησαν δεκάδας φορὰς ὑπὸ διαφόρους τίτλους, ἀμφιέσεις καὶ ὀνομασίας, εἰς διαφορετικὰ γραφεῖα, διὰ νὰ δώσουν τὴν ἐντύπωσιν τῆς δῆθεν παλλαϊκῆς ἐξεγέρσεως. Οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι, σήμερον ἦσαν ἡ «Ἕνωσις ἀφοπλισμοῦ», αὔριον τὸ «σωματεῖον θυμάτων γερμανικῆς κατοχῆς», μεθαύριον ἡ «ἐπιτροπὴ εἰρήνης» κ.ο.κ. Οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι ὑπέγραφαν ὅλα τὰ ψηφίσματα, κατεδίωκαν τοὺς βουλευτὰς εἰς τοὺς δρόμους ἢ εἰς τὰ σπίτια των, μετέβαιναν εἰς τὰς συγκεντρώσεις. Ἀλλά, χάρις εἰς τὴν ἀρτίαν τεχνικὴν τῆς ἐκστρατείας, ἔδωσαν τὴν ψευδαίσθησιν ἑνὸς πανεθνικοῦ συναγερμοῦ. Καὶ ἔτσι ἐπέβαλαν τὴν θέλησίν των.

Μὲ τόσον ἁπλᾶ καὶ σχετικῶς ἀδάπανα μέσα, ὁ κομμουνισμὸς ἀπέσπασεν μίαν πρώτης τάξεως νίκην — πολιτικήν, ἀλλὰ καὶ στρατιωτικήν. Διότι ἡ ματαίωσις τῆς δημιουργίας ἑνὸς Στρατοῦ, εἶναι βεβαίως καὶ στρατιωτικὴ νίκη, ἀφοῦ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ συσχετισμοῦ τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων καὶ τὸν ἀνατρέπη.

Ἐὰν οἱ Ρῶσοι ἐφήρμοζαν τὴν κλασσικὴν μέθοδον, θὰ ἄφηναν τὸν Ἑνιαῖον Εὐρωπαϊκὸν Στρατὸν νὰ συγκροτηθῇ καὶ μετά, ἐὰν τοῦτο καθίστατο ἀναγκαῖον, θὰ ἐπεχείρουν νὰ τὸν διαλύσουν, συντρίβοντές τον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Τοῦτο ὅμως θὰ ἐσήμαινεν ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ διακινδυνεύσουν τὸ πᾶν εἰς μίαν ἀμφιβόλου ἐκβάσεως στρατιωτικὴν σύγκρουσιν. Καὶ ἐπίσης, νὰ διαθέσουν τεράστια ὑλικὰ καὶ ἔμψυχα μέσα, θυσιάζοντες ἄφθονα χρήματα καὶ ἀναριθμήτους ζωάς. Οἱ Ρῶσοι ὅμως προσέφυγαν

εἰς τὸν Νέον Πόλεμον. Καὶ ἐξεμηδένισαν τὸν Εὐρωπαϊκὸν Στρατὸν πρὶν γεννηθῇ, χωρὶς νὰ διακινδυνεύσουν ἀπολύτως τίποτε, χωρὶς νὰ θυσιάσουν τὴν ζωὴν οὔτε ἑνὸς ἀνθρώπου των καὶ χωρὶς νὰ δαπανήσουν οὔτε ὅσα θὰ ἐξόδευαν διὰ τὴν κατασκευὴν ἑνὸς ἀεροπλάνου. Ἔτσι, ἀκινδύνως καὶ ἀδαπάνως, μετέβαλαν τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου. Διότι ἀσφαλῶς, ἐὰν εἶχαν ἐγκριθῇ τότε, τὰ σύμφωνα τῆς Βόννης καὶ τῶν Παρισίων, ἄλλη θὰ ἦτο ἡ πορεία τῶν διεθνῶν ἐξελίξεων καὶ διαφορετικὴ ἡ σημερινὴ μορφὴ τῆς Εὐρώπης. Λ.χ. δὲν θὰ εἶχεν ἐμφανισθῇ ὁ Ντεγκωλισμός.

III. Ἡ Γουατεμάλα

Διὰ τῆς συστηματικῆς διαβρώσεως ἑνὸς ἀρχικῶς ἐθνικοῦ — ἀστικοῦ — δημοκρατικοῦ κόμματος, τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσαν ἐκ τῶν ἔνδον, οἱ κομμουνισταὶ κατώρθωσαν βαθμιαίως καὶ ἀθορύβως νὰ ἐπιβληθοῦν εἰς τὴν Γουατεμάλαν διὰ τοῦ μὴ κομμουνιστοῦ προέδρου της Ἄρμπενθ, ὅπως ἐπεβλήθησαν παλαιότερον εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν διὰ τοῦ Μπένες καὶ εἰς τὴν Οὐγγαρίαν διὰ τοῦ Φ. Νάγκυ καὶ παρ᾽ ὀλίγον εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τοῦ Γ. Παπανδρέου τὸ 1965. Τελικῶς ἐχρειάσθη νὰ διεξαχθῇ ἐμφύλιος πόλεμος διὰ νὰ σωθῇ ἡ Γουατεμάλα ἀπὸ τὸν κομμουνισμόν.

VI. Ἡ Κούβα

Διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου οἱ κομμουνισταὶ ἐπεκράτησαν εἰς τὴν Κούβαν. Ἐκεῖ ἐπωφελήθησαν ἀπὸ τὸ «κενὸν ἐξουσίας» καὶ τὰ προβλήματα ποὺ ἐδημιουργήθησαν τὸ 1959 μὲ τὴν ἀνατροπὴν τῆς δικτατορίας Μπατίστα. Ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν ἀπειρίαν, τὸν ρομαντισμόν, τὴν ἄγνοιαν καὶ τὴν ἀφέλειαν τῶν ἐπαναστατῶν. Προσεποιήθησαν ὅτι «προχωροῦν» εἰς τὴν δημοκρατικὴν ἐπανάστασιν. Καὶ δρῶντες ὡς ἡ μοναδικὴ ὀργανωμένη δύναμις μέσα εἰς τὸ γενικὸν χάος, ἀξιοποιοῦντες ἐντέχνως τὰ ἀμερικανικὰ σφάλματα, κατώρθωσαν νὰ ἐκτρέψουν βαθμιαίως τὴν ἀρχικῶς δημοκρατικὴν ἐπανάστασιν τοῦ σκοποῦ της, νὰ ἐξοντώσουν τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου ὅλους σχεδὸν τοὺς πρωταγωνι-

στάς της καὶ νὰ ἐπιβάλουν τελικῶς, τὸ 1961, τὴν δικτατορίαν των.

Ἐὰν οἱ Σοβιετικοὶ ἀπεπειρῶντο μίαν στρατιωτικὴν ἀπόβασιν εἰς τὴν Κούβαν, ἀσφαλῶς οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ ἐπενέβαιναν. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι διαθέτοντες εἰδικῶς εἰς αὐτὴν τὴν περιοχὴν τοῦ κόσμου συντριπτικῶς ὑπερτέρας δυνάμεις, θὰ συνέτριβαν τοὺς εἰσβολεῖς. Ἀλλά, χωρὶς νὰ ἐξαπολυθῇ στρατιωτικὴ ἐπίθεσις καὶ συνεπῶς χωρὶς νὰ δοθῇ ἡ δυνατότης εἰς τοὺς Ἀμερικανοὺς νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν προμαχητικὴν πολεμικὴν ἰσχύν των, ἡ Κούβα ἔπεσεν. Κατελήφθη ἐκ τῶν ἔνδον.

Διὰ πολιτικῶν μεθόδων, ἡ Μόσχα ἀπέκτησεν μίαν πρώτης τάξεως πολιτικο-ἰδεολογικήν, ἀλλὰ καὶ στρατιωτικὴν βάσιν ἐπὶ τῆς Ἀμερικανικῆς ἠπείρου. Κατὰ εἰρωνείαν δὲ τῆς Ἱστορίας, ἐγκατέστησεν τὸ προγεφύρωμά της ἀκριβῶς ἔναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Κέννεντυ, τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν τῆς ἀμερικανικῆς ἰσχύος! Ἔτσι, ἡ Μόσχα, μετέβαλεν ὑπὲρ αὐτῆς διὰ καθαρῶς «πολιτικῶν» μέσων, τὸν ὑλικὸν συσχετισμὸν τῶν δυνάμεων εἰς τὸ δυτικὸν ἡμισφαίριον.

V. Ἄλλαι περιπτώσεις

1. Ἡ παρ' ὀλίγον ἐπικράτησις τῶν κομμουνιστῶν εἰς τὸ Κογκὸ διὰ τοῦ ἐθνικιστοῦ Λουμούμπα, εἰς τὸ Ἰρὰκ διὰ τοῦ ἐθνικιστοῦ συνταγματάρχου Κάσσεμ (ὁ ὁποῖος μάλιστα ἀρχικῶς ἦτο ἀντικομμουνιστής, ἀλλὰ τελικῶς συγκρουσθεὶς μὲ τοὺς πάντας ἐδέχθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῶν κομμουνιστῶν), εἰς τὴν Βραζιλίαν διὰ τοῦ μεγαλογαιοκτήμονος Γκουλάρ, εἰς τὴν Ἰνδονησίαν διὰ τοῦ ἐθνικιστοῦ Σοεκάρνο, εἰς τὴν Γκάνα διὰ τοῦ Νγκρούμαχ.

Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν τῶν ἡγετῶν ἦτο κομμουνιστής. Καὶ ὅμως, ὅλοι των ἐχρησίμευσαν ὡς φορεῖς τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιρροῆς καὶ ὡς ὀχήματα τῆς κομμουνιστικῆς ἐπικρατήσεως.

Παντοῦ δὲ εἰς αὐτὰς τὰς χώρας ἐχρειάσθησαν αἱματηροὶ ἐμφύλιοι πόλεμοι ἢ στρατιωτικὰ κινήματα διὰ νὰ ἀποφευχθῇ ὁ κομμουνισμὸς ὁ ὁποῖος, καίτοι παντοῦ (πλὴν τῆς Ἰνδονησίας),

ἦτο ἐντελῶς ἀσήμαντος μειοψηφία ἐπλησίαζεν νὰ ἐπικρατήσῃ διὰ τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου».

2. Ἡ οὐδετεροποίησις τῆς Μ. Ἀνατολῆς καὶ ἡ οὐδετερότης τοῦ «τρίτου κόσμου» ὀφείλεται ἐπίσης κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν «Πολιτικὸν Πόλεμον» τῆς Μόσχας.

3. Ἡ κατάκτησις τῆς Ζανζιβάρης. Οἱ κομμουνισταὶ συνηργάσθησαν μὲ τοὺς ἐθνικιστὰς ἡγέτας Καρούμε καὶ Ὀκέλλο, διέβρωσαν καὶ τὰ τρία πολιτικὰ κόμματα τῆς χώρας, εἰσέδυσαν εἰς ὅλα τὰ κύτταρα τοῦ νέου κράτους καὶ τελικῶς διέλυσαν τὰ ἄλλα κόμματα, ἐξουδετέρωσαν τὸν Καρούμε, ἀπήλασαν τὸν Ὀκέλλο καὶ ἐπεβλήθησαν.

4. Ἡ ἀτομικὴ βόμβα. Διὰ τῶν πρακτόρων καὶ τῶν συνοδοιπόρων των, οἱ Ρῶσοι κομμουνισταὶ κατώρθωσαν νὰ κλέψουν τὰ μυστικὰ τῆς ἀτομικῆς βόμβας ἀπὸ τὰς Η.Π.Α. καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ μεταβάλλουν πλήρως ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν τότε ἰσορροπίαν τῶν δυνάμεων.

VI. Συμπεράσματα

—Τὸ ἐπιβαλλόμενον ἐκ τῶν ἀνωτέρω συμπέρασμα εἶναι ὅτι διὰ τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου» πραγματοποιοῦνται ὄχι μόνον ψυχολογικὰ ἀποτελέσματα, ἀλλὰ καὶ κατάκτησις ἐδαφῶν, ἐξουδετέρωσις ἐχθρικῶν ἢ ἐγκαθίδρυσις ἡμετέρων βάσεων, ἀνατροπὴ αὐτοῦ τούτου τοῦ καθαρῶς ὑλικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ συσχετισμοῦ τῶν δυνάμεων.

Διὰ τοῦτο, ὀρθῶς, δυνάμεθα νὰ διακηρύξωμεν ὅτι ἡ συγκρότησις ἑνὸς κεντρικοῦ ἐπιτελείου Πολιτικοῦ Πολέμου εἶναι τόσον ζωτικῆς σημασίας διὰ τὴν ἐπιβίωσιν μιᾶς χώρας ὅσον καὶ ἡ ὕπαρξις ἑνὸς στρατιωτικοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου.

—Σήμερον καμμία χώρα δὲν εἶναι ἀσφαλὴς ἐπειδὴ ἁπλῶς καὶ μόνον φροντίζει διὰ τὴν στρατιωτικήν της ἄμυναν. Ἐὰν δὲν φρουρῇ τὰ μετόπισθέν της, ἐὰν δὲν καλύπτῃ τὸ πολιτικὸν μέτω-

πον, ἐὰν δὲν διεξάγῃ τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον, ἡ χώρα αὐτή, ἀνεξαρτήσεως τοῦ μεγέθους τῆς στρατιωτικῆς της δυνάμεως, κάποτε θὰ ἡττηθῆ.

—Σήμερον, ὁ μηχανισμὸς τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου εἶναι τόσον ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἄμυναν κάθε χώρας ὅσον καὶ αἱ Ἔνοπλοι Δυνάμεις ἢ ἀκόμη περισσότερον.

—Χωρὶς ὑπερβολήν, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ ὑπουργὸς Προπαγάνδας εἶναι ἐξ ἴσου ἢ καὶ περισσότερον ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἄμυναν καὶ τὴν ἀσφάλειαν ἑνὸς ἔθνους ἀπὸ ὅσον οἱ συνάδελφοί του ἐπὶ τῆς ἀμύνης καὶ τῆς ἀσφαλείας.

Θ'. Τί νὰ κάμουμε

«Εἰς τὴν μάχην διὰ τὴν μελλοντικὴν μορφὴν τοῦ κόσμου, ὅλα τὰ δημιουργικὰ ὅπλα εὑρίσκονται εἰς τὰς χεῖρας μας, ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ τὰ χειρισθῶμεν. Ἐὰν τὰ ἐγκαταλείψωμεν, τότε δὲν ὑπάρχουν ψυχολογικὰ ἰδεολογικὰ τρωτὰ εἰς τὸν κομμουνισμόν. Ἐὰν ὅμως τὰ χρησιμοποιήσωμεν, τότε οἱ κομμουνισταὶ εἶναι τρωτοὶ εἰς κάθε μέτωπον, εἰς κάθε στιγμὴν, εἰς κάθε τομέα. Ἡ ἀπάντησις τῆς Δύσεως εἰς αὐτὸ τὸ ἐρώτημα θὰ καθορίσῃ τὴν ἔκβασιν τοῦ «παρατεταμένου πολέμου» ὁ ὁποῖος θὰ καταλάβῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μας καὶ τοῦ αἰῶνος μας».

Μπ. Βὸλφ
(«Ἡ ἰδική σας πολιτικὴ καὶ τὰ τρωτὰ τοῦ κομμουνισμοῦ»)

Ι. Εισαγωγή

«Διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν κατάκτησιν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου διὰ τοῦ νέου μέσου, ποὺ εἶναι τὸ Ἰδεολογικὸν Ὅπλον, πρέπει νὰ συναντήσωμεν τὸν ἀντίπαλον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους του καὶ διὰ τῶν ἰδίων μὲ αὐτὸν μέσων».

Στρατηγὸς STEHLIN

1· Ἀνάγκη προσαρμογῆς

Ὁ σύγχρονος κομμουνισμὸς εἶναι μία τερατώδης τεχνικὴ καταλήψεως, διατηρήσεως καὶ συνεχοῦς ἐπεκτάσεως τῆς ἐξουσίας διὰ τῆς μεθόδου τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου».

Ἔναντι αὐτῆς τῆς τεχνικῆς, ἡ κοινωνία μας διαποτισμένη πάντοτε ἀπὸ φιλελευθερισμὸν καὶ ἀπὸ ἀνοχὴν —ἀκόμη καὶ ὅταν φαινομενικῶς τὴν ἀπορρίπτει— εἶναι ἄοπλος καὶ ἀνίσχυρος. Διότι, αἱ ἰδέαι ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐγεννήθη καὶ οἱ θεσμοὶ ποὺ τὴν

συγκροτοῦν, ἀγνοοῦν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἔννοιαν τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου», τοῦ ὁποίου αἱ μέθοδοι εὑρίσκονται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «εἶναι» της.

Ἀλλά, ἡ κοινωνία μας, ὀφείλει νὰ προσαρμοσθῆ εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦ Νέου Πολέμου. Διότι, ἐὰν δὲν συνειδητοποιήσῃ τὴν νέαν ποιότητα τοῦ ἀντιμετωπιζομένου προβλήματος, δὲν ἐπεξεργασθῆ μίαν μέθοδον καὶ δὲν συγκροτήσῃ ἕνα μηχανισμὸν ἐπιλύσεώς του, τότε θὰ χαθῆ.

Μήπως αὐτὸ δὲν ἔπραξεν ἡ δυτικὴ κοινωνία εἰς τὸν οἰκονομικὸν τομέα; Ἦτο ἀκράτως φιλελευθέρα. Ἀλλὰ μετεβλήθη εἰς παρεμβατικήν. Καὶ διωχέτευσεν εἰς τὸ ἀρχικὸν σῶμα τοῦ κλασσικοῦ καπιταλισμοῦ τόσην δόσιν πρακτικοῦ σοσιαλισμοῦ ὥστε, νὰ ξεπεράσῃ εἰς πραγματικὰς σοσιαλιστικὰς ἐπιτεύξεις καὶ αὐτὰ τὰ παλαιὰ ἐπαναστατικὰ προγράμματα τῶν ὀρθοδόξων σοσιαλιστῶν. Τοῦτο δέ, ἡ δυτικὴ κοινωνία τὸ ἐπέτυχεν χωρὶς νὰ ἀπαρνηθῆ τὸν οὐσιαστικὸν χαρακτῆρα της, δηλαδὴ τὴν ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν, τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν ἐλευθεριῶν.

Τὸ ἴδιον πρακτικὸν πνεῦμα ὀφείλομεν νὰ ἐπιδείξωμεν καὶ εἰς τὸ θέμα τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου. Εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ προσαρμοσθῶμεν, «λειτουργικῶς» εἰς αὐτόν. Καὶ ὀφείλομεν νὰ τὸ πράξωμεν χωρὶς νὰ μεταβάλωμεν τὴν βαθυτέραν οὐσίαν τῆς ἐλευθέρας κοινωνίας μας.

Ὀφείλομεν νὰ δημιουργήσωμεν ὅλους τοὺς ἀναγκαίους πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ Νέου Πολέμου θεσμοὺς ἢ νὰ ἀναπροσαρμόσωμεν τοὺς ὑφισταμένους. Λόγου χάριν: Ὁ Στρατὸς δὲν ἀρκεῖ πλέον νὰ ἐξοπλίζεται. Ὀφείλει καὶ νὰ ὀργανώσῃ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς τὸ ἐσωτερικὸν μέτωπόν του ἐναντίον τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιρροῆς, διεισδύσεως, διαβρώσεως καὶ ὑπονομεύσεως, ἀμέσου ἢ ἐμμέσου, ὠργανωμένης ἢ ἀμόρφου.

Τὸ Κράτος, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς του, ὀφείλει νὰ ἀποκτήσῃ πραγματικὸν σύγχρονον μηχανισμὸν Ἐθνικῆς Προπαγάνδας, μὲ μόνιμα εἰδικευμένα, ἐπαγγελματικὰ στελέχη.

Οἱ ἰθύνοντες ὅλων τῶν τομέων τῆς ζωῆς κάθε δυτι-

κοῦ ἔθνους, πρέπει νὰ διδαχθοῦν τί εἶναι ὁ κομμουνισμός, πῶς ἐνεργεῖ καὶ πῶς δυνάμεθα νὰ τὸν ἀντιμετωπίσωμεν.

Ἡ κάθε Δυτικὴ Πολιτεία ὀφείλει νὰ ἐξοπλισθῆ ἰδεολογικῶς, νομικῶς, πολιτικῶς, ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ νὰ ἀποκτήση μίαν διακομματικήν, πανεθνικήν, στρατηγικὴν καὶ τακτικὴν «Πολιτικοῦ Πολέμου». Νὰ ἀποκτήση κατὰ κάποιον τρόπον τὸ ἰδιότυπον «Πολιτικὸν Γραφεῖον» της ὅπου εἰδικοὶ - τεχνικοὶ τοῦ Νέου Πολέμου καὶ ἁρμόδιοι - ὑπεύθυνοι τῆς κρατικῆς μηχανῆς θὰ μελετοῦν, θὰ ἐπεξεργάζωνται καὶ θὰ πραγματοποιοῦν τὴν ἄμυνα, τὴν ἀντεπίθεσιν καὶ τὴν ἐπίθεσιν ποὺ ὀφείλομεν νὰ ἀντιτάξωμεν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τῆς Ἐλευθερίας.

2. Ἡ ἰσχύς μας

Εἰς τὰ προηγηθέντα κεφάλαια ἐδόθη μία ἐντυπωσιακὴ εἰκὼν τῆς δραστηριότητος τοῦ ἐχθροῦ. Ἀλλὰ ἀπὸ αὐτὴν δὲν πρέπει νὰ ἐξαχθῆ τὸ ἐσφαλμένον συμπέρασμα ὅτι ὁ ἐχθρὸς εἶναι ἀνυπέρβλητος καὶ ἀκαταγώνιστος, ὅτι μόνον ἐμεῖς εἴμεθα τρωτοὶ καὶ ὅτι ἄρα, τὸ πᾶν ἔχει χαθῆ.

Ἡ αἰτία τῶν μέχρι τοῦδε ἐπιτυχιῶν τοῦ ἐχθροῦ εἶναι ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ὅτι αὐτός, διεξάγει μονομερῶς ἢ σχεδὸν μονομερῶς τὸν Πόλεμόν του ἐναντίον μας, διότι ἐμεῖς, οἱ δυτικοὶ ἄνθρωποι, δὲν διεξάγομεν ἕνα ἀντίστοιχον παρόμοιον Πόλεμον ἐναντίον του.

Ἐφ' ὅσον ὅμως ἀντιληφθῶμεν τὴν φύσιν, τὴν μορφήν, τὰς μεθόδους, τὴν τεχνικὴν καὶ συλλάβωμεν τὴν σημασίαν τοῦ Σιωπηλοῦ Πολέμου καὶ τὸν ἀναλάβωμεν καὶ ἐμεῖς ἀπὸ τῆς πλευρᾶς μας, ὁ κομμουνισμὸς θὰ παύση νὰ προελαύνη ἐπὶ σχεδὸν ἀνυπερασπίστου ἐδάφους.

Ἡ «τρωτότης» δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὴν ὕπαρξιν ἀσθενῶν, εὐπροσβλήτων σημείων εἰς ἕνα ὀργανισμόν. Προϋποθέτει ἐπίσης καὶ ἕνα ἀντίπαλον ἱκανὸν καὶ ἀποφασισμένον νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀσθενῆ σημεῖα. Τότε μόνον αἱ ἀδυναμίαι μεταβάλλονται εἰς πράγματι «τρωτὰ» σημεῖα.

Οἱ κομμουνισταὶ ἐκμεταλλεύονται τὰς ἀδυναμίας μας, τὰ προβλήματά μας, τὴν ἀνοχήν μας, τὴν ἀδράνειαν, τὴν ἀναποφασιστικότητά μας. Διὰ τοῦτο φαινόμεθα «τρωτοί».

Ἐμεῖς, δὲν ἐκμεταλλευόμεθα τὰς ἰδικάς των ἀδυναμίας. Διὰ τοῦτο, φαίνονται ὡς δῆθεν «ἄτρωτοι». Ἀντικειμενικῶς οἱ κομμουνισταὶ εἶναι πολὺ περισσότερον τρωτοὶ ἀπὸ ἐμᾶς, παρουσιάζουν πολὺ περισσότερα ἀσθενῆ σημεῖα. Ὑποκειμενικῶς ὅμως ἐμεῖς, δὲν τοὺς πλήττομεν εἰς τὰ αὐτὰ σημεῖα — οὔτε ἄλλωστε καὶ ἀλλοῦ. Ἀδρανοῦμεν. Καὶ ἔτσι, κερδίζουν ἔδαφος ἂν καὶ ἀντικειμενικῶς ἀσθενέστεροι. Διότι, δὲν ἀντελήφθημεν ὅτι εἴτε μᾶς ἀρέση εἴτε ὄχι, ἔχομεν ἐμπλακῆ εἰς ἕνα παρατεταμένον Πόλεμον — εἰς ἕνα Πόλεμον χωρὶς τέλος. Κάθε γεγονός, θέμα ἢ ἐπεισόδιον τὸ βλέπομεν ὡς χωριστὴν συγκεκριμένην ἐνέργειαν, μετὰ ἀπὸ τὴν ὁποίαν δυνάμεθα πλέον νὰ ἡσυχάσωμεν. (Λ.χ., ἀφοῦ κατεστείλαμεν τὴν ἔνοπλον ἀνταρσίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐγκαταλείψαμεν τὸν ἀντικομμουνιστικὸν ἀγῶνα). Ἐνῶ, οἱ κομμουνισταί, τὸν βλέπουν ὡς ἕνα μερικότερον πολεμικὸν ἐλιγμὸν εἰς τὸν Ἀτέρμονα Πόλεμόν των ἐναντίον μας. (Λ.χ. ἡ συντριβεῖσα ἔνοπλος ἀνταρσία μεταμορφώνεται ἀμέσως εἰς «Πολιτικὸν Πόλεμον»). Πρέπει νὰ κατανοήσωμεν ὅτι:

α) Εὑρισκόμεθα εἰς Πόλεμον —ἕνα Πόλεμον νέου τύπου, πολὺ δυσχερέστερον ἀλλὰ ἐξ ἴσου σκληρὸν μὲ τὸν ἄλλον, ἀφοῦ ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει δὲν ἔχει καὶ τόσην σημασίαν ἐὰν ἀποθάνης ἀπὸ ὑπερβολικὸν καύσωνα ἢ ἀπὸ ὑπερβολικὸν ψῦχος— ἀπὸ τὸν Θερμοπυρηνικὸν ἢ ἀπὸ τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον.

β) Οὐσιαστικῶς εἴμεθα ἰσχυρότεροι. Ἀρκεῖ νὰ ἀποφασίσωμεν νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὴν ἰσχύν μας καὶ τότε θὰ νικήσωμεν. Διότι ὑπερέχομεν τοῦ ἐχθροῦ μας καὶ εἰς θεσμοὺς καὶ εἰς ἰδέας, ὅπως ὑπερέχομεν καὶ εἰς στρατιωτικὴν καὶ οἰκονομικὴν δύναμιν.

3. Τὰ πλεονεκτήματα τῆς Δύσεως

Ὁ δυτικὸς κόσμος διαθέτει πολλὰ πλεονεκτήματα τὰ ὁποῖα

ἐὰν ἀξιοποιήσῃ, ἀσφαλῶς θὰ κερδίσῃ τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον. Μερικὰ ἀπὸ αὐτά:

—Διαθέτει πολὺ ἀνώτερον ἰδεολογικὸν ἐξοπλισμόν: Τὰ ἰδεώδη του ὑπερέχουν ἐκείνων τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἀρκεῖ νὰ τὰ ἀναζωογονήσῃ, νὰ τὰ προβάλῃ καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν συστηματικωτέραν ἔμπρακτον ἐφαρμογήν των.

—Τὸ σύστημα διακυβερνήσεώς του εἶναι ἀσυγκρίτως καλύτερον. Δημοκρατία ἔναντι τῆς μονοκομματικῆς δικτατορίας τοῦ κομμουνισμοῦ, ὅπου μία δρᾶξ ἀνθρώπων, ἀσκεῖ μονίμως, ἄνευ ἐναλλαγῆς, μίαν ἀπεριόριστον καὶ ἀνεξέλεγκτον ἐξουσίαν.

—Τὸ οἰκονομικόν του σύστημα εἶναι ἀπείρως ἀποδοτικότερον: Ὁδηγεῖ εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς καθολικῆς εὐημερίας. Παρὰ τὴν ἀγχώδη προσπάθειάν του καὶ τὰ ἀδίστακτα μέσα εἰς τὰ ὁποῖα προσέφυγεν ἐπὶ μισὸν αἰῶνα, ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἠδυνήθη ὄχι νὰ φθάσῃ τὰ οἰκονομικὰ καὶ βιοτικὰ ἐπίπεδα τοῦ «καπιταλισμοῦ», ἀλλὰ οὔτε νὰ μειώσῃ κάπως τὸ χάσμα ἀναπτύξεως ποὺ τὸν χωρίζει ἀπὸ αὐτόν.

—Ὁ δυτικὸς τρόπος ζωῆς εἶναι ἀνθρωπιστικός, ἐνῶ ὁ κομμουνιστικὸς εἶναι βαρβαρικὸς καὶ ἀπανθρώπως ὁλοκληρωτικός. Δὲν ἔχει ἡ Δύσις «τεῖχος τῆς καταισχύνης», οὔτε Οὑγγαρίαν, Τσεχοσλοβακίαν, Θιβὲτ καὶ «ἐρυθροφρουρούς».

—Ἡ δυτικὴ κοινωνία εἶναι εὐέλικτος, εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ εἰς ὅλους τοὺς θεσμούς της, ἐνῶ ἡ κομμουνιστικὴ εἶναι δογματικὴ καὶ στατική, δυσκόλως ἐξελίσσεται καὶ εἰς κάθε προσπάθειαν ἀναπροσαρμογῆς ἀντιμετωπίζει σοβαρὰς κρίσεις, μεγάλους κλυδωνισμοὺς καὶ κινδύνους.

—Ἡ Δύσις εἶναι πλουσιωτέρα οἰκονομικῶς καὶ πνευματικῶς, ἰσχυροτέρα στρατιωτικῶς καὶ ἠθικῶς, ἀπὸ τὸν κομμουνισμόν.

—Ἡ Δύσις εἶναι προοδευτική, ἐνῶ ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἀντιδραστικός.

—Ἡ Δύσις κατήργησεν οἰκειοθελῶς τὸ ἀποικιοκρατικὸν σύστημα. Ὁ κομμουνισμὸς ἀπεπει-

ράθη διὰ τοῦ νεοϊμπεριαλισμοῦ του, τὴν δημιουργίαν ἀπεράντου ἀποικιακῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ πρώτη ἀπηλευθέρωσεν τοὺς Ἰνδούς, τοὺς Κεϋλανούς, τοὺς Κογκολέζους, τοὺς Νιγηριανοὺς καὶ τοὺς βοηθεῖ νὰ οἰκοδομήσουν ἕνα ἀνεξάρτητον ἐθνικὸν βίον. Ὁ δεύτερος ὑπεδούλωσεν τοὺς Οὔγγρους, τοὺς Πολωνούς, τοὺς Τσέχους, τοὺς Ἀνατολικογερμανοὺς καὶ μάχεται νὰ ματαιώση τὴν ἀνεξαρτητοποίησίν των.

—Ἡ Δύσις διαθέτει κολοσσιαῖα ποσὰ διὰ νὰ βοηθήση τοὺς ὑπαναπτύκτους λαοὺς νὰ προοδεύσουν. Ὁ κομμουνισμὸς κατελήστευσεν τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην.

—Ἡ Δύσις ἔχει ἐλεύθερον πολιτικὸν καὶ πνευματικὸν βίον, προωθεῖ τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν καὶ καλλιτεχνικὴν δημιουργίαν. Ὁ κομμουνισμὸς καταλύει κάθε ἐλευθερίαν, δεσμεύει δογματικῶς τὴν ἐπιστημονικὴν σκέψιν καὶ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὴν τέχνην νὰ εἶναι προπαγάνδα μὲ αἰσθητικὰ μέσα. Ἡ Δύσις δὲν φυλακίζει συγγραφεῖς, δὲν ἐξοντώνει καλλιτέχνας, δὲν ἐξαφανίζει ἐπιστήμονας. Ὁ κομμουνισμὸς ἔχει τοὺς Συνιάφσκυ, τοὺς Ντάνιελ, τοὺς Ταρσίς, τοὺς Βόλπιν, τοὺς Γιεσένιν.

—Ἡ Δύσις δέχεται εὐκόλως μεταρρυθμίσεις, εἰσάγει εἰρηνικῶς νέους θεσμοὺς ἀνανεώνεται διαρκῶς. Ὁ κομμουνισμὸς ἐπιχειρεῖ νὰ «παγώση» τὴν ἱστορίαν νὰ ἀκινητοποιήση τὴν κοινωνίαν καὶ νὰ φυλακίση τὴν ζωὴν εἰς τὰ στατικὰ σχήματά του.

—Ὅλαι αἱ νέαι ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις, κάθε τί ποὺ χαρακτηρίζει τὴν σύγχρονον ζωήν, προῆλθον ἀπὸ τὴν Δύσιν. Ὅλα τὰ καινούργια μᾶς τὰ ἔδωσεν τὸ δυτικὸν πνεῦμα. Τίποτε τὸ πράγματι νέον δὲν ἦλθεν ἐξ Ἀνατολῶν. Δυτικαὶ κατακτήσεις εἶναι ἡ διάσπασις τοῦ ἀτόμου, τὰ ἀντιβιοτικά, οἱ πύραυλοι, τὸ συνεμασκόπ, ἡ τηλεκατεύθυνσις, ἡ τηλεόρασις, ἡ τεχνητὴ φωτοσύνθεσις, ἡ τζάζ, αἱ βιταμῖνες, οἱ ὀρροί, αἱ μεταμοσχεύσεις, τὸ ἀντιμυθιστόρημα, τὸ θέατρον τοῦ παράλογου, τὸ κινηματογραφικὸν νέον κῦμα, ἡ κατάκτησις τῆς Σελήνης — τὰ πάντα.

—Ἡ Δύσις εἶναι διάλογος. Ὁ κομμουνισμὸς μονόλογος.

—Ἡ Δύσις εἶναι πολύφωνος. Ὁ κομμουνισμὸς μονόφωνος.

—Ἡ Δύσις εἶναι διαλεκτική. Ὁ κομμουνισμὸς δογματικός.

—Ἡ πρόοδος, ἡ ἀνανέωσις, ἡ ἐπανάστασις, εἶναι ἡ Δύσις. Ἡ καθυστέρησις, ἡ ἀντίδρασις, ἡ ἀντεπανάστασις, εἶναι ὁ κομμουνισμός.

Ἐὰν ἡ Δύσις ἀξιοποιήσει τὰ ἀνωτέρω πλεονεκτήματά της, τότε εἶναι βέβαιον ὅτι εἰς τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον, αὐτὴ θὰ νικήση.

Τοῦτο, δὲ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐκ τῆς φύσεως τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ συστήματός της, ἡ Δύσις δὲν διαθέτει καμμίαν πεῖραν καὶ παράδοσιν καθολικοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου. Ἐὰν ἡ Δύσις χρησιμοποιήση νέα, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε ἐντελῶς προσιτὰ μέσα, ἐὰν θελήση νὰ ἀντιμετωπίση μὲ ἀπόλυτον συνέπειαν τὸν Πόλεμον ποὺ ἐξαπέλυσεν ἐναντίον της ὁ κομμουνισμός, τότε θὰ ἀναδειχθῆ ὁπωσδήποτε νικήτρια. Ἀπόδειξις, ὅτι ὁπότε ἐνήργησεν μὲ κάποιαν ἀποφασιστικότητα, ἡ νίκη ὑπῆρξε ἰδική της. Ὑπενθυμίζομεν:

—Ἀπέκρουσεν τὰς ἐνόπλους κομμουνιστικὰς ἐπιθέσεις αἱ ὁποῖαι ἐξεδηλώθησαν ὑπὸ μορφὴν ἀνατρεπτικῶν ἢ κατακτητικῶν πολέμων εἰς Ἑλλάδα, Κορέαν, Μαλαισίαν, Φιλιππίνας, Βιρμανίαν, Λατινικὴν Ἀμερικήν, Ἰνδίαν.

—Διεφύλαξεν τὸ Δυτικὸν Βερολῖνον, τὸ Κογκό, τὸν Λίβανον, τὸν Ἅγιον Δομίνικον.

—Διέσωσε δι' ἐπιτυχῶν ἀντεπιθέσεων τὴν Γουατεμάλαν, τὸ Ἰράκ, τὴν Βραζιλίαν, τὴν Ἰνδονησίαν, τὴν Γκάνα, τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν κατολίσθησιν πρὸς τὸν κομμουνισμόν.

—Ἀντιμετώπισεν ἐγκαίρως τὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου πραγματοποιηθεῖσαν βαθεῖαν κομμουνιστικὴν διάβρωσιν εἰς Η.Π.Α. καὶ Δυτικὴν Εὐρώπην καὶ μέχρις ἑνὸς βαθμοῦ ἀπετοξίνωσεν τὸν ὀργανισμόν της ἀπὸ αὐτήν.

—Π ρ ο ε φ ύ λ α ξ ε ν τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν πεῖναν καὶ διὰ τῆς ἀνορθώσεώς της, τὴν ἔσωσεν ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸν (Σχέδιον Μάρσαλ).

—Ὠ ρ γ ά ν ω σ ε ν τὴν στρατιωτικήν της ἄμυναν ἐπὶ ὑπερεθνικοῦ ἐπιπέδου (ΝΑΤΟ, ΣΕΝΤΟ, ΣΕΑΤΟ).

—Ὠ ρ γ ά ν ω σ ε ν ὑπερεθνικὰς μορφὰς οἰκονομικῆς συνεργασίας διὰ τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐημερίαν (ΕΟΚ, ΕΖΕΣ, «Συμμαχία διὰ τὴν Πρόοδον»).

—Δ ι ε τ ή ρ η σ ε ν σταθερῶς τὴν στρατιωτικήν της ὑπεροχήν, ἔναντι τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου.

—Ἐ π ε τ ά χ υ ν ε διὰ τῆς οἰκονομικῆς βοηθείας πρὸς τὴν Γιουγκοσλαβίαν, Ρουμανίαν καὶ Πολωνίαν, τὴν πορείαν τῶν ἀνατολικοευρωπαίων πρὸς τὴν ἀνεξαρτητοποίησιν, ἐνίσχυσεν τὰς φυγοκέντρους τάσεις εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου καὶ συνέβαλεν εἰς τὴν διαδικασίαν ἀποσυνθέσεως τῆς παλαιᾶς του μονολιθικότητος.

—Ἐ π ρ ο σ τ ά τ ε υ σ ε ν μὲ τὴν παροχὴν οἰκονομικῆς καὶ γενικωτέρας βοηθείας τὸν Τρίτον Κόσμον ἀπὸ τὴν κομμουνιστικοποίησιν.

—Ἀ ν έ δ ε ι ξ ε ν τὸ δυτικὸν Βερολῖνον εἰς ἀξιόλογον ὁρμητήριον ἐπιθετικοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου.

—Ὠ ρ γ ά ν ω σ ε ν μέχρις ἑνὸς βαθμοῦ τὸν ἰδεολογικὸν ἀγῶνα πρὸς τὴν Ἀνατολὴν (ραδιοσταθμοὶ) καὶ τὸν Τρίτον Κόσμον («ἀ π ό σ τ ο λ ο ι τ ῆ ς ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α ς»).

Παντοῦ, ὅπου ἡ Δύσις ὑπέστη ἥττας εἰς τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον, αἰτία δὲν εἶναι ὀργανικαί της ἀδυναμίαι, ἀλλὰ ἡ ἀδράνεια, ἡ ἀδιαφορία ἢ ἡ ἄγνοια ποὺ ἐπέδειξεν. Παντοῦ, ὅπου ἀντελήφθη τὸ νόημα τοῦ Νέου Πολέμου καὶ ἀνέλαβεν δρᾶσιν, ἐνίκησεν.

Ἐκεῖνα λοιπὸν ποὺ χρειάζονται διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἡ Δύσις νικήτρια ἀπὸ αὐτὸν τὸν πόλεμον εἶναι:

—Νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ἀμείλικτον πραγματικότητα τοῦ Νέου Πολέμου.

—Νὰ κατακτήσῃ τὴν μεθοδικὴν καὶ τὴν τεχνικὴν τῆς ἐπιβιώσεως κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Πυρηνικῆς Εἰρήνης.

—Νὰ δημιουργήσῃ τοὺς θεσμούς, νὰ ὀργανώσῃ τοὺς φο-

ρεῖς καὶ νὰ ἀποκτήση τοὺς εἰδικοὺς ποὺ ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ Νέου Πολέμου.

— Νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὸ πλέγμα ποὺ τῆς ἐπέβαλεν ὁ ἐχθρός, ἐπωφελούμενος ἀπὸ τὰς παραδόσεις τοῦ φιλελευθερισμοῦ καὶ τῆς ἀντικειμενικότητός της, ὅτι δῆθεν ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι τάσις ἀρνητική, ἀντιδραστική, φιλοπόλεμος, ἀντιδημοκρατικὴ — ἐνῶ δὲν εἶναι παρὰ ἡ διάθεσις καὶ τὸ πνεῦμα ἀμύνης κατὰ τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιδρομῆς.

Ἡ Δύσις χρειάζεται ἀνθρώπους εἰδικευμένους ἀλλὰ καὶ θαρραλέους οἱ ὁποῖοι νὰ θέλουν νὰ πολεμήσουν καὶ νὰ ξέρουν πῶς νὰ πολεμήσουν. Δηλαδὴ θὰ γνωρίζουν τὸν ἐχθρὸν (κομμουνισμὸν) καὶ τὴν τεχνικὴν τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου.

Πρέπει νὰ κινητοποιήση μυαλὰ καὶ ψυχάς, γνώσεις καὶ θάρρος, σύνεσιν καὶ σοφίαν, πεῖραν καὶ νεωτερισμούς. Ἀπαιτεῖται ὁλοκληρωτικὴ κινητοποίησις τῶν ἐγκεφάλων μας, τοῦ πνεύματος καὶ τῆς βουλήσεώς μας. Ἐὰν παρὰ πᾶσαν λογικὴν ἀποτύχωμεν, ἄς μὴ ἔχωμεν αὐταπάτας ὡς πρὸς τὴν τύχην μας καὶ τὴν τύχην τοῦ πολιτισμοῦ μας. Ἀλλὰ τοὐλάχιστον, θὰ ἔχωμεν πολεμήση.

Οἱ συνεπεῖς, οἱ μαχόμενοι ἀντικομμουνισταὶ γνωρίζουν τὴν τύχη των ἐὰν νικήση ὁ κομμουνισμός. Ἀλλὰ φροντίζουν νὰ μάθουν καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ ἀνυποψίαστοι, ποία θὰ εἶναι ἡ ἰδική των τύχη.

Ἄλλωστε, εἰς τὸν κομμουνισμὸν περισσότερον δυστυχεῖς εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ζοῦν καὶ τὸν ὑφίστανται παρὰ ἐκεῖνοι ποὺ πέφτουν καὶ λυτρώνονται.

Ἐὰν ὅμως νικήσωμεν, ὅπως ἠμποροῦμεν καὶ πρέπει, τότε θὰ ἀνοίξη ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὁ δρόμος πρὸς πρωτοφανῆ ὕψη Πολιτισμοῦ καὶ Ἐλευθερίας. Ὅπως ἡ νίκη κατὰ Περσῶν ἔφερε τὸν «χρυσοῦν αἰῶνα» τοῦ Περικλέους, ἡ νίκη κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ θὰ φέρη τὸν χρυσὸν αἰῶνα τῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας, τῆς πραγματικῆς Πυρηνικῆς Εἰρήνης. Διότι θὰ λυτρώση τὸν κόσμον ἀπὸ τὸ ἄγχος καὶ θὰ ἀποδεσμεύση τεραστίας ὑλικὰς καὶ ἐμψύχους δυνάμεις ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν διὰ τὴν πρόοδον τοῦ ἀνθρώπου.

ΙΙ. Πῶς ἀντιμετωπίζεται ὁ Κομμουνισμὸς

«Τὰ ἀστικὰ κόμματα εἶναι ἐκλογικοὶ μηχανισμοί, ἐνῶ τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα εἶναι ἐπαναστατικὸς στρατός.

Ι. Β. ΣΤΑΛΙΝ

1. Ἡ θεωρία τοῦ στομάχου

Ὑπάρχει μία θεωρία ποὺ ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι καθαρῶς κοινωνικὸν φαινόμενον. Ὅτι ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς κοινωνικὰ αἴτια. Καὶ ὅτι συνεπῶς, ἐὰν αὐτὰ ἀρθοῦν, διὰ τῆς ἀσκήσεως μιᾶς θετικῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς, τότε ὁ κομμουνισμὸς αὐτομάτως θὰ ἐκλείψη. Εἶναι ἡ «θεωρία τοῦ στομάχου: «Δῶστε στὸν κόσμο νὰ φάη καὶ τὸ ζήτημα ἔληξε».

Εἶναι ὅμως πράγματι ἔτσι; Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι βεβαίως μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα καὶ μία κοινωνικὴ νόσος. Παρουσιάζεται ὡς κοινωνικὸν κίνημα. Καὶ ὑποστηρίζει ἕνα ὡρισμένον τύπον κοινωνικῆς ὀργανώσεως, μὲ τὸν ὁποῖον, κατὰ τὴν ἄποψίν του, λύονται κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον ὅλα τὰ κοινωνικὰ προβλήματα. Τὰ αἴτια ποὺ ὠθοῦν τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὸν κομμουνισμὸν συχνὰ εἶναι κοινωνικά: Πενία, ἀνεργία, κοινωνικαὶ ἀντιθέσεις, ἐκμετάλλευσις, ταξικὴ καταπίεσις, κοινωνικαὶ ἀδικίαι, ἐλαττώματα ὑφῆς ἢ λειτουργίας τοῦ κοινωνικοῦ μας συστήματος. Μέχρις ἑνὸς σημείου λοιπὸν ὁ κομμουνισμὸς ἔχει πράγματι κοινωνικὰ αἴτια. Ἀλλὰ μόνον μέχρις ἑνὸς σημείου.

Αἱ ρίζαι τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι πολλαί. Μία ἀπὸ αὐτὰς εἶναι ἡ κοινωνική. Καὶ αἱ μορφαὶ μὲ τὰς ὁποίας ἐκδηλώνεται ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἐπίσης πολλαί. Καὶ πάλιν μία ἀπὸ αὐτὰς εἶναι ἡ κοινωνική.

Δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ ἁπλοποιοῦμεν ἕως τὴν παραμόρφωσιν τὰ φαινόμενα καὶ τὰ προβλήματα. Δι' αὐτό, ὅταν ἔχωμεν συνθετικὴν σκέψιν, ὅταν ἐφαρμόζωμεν τὴν ὀρθὴν διαλεκτικὴν μέθοδον, τότε, δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι κοινωνικὰ ζητήματα καὶ κομμουνισμὸς συνδέονται με-

ταξύ των κατά τὸν ἀπόλυτον τρόπον ποὺ συνδέει δύο ποσὰ ἀνάλογα. Ἡ σχέσις αὐτὴ δὲν εἶναι οὔτε ἀπόλυτος, οὔτε αὐτόματος, οὔτε ἡ μοναδικὴ καθοριστική. Ἂς τὸ ἀποδείξωμεν:

—Ἡ Φινλανδία παρουσιάζει ποσοστὸν κομμουνισμοῦ 26%. Ἡ Ἑλλάς, τὸ 1961, 1963-64 μόνον 12%. Ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ συμπεράνωμεν ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ βιοτικὸν ἐπίπεδον εἶναι ἀνώτερον ἀπὸ ἐκεῖνο τῆς Φινλανδίας ἢ ὅτι ἐμεῖς ἔχομεν προωθήσει τὴν ἐπίλυσιν τῶν κοινωνικῶν μας προβλημάτων περισσότερον ἀπὸ αὐτήν; Θὰ ἦτο ἀστεῖον.

—Ἡ Γαλλία ἔχει ἕνα ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα κομμουνιστικὰ κόμματα τοῦ κόσμου. Ἡ Αἴγυπτος ἕνα ἀπὸ τὰ ἀσθενέστερα. Μήπως αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ Αἰγύπτιος ζεῖ περισσότερον ἀνέτως ἢ ἔχει καλυτέραν κοινωνικὴν μοῖραν ἀπὸ τὸν Γάλλον;

—Ἡ βόρειος Ἰταλία εὐημερεῖ. Ἡ νότιος ὑστερεῖ. Καὶ ὅμως, εἰς τὴν πρώτην ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἐξαιρετικῶς ἰσχυρός, ἐνῶ εἰς τὴν δευτέραν εἶναι πολὺ ἀσθενής.

—Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν χώραν μας: Εἰς τὰ ἀστικὰ κέντρα ὁ κόσμος ζεῖ καλύτερα ἀπὸ ὅ,τι εἰς τὰ χωριά. Καὶ ὅμως. Ἐψήφιζεν κομμουνισμὸν εἰς πολὺ μεγαλύτερον ποσοστόν. Ἢ μήπως δὲν γνωρίζομεν ὅλοι μας πλουσίους κομμουνιστὰς καὶ πτωχοὺς ἀντικομμουνιστάς; Μήπως ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν ἡγετῶν καὶ τῶν στελεχῶν τῆς Ε.Δ.Α. δὲν ἦσαν εὐημεροῦντες ἐπαγγελματίαι, εὔποροι ἐπιχειρηματίαι, δημιουργημένοι ἐπιστήμονες, ἀστοὶ διανοούμενοι καὶ ἐπιτυχημένοι καλλιτέχναι; Ὁ κομμουνισμὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἦτο τόσον ἐργατικὸν κίνημα, ὅσον κίνημα μικροαστῶν καὶ διανοουμένων ποὺ φυσικὰ ζοῦν πολὺ καλύτερα ἀπὸ τοὺς ἐργάτας καὶ τοὺς ἀγρότας.

—Ἄλλωστε, μήπως ὁ Σαὶν-Σιμόν, δὲν ἦτο κόμης, ὁ Μὰρξ δικηγόρος, ὁ Ἔγκελς καπιταλιστής, ὁ Λένιν δικηγόρος, υἱὸς μικροευγενῶν καὶ ὁ Στάλιν παπαδοπαίδι;

—Κ α ν ε ὶ ς ἀπὸ τοὺς δημιουργοὺς ἢ τοὺς μεγάλους ἡγέτας τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν ἦτο ἐξαθλιωμένος προλετάριος. Ὅλοι, ἢ σχεδὸν ὅλοι, προῆλθαν ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς ἀριστοκρατίας ἢ τῆς ἀστικῆς τάξεως. Διότι δὲν καθορίζει ἡ ὑλικὴ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου τὴν πολιτικήν τοποθέτησιν καὶ τὴν ἰδεολογίαν του.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν αὐτόματος, ἄμεσος συνάρτησις μεταξὺ κοινωνικῆς πραγματικότητος καὶ κομμουνισμοῦ. Δι᾽ αὐτὸ καὶ τὸ πρόβλημα κομμουνισμὸς δὲν λύεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον μὲ τὴν ἐπίλυσιν τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων ἡ ὁποία ἄλλωστε οὐδέποτε εἶναι πλήρης καὶ ὁριστική. Ἡ μείωσις τῆς ἰσχύος τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν ἐξαρτᾶται πάντοτε ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴν κοινωνικῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα ἄλλωστε δὲν εἶναι πάντοτε δυνατὸν νὰ ληφθοῦν καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀργοῦν νὰ ἀποδώσουν. Αἱ κοινωνικαὶ συνθῆκαι παίζουν βεβαίως σοβαρὸν ρόλον εἰς τὴν ὕπαρξιν, τὴν αὔξησιν, ἢ τὴν μείωσιν τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς, ἀλλὰ δὲν καθορίζουν μόναι των οὔτε τὴν φύσιν οὔτε τὴν ἔκτασιν αὐτῆς τῆς ἀπειλῆς. Ἡ πενία, δὲν δημιουργεῖ τὸν κομμουνισμόν. Αὐτὸς προϋπάρχει. Καὶ ἐκείνη ἁπλῶς τοῦ δίδει ἔδαφος πρὸς ἐκμετάλλευσιν, δρᾶσιν καὶ ἄγραν θυμάτων.

2. Ἡ σύνθετος φύσις τοῦ κομμουνισμοῦ

Ἀνεφέραμεν ἤδη, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι μόνον κοινωνικὸν φαινόμενον. Τί ἄλλο εἶναι λοιπόν;

Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι καὶ ἀνατρεπτικὴ δρᾶσις. Εἶναι καὶ συνωμοσία. Ἐμφανίζεται καὶ ὡς κοσμοθεωρία, ὡς μιὰ εἰδικὴ φιλοσοφία καὶ ὡς μιὰ ἰδιαιτέρα ἀντίληψις διὰ τὴν ζωήν. Παρουσιάζεται καὶ ὡς ἰδεαλογικὸν κίνημα. Εἶναι ἀκόμη, προσφορὰ δράσεως διὰ τοὺς νέους. Εἶναι δυνατότης ἐπωφελοῦς καιροσκοπίας διὰ τοὺς μικροπολιτικούς. Εἶναι προπαγάνδα, κατασκοπεία, ἔνοπλος δύναμις. Εἶναι τὸ ἰδεολογικὸν κάλυμμα τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ μεγάλων αὐτοκρατοριῶν καὶ ἡ δικαιολόγησις τοῦ ἐπεκτατισμοῦ των. Εἶναι καὶ ξενοκίνητος 5η φάλαγξ. Εἶναι μία τρομοκρατικὴ ὀργάνωσις, μία στρατιὰ ἐπαγγελματιῶν ἀνατροπέων.

Δὲν γίνονται ὅλοι κομμουνισταὶ ἐπειδὴ εἶναι πτωχοί, ἢ ἄνεργοι. Γίνονται καὶ διὰ νὰ ἀναδειχθοῦν, νὰ προβληθοῦν καὶ νὰ σταδιοδρομήσουν. Γίνονται καὶ διατὶ διψοῦν διὰ δρᾶσιν, διὰ πλούτη ἢ δι᾽ ἀξιώματα. Γίνονται ἐπειδὴ ἔτσι καλύπτουν ἄλλους σκοπούς. Καὶ γίνονται ἐπίσης, ἐπειδὴ πίπτουν θύματα τῆς Προπαγάνδας,

ἀπὸ ρομαντισμόν, ἀπὸ ἰδεαλισμόν, ἀπὸ ἀνθρωπισμὸν ἢ καὶ ἁπλῶς ἀπὸ ἐπαναστατικὴν ἢ ἀρνητικήν, ἀντικοινωνικήν, μηδενιστικὴν διάθεσιν.

Ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι μόνον κοινωνικὸν φαινόμενον μὲ τὴν στενὴν ἔννοιαν αὐτοῦ τοῦ ὅρου. Εἶναι καὶ ἰδεολογικόν, ψυχολογικὸν καὶ πολιτικὸν φαινόμενον. Δὲν εἶναι μόνον μαζικὴ τάσις. Εἶναι καὶ ἀτομική. Δὲν εἶναι μόνον κοινωνικὴ δρᾶσις. Εἶναι καὶ ὑπονομευτική, διαβρωτικὴ καὶ διεισδυτική.

Πρέπει νὰ κατανοήσωμεν τὴν σύνθετον ὑπόστασιν τοῦ φαινομένου «κομμουνισμὸς» ἐὰν θέλωμεν νὰ τὸ ἀντιμετωπίσωμεν ὀρθῶς. Κάποτε, ὁ κομμουνιστὴς εἶναι ἕνας πεινασμένος ἐργάτης ἢ ἕνα ἀδικημένον ἄτομον. Ἄλλοτε ὅμως εἶναι μία νευρωτικὴ γεροντοκόρη, ἕνας παραπλανημένος νέος, ἕνας σνόμπ καλλιτέχνης, ἕνας κακοφτιαγμένος μοχθηρός, ἕνας ἀφελὴς διανοούμενος, ἕνας ξεμωραμένος ἀπόστρατος στρατηγός, ἕνας παγιδευμένος ἀνθρωπιστὴς ἐπιστήμων, ἕνας κατὰ φαντασίαν ἀδικηθείς, ἕνας ἀποτυχημένος μισάνθρωπος. Ἄλλοτε πάλιν εἶναι ἕνας φιλόδοξος, ἕνας ἀδίστακτος καρριερίστας, ἕνας ἐκβιαζόμενος κρατικὸς λειτουργός, ἕνας συνειδητὸς κατάσκοπος ἢ ἕνας «ἐπαγγελματίας ἐπαναστάτης». Παύουν ὅλοι αὐτοὶ νὰ εἶναι κομμουνισταὶ ἐὰν ληφθοῦν θετικὰ κοινωνικὰ μέτρα;

Τὰ συμπεράσματά μας εἶναι ὅτι ὁ κομμουνισμὸς ἀποτελεῖ φαινόμενον πολύπλοκον καὶ πολυεδρικόν. Καὶ ὡς τέτοιο πρέπει νὰ τὸν ἀντιμετωπίζωμεν. Πρὸς εὐκολίαν μας οἱ ἄνθρωποι, ἁπλοποιοῦμεν τὰ διάφορα φαινόμενα. Ἡ ἁπλοποίησις αὐτὴ εἶναι ἀναπόφευκτος καὶ ἀναγκαία, ἀλλὰ πρέπει νὰ μὴ ξεπερνᾶ τὰ ὅρια ποὺ ὁδηγοῦν εἰς τὴν παραμορφωτικὴν παρουσίαν τοῦ κόσμου.

Ἁπλοποιοῦντες λοιπὸν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντικειμενικῶς ἐπιτρεπτοῦ τὸ φαινόμενον τοῦ κομμουνισμοῦ, ἠμποροῦμε νὰ διαπιστώσωμεν ὅτι αὐτὸς παρουσιάζει τρεῖς κυρίας πλευράς, τρεῖς βασικοὺς τομεῖς. Εἶναι: κοινωνικὸν κίνημα, ἰδεολογικοπροπαγανδιστικὴ δραστηριότης καὶ ἀνατρεπτικὴ - συνωμοτικὴ - δυναμικὴ ὀργάνωσις καὶ δρᾶσις.

Ἔχομεν λοιπὸν ἕνα τρίπτυχον: Κοινωνικὸν - ἰδεολογικὸν - δυναμικόν. Ἐὰν συνεπῶς θέλομεν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν πλήρως τὴν κομμουνιστικὴν ἐπίθεσιν καὶ νὰ μὴ ἀφίσωμεν κανένα βασικὸν μέτωπον ἀκάλυπτον, ὀφείλομεν νὰ συνδυάσωμεν τὴν δραστηριότητά μας εἰς αὐτοὺς τοὺς τρεῖς νόμους. Χρειάζεται:

α) Μία ὀρθὴ καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν εὐρυτέρα, θετικὴ κοινωνικὴ πολιτική.

β) Μία καλῶς ὠργανωμένη συστηματικὴ ἐθνικὴ - ἀντικομμουνιστικὴ διαφώτισις.

γ) Ἡ συνεχὴς καταπολέμησις τοῦ κομμουνισμοῦ ὡς ὀργανώσεως. Δηλαδὴ χρειάζονται: Ἡ προσεκτικὴ ἀστυνόμευσις. Ὁ συνεχὴς ἔλεγχος τῆς κομμουνιστικῆς δραστηριότητος. Ἡ μόνιμος ἐπαγρύπνησις. Ὁ πλήρης νομικὸς ὀργανωτικὸς (καὶ πραγματικὸς) ἐξοπλισμὸς τοῦ Κράτους κατὰ τῆς κομμουνιστικῆς ἀνατρεπτικῆς δράσεως καὶ ἡ ἑτοιμότης του νὰ συντρίψῃ κάθε ἀπόπειραν τῶν κομμουνιστῶν πρὸς δυναμικὰς ἐξορμήσεις.

Μόνον ὅταν συνδυάζονται τὰ ἀνωτέρω μόνον τότε, ὑπάρχει εἰς ἕνα κράτος πραγματικὴ ἀντιμετώπισις τοῦ κομμουνισμοῦ.

3. Τὸ Κοινωνικὸν Μέτωπον

Ἡ προοδευτικὴ κοινωνικὴ πολιτικὴ εἶναι ἀναγκαία καὶ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ θέμα κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς. Εἶναι μία ἀπὸ τὰς θεμελιώδεις πλευρὰς τῆς συγχρόνου Πολιτείας. Εἶναι ἐπιταγὴ τῆς ἐποχῆς μας, ἀκατανίκητος τάσις, κατάκτησις καὶ ἔμβλημα τοῦ ἐλευθέρου κόσμου ὅπου καὶ μόνον ὑπάρχει πραγματικὴ πρόοδος, ἐξέλιξις πρὸς τὸ καλύτερον.

Ἀνεξαρτήτως τῶν ἀνωτέρω ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς πολιτικῆς, ἡ πραγματοποίησις τολμηρῶν κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων, ἡ ἐκτέλεσις ἑνὸς προγράμματος θετικῶν κοινωνικῶν μέτρων, συμβάλλει σοβαρῶς καὶ εἰς τὴν ἀποτελεσματικωτέραν ἀντιμετώπισιν τοῦ κομμουνισμοῦ, διότι ἐξαλείφει ἕνα ἀριθμὸν ἀπὸ τὰ αἴτια ποὺ τὸν προκαλοῦν.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὅσα ἀστυνομικὰ μέτρα καὶ ἐὰν ἐφαρμό-

σης, ὅσην προπαγάνδαν καὶ ἂν διεξαγάγης, ἐὰν δὲν λύσης καὶ τὰ φλέγοντα κοινωνικὰ προβλήματα, ἐὰν δὲν ἱκανοποιήσης τὰ πλέον ἐπείγοντα αἰτήματα τῶν μαζῶν, ἐὰν δὲν φροντίσης νὰ δημιουργήσης τὰς προϋποθέσεις καλῆς λειτουργίας τοῦ κοινωνικοῦ μηχανισμοῦ καὶ ἐὰν δὲν ἔχης ἕνα πράγματι ὑγιᾶ κοινωνικὸν ὀργανισμόν, δὲν ἠμπορεῖς νὰ ἐξαλείψης ἀπὸ τὰς ρίζας της τὴν κομμουνιστικὴν ἀπειλήν.

Τὸ συμπέρασμά μας εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἀναγκαιότης μιᾶς ὀρθῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς.

4. Ἡ ἀνεπάρκεια τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδεωδεστέρα κοινωνικὴ πολιτικὴ ἀ ρ γ ε ῖ νὰ ἀποδώση τοὺς καρπούς της. Κανένα καθεστώς, καμμία κυβέρνησις, κανένας ἡγέτης, δὲν ἠμποροῦν νὰ πατήσουν ἕνα μαγικὸν κουμπὶ καὶ νὰ λύσουν τὰ κοινωνικὰ προβλήματα.

Ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ὅλαι αἱ ἀναγκαῖαι πολιτικαί, οἰκονομικαί, τεχνικαὶ καὶ ἄλλαι προϋποθέσεις καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει καὶ ἡ σωστὴ κοινωνικὴ ἀντίληψις, τότε, θὰ ἠμπορέσουν βαθμιαίως μὲ σκληρὰν πειθαρχημένην ἐργασίαν, μὲ ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονήν, νὰ δημιουργηθοῦν καὶ αἱ ἀντικειμενικαὶ δυνατότητες διὰ τὴν ἄσκησιν τῆς θετικῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς πρὸς ἐπίλυσιν τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων. Αὐτὸ ὅμως θὰ γίνεται βαθμιαίως, καθὼς θὰ δημιουργοῦνται βῆμα πρὸς βῆμα, αἱ ἀπαραίτητοι ὑλικαὶ δυνατότητες διὰ τὴν ἐπίλυσιν κάθε προβλήματος. Καὶ βεβαίως, δὲν θὰ λυθοῦν ὅλα τὰ προβλήματα μαζί. Κάθε φορὰν θὰ ἐπιλύεται ἐκεῖνο τὸ πρόβλημα διὰ τὸ ὁποῖον ὡρίμασαν οἱ παράγοντες ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν ρύθμισίν του. Διὰ νὰ φθάση μία κοινωνία ἀπὸ τὴν κατάστασιν τῆς ὑπαναπτύξεως εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς καθολικῆς εὐημερίας, πρέπει νὰ περάση ἀπὸ μίαν ὁλόκληρον μεταβατικὴν περίοδον, ἀπὸ μίαν ἐποχὴν ἐργασίας, θυσιῶν καὶ δυσχερειῶν. Ἀσφαλῶς δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ περιμένωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἀνωτέραν βαθμίδα τῆς οἰκονικοτεχνικῆς ἀναπτύξεως διὰ νὰ ἀρχίσωμεν, μόνον τότε, τὴν ἐφαρμογὴν θετικῶν κοινωνικῶν μέτρων.

Μόλις εἶναι ἀντικειμενικῶς δυνατὸν νὰ ληφθῇ ἕνα κοινωνικὸν μέτρον, πρέπει νὰ λαμβάνεται. Ἀλλὰ πάντως, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποφύγωμεν τὴν δύσκολον μεταβατικὴν περίοδον. Ὅλοι οἱ δρόμοι ποὺ ὁδηγοῦν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν, περνοῦν ἀναγκαστικῶς ἀπὸ αὐτὴν τὴν γέφυραν — τὰ διόδια εἶναι ὑποχρεωτικά. Δὲν γίνεται διαφορετικά.

Τί θὰ συμβῇ ὅμως εἰς τὸ μεταξύ; Τί θὰ γίνῃ ἕως ὅτου φθάσωμεν εἰς τὴν τελειοτέραν κοινωνικὴν συγκρότησιν, ἕως ὅτου κατακτήσωμεν τὴν κοινωνίαν τῆς γενικῆς εὐημερίας ἐν ἐλευθερίᾳ; Θὰ ἀφήσωμεν τὸν κομμουνισμὸν νὰ ἐργάζεται μονομερῶς; Δὲν θὰ τὸν ἀντιπαλεύωμεν καὶ μὲ τὰ ἄλλα μέτρα ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κατ᾽ ἀντικειμενικὴν ἀνάγκην περιωρισμένα καὶ βραδείας ἀποδόσεως κοινωνικὰ μέτρα ποὺ θὰ λαμβάνωμεν;

Ἐὰν δὲν τὸν πολεμήσωμεν, τότε εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι δὲν θὰ φθάσωμεν ποτὲ εἰς τὴν εὐημερίαν καὶ ἐπὶ πλέον θὰ χάσωμεν καὶ τὴν ἐλευθερίαν μας. Τὸ συμπέρασμά μας εἶναι λοιπὸν ὅτι εἰς τὴν μεταβατικὴν ἰδιαιτέρως περίοδον, χρειάζονται περισσότερον ἀπὸ ὅσον εἰς τὰς ἄλλας φάσεις τῆς κοινωνικῆς ἐξελίξεως τὰ πολιτικά, ἰδεολογικά, προπαγανδιστικὰ καὶ ὀργανωτικὰ μέτρα κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ. Μόνον ἔτσι ἐξασφαλίζεται ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει καὶ ἡ ἰδία ἡ κοινωνικὴ πρόοδος.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον ἡ ἀντικειμενικὴ ἀδυναμία πρὸς ἄσκησιν μιᾶς εὐρυτάτης κοινωνικῆς πολιτικῆς κατὰ τὸ μεταβατικὸν στάδιον τῶν ὑπὸ ἀνάπτυξιν κοινωνιῶν. Εἶναι καὶ κάτι ἄλλο. Τὰ κοινωνικὰ μέτρα, αὐτὰ καθ᾽ ἑαυτὰ εἶναι ἄραγε ἀρκετὰ διὰ νὰ ἀλλάξουν τὴν πολιτικὴν τοποθέτησιν τῶν ἀνθρώπων;

Ἡ ἀπάντησις εἶναι ὅτι αὐτὸ δὲν συμβαίνει πάντοτε. Καὶ προκειμένου διὰ τοὺς κομμουνιστὰς ὁ κανὼν εἶναι ὅτι ὅσον καὶ ἐὰν εὐεργετηθοῦν ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν πολιτικὴν τοῦ ἀστικοῦ κράτους, παραμένουν κομμουνισταί. Πράγματι, ἕνας ἄνεργος κομμουνιστὴς παύει νὰ εἶναι τέτοιος ἐὰν τοποθετηθῇ εἰς ἐργασίαν; Δὲν ἔχομεν ἄπειρα παραδείγματα ἀστέγων ποὺ ἐπῆραν σπίτια ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ παρέμειναν ἢ ἔγιναν ἀριστεροί; Δὲν ὑπάρχουν ἰατροί, ἐκπαιδευτικοί, ὑπάλληλοι διωρισμένοι εἰς καλὰς δημοσίας θέσεις ποὺ εἶναι κομμουνισταί;

Τὰ κοινωνικὰ μέτρα, διὰ νὰ ἀποδώσουν καὶ πολιτικῶς, πρέπει νὰ συνδυάζωνται μὲ τὴν Διαφώτισιν. Πρέπει ὁ ἄνεργος νὰ κατανοήση ποῖαι ἦσαν αἱ ἀντικειμενικαὶ συνθῆκαι ποὺ ἐπροκαλοῦσαν τὴν ἀνεργίαν του καὶ πῶς ἠγωνίσθη τὸ Κράτος διὰ νὰ δημιουργήση τὰς προϋποθέσεις ποὺ τοῦ ἐξησφάλισαν ἐργασίαν. Αὐτὸ θὰ γίνη μὲ τὴν Διαφώτισιν.

Πρέπει νὰ μάθη ὁ ἰατρός, ὁ ἐκπαιδευτικός, ὁ ὑπάλληλος, τί ὑποφέρουν οἱ συνάδελφοί του εἰς τὸν κομμουνιστινὸν κόσμον, πόσον τραγικὴ εἶναι ἐκεῖ ἡ θέσις των καὶ νὰ τὴν συγκρίνη μὲ τὴν ἰδικήν του. Αὐτὸ θὰ γίνη μὲ τὴν Διαφώτισιν.

Τὸ συμπέρασμά μας εἶναι ὅτι ἀκόμη καὶ ἡ καλυτέρα κοινωνικὴ πολιτικὴ τοῦ κόσμου, διὰ νὰ καρποφορήση πολιτικῶς, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ συνδυάζεται μὲ τὴν σωστὴν Διαφώτισιν.

5. Τὸ Ἰδεολογικὸν Μέτωπον

Ἡ τεραστία σημασία τῆς Προπαγάνδας εἰς τὴν ἐποχήν μας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποτιμηθῆ ἀπὸ κανέναν. Ὁ σύγχρονος κομμουνισμὸς ἔχει ἀναδείξη τὴν Προπαγάνδαν ὡς τὸ κυριώτερον ὅπλον του. Τὴν ἔχει μετατρέψει εἰς ἀληθινὴν ἐπιστήμην. Μὲ αὐτὴν πολεμᾶ νὰ κατακτήση τὰ μυαλὰ καὶ τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ δι' αὐτῶν νὰ κυριεύση τὸν κόσμον. Μὲ τὰ ἀσύλληπτα μέσα ποὺ ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν της, μὲ τὸν τερατώδη μηχανισμόν της, ἡ σύγχρονος κομμουνιστικὴ Προπαγάνδα ἔχει καταστῆ ἕνα φοβερὸ ὄργανον ποὺ χρησιμοποιεῖται ἐντέχνως διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ ουμανιστικοῦ πολιτισμοῦ μας.

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν αὐτὸν τὸν τρομερὸν Πόλεμον τῶν Ἰδεῶν καὶ τῶν Συναισθημάτων μὲ κοινωνικὰ μόνον μέτρα; Ἐὰν περιορισθῶμεν εἰς αὐτά, ἀντὶ νὰ κτυπήσωμεν τὸν κομμουνισμόν, θὰ τὸν βοηθήσωμεν. Διότι:

—Ἐὰν ἱδρύσωμεν ἕνα Πανεπιστήμιον, αὐτὸ εἶναι ἕνα θετικὸν μέτρον. Ἀλλά, ἐὰν δὲν τὸ ἐπανδρώσωμεν καταλλήλως, ἐὰν ἀφήσωμε νὰ καταλάβουν τὰς ἕδρας του οἱ συνοδοιπόροι, ἐὰν ἀφή-

σωμεν τοὺς φοιτητὰς εἰς τὸ ἔλεος τῶν κομμουνιστικῶν ὀργανώσεων καὶ ἐκδόσεων χωρὶς καμμίαν ἰδικήν μας ἀντίδρασιν τότε ποῖον θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα; Τὸ Πανεπιστήμιον θὰ ἐργάζεται, διὰ τὸν κομμουνισμόν, θὰ καταστῆ ἰδικόν του ὀχυρὸν ἀντὶ διὰ φρούριον τοῦ Ἔθνους.

—Ἐὰν κτίσωμεν ἕνα ἐργοστάσιον αὐτὸ εἶναι ἕνα θετικὸν μέτρον. Ἀλλά, ἐὰν ἀφήσωμεν τοὺς κομμουνιστὰς νὰ διεισδύσουν καὶ νὰ καταλάβουν τὸ σωματεῖον τῶν ἐργατῶν του, τότε αὐτὸ τὸ ἐργοστάσιον ἀντὶ νὰ συμβάλη εἰς τὴν σταθεροποίησιν τῆς κοινωνίας μας, θὰ γίνη μέσον πρὸς διάβρωσίν της.

— Τὸ ἴδιον ἰσχύει ἐὰν ἱδρύσωμεν ἕνα σύγχρονον τυπογραφεῖον καὶ ἀφήσωμεν νὰ τυπώνουν εἰς αὐτὸ οἱ κομμουνισταὶ τὰ βιβλία των κ.λ.π., κ.λ.π.

Δι' αὐτὸ σήμερον εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Πυρηνικῆς Εἰρήνης ποὺ σημαίνει εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Πολέμου τῶν Ἰδεῶν, κανένα Κράτος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήση χωρὶς τὴν Προπαγάνδαν.

6. Τὸ Δυναμικὸν Μέτωπον

Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι καὶ ἀνατρεπτικὴ δρᾶσις, συνωμοσία, κατασκοπεία, ὑποκίνησις ταραχῶν καὶ ἔνοπλος ἀπειλή. Διὰ νὰ ἐπιτύχη τοὺς σκοποὺς του χρησιμοποιεῖ ἀδιστάκτως τὰ πλέον παράνομα μέσα, καθὼς καὶ τὴν βίαν, εἰς ὅλας τὰς μορφάς της, ἀπὸ τὴν σύγκρουσιν μὲ τὴν ἀστυνομίαν ἕως τὸ σαμποτάζ καὶ ἀπὸ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον ἕως τὴν στρατιωτικὴν εἰσβολήν.

Δὲν δύναται λοιπὸν ἕνα Κράτος, ὅσον δημοκρατικὸν καὶ φιλειρηνικὸν καὶ ἐὰν εἶναι, νὰ ἀγνοήση αὐτὴν τὴν πραγματικότητα. Ἐὰν θέλη νὰ ζήση πρέπει νὰ ἐπαγρυπνῆ συνεχῶς ἔναντι τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς. Νὰ παρακολουθῆ τὴν κομμουνιστικὴν δραστηριότητα καὶ νὰ τὴν ἐλέγχη. Νὰ παίρνη προληπτικὰ ἢ κατασταλτικὰ μέτρα ἐναντίον τῆς ἐκνόμου ἢ δυναμικῆς δράσεως τῶν κομμουνιστῶν. Καὶ νὰ εἶναι πανέτοιμον νὰ συντρίψη τὴν κομμουνιστικὴν ἐπίθεσιν διὰ τῆς ἀντιτάξεως τῆς βίας εἰς τὴν βίαν.

Διὰ τοῦτο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παραιτηθῆ τὸ Κράτος ἅπαξ διὰ παντός, ρητῶς καὶ ἀπολύτως, ἀπὸ τὰ ἀστυνομικὰ μέτρα κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ, ἀφοπλιζόμενον μονομερῶς εἰς τὸν δυναμικὸν τομέα.

Πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας ἕνα πρᾶγμα: Τὴν μάχην τὴν δίδει κανεὶς εἰς τὸν τομέα ὅπου εἶναι ἰσχυρότερος. Ἐὰν λοιπὸν ὁ κομμουνισμὸς αἰσθανθῆ ἰσχυρότερος εἰς τὸν δυναμικὸν τομέαν, θὰ μᾶς κτυπήση ἐκεῖ. Καὶ φυσικὰ ἐὰν αὐτὸν τὸν τομέα τὸν ἔχομεν ἀφήση ἀκάλυπτον, καμμία κοινωνικὴ πολιτικὴ δὲν πρόκειται νὰ μᾶς σώση. Διότι, ὅπως εἶναι ἄσκοπον καὶ ἐπικίνδυνον νὰ ὁπλίζωμεν τὰ χέρια τῶν στρατιωτῶν μας καὶ νὰ ἀφίνωμεν τὸν κομμουνισμὸν νὰ ἀφοπλίζη τὰς ψυχάς των, ἐξ ἴσου ἄσκοπον καὶ ἐπικίνδυνον εἶναι νὰ ἐξοπλίζωμεν τὰ μυαλὰ καὶ τὰς ψυχάς των ἀλλὰ νὰ ἀφήνωμεν ἄδεια τὰ χέρια τους.

α) Ἡ ἀστυνομικὴ πλευρά.

> *«Εἰς κάθε ἐγχείρημα τῆς ἐξουσίας, πρέπει νὰ ὑπάρχη κάπου, τὸ ξῖφος. Ἀλλά, τὸ ξῖφος πρέπει νὰ ὁδηγεῖται ἀπὸ τὴν πολιτικήν».*
>
> *Ν. Μακιαβέλλι*
> *(«Ὁ Ἡγεμόνας»)*

Ὁ Μὰρξ διεκήρυξεν ὅτι οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἔχουν ὡς σκοπὸν τὴν βελτίωσιν τῆς «ἀστικῆς» λεγομένης κοινωνίας, ἀλλὰ τὴν πλήρη καταστροφήν της. Ἐπιδιώκουν ὄχι μεταρρυθμίσεις καὶ ἀλλαγὰς εἰς τὸ «ἀστικὸν» κοινωνικοπολιτικὸν σύστημα, ἀλλὰ τὴν ἀνατροπήν του, μὲ ὅλα τὰ μέσα, τὴν «ἐπαναστατικὴν» συντριβήν του, τὸ βίαιον ξερρίζωμα τῶν θεσμῶν του μὲ τὴν «δικτατορία τοῦ προλεταριάτου» καὶ τὴν δυναμικὴν ἀντικατάστασίν του ἀπὸ ἕνα τελείως διαφορετικὸν οἰκονομικόν, κοινωνικὸν καὶ πολιτικὸν σύστημα.

Ὅσον μεγάλαι μεταβολαί, ὅσον τολμηραὶ μεταρρυθμίσεις, ὅσον εὐρεῖαι ἀλλαγαὶ καὶ ἐὰν συντελεσθοῦν εἰς τὸ «ἀστικὸ» σύστημα, οἱ κομμουνισταὶ δὲν πρόκειται νὰ ἱκανοποιηθοῦν. Διότι

στόχος των δὲν εἶναι τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ τοῦ συστήματος. Εἶναι αἱ ἀρεταί του. Θέλουν τὴν καταστροφὴν ὁλοκλήρου τοῦ συστήματος. Δὲν ἐπιζητοῦν τὴν κατάργησιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως, τῆς κοινωνικῆς ἀνισότητος, τῆς ἀδικίας. Ἐπιζητοῦν τὴν κατάργησιν τοῦ ἔθνους, τῆς οἰκογενείας, τῆς ἰδιοκτησίας, τῆς θρησκείας, τῆς πνευματικῆς, πολιτικῆς, οἰκονομικῆς καὶ κάθε ἄλλης ἐλευθερίας, τὴν ὁριστικὴν ἐξάλειψιν τοῦ ἀτόμου. Σκοπός των εἶναι ἡ καταστροφὴ ἑνὸς κόσμου καὶ ἑνὸς πολιτισμοῦ: Τοῦ δυτικοῦ κόσμου καὶ τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ.

Διὰ νὰ ἐπιτύχουν αὐτὸν τὸν ἀμετακίνητον σκοπὸν μεταχειρίζονται ἀδιστάκτως ὅλα τὰ μέσα. Νόμιμα καὶ παράνομα, εἰρηνικὰ καὶ βίαια, φανερὰ καὶ κρυφά. Οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἀναγνωρίζουν τοὺς νόμους, τοὺς θεσμούς, τὴν ἠθικὴν τοῦ «ἀστικοῦ» κόσμου. Δι᾽ αὐτὸ εἰς τὴν δρᾶσιν των ἐναντίον του, δὲν δεσμεύονται ἀπὸ τοὺς νόμους του, τὰς ἀρχάς του, τὰς παραδόσεις του. Μοναδικὸν κριτήριον εἰς τὴν δραστηριότητά των ἔχουν τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ των. Πιστεύουν ὅτι ὁ σκοπὸς ὄχι ἁπλῶς ἁγιάζει ὅλα τὰ μέσα, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλει «ἠθικῶς» τὴν προσφυγὴν εἰς αὐτά. Ἡ ἐθνικὴ προδοσία, τὸ ψεῦδος, ἡ κλοπή, ἡ δολοφονία, τὸ ἔγκλημα, ὄχι ἁπλῶς ἐπιτρέπονται κατὰ τοὺς κομμουνιστὰς ἐφ᾽ ὅσον χρησιμοποιοῦνται πρὸς ὄφελος τοῦ κόμματος, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλονται, εἶναι δι᾽ αὐτοὺς πράξεις «ἠθικαί». Δι᾽ αὐτό, οἱ κομμουνισταί, ἀποτελοῦν τὸν πλέον θανάσιμον καὶ ἀδίστακτον ἐχθρὸν τῆς κοινωνίας μας, ὅλων τῶν θεσμῶν, ἀρχῶν καὶ ἀξιῶν της. Καὶ καθὼς εἶναι θαυμασίως ὠργανωμένοι εἰς ἀνατρεπτικὰ κόμματα, ποὺ ἐνισχύονται ἀπὸ τὸν διεθνῆ κομμουνισμόν, οἱ ἐχθροὶ αὐτοὶ συνιστοῦν σοβαρότατον κίνδυνον διὰ κάθε δυτικὴν κοινωνίαν.

Καμμία τέτοια κοινωνία δὲν ἔχει ἔναντι τῶν μελῶν της τὸ δικαίωμα νὰ μὴ χρησιμοποιῇ τὸν κρατικὸν μηχανισμὸν γενικῶς καὶ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας εἰδικῶς, διὰ τὴν ἀπόκρουσιν αὐτῆς τῆς ἀπειλῆς.

Προορισμὸς τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας εἶναι ἡ προστασία τῆς «καθεστηκυίας τάξεως». Τὰ Σώματα Ἀσφα-

λείας εἶναι ὁ ἀμυντικὸς μηχανισμὸς κάθε συγκροτημένης κοινωνίας ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν της. Ἀποστολή τους εἶναι ἡ προληπτικὴ καὶ κατασταλτικὴ ἀντιμετώπισις τῶν κάθε εἴδους ἀντικοινωνικῶν στοιχείων, ὅλων ἐκείνων ποὺ ἀρνοῦνται τοὺς ὑφισταμένους νόμους, ἀπορρίπτουν τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας στηρίζεται τὸ συγκεκριμένον κοινωνικὸν οἰκοδόμημα καὶ δροῦν κατὰ τρόπον ποὺ παραβιάζει τὴν καθιερωμένην τάξιν καὶ τὰ συμφέροντα τῆς κοινωνίας ἢ τῶν νομοταγῶν μελῶν της. Πῶς εἶναι λοιπὸν δυνατόν, μία κοινωνία, νὰ ἀρνηθῆ τὴν χρησιμοποίησιν αὐτοῦ τοῦ ἀμυντικοῦ μηχανισμοῦ διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιβουλῆς ἐναντίον της;

Ἕνας κλέπτης διώκεται διότι βλάπτει τὴν περιουσίαν ἑνὸς ἀτόμου, τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ προστατεύη ἡ κοινωνία. Ὁ κομμουνισμός, ὄχι μόνον καταστρέφει ἀδιστάκτως κάθε ἀτομικὴν περιουσίαν, ἐὰν αὐτὸ χρειασθῆ διὰ τὴν προώθησιν τῶν σκοπῶν του, (λ.χ. κατὰ τὰ Δεκεμβριανὰ ἢ κατὰ τὴν ἀνταρσίαν) ἀλλὰ καὶ ἔχει ὡς ἐπιδίωξίν του τὴν γενικὴν ἀπαλλοτρίωσιν ὅλων τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας ἀπὸ κάθε περιουσιακὸν στοιχεῖον. Ἕνας κλέπτης ἁρπάζει ἕνα πορτοφόλι. Μία συμμορία ληστεύει μίαν τράπεζαν. Καὶ ἡ ἀστυνομία φυσικά, τοὺς διώκει ἀμειλίκτως. Τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα ὅμως παίρνει ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀγρότας τὸ χωράφι καὶ τὰ ζῶα τους, ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐπαγγελματίας τὰς ἐπιχειρήσεις των, ἀπὸ ὅλους τοὺς ἰδιοκτήτας τὰ σπίτια τους, ἀπὸ κάθε ἄνθρωπον τὰς οἰκονομίας του. Πῶς λοιπὸν ἡ ἀστυνομία ποὺ διώκει τὸν μεμονωμένον ληστὴν θὰ ἀδρανήση ἐμπρὸς εἰς αὐτὴν τὴν διακηρυσσομένην καὶ ἐπιμελῶς σχεδιαζομένην πρωτοφανῆ ὑπερληστείαν;

Ἕνας φονεὺς σκοτώνει ἕνα μέλος τῆς κοινωνίας. Καὶ ἀσφαλῶς διώκεται δι' αὐτό του τὸ ἔγκλημα. Ὁ κομμουνισμὸς ὅμως, ὄχι μόνον ἀφαιρεῖ ἀδιστάκτως ὁσασδήποτε ἀνθρωπίνους ζωὰς χρειασθῆ διὰ τὴν προώθησιν τῶν σχεδίων του, (λ.χ. εἰς τοὺς τρεῖς «γύρους» του) ἀλλὰ καὶ σκοπεύει ὡς καθεστὼς νὰ ἐξοντώση κάθε πραγματικὸν ἢ πιθανὸν ἀντίπαλόν του. Τὰ κομμουνιστικὰ καθεστῶτα, παντοῦ καὶ πάντοτε, εἰς ὅλας τὰς παραλλαγὰς καὶ

μὲ οἱονδήποτε ἀρχηγόν, στηρίζονται εἰς τὴν μόνιμον μαζικήν, αἱματηρὰν τρομοκρατίαν, εἰς τὸ συστηματικὸν ἀποδεκάτισμα (ἐκκαθάρισιν) τῆς κοινωνίας ἀπὸ κάθε στοιχεῖον ποὺ θὰ ἠμποροῦσε ἴσως κάποτε νὰ καταστῆ ἐπικίνδυνον. Πῶς λοιπὸν ἡ ἀστυνομία ποὺ διώκει ἕνα δολοφόνον θὰ μείνη ἀδιάφορος ἐμπρὸς εἰς τὰς σχεδιαζομένας μαζικὰς σφαγάς;

Δὲν εἶναι νοητὸν νὰ διώκωνται οἱ ἀτομικοὶ ἐχθροὶ τῆς κοινωνίας καὶ νὰ ἀφίνωνται ἀσύδοτοι οἱ ὠργανωμένοι συλλογικοὶ ἐχθροί της — οἱ κομμουνισταί.

Τὰ Σώματα Ἀσφαλείας εἶναι ὁ ἀμυντικὸς μηχανισμὸς τῆς κοινωνίας. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ὁ ὠργανωμένος ἐχθρὸς τῆς κοινωνίας. Ἄρα, τὰ Σώματα Ἀσφαλείας μιᾶς «ἀστικῆς» κοινωνίας καὶ ὁ κομμουνισμός, εἶναι ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὴν φύσιν καὶ τὴν θέσιν των ἐχθροί, ἀσυμβίβαστοι.

Τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα ἐξ αἰτίας τοῦ σκοποῦ ποὺ ἐπιδιώκουν, εἶναι ὀργανώσεις ἐντελῶς εἰδικοῦ τύπου. Ἔχουν πολιτικοστρατιωτικόν, συνωμοτικὸν καὶ ἀνατρεπτικὸν χαρακτῆρα. Δροῦν καὶ νομίμως —ἐμφανῶς ἀλλὰ καὶ παρανόμως— συνωμοτικῶς. Ἔχουν ἕνα φανερὸν καὶ ἕνα κρυφὸν μηχανισμόν. Καὶ ἐπὶ πλέον, εἶναι ὀργανώσεις ποὺ εὑρίσκονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ξένης Δυνάμεως, ἐνισχύονται ἀπὸ αὐτὴν καὶ τὴν ἐξυπηρετοῦν μὲ πολλοὺς τρόπους.

Τὸ Κ.Κ. συγκροτεῖ συνωμοτικοὺς πυρῆνας, ἐνεργεῖ κατασκοπείαν, προετοιμάζει τὴν ἀνατροπὴν καὶ γενικῶς παίζει τὸν ρόλον 5ης φάλαγγος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ξένου κράτους. Ἐπὶ πλέον, εἰς περίπτωσιν πολέμου, τὸ Κ.Κ., συμφώνως πρὸς τὴν γνωστὴν τακτικήν του ποὺ στηρίζεται εἰς τὴν πάντοτε ἰσχύουσαν λενινιστικὴν ἀρχήν, ἐπιχειρεῖ τὴν «μετατροπὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ πολέμου σὲ ἐμφύλιο».

Τὰ Σώματα Ἀσφαλείας μιᾶς «ἀστικῆς» κοινωνίας, ὑποχρεώνονται λοιπὸν ἀπὸ παράγοντας ἀντικειμενικούς, νὰ συγκρουσθοῦν μὲ τὸν κομμουνισμόν. Δὲν ἠμπορεῖ νὰ συμβῆ ἄλλως.

Ποῖος θὰ παρακολουθῆ τὴν παράνομον ὀργάνωσιν τῶν κομμουνιστῶν; Φυσικὰ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας. Αὐτὰ εἶναι ἁρμό-

δια νὰ παρακολουθοῦν κάθε ὕποπτον κίνησιν, νὰ συλλέγουν πληροφορίας, νὰ διαθέτουν πράκτορας, δι' αὐτὸ τὸ ἔργον καὶ νὰ τὸ φέρουν εἰς πέρας πρὸς ὄφελος τῆς «ἀστικῆς» κοινωνίας.

Εἶναι ὅμως δυνατὸν κάποιος νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι τὰ Σώματα Ἀσφαλείας ἠμποροῦν βεβαίως νὰ παρακολουθοῦν τὸν παράνομον μηχανισμόν, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὸν νόμιμον ἑνὸς Κ.Κ. (λ.χ. τὸ Κ.Κ.Ε. ἀλλὰ ὄχι καὶ τὴν Ε.Δ.Α. πρὸ τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967). Εἰς τὴν πραγματικότητα, αὐτὸς ὁ διαχωρισμὸς εἶναι ἀδύνατος. Διότι ὁ «νόμιμος» μηχανισμὸς εἶναι ἡ νομιμοφανὴς προέκτασις τοῦ κρυφοῦ μηχανισμοῦ, εἶναι ὁ βλαστὸς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐνῶ ὁ ἄλλος εἶναι ἡ κρυμμένη ρίζα.

Ἐνῶ παρακολουθῆς λοιπὸν τὸν κρυφόν, εἶναι ἀναπόφευκτον νὰ ἔλθης εἰς ἐπαφὴν καὶ μὲ τὸν φανερὸν μηχανισμὸν τοῦ Κ.Κ. Καὶ ἀντιστρόφως. Πολλὰς φοράς, διὰ νὰ φθάσης ἕως τὸν κρυφὸν πρέπει νὰ πιάσης τὸν μῖτον ἀπὸ τὸν φανερὸν μηχανισμόν. Ἀναλυτικώτερον τὰ καθήκοντα τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιθέσεως εἶναι:

ι) Νὰ παρακολουθοῦν καὶ νὰ ἐλέγχουν ὅλας τὰς κινήσεις τῶν κομμουνιστῶν. Πρέπει κάθε στιγμὴν νὰ εἶναι ἐνήμερα διὰ τὴν κατάστασιν, τὴν σύνθεσιν καὶ τὰς ἐπιδιώξεις, τὴν τακτικήν, τὰ προβλήματα τοῦ νομίμου καὶ παρανόμου μηχανισμοῦ τοῦ Κ.Κ. Φυσικὰ ἡ Κυβέρνησις, ὀφείλει νὰ καλύπτη αὐτὴν τὴν δρᾶσιν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας ἔναντι τοῦ νομίμου κομμουνιστικοῦ μηχανισμοῦ, διευκρινίζουσα ὅτι αὐτὸς ὁ μηχανισμὸς ὑφίσταται κατὰ παραχώρησιν τοῦ Κράτους τὸ ὁποῖον ὅμως πρέπει νὰ δυσπιστῇ καὶ νὰ ἐνημερώνεται. Τὰ Σώματα Ἀσφαλείας θὰ διοχετεύουν τὰς πληροφορίας των πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὰς ἁρμοδίας κρατικὰς ὑπηρεσίας (Ὑπηρεσία Προπαγάνδας, Γ.Ε.Σ., Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν κ.ἄ.) ἀναλόγως πρὸς τὸ περιεχόμενον τῶν πληροφοριῶν.

ιι) Νὰ ἀγρυπνοῦν ὥστε νὰ ἐμποδίζουν τὴν διείσδυσιν κομμουνιστῶν εἰς τὸν κρατικὸν μηχανισμὸν χωρὶς βεβαίως ἐπιζημίους ὑπερβολὰς καὶ νοσηρὰν κομμουνιστικὴν φοβίαν. Καὶ νὰ ὑποδεικνύουν τὴν ἐκκαθάρισίν του ὅπου σημειώνεται συγκεκριμένη κομμουνιστικὴ διάβρωσις.

ιιι) Νὰ ἐξαρθρώνουν τὸν παράνομον μηχανισμὸν τῶν κομμουνιστῶν, νὰ ἀνατρέπουν τὰς συνωμοσίας των, νὰ πλήττουν τὸν σκληρὸν πυρῆνα τους, νὰ ἐξουδετερώνουν ἐγκαίρως τὰς μαχητικὰς ὀργανώσεις των. Νὰ ἀνατρέπουν γενικῶς τὸ «ἑ τ ο ι μ ο π ό λ ε μ ο ν» τοῦ ἀνατρεπτικοῦ στρατοῦ ποὺ λέγεται Κ.Κ.

ιυ) Νὰ διώκουν τὴν κομμουνιστικὴν κατασκοπείαν.

υ) Νὰ προλαμβάνουν καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καταστέλλουν τὰς δυναμικὰς ἐνεργείας τῶν κομμουνιστῶν.

Ὡς συνάγεται ἐκ τῆς ἀπαριθμήσεως τῶν ἀνωτέρω καθηκόντων, οὐδὲν ἀστικὸν Κράτος δύναται νὰ παραιτηθῇ καὶ τῶν ἀστυνομικῶν μεθόδων διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν μιᾶς πλευρᾶς τοῦ κομμουνισμοῦ (κατασκοπεία, σαμποτάζ, διάβρωσις κ.λ.π.).

Τὸ σφᾶλμα διαπράττεται ἀλλοῦ: Ὅταν δηλαδὴ ἡ ἀστυνομικὴ ἀνάμιξις εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ κομμουνισμοῦ ὑ π ε ρ β α ί ν ε ι τὰ ἀνωτέρω ὅρια καὶ ἐ π ι β ά λ λ ε τ α ι ἐ π ὶ τ ῶ ν λ ο ι π ῶ ν μ ε θ ό δ ω ν ἀ ν τ ι μ ε τ ω π ί σ ε ώ ς τ ο υ (κοινωνικῆς, ἰδεολογικῆς κ.λ.π.).

Τὸ ὀρθὸν εἶναι ἡ ἀ σ τ υ ν ο μ ι κ ὴ μ έ θ ο δ ο ς νὰ ὑ π ο β ο η θ ῇ τ ὴ ν «π ο λ ι τ ι κ ὴ ν» κ α ὶ ν ὰ ὑ π ο τ ά σ σ ε τ α ι ε ἰ ς α ὐ τ ὴ ν καὶ ὄχι ἀντιστρόφως. Ἡ ἀποκλειστικὴ ἀντίληψις τοῦ κομμουνισμοῦ ὡς «ἐ γ κ λ ή μ α τ ο ς» ὁδηγεῖ εἰς ὑποτίμησιν τῶν ἄλλων πλευρῶν τῆς δραστηριότητός του, ἐπιφέρει παραμέλησιν τῆς καταλλήλου ἀντιμετωπίσεώς των καὶ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα ἐπιβλαβῆ, λόγῳ ἀρνητικῶν ἀποτελεσμάτων, κατάχρησιν τῶν ἀστυνομικῶν μεθόδων.

β) Α ἱ Ἔ ν ο π λ ο ι Δ υ ν ά μ ε ι ς.

> *«Καμμιὰ ἐπανάσταση δὲν πραγματοποιήθηκε καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πραγματαποιηθῇ χωρὶς τὸ ξεχαρβάλωμα τοῦ Στρατοῦ. Ὁ Στρατὸς εἶναι τὸ ἀσφαλέστερο ὀχυρὸ τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος... Ἡ πρώτη λοιπὸν πρᾶξις κάθε ἐπανάστασης εἶναι ἡ διάλυσίς του».*
>
> *Β. Ι. Λένιν*
>
> *(«Ἡ προλεταριακὴ ἐπανάστασις καὶ ὁ ἀποστάτης Κάουτσκυ»).*

Ἡ ἔναντι τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τακτικὴ τῶν κομμουνιστῶν συνίσταται εἰς τὰ ἑξῆς:

ι) Δυσφήμησις τῶν Ε.Δ. διὰ συνεχῶν ἐπιθέσεων κατὰ τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ καὶ ὅλων τῶν ἀντικομμουνιστῶν ἀξιωματικῶν, κατηγορουμένων ὡς «φασιστῶν», διὰ τῆς προπαγανδιστικῆς ἐκστρατείας κατὰ τῆς ἀντικομμουνιστικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ διαφωτίσεως εἰς τὸ Στράτευμα χαρακτηριζομένων ὡς δῆθεν «κομματικῶν» καὶ «πολιτικῶν» ἐνεργειῶν, διὰ τῆς μηδενίσεως τοῦ ἔργου τῶν Ε.Δ. καὶ διὰ τοῦ συστηματικοῦ θορύβου περὶ «τρομοκρατίας» τῶν «στρατοκρατῶν».

ιι) Προσεταιρισμὸς ὡρισμένων μελῶν τῶν Ε.Δ. ἢ στρωμάτων συνδεομένων μὲ αὐτά, ἤτοι τῶν ὑπαξιωματικῶν, τῶν κατωτέρων ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἰδιωτῶν τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ στρατιωτικὰ ἐργοστάσια καὶ ἐπιχειρήσεις.

ιιι) Ἐξασθένησις τῶν Ε.Δ. διὰ τῆς μειώσεως τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν, τοῦ περιορισμοῦ τῆς θητείας, τῆς ἐκστρατείας κατὰ τοῦ ἐφοδιασμοῦ των μὲ σύγχρονα ὅπλα, τοῦ θορύβου κατὰ τῶν ἐκτελουμένων ἑκάστοτε γυμνασίων, τοῦ κινήματος κατὰ τῶν βάσεων καὶ τῆς προπαγάνδας πρὸς ἀπόσπασιν ἀπὸ τὰς συμμαχίας.

ιυ) Ἐξουδετέρωσις τῶν Ε.Δ. ὡς παράγοντος συνεχοῦς τονώσεως τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως, συντηρήσεως καὶ ἐνισχύσεως τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ φρονήματος καὶ ἐξάρσεως τῆς ἀνάγκης διαρκοῦς ἐπαγρυπνήσεως. Αὐτὴν τὴν ἐπιδίωξιν ἐξυπηρετοῦν αἱ ἐπιθέσεις κατὰ τῶν ραδιοσταθμῶν καὶ τῶν ἐντύπων τῶν Ε.Δ., ἡ ἀπαίτησις καταργήσεως τῆς ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως εἰς τὰς Ε.Δ. μὲ τὸ πρόσχημα τῆς «ἀπολιτικοποιήσεώς» των (ὡς ἐὰν τὸ θέμα τοῦ κομμουνισμοῦ νὰ εἶναι κομματικὸν) κ.λ.π.

υ) Τέλος, ἄρσις τῶν ἐμποδίων εἰς τὴν κομμουνιστικὴν διείσδυσιν εἰς τὰς Ε.Δ., διὰ τῆς προβολῆς τοῦ αἰτήματος περὶ «καταργήσεως τῶν διακρίσεων εἰς τὸ Στράτευμα», δηλαδὴ διὰ τῆς καταργήσεως τῆς ἀπομονώσεως τῶν ἐπικινδύνων κομμουνιστῶν ποὺ ὑπηρετοῦν εἰς τὰς Ε.Δ.

Μόνιμος λοιπὸν πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀντικομμουνιστικὴ δρᾶσις εἰς τὰς Ε.Δ. ἡ μέριμνα διὰ τὴν διαφύλαξίν των ἀπὸ τὴν

κομμουνιστικὴν διείσδυσιν, ἡ συντήρησις εἰς αὐτὰς ἑνὸς ἀκμαίου ἀντικομμουνιστικοῦ φρονήματος.

Ἄλλωστε, αἱ Ε.Δ. εἶναι ἡ περισσότερον ὑγιής, ἀδιάβρωτος, ὠργανωμένη δύναμις τῆς ἀστικῆς κοινωνίας. Ἐπὶ πλέον, ἔχουν ἀφοσιωμένα ἔμπιστα στελέχη καὶ διαθέτουν ἱκανὰ ὑλικὰ μέσα καὶ ἀγωγοὺς ἐπικοινωνίας μετὰ τῆς κοινῆς γνώμης: χρήματα, αὐτοκίνητα, γραφομηχανάς, πολυγράφους, τυπογραφικὰς ἐγκαταστάσεις, δίκτυα ραδιοσταθμῶν, δυνατότητας γυρίσματος καὶ προβολῆς κινηματογραφικῶν ταινιῶν, γραφεῖα δημοσίων σχέσεων, ἐφημερίδας, περιοδικά, σχολὰς ἐκπαιδεύσεως καὶ μετεκπαιδεύσεως. Πρόκειται διὰ μίαν κολοσσιαίαν μηχανήν, διακλαδωμένην εἰς ὁλόκληρον τὴν χώραν, ἡ ὁποία ἐὰν τεθῇ εἰς ἀποδοτικὴν κίνησιν δύναται νὰ πραγματοποιήσῃ θαύματα. Τοῦτο, δέ, διότι ὑπάρχουν ἕτοιμα καὶ τὰ στρώματα ποὺ θὰ ἐπηρεάσῃ, θὰ διαφωτίσῃ καὶ θὰ κινητοποιήσῃ αὐτὴ ἡ μηχανή: μόνιμοι στρατιωτικοί, ἔφεδροι ἀξιωματικοί, στρατιῶται, ἀπόστρατοι, παλαιοὶ πολεμισταί, ἀνάπηροι πολέμων, τέως ἀξιωματικοὶ ἐθελουσίων ἐξόδων, συγγενεῖς ὑπηρετούντων εἰς τὸ Στράτευμα, τμήματα ἐθνοφυλακῆς, ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι στρατιωτικῶν ἐγκαταστάσεων κ.λ.π., κ.λ.π. Ἕνα τεράστιον πλῆθος κόσμου κινεῖται γύρω ἀπὸ τὸν ἄξονα «Ἔνοπλοι Δυνάμεις». Καὶ ὁ ἐν λόγῳ κόσμος δύναται νὰ ἐπηρεασθῇ ἀποτελεσματικῶς ἀπὸ αὐτούς, ἐὰν καταστρωθῇ, κατόπιν μελέτης, ἕνα καλὸν πρόγραμμα καὶ ἐφαρμοσθῇ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, τὰ συστήματα καὶ τὰ μέσα ποὺ χρειάζονται.

Πρὸς τοῦτο πρέπει, ἐνδεικτικῶς:

α) Νὰ ἱδρυθῇ εἰδικὴ ἐπιτελικὴ ὑπηρεσία διαφωτίσεως εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον Ἐνόπλων Δυνάμεων κάθε δυτικῆς χώρας μὲ ἐκπροσώπους τῶν Ἀρχηγείων τῶν τριῶν Ὅπλων καὶ εἰδικοὺς ἰδιώτας, πρὸς ἐπιτελικὸν προγραμματισμόν, συντονισμόν, καὶ ἔλεγχον τοῦ ὅλου ἔργου.

β) Νὰ ἱδρυθοῦν εἰδικαὶ ὑπηρεσίαι διαφωτίσεως εἰς τὰ Ἀρχηγεῖα τῶν Ὅπλων μὲ ἔχοντας πεῖραν περὶ τὰ τοιαῦτα ἀξιωματικοὺς καὶ εἰδικοὺς ἰδιώτας ἐξαρτώμεναι προσωπικῶς καὶ ἀμέσως ἀπὸ τοὺς Ἀρχηγούς.

γ) Νὰ ἀρχίσῃ ἡ προεργασία πρὸς δημιουργίαν ἰδιαιτέ-

ρου Σώματος Διαφωτιστῶν Ἀξιωματικῶν, διότι ἀσφαλῶς, τὸ ἔργον ἑνὸς τέτοιου Σώματος δὲν εἶναι οὔτε κατωτέρας σημασίας οὔτε ὀλιγώτερον ἐξευδικευμένον ἀπὸ τὸ ἔργον τῶν ἄλλων Σωμάτων ἢ Ὅπλων, ἴσως μάλιστα ὑπὸ ὡρισμένας περιστάσεις, νὰ εἶναι καὶ ζωτικοτέρας σημασίας. Τὸ ἔργον αὐτὸ πρέπει νὰ ἀρχίση μὲ τὴν ἴδρυσιν εἰδικῆς Σχολῆς Διαφωτίσεως μεγάλης διαρκείας ὅπου νὰ φοιτήσουν εἰδικῶς ἐπιλεγόμενοι, μὲ αὐστηρὰ κριτήρια ἀξιωματικοί, ἐκ τῶν ἐχόντων ἔφεσιν πρὸς τὸ θέμα τῆς διαφωτίσεως, ἀλλὰ καὶ μέλλον εἰς τὸ Στράτευμα. Ἐπίσης, νὰ εἰσαχθοῦν μαθήματα Πολιτικοῦ Πολέμου (Κομμουνισμός, Προπαγάνδα κ.λ.π.) εἰς ὅλας τὰς σχολὰς ἀξιωματικῶν (εὐελπίδων, ἰκάρων, δοκίμων, πολέμου, ἐθνικῆς ἀμύνης κ.λ.π.).

δ) Νὰ ἱδρυθοῦν ἐκδοτικὸς οἶκος τῶν Ε.Δ., θέατρον τῶν Ε.Δ., λέσχαι ἐπαφῆς τῶν Ε.Δ. μὲ τὸ κοινόν, μόνιμοι ἐκθέσεις τοῦ ἔργου καὶ τῆς ζωῆς τῶν Ε.Δ., συνεργεῖα διαφωτίσεως συνεχῶς περιοδεύοντα ἀνὰ τὴν χώραν.

ε) Νὰ ἱδρυθοῦν ἢ νὰ ἀξιοποιηθοῦν ραδιοφωνικὸν καὶ τηλεοπτικὸν δίκτυον καθὼς καὶ ἔντυπα τῶν Ε.Δ.

στ) Νὰ συγχρονισθοῦν αἱ διάφοροι τελεταὶ (ἐθνικῶν ἢ τοπικῶν ἐπετείων), νὰ ὀργανωθῆ ἡ «ὑποδοχή» τῶν νέων στρατιωτῶν καὶ ὁ «ἀποχαιρετισμός» τῶν ἀπολυομένων, ἡ συστηματική, πολύμορφος ἐπαφὴ μὲ τὰς οἰκογενείας τῶν ὑπηρετούντων κ.λ.π.

ζ) Νὰ ἀξιοποιηθῆ ὁ μέγας παράγων τῶν Ταγμάτων Ἐθνοφυλακῆς (Τ.Ε.Α.), ὅπου ὑπάρχουν (ἔνοπλοι ἀγρόται).

η) Νὰ ὀργανωθοῦν συνδικαλιστικῶς οἱ ἐργαζόμενοι εἰς στρατιωτικὰς ὑπηρεσίας, νὰ ἐκπαιδευθοῦν τὰ στελέχη των καὶ νὰ χρησιμοποιηθοῦν τὰ σωματεῖα των ὡς «προγεφυρώματα» πρὸς τὴν ἐργατικὴν τάξιν, ὡς κρῖκοι συνδέοντες τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις μὲ τὰς μάζας τῶν ἐργατοϋπαλλήλων.

θ) Νὰ ὀργανωθοῦν σχολαὶ διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς ἐπιχειρήσεις στρατιωτικὰς ἢ ἔχουσας σχέσιν μὲ τὴν ἐθνικὴν ἀσφάλειαν (λ.χ. ἐργαζόμενοι εἰς τηλεπικοινωνίας, σιδηροδρόμους, λιμένας, ἀεροδρόμια, πολεμικὰ ἐργοστάσια κ.λ.π.).

ι) Νὰ ἐπισημαίνονται καὶ νὰ ἐξουδετερώνονται διὰ τῆς ἀπομονώσεως οἱ ἐπικίνδυνοι κομμουνισταὶ οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὰς τάξεις τοῦ Στρατεύματος.

7. Ὁ ρόλος τοῦ Κράτους

Ὑπάρχουν πολλοὶ κλασσικοῦ τύπου φιλελεύθεροι, οἱ ὁποῖοι δέχονται μὲν ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι κακός, ἀλλὰ ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ Κράτος πρέπει νὰ μένῃ ἀμέτοχον εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον του. Δηλαδὴ οὐσιαστικῶς νὰ μένῃ οὐδέτερον εἰς τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον ποὺ διεξάγει ἐκ τῶν ἔνδον (ἐσωτερικὸν μέτωπον) ἐναντίον του, ὁ κομμουνισμός.

Ἡ στάσις αὐτὴ στηρίζεται εἰς τὸ ἐπιχείρημα ὅτι τὸ Κράτος δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἀντικομμουνιστικόν, διότι τότε, στρεφόμενον ἐναντίον μιᾶς πολιτικῆς παρατάξεως «κομματίζεται». Ἐὰν λ.χ. τὸ κρατικὸν ραδιόφωνον διεξάγει ἀντικομμουνιστικὴν διαφώτισιν, τότε παραβιάζει τὰς ἀρχὰς τῆς δημοκρατίας, διότι ἕνα κρατικὸν μέσον ἐνημερώσεως χρησιμοποιεῖται ἀπὸ μίαν πολιτικὴν παράταξιν ἐναντίον ἄλλης. Τὸ ἴδιον ἰσχύει διὰ τὴν περίπτωσιν διεξαγωγῆς ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως εἰς τὸν Στρατὸν («ὁ Στρατὸς δὲν πολιτεύεται») ἢ εἰς τὸ Σχολεῖον καθὼς καὶ ἀπὸ μίαν κρατικὴν ὑπηρεσίαν ἢ ἀπὸ ἕνα κρατικὸν ὑπάλληλον.

Συμφώνως πρὸς αὐτὴν τὴν θεωρίαν, ἡ καταπολέμησις τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν εἶναι ἔργον τοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἶναι ἐξ ἴσου οὐδέτερον ἔναντι ὅλων τῶν πολιτικῶν παρατάξεων, μία ἀπὸ τὰς ὁποίας εἶναι καὶ ὁ κομμουνισμός. Ἐὰν κάποιος πρέπει νὰ ἀγωνισθῆ κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ, αὐτὸς εἶναι τὰ ἄλλα πολιτικὰ κόμματα, αἱ ἐξωκρατικαὶ ὀργανώσεις καὶ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία.

Ἡ θεωρία αὐτὴ στηρίζεται εἰς ἕνα τεράστιον ψεῦδος: τὴν ἐξομοίωσιν τοῦ κομμουνισμοῦ μὲ τὰς ἄλλας πολιτικὰς παρατάξεις. Ὁ κομμουνισμὸς ὅμως ὡς δόγμα, ἐπιδίωξις, ὀργάνωσις καὶ μέθοδος δράσεως διαφέρει ριζικῶς καὶ ἀπολύτως ἀπὸ κάθε ἄλλην πολιτικὴν παράταξιν. Διότι:

α) Ὁ κομμουνισμὸς διέπεται ἀπὸ ἕνα δόγμα ὁλοκληρωτικόν. Δὲν πρόκειται διὰ μίαν ἐπὶ πλέον πολιτικὴν θεωρίαν. Πρόκειται διὰ τὴν θεωρίαν τῆς καταστροφῆς ὅλων τῶν ἀξιῶν, ὁλοκλήρου τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς σκέψεως καὶ τοῦ τρόπου ζωῆς τῆς Δύσεως.

β) Ὁ κομμουνισμὸς δὲν θέλει τὴν μεταρρύθμισιν, τὴν βελτίωσιν, τὴν ἀλλαγὴν τοῦ καθεστῶτος. Θέλει τὴν πλήρη καὶ ὁριστικὴν καταστροφήν του μὲ τρόπον βίαιον — τὴν ἀντικατάστασίν του ἀπὸ τὴν «δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου».

γ) Ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι σύνηθες ἢ ἔστω καὶ διαφορετικὸν πολιτικὸν κόμμα. Εἶναι ἕνας στρατὸς τῆς ἀνατροπῆς μὲ παράνομον μηχανισμόν, μὲ «ἐπαγγελματίες ἐπαναστάτες», μὲ συνωμοτικὰς ἀρχάς, μὲ ἰδικήν του ἰδιότυπον «ἠθικὴν» καὶ μὲ ἀδίστακτον μεθοδικήν. Εἰς τὴν δρᾶσιν του, αὐτὸ τὸ «κόμμα» χρησιμοποιεῖ ὅλα τὰ μέσα, νόμιμα καὶ παράνομα, διότι πιστεύει ὅτι τὰ «ἁγιάζει» ὁ σκοπός του.

δ) Ἐπὶ πλέον αὐτὸ τὸ «κόμμα» βρίσκεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ξένης Δυνάμεως. Δὲν εἶναι ἕνα πολιτικὸν κίνημα ὁλοκληρωτικὸν καὶ ἀντικαθεστωτικόν, ἀνατρεπτικὸν καὶ ἔκνομον, ἀλλὰ πάντως ἐθνικόν. Εἶναι ἕνα ξένον προγεφύρωμα. Εἶναι μία 5η φάλαγξ. Εἶναι προχωρημένον φυλάκιον τοῦ ἐχθροῦ. Ἀπὸ ἔξω παίρνει καθοδήγησιν, γραμμήν, χρήματα, ὑποστήριξιν. Καὶ ξένους ὑπηρετεῖ.

Πῶς εἶναι λοιπὸν δυνατὸν ἕνα τέτοιο «κόμμα» νὰ θεωρηθῇ ὅμοιον μὲ τὰ ἄλλα κόμματα καὶ νὰ υἱοθετήσῃ ἀπέναντί του τὸ Κράτος τὴν ἰδίαν στάσιν ποὺ ἔχει ἔναντι αὐτῶν;

Τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα ἀγωνίζεται μὲ τεράστια ὑλικὰ μέσα καὶ μὲ ἀδίστακτον μεθοδικήν, μὲ νομιμοφανῆ καὶ συνωμοτικὴν δρᾶσιν, μὲ ἐπαγγελματικὰ στελέχη, μὲ φανερὸν καὶ κρυφὸν μηχανισμὸν διὰ νὰ ἀνατρέψῃ καὶ καταστρέψῃ τὸ ἀστικὸν Κράτος. Ἠμπορεῖ τὸ τελευταῖον νὰ μείνῃ παθητικῶς ἀδιάφορον ἐμπρὸς εἰς αὐτὴν τὴν δραστηριότητα; Ἔχει τὸ δικαίωμα ἔναντι τῶν πο-

λιτῶν του, ἔναντι τῶν θεσμῶν του καὶ ἔναντι τοῦ Ἔθνους νὰ τὸ κάμῃ; Νομίζομνε ὅτι ἡ ἀπάντησις εἶναι σαφής.

Ἐὰν τὸ ἐθνικὸν Κράτος ἀδιαφορήσῃ διὰ τὴν κομμουνιστικὴν ἀπειλήν, τότε ποῖος θὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ; Εἶναι ἄραγε εἰς θέσιν νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία;

α) Τὸ Κ. Κ. ἐνισχύεται μὲ μεγάλα ὑλικὰ μέσα ἀπὸ τὸν διεθνῆ κομμουνισμόν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ παίρνει ἀπὸ ἔξω, ἔχει καὶ πολλοὺς ἄλλους πόρους: Μεγάλας συνδρομὰς τῶν βουλευτῶν του. Συνδρομὰς τῶν μελῶν του. Ἐκτάκτους ἐράνους. Ἔσοδα τῶν ἐντύπων του. Ἰδικάς του ἐμπορικάς, εἰσαγωγικάς, θεατρικάς, ἐκδοτικὰς καὶ ἄλλας ἐπιχειρήσεις ποὺ ἐμφανίζονται ὡς ἰδιωτικαί. Εἰς αὐτὰ τὰ χρηματικὰ μέσα, πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ ἐκεῖνα ποὺ τοῦ παρέχει τὸ ἴδιον τὸ ἀστικὸν Κράτος: Μισθοὺς βουλευτῶν καὶ δημάρχων, ταχυδρομικὰς καὶ ἄλλας ἀτελείας τῶν βουλευτῶν, ἐπιχορήγησιν θιάσων, ἀγορὰν ἀριστερῶν βιβλίων ἀπὸ τό... Ὑπουργεῖον Παιδείας, ἀπονομὴν ἐπισήμων βραβείων εἰς κομμουνιστὰς προπαγανδιστὰς κ.λ.π.

Ὑπάρχει καμμία ἰδιωτικὴ ὀργάνωσις ἢ κάποιο πολιτικὸν κόμμα ποὺ νὰ δύναται νὰ διαθέσῃ τόσον ἄφθονα μέσα; Εἶναι δυνατὸν νὰ φαντασθοῦμεν εἰς τὴν χώραν μας μίαν ὀργάνωσιν ἢ ἕνα κόμμα ποὺ νὰ διαθέτῃ περὶ τὰ 8 ἑκατομμυρίων δραχμῶν μηνιαίως μόνον διὰ τὴν ἔκδοσιν βιβλίων ὅπως ἔκαμνεν ἡ Ε.Δ.Α. ἕως τὸ 1967; Ἀσφαλῶς ὄχι.

β) Τὸ Κ.Κ. διαθέτει πολλὰ ἐπαγγελματικὰ στελέχη. Κομματικαὶ σχολαὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἢ καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καταρτίζουν αὐτὰ τὰ στελέχη εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ «Πολιτικοῦ Πολέμου». Μετά, τὸ Κ.Κ. ἀναλαμβάνει τὴν συντήρησίν των καὶ αὐτὰ ἀσχολοῦνται «ἐπαγγελματικῶς», ὄχι ἐρασιτεχνικῶς, μὲ τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς τοῦ ἐθνικοῦ Κράτους

Ὑπάρχει καμμία ἰδιωτικὴ ὀργάνωσις ἢ κάποιο πολιτικὸν κόμμα ποὺ νὰ δύναται νὰ διαθέσῃ τόσα καὶ τέτοια ἐπαγγελματικὰ στελέχη; Εἶναι δυνατὸν λ.χ. νὰ φαντασθῶμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μίαν ὀργάνωσιν ἢ ἕνα κόμμα ποὺ νὰ διαθέτῃ περὶ τὶς 3.000

ἐγγεπαγγελματικὰ στελέχη ὅπως εἶχεν ἡ Ε.Δ.Α. τὸ 1967; Ἀσφαλῶς ὄχι.

γ) Τὸ Κ.Κ. δὲν εἶναι τοπικὴ ὀργάνωσις. Στηρίζεται εἰς τὸν διεθνῆ κομμουνισμόν. Ἔχει ἐξησφαλισμένην, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑλικὴν καὶ ἠθικήν, πολιτικὴν καὶ διπλωματικὴν ὑποστήριξιν ἀπὸ ἔξω.

Ὑπάρχει καμμία ἰδιωτικὴ ὀργάνωσις ποὺ νὰ ἠμπορῆ νὰ ἔχη τέτοιαν ὑποστήριξιν ὅπως αὐτὴν ποὺ παρέχει ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς εἰς τὰ τοπικὰ Κ.Κ.; Ἀσφαλῶς ὄχι.

Τὸ λογικῶς ἐπιβαλλόμενον συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ μόνος ποὺ δύναται νὰ ἀντισταθῆ ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν κομμουνιστικὴν ἐπίθεσιν εἶναι τὸ Κράτος. Αὐτὸ διαθέτει καὶ ὑλικὰ μέσα ποὺ ἠμπορεῖ νὰ χρησιμοποιήση καταλλήλως καὶ στελέχη ποὺ ἠμπορεῖ νὰ καταρτίση καὶ διεθνεῖς ἐπαφὰς ποὺ ἠμπορεῖ νὰ ἀξιοποιήση.

Βεβαίως, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ὁ ἀντικομμουνιστικὸς ἀγὼν εἶναι ἀποκλειστικὴ ὑπόθεσις τοῦ Κράτους. Κάθε ἄλλο. Τὸ Κράτος μόνον του δὲν ἠμπορεῖ νὰ καλύψη ὁλόκληρον τὸ μέτωπον, διότι ἔχει τὰ πολλὰ καὶ σοβαρὰ μειονεκτήματά του: Γραφειοκρατία, διπλωματικαὶ ἐμπλοκαί, νομικαὶ δεσμεύσεις. Δι' αὐτό, ἡ χρησιμοποίησις καὶ τῆς ἰδιωτικῆς δραστηριότητος, παραλλήλως πρὸς τὴν κρατικήν, εἶναι ἀπαραίτητος ὅρος διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν ἀντιμετώπισιν τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς. Εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Κράτους, πρέπει νὰ ὑπάρχουν ὁπωσδήποτε καὶ ἄτομα, κόμματα, ὀργανώσεις ποὺ νὰ δροῦν ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἡ μετατροπὴ τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ ἀγῶνος εἰς κομματικὸν ἢ καὶ κρατικὸν μονοπώλιον εἶναι ἐπιζημία. Τὸ Κράτος ὅμως πρέπει νὰ δημιουργῆ τὰς γενικὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν διεξαγωγὴν αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος. Προϋποθέσεις νομικάς, ψυχολογικάς, ἠθικάς, πολιτικὰς καὶ μέχρις ἑνὸς σημείου καὶ ὑλικάς. Τὸ Κράτος πρέπει νὰ χαράσση τὰ γενικὰ πλαίσια τοῦ ἀγῶνος, νὰ δίδη τὸν τόνον εἰς αὐτὸν τὸν ἀγῶνα. Τὸ

σύγχρονον ἀστικὸν Κράτος, τῆς ἐποχῆς τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου πρέπει νὰ εἶναι ἀντικομμουνιστικόν.

Αὐτὴ εἶναι μία ἀπὸ τὰς ὑφίστας ὑποχρεώσεις τοῦ συγχρόνου δυτικοῦ Κράτους. Διότι, τὸ τελευταῖον ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ προστατεύσῃ τὰς ἐλευθερίας καὶ τὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν του, νὰ προασπίσῃ τοὺς θεσμούς του, νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀσφάλειαν, ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴν ἐπίθεσιν.

—Τὰ δυτικὰ Κράτη ποὺ ἀρνοῦνται νὰ ὀργανώσουν καὶ νὰ διεξάγουν τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιθέσεως παραιτοῦνται ἀπὸ τὴν ἀποστολήν των καὶ ἀφίνουν τὴν τύχην των καὶ τὴν τύχην τῶν πολιτῶν των εἰς μεμονωμένα ἄτομα καὶ εἰς ἰδιωτικὰς κινήσεις (ἐὰν ὑπάρχουν) καὶ τῶν ὁποίων ἡ δύναμις εἶναι ἀστεία ἐμπρὸς εἰς τὸν ἐχθρὸν ποὺ ἀντιμετωπίζουν.

8. Ὁ ρόλος τῆς Ἰδιωτικῆς Πρωτοβουλίας

«Γιὰ νὰ μείνῃ ἐλεύθερος ὁ ἐλεύθερος κόσμος, πρέπει νὰ δείξῃ περισσότερη ἐξυπνάδα ἀπὸ τὸν κόσμο ποὺ δὲν εἶναι ἐλεύθερος».

Ἡ ἀνάγκη καὶ τὸ σκόπιμον τῆς ἀξιοποιήσεως τῆς Ἰδιωτικῆς Πρωτοβουλίας εἰς τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι αὐτή:

α) Εἶναι ἀδέσμευτος διπλωματικῶς καὶ δύναται νὰ δρᾷ περισσότερον ἐλευθέρως ἀπὸ διεθνοῦς πλευρᾶς.

β) Εἶναι ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὴν γραφειοκρατίαν, τὸν ὑπαλληλισμόν, τοὺς κοινοβουλευτικοὺς ἐλέγχους, τὰς κομματικὰς ἐπιρροὰς καὶ γενικῶς ἀπὸ ἕνα πλῆθος θεσμῶν καὶ παραγόντων ποὺ κρατοῦν δέσμιον τὸ μὴ ὁλοκληρωτικὸν Κράτος. Ἄρα διαθέτει περισσοτέραν εὐκινησίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν, ἀπὸ τὰς κρατικὰς ὑπηρεσίας.

γ) Εἶναι ἀνεπηρέαστος ἀπὸ κυβερνητικάς, ὑπουργικὰς καὶ δημοσιοϋπαλληλικὰς μεταβολὰς καὶ οὕτω ἐξασφαλίζει εἰς τὸ ἔργον της μεγαλυτέραν συνέχειαν καὶ συνέπειαν.

δ) Δύναται νὰ ἀξιοποιήση εὐρύτερον κύκλον μέσων καὶ ἀτόμων, διότι ἠμπορεῖ νὰ χρησιμοποιῇ μεθόδους καὶ πρόσωπα ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται ἢ δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιήση μία δημοσία ὑπηρεσία.

ε) Εἶναι ὀλιγώτερον διαβλητὴ καὶ τρωτὴ ἀπὸ ὅσον ἡ κρατικὴ δραστηριότης, ἡ ὁποία ἐμφανίζεται ὡς κομματικὴ ἢ καθεστωτικὴ προπαγάνδα.

Οἱ λόγοι αὐτοὶ ἀκριβῶς ἐπιβάλλουν τὴν εὐρυτέραν δυνατὴν ἀξιοποίησιν τῆς Ἰδιωτικῆς Πρωτοβουλίας εἰς τοὺς ἰδεολογικοὺς ἀγῶνας. Δέον δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι εἰς τὰς Η.Π.Α., τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν Δυτ. Γερμανίαν, τὴν Ἰταλίαν, τὴν Ἑλβετίαν, μέγα μέρος τῆς Ἐθνικῆς Προπαγάνδας καὶ ἰδίως τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ ἀγῶνος, διεξάγεται ἀπὸ ἰσχυροὺς ἰδιωτικοὺς ὀργανισμοὺς διαφωτίσεως, οἱ ὁποῖοι ὑπάρχουν εἰς ὅλας τὰς δυτικὰς χώρας (πλὴν τῆς Ἑλλάδας).

Ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἐκφράζεται μὲ Κέντρα Πολιτικῶν Μελετῶν, Ἱδρύματα Ἐθνικῆς Ἰδεολογίας, Ἰνστιτοῦτα Ἐρευνῶν ἐπὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ, ἔκδοσιν περιοδικῶν, ἐκδοτικοὺς οἴκους, σχολὰς στελεχῶν, ἰδιωτικοὺς ραδιοσταθμοὺς («Ἐλεύθερη Εὐρώπη», «Ἐλευθερία»), εἰδικευμένα εἰδησεογραφικὰ πρακτορεῖα («Κοντινεντάλ» Μιλάνου, «Ταραντὲλ» Βερολίνου), ἐκδοτικοὺς ὀργανισμούς, ποικίλας ὀργανώσεις πολιτῶν κ.λ.π. (1)

9. Ἡ ἀνάγκη τῶν εἰδικῶν

«Οὐδὲν εἶναι τόσον ἐπικίνδυνον ὅσον ἕνας ἀμαθὴς φίλος. Θὰ ἦτο προτιμότερος ἕνας σοφὸς ἐχθρός».

Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἕνα φαινόμενον πολυσύνθετον. Εἶναι κοσμοθεωρία, βιοθεωρία, οἰκονομικοκοινωνικὸν καὶ πολιτι-

(*) Δυστυχῶς εἰς τὴν χώραν μας οὐδέποτε ὑπεστηρίχθη ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ὥστε νὰ ἀναλάβη ἀνάλογον δραστηριότητα. Ἀπεδείχθη δὲ κατὰ τὴν δοκιμασίαν τοῦ 1964—65, ἐπὶ κατολισθήσεως πρὸς τὰ ἀριστερά, ὅταν κατεστράφη τὸ ἀτελὲς κρατικὸν σύστημα ἀντικομμουνιστικοῦ ἀγῶνος ποὺ ὑπῆρχεν, ὅτι μόνον ἡ ὕπαρξις παραλλήλων ἰδιωτικῶν ὀργανισμῶν θὰ ἐπέτρεπε τὴν συνέχισίν του ἀπὸ ἄλλα ὁρμητήρια.

κὸν σύστημα, ἰδιότυπος μεθοδική, εἰδικοῦ τύπου ὀργάνωσις, ἀκόμη καὶ ἰδιαιτέρα αἰσθητικὴ ἀντίληψις, «ἠθικὸν» σύστημα, εἶδος «θρησκείας».

Διὰ τὴν κατάληψιν, τὴν διατήρησιν καὶ τὴν συνεχῆ ἐπέκτασιν τῆς ἐξουσίας, ὁ κομμουνισμὸς χρησιμοποιεῖ μίαν τεχνικήν, τὴν ὁποίαν ἐπεξηργάσθη ἐπὶ ἕνα αἰῶνα. Εἶναι λοιπὸν θέμα ἀπέραντον τόσον θεωρητικῶς ὅσον καὶ πρακτικῶς.

Ἡ πλήρης καὶ ὀρθὴ κατανόησίς του ὡς καὶ ἡ δυνατότης ἀναπτύξεως ἀποτελεσματικῆς δράσεως πρὸς ἀντιμετώπισίν του, προϋποθέτει τεραστίας εἰδικὰς γνώσεις, ἀπέραντον πεῖραν, μόνιμον ἐνασχόλησιν.

Ἡ ἀντιμετώπισις λοιπὸν τοῦ ἐπιθετικοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου τῶν κομμουνιστῶν εἶναι ζήτημα εἰδικῶν, τῶν λεγομένων «σοβιετολόγων», δηλαδὴ τῶν ἐμπειρογνωμόνων ἐπὶ τοῦ κομμουνισμοῦ. Τοῦτο ἔχει ἀναγνωρισθῆ διεθνῶς. Ἡ σοβιετολογία εἶναι πλέον ἐπιστήμη εἰς Η.Π.Α., Ἀγγλίαν, Γαλλίαν, Γερμανίαν, Ἰταλίαν, Ἰαπωνίαν, Ἰνδίαν κ.λπ. διαθέτουσα ἐπιστημονικὰ ἰνστιτοῦτα, ἐξειδικευμένους ὀργανισμοὺς ἐρευνῶν, σχολὰς συστηματικῆς καταρτίσεως, θεωρητικὰς ἐκδόσεις, πανεπιστημιακὰς ἕδρας καὶ ὁλοκλήρους πανεπιστημιακὰς σχολάς.

Οἱ εἰδικοὶ ἐπὶ τοῦ κομμουνισμοῦ προωθοῦνται εἰς τοὺς κρατικοὺς ὀργανισμοὺς ὅλων τῶν δυτικῶν κρατῶν. (*)

Πρέπει νὰ μᾶς κατασταθῆ συνείδησις ὅτι ἀγὼν κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι ἀδύνατος χωρὶς τὴν στελέχωσιν τοῦ μηχανισμοῦ τῆς διεξαγωγῆς του ἀπὸ εἰδικοὺς τόσον ἐπὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ κομμουνισμοῦ ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς τεχνικῆς τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου καὶ εἰδικώτερον ἐπὶ τῆς Προπαγάνδας, ἡ ὁποία σήμερον εἶναι μία μεγάλη καὶ περίπλοκος ἐπιστημονικὴ τεχνική.

Οἱ ἐρασιτέχναι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀντιμετωπίσουν τοὺς ἐπαγγελματίας τῆς προπαγάνδας, τῆς ὀργανώσεως, τῆς θεωρίας καὶ τῆς δράσεως ποὺ διαθέτει ἐν ἀφθονίᾳ ὁ κομμουνισμός.

Ὅταν δὲ αὐτοὶ οἱ ἐρασιτέχναι, οἱ συμπτωματικῶς τοποθε-

(*) Ἴδε σχετικῶς καὶ εἰς τὴν ἐφημερίδα «Νέα» τῆς 18ης Ἰανουαρίου 1961.

τούμενοι εἰς τὰς θέσεις-κλειδιὰ τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου πιστεύουν, ὡς συχνὰ συμβαίνει, ὅτι ὁ ἀκαδημαϊκὸς τίτλος, ὁ δημοσιοϋπαλληλικὸς βαθμὸς ἢ καὶ μόνος ὁ διορισμός των τοὺς ἔχουν αὐτομάτως ἐφοδιάση καὶ μὲ τὴν γνῶσιν τοῦ προβλήματος τότε, ὄχι ἁπλῶς δὲν κάνουν καλό, ἀλλὰ κάνουν κακό, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ εἶναι καὶ μέγιστον.

Διὰ τοῦτο πρέπει, παρὰ τὴν ἐπείγουσαν φύσιν τοῦ ζητήματος, νὰ προσεχθῆ ἡ στελέχωσις τοῦ συγκροτηρησομένου μηχανισμοῦ ἀντικομμουνιστικῆς ἀμύνης. Νὰ μὴ τοποθετεῖται εἰς αὐτὸν οὐδεὶς ἀνίδεος, ἀνίκανος, ἀκατάλληλος. Νὰ εὑρίσκωνται ἄνθρωπόι ἔχοντες κάποιαν γνῶσιν, κάποιαν πεῖραν, κάποιαν ἱκανότητα, κάποιο παρελθὸν ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ θεμάτων καὶ ἰδίως, ἔχοντες ἐπίγνωσιν τῆς δυσχεροῦς φύσεως τοῦ ζητήματος ποὺ καλοῦνται νὰ ἀντιμετωπίσουν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἰδικῆς των ἀτελείας.

10. Συμπεράσματα

α) Ὁ Τριπλὸς Πόλεμος.

Ὁ κομμουνισμὸς ἀντιμετωπίζεται πραγματικῶς ὅταν συνδυάζωμεν καὶ συντονίζομεν τὴν ἐναντίον του δρᾶσιν μας εἰς τρία ταυτοχρόνως κύρια μέτωπα: Κοινωνικόν, Ἰδεολογικόν, Δυναμικὸν (ἀστυνομικοστρατιωτικόν).

Χρειάζονται ὁπωσδήποτε τὰ κοινωνικὰ μέτρα, καὶ κοινωνικαὶ μεταρρυθμίσεις. Ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς κοινωνίας μας.

Χρειάζεται ὅμως μαζὶ μὲ αὐτὰ καὶ ἡ Προπαγάνδα, ἡ συστηματική, ἐπίμονος, ὑπεύθυνος διαφώτισις τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἡγετῶν του μὲ τὰ σύγχρονα μέσα προσανατολισμοῦ τῆς Κοινῆς Γνώμης, ὥστε νὰ μειώσωμεν εἰς τὸ ἐλάχιστον δυνατὸν ὅριον τὸν ἀριθμὸν ἐκείνων ποὺ παραπλανᾶ ὁ κομμουνισμός.

Καὶ μαζὶ μὲ τὴν κοινωνικὴν καὶ τὴν ὠργανωμένην σύγχρονον Προπαγάνδαν, πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Νόμου, ἐνήμερον πάντοτε διὰ τὰς κινήσεις τῶν ἐχθρῶν τῆς τάξεως καὶ ἱκανὴν νὰ δράση ἀποτελεσματικῶς ὁποιανδήποτε στιγμὴν εἴτε προληπτικῶς εἴτε κατασταλτικῶς διὰ τὴν ὑπεράσπισίν της.

Ὅταν συνδυάζονται αὐταὶ οἱ τρεῖς δραστηριότητες καὶ συντονίζονται εἰς ἀνώτερον ἐπίπεδον, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ συνέχεια καὶ συνέπεια εἰς τὴν ἀκολουθουμένην γραμμήν, τότε ἠμποροῦμε νὰ διακηρύξωμεν ὅτι πράγματι ἀντιμετωπίζεται ὁ κομμουνισμός.

β) Ἡ πολύμορφος δρᾶσις.

Ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι μία σύνθετος ἐπιχείρησις ποὺ προϋποθέτει συντονισμένην δρᾶσιν ὅλου τοῦ κρατικοῦ καὶ κοινωνικοῦ μηχανισμοῦ. Συγκεκριμένως καὶ ἀναλυτικότερον ἡ δρᾶσις κατὰ τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιθέσεως πρέπει νὰ εἶναι:

Ἰδεολογική: Ἐθνικὴ Προπαγάνδα καὶ ἀντικομμουνιστικὴ διαφώτισις.

Κοινωνική: Θετικὰ κοινωνικὰ μέτρα.

Πολιτική: Ἀπομόνωσις τοῦ Κ.Κ. ἔξω ἀπὸ τὸν ἐθνικὸν πολιτικὸν βίον καὶ τὸν ἀστικὸν πολιτικὸν κόσμον.

Διπλωματική: Ἀπόκρουσις τῆς ἐξωτερικῆς πιέσ πάλη ἐπὶ διεθνοῦς ἐπιπέδου.

Στρατιωτική: Ἀμυντικὴ ἱκανότης, ἀλλὰ καὶ προλ πτικὴ διαφύλαξις τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴν διάβρωσιν.

Ἀστυνομική: Συνεχὴς παρακολούθησις τῆς δραστηριότητος καὶ τῶν κινήσεων τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος (νομίμου καὶ παρανόμου), συλλογὴ πληροφοριῶν καὶ ἐνημέρωσις τῶν ἁρμοδίων, ἐξάρθρωσις τοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ, δίωξις τῆς κατασκοπείας, πρόληψις ἢ καταστολὴ τῶν δυναμικῶν κομμουνιστικῶν ἐκδηλώσεων (ταραχῶν).

γ) Ἡ καθολικὴ κινητοποίησις.

Ὅταν ἕνα ἔθνος μάχεται κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ ὀφείλει νὰ κινητοποιῇ τὸ σύνολον τῶν μέσων καὶ τῶν δυνατοτήτων του. Ὁ Πολιτικὸς Πόλεμος εἶναι καθολικός. Διὰ τοῦτο, ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ, ἔχει πιθανότητας νίκης μόνον ἐὰν εἶναι ὁλοκληρωτικὸς μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀξιοποιήσεως κάθε δυνατότητος,

τῆς στρατεύσεως κάθε δυνάμεως, τῆς διαθέσεως κάθε ἀναγκαίου μέσου, τῆς καλύψεως ὅλων τῶν μετώπων καὶ τῆς ἀποφασιστικῆς διεξαγωγῆς του εἰς ὅλα τὰ στάδια, μὲ ὅλας τὰς μορφάς, μέχρις ἐσχάτων. Κανών: Τὰ ἡμίμετρα, ἡ διάθεσις συμβιβασμοῦ, ἡ λήθη, ὁδηγοῦν εἰς τὴν ἧτταν.

Πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ὁ Πόλεμος αὐτὸς δὲν τελειώνει ἐπειδὴ ἀπεσπάσαμεν μίαν νίκην, ἐκλογικὴν ἢ στρατιωτικήν, πολιτικὴν ἢ δυναμικήν, (λ.χ. εἰς τὴν χώραν μας τὸ 1936, τὸ 1945, τὸ 1949, τὸ 1961, τὸ 1967). Ἐφ' ὅσον τὸ Κ.Κ. παραμένει ὡς Ἰδέα, Ὀργάνωσις, Προπαγάνδα καὶ Δρᾶσις, ὁ Πόλεμος συνεχίζεται. Συνεπῶς, καμμία, ἀκόμη καὶ ἡ πλέον συντριπτικὴ νίκη κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ, ἐπιτρέπει τὸν ἐφησυχασμόν.

δ) Ἡ χρησιμοποίησις εἰδικῶν.

Τὸν ἐπαγγελματία (κομμουνιστὴν) ἀντιμετωπίζει μόνον ὁ ἐπαγγελματίας (ἀντικομμουνιστής).

Κάθε πόλεμος θέλει τοὺς μονίμους ἀξιωματικούς του ποὺ κατέχουν πλήρως τὴν τεχνικήν του.

Ἀξιωματικοὶ τοῦ Σιωπηλοῦ Πολέμου εἶναι οἱ εἰδικοὶ ἐπὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ, τῆς Προπαγάνδας καὶ τῶν διαφόρων μορφῶν μὲ τὰς ὁποίας διεξάγεται αὐτὸς ὁ Πόλεμος.

ε) Ἡ πολυμορφία τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ.

Εἰδικῶς διὰ τὸ θέμα τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι δὲν ἀνήκουν ὅλοι εἰς αὐτὸν διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους. Ἀντικομμουνιστὴς εἶναι ὁ ἐθνικιστής, ἀλλὰ καὶ ὁ καλὸς χριστιανός. Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ προστατεύσῃ τὴν ἰδιοκτησίαν του, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐλευθερίαν. Ὁ ἐπιχειρηματίας-ἐργοδότης, ἀλλὰ καὶ ὁ συνειδητὸς συνδικαλιστής. Ὁ «καπιταλιστής», ἀλλὰ καὶ ὁ μὴ συνοδοιπόρος σοσιαλιστής. Ὁ συντηρητικὸς δεξιός, ἀλλὰ καὶ ὁ γνήσιος σοσιαλδημοκράτης. Ὁ συνειδητὸς δημοκρατικός, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποστὰς προσωπικὰ ἢ οἰκογενειακὰ δεινὰ ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸν ἢ ὁ φοβούμενος ὅτι θὰ σφαγῇ ἐὰν οὗτος ἐπικρατήσῃ κ.ο.κ.

Μία διαφώτισις περιορίζουσα τὸν ἀντικομμουνισμὸν εἰς ἕνα μόνον λόγον (λ.χ. ἐθνικισμὸς ἢ δημοκρατία) εἰς ἕνα μόνον κόμμα, εἰς ἕνα μόνον κοινωνικὸν στρῶμα κ.ο.κ., μειώνει τὴν ἔκτασίν του καὶ ἀντικειμενικῶς, ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, ἐξυπηρετεῖ τὸν κομμουνισμόν.

Εἰς τὸν τομέα τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, ἐνδεικνυομένη τακτικὴ εἶναι: ἡ γραμμὴ εὐρυτάτου κοινοῦ μετώπου ὅλων, ποὺ δι' οἱονδήποτε λόγον, ἀντιτάσσονται εἰς τὸν κομμουνισμὸν καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν λόγων ἀντιθέσεις πρὸς αὐτόν, ἀπὸ τὰ αἱματηρὰ ἐγκλήματά του (*) ἕως τὴν πίστιν του εἰς τὴν ὑλιστικὴν φιλοσοφίαν καὶ ἀπὸ τὴν ἀθεΐαν του ἕως τὴν κολλεκτιβοποίησιν. Μία σωστὴ ἀντικομμουνιστικὴ διαφώτισις πρέπει νὰ καλύπτῃ ὅλα τὰ θέματα.

III. Προτάσεις

«Διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς εἰρήνης ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἀρκοῦν τὰ στρατιωτικὰ μέσα. Πρέπει εἰς αὐτὰ νὰ προστεθῇ ἡ διάθεσις τοῦ λαοῦ πρὸς ἄμυναν, ἤτοι ὁ πνευματικὸς ἠθικὸς παράγων. Μιὰ ἀπόλυτος εἰρηνοφιλία δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς κίνδυνον πολέμου... Ἡ πρόσφατος ἱστορία ἀποδεικνύει ὅτι φιλειρηνικὰ ρεύματα, δημιουργοῦντα τὴν ἐντύπωσιν ἐλλείψεως μαχητικῆς διαθέσεως, προάγουν τὸν πόλεμον».

Φ. Γ. Στράους
(Ὑπουργὸς Ἀμύνης Δυτ. Γερμανίας)

1. Ἐπὶ ἐθνικῆς κλίμακος

Κάθε χώρα, ἡ ὁποία θέλει νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἀποτελεσματικῶς τὴν ἐναντίον της, ἐπίθεσιν τοῦ κομμουνισμοῦ διὰ τοῦ Πολι-

(*) Ἡ ὑπόμνησις τῶν παλαιῶν γνωστῶν ἐγκλημάτων καὶ προδοσιῶν τοῦ ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ λ. χ. παραμένει βεβαίως πάντοτε ἀναγκαία, διότι τὰ ἔθνη ὀφείλουν νὰ διδάσκωνται ἐκ τῆς πείρας τοῦ παρελθόντος. Ἀλλά, ἡ τοιαύτη ὑπόμνησις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελῇ πλέον τὴν σπονδυλικὴν στήλην τῆς ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως. Ἔχει μόνον βοηθητικόν,

τικοῦ Πολέμου, ὀφείλει κατὰ τὴν γνώμην μας νὰ λάβῃ τὰ ἑξῆς ἄμεσα στοιχειώδη μέτρα:

α) Νὰ ἐξοπλισθῇ νομικῶς, ὥστε νὰ ἀποκτήσῃ ὅλους τοὺς ἀναγκαίους θεσμοὺς πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς κομμουνιστικῆς διεισδύσεως, ὑπονομεύσεως καὶ διαβρώσεως.

Οἱ θεσμοὶ αὐτοὶ ποικίλλουν, ἀναλόγως τῶν συγκεκριμένων εἰδικῶν θεσμῶν κάθε χώρας. Εἰς 45 χώρας λ.χ. τὰ Κ.Κ. ἔχουν κηρυχθῆ ἐκτὸς νόμου. Εἰς τὰς Η.Π.Α., τὸ Κ.Κ. εἶναι μὲν νόμιμον, ἀλλὰ διάγει ὑπὸ εἰδικὸν καθεστώς, θεωρούμενον ὡς «πρακτορεῖον ξένης προπαγάνδας». Ὡς τοιοῦτον εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ παρουσιάζῃ εἰς τὰς ἀρχὰς πλήρεις καταλόγους τῶν μελῶν του, τῶν οἰκονομικῶν του πόρων κ.λπ. Εἰς τὴν Δυτ. Γερμανίαν τὸ Κ.Κ. ἐκηρύχθη ἐκτὸς νόμου, κατόπιν δημοσίως διεξαχθείσης δίκης, ἐνώπιον τοῦ Ἀνωτάτου Συνταγματικοῦ Δικαστηρίου. Ἀλλοῦ, ὅπως εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἑλβετίαν, ἀπαγορεύεται ἁπλῶς εἰς τοὺς κομμουνιστὰς νὰ γίνωνται στρατιωτικοί, ἀστυνομικοὶ καὶ κρατικοὶ ὑπάλληλοι.

Πάντως, παντοῦ, εἰς κάθε δυτικὴν χώραν, εἶναι ἀναγκαία ἡ θέσπισις εἰδικῶν μέτρων καὶ ἡ εἰσαγωγὴ νέων θεσμῶν, ποὺ θὰ τῆς ἐπιτρέπουν νὰ πολεμήσῃ κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ νὰ ἐπιβιώσῃ.

Ὁπωσδήποτε δέ, πρέπει νὰ ὑπάρχουν φραγμοὶ ἀδιαπέραστοι ἐναντίον τῆς κομμουνιστικῆς διεισδύσεως εἰς τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις, τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, τὸν κρατικὸν μηχανισμόν, τὴν Παιδείαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν.

β) Νὰ ἐπαγρυπνῇ ἀστυνομικῶς, ὥστε νὰ εἶναι

ἐνισχυτικὸν χαρακτῆρα εἰς τὴν κυρίαν προσπάθειάν μας. Χρειάζεται γενικὴ βελτίωσις τοῦ ἐπιπέδου τῆς ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως, διεύρυνσις τῶν πεδίων της, πολλαπλασιασμὸς τῶν μορφῶν της διὰ νὰ προσεγγίσωμεν τὴν διανόησιν καὶ τὴν νέαν γενεὰν καὶ νὰ συμβαδίσωμεν μὲ τὸ ἀνερχόμενον μορφωτικὸν ἐπίπεδον τῆς χώρας. Χρειάζεται ἐπίσης «θετικὴ» ἀντιμετώπισις τοῦ κομμουνισμοῦ. Δηλαδὴ ὄχι μόνον διὰ τῆς καταγγελίας του καὶ τῆς κριτικῆς ἀναλύσεώς του, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀντιπαραθέσεως ἰδικῶν μας θέσεων καὶ προοπτικῶν. «Εὐρύτης» πρέπει νὰ καταστῇ τὸ σύνθημά μας. Διότι, ἄλλως, ὁ ἀντικομμουνισμὸς κινδυνεύει νὰ καταστῇ μία πράγματι «ἀντιδραστικὴ» τάσις ἡλικιωμένων ἀνθρώπων, καθυστερημένων κοινωνικῶν στρωμάτων καὶ προσωπικῶς παθόντων ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς οἰκογενειῶν. Τότε ὅμως θὰ ἔχωμεν χάσῃ τὸ μέλλον.

ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐνήμερος τῆς δραστηριότητος, τῆς ἑτοιμότητας καὶ τῶν προθέσεων τοῦ κομμουνισμοῦ.

—Πρὸς τοῦτο χρειάζονται ε ἰ δ ι κ ο ῦ τ ύ π ο υ ὑ π η ρ ε σ ί α ι, μὲ ε ἰ δ ι κ ῆ ς κ α τ α ρ τ ί σ ε ω ς κ α ὶ π ε ί ρ α ς ἀ σ τ υ ν ο μ ι κ ὰ ὄ ρ γ α ν α, ἀπασχολούμενα ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον μὲ τὸ θέμα τοῦ κομμουνισμοῦ.

—Εἰς ὅλας τὰς σχολὰς ἀνδρῶν, ὑπαξιωματικῶν καὶ ἀξιωματικῶν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, πρέπει νὰ διδάσκωνται ὡς βασικὰ μαθήματα, τὰ θέματα «Κ ο μ μ ο υ ν ι σ μ ό ς» — «Π ο λ ι τ ι κ ὸ ς Π ό λ ε μ ο ς» — «Π ρ ο π α γ ά ν δ α». Ἐπὶ πλέον νὰ ὑπάρχουν εἰδικαὶ σχολαὶ ἐπιμορφώσεως καὶ ἐξειδικεύσεως εἰς αὐτὰ τὰ θέματα.

—Ὁ ἀστυνομικὸς ἀγὼν κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι ἀπαραίτητος. Πρέπει ὅμως αὐτὸς ὁ ἀγὼν νὰ κατευθύνεται π ο λ ι τ ι κ ῶ ς, διότι τὸ βασικὸν νόημα τοῦ ἀγῶνος δὲν εἶναι τὸ ἀστυνομικόν, ἀλλὰ τὸ πολιτικόν. Διὰ τοῦτο, εἰς τὰς ἀσχολουμένας μὲ τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας, πρέπει νὰ ὑπάρχουν εἰδικοὶ «π ο λ ι τ ι κ ο ὶ σ ύ μ β ο υ λ ο ι». Αὐτοὶ θὰ προσανατολίζουν τὴν δραστηριότητα τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ. Μόνον τότε μία ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία θὰ γνωρίζῃ κάθε φορὰν π ο ῦ νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχήν της, π ο ῦ νὰ κατευθύνῃ τὰ πλήγματά της, κατὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ μηχανισμοῦ, π ο ῖ α στελέχη του νὰ ἐξουδετερώσῃ. Ὅλα αὐτὰ θὰ συναχθοῦν ἀπὸ μίαν ὀρθὴν ἀνάλυσιν καὶ ἐκτίμησιν τῆς γραμμῆς, τῶν ἐπιδιώξεων καὶ τῶν δυνατοτήτων τοῦ Κ.Κ.

γ) Ν ὰ π ρ ο σ τ α τ ε ύ ῃ τ ὰ ς Ἐ ν ό π λ ο υ ς Δ υ ν ά μ ε ι ς της ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴν διάβρωσιν. Πρὸς τοῦτο, ἐπιβάλλεται ἕνας συνδυασμὸς ἀστυνομικῶν καὶ διαφωτιστικῶν ἐνεργειῶν.

—Οἱ ἐπικίνδυνοι κομμουνισταὶ νὰ ἀπομονώνονται εἰς εἰδικὰς μονάδας.

—Νὰ μὴ γίνονται οἱ κομμουνισταὶ ἢ κομμουνίζοντες, ὑπαξιωματικοὶ καὶ ἀξιωματικοί, ἔφεδροι ἢ μόνιμοι, εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.

—Νὰ διεξάγεται ἐντὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, ἔντονος

καὶ συνεχὴς ἐθνικὴ — ἀντικομμουνιστικὴ κατάρτισις καὶ διαφώτισις.

— Νὰ εἰσαχθοῦν σχετικὰ μαθήματα, ὡς πρωτεύοντα, εἰς ὅλας τὰς σχολὰς μορφώσεως καὶ ἐπιμορφώσεως ἐφέδρων καὶ μονίμων ὑπαξιωματικῶν καὶ ἀξιωματικῶν ὅλων τῶν Ὅπλων καὶ Σωμάτων.

— Νὰ συγκροτηθῇ εἰδικὸν Σῶμα Διαφωτιστῶν Ἀξιωματικῶν ἀπὸ ἀνθυπολοχαγοῦ μέχρις ἀντιστρατήγου, ἰσότιμον τοῦ Πεζικοῦ, Πυροβολικοῦ κ.λ.π.

— Νὰ χρησιμοποιοῦνται αἱ Ἔνοπλοι Δυνάμεις καὶ τὰ μέσα ποὺ διαθέτουν (ραδιοσταθμοί, ἐφημερίδες, λέσχαι, κινηματογραφικὰ συνεργεῖα, ἐκθέσεις) πρὸς εὐρυτάτην διαφώτισιν τοῦ πληθυσμοῦ.

— Νὰ δημιουργηθοῦν εἰδικοὶ δεσμοὶ μεταξὺ Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ νεολαίας μαθητικῆς, ἐργαζομένης, ἀθλουμένης καὶ σπουδαστικῆς.

δ) Νὰ ἀναπροσαρμόσῃ τὴν Παιδείαν της ὥστε νὰ ἀνταποκρίνεται αὐτή, εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιβιώσεως τοῦ δυτικοῦ πνεύματος. Πρὸς τοῦτο, ἐνδείκνυται:

— Καθιέρωσις τοῦ μαθήματος Ἀγωγῆς τοῦ Πολίτου, διδασκομένου ἐπὶ συγχρόνων βάσεων, εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις τόσον τῆς γενικῆς ὅσον καὶ τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως.

— Νὰ συγχρονισθῇ ἡ διδασκαλία καὶ τῶν λοιπῶν μαθημάτων, ὥστε νὰ ἐνημερώνουν καὶ νὰ ἐξοπλίζουν ἰδεολογικῶς τὸν ὑποψήφιον πολίτην. Ἡ ἱστορία, ἡ γεωγραφία, τὰ θρησκευτικὰ κ.λ.π. ἠμποροῦν καὶ πρέπει νὰ δίδωνται εἰς τοὺς νέους μὲ τρόπον ποὺ νὰ τοὺς βοηθῇ νὰ γίνουν συνειδητοὶ δυτικοὶ ἄνθρωποι — ἀντικομμουνισταί. Λ.χ. εἰς τὰ θρησκευτικὰ νὰ ἀναλύεται καὶ νὰ καταπολεμᾶται ἡ κομμουνιστικὴ ὑλιστικὴ — ἀθεϊστικὴ θεωρία. Εἰς τὴν παγκόσμιον γεωγραφίαν νὰ παρουσιάζεται καὶ ἡ ζωὴ εἰς τὰς χώρας τῶν δύο κόσμων. Εἰς τὴν γεωγραφίαν τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀναφέρονται τὰ κομμουνιστικὰ ἐγκλήματα τὰ διαπραχθέντα εἰς κάθε περιοχήν. Εἰς τὸ μάθημα τῆς φυσικῆς νὰ ἀποδεικνύεται ἡ ἀνεπάρκεια τοῦ ὑλιστικοῦ ντετερμινισμοῦ κ.ο.κ.

— Νὰ ἱδρυθοῦν ἕδραι σοβιετολογίας εἰς τὰ πανε-

πιστήμια καὶ ὁπωσδήποτε εἰς τὰς σχολὰς φιλοσοφίας, θεολογίας, οἰκονομικῶν, πολιτικῶν καὶ νομικῶν ἐπιστημῶν.

—Νὰ δημιουργηθοῦν π α ν ε π ι σ τ η μ ι α κ ὰ κ έ ν τ ρ α ἐ ρ ε υ ν ῶ ν καὶ μελετῶν ἐπὶ τοῦ κομμουνισμοῦ.

—Νὰ λειτουργήσουν εἰδικαὶ σχολαὶ πρὸς ἐπιμόρφωσιν στελεχῶν ὅλων τῶν τομέων τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ, ἐπὶ θεμάτων Ἐθνικῆς Ἰδεολογίας — Κομμουνισμοῦ — Πολιτικοῦ Πολέμου — Προπαγάνδας.

—Νὰ εἰσαχθοῦν σχετικὰ μαθήματα εἰς ὅλας τὰς σχολὰς ἐπιμορφώσεως κρατικῶν ὑπαλλήλων.

—Νὰ συγκροτηθοῦν «σ ε μ ι ν ά ρ ι α» εἰς ὅλας τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας, ὥστε ὅλοι χωρὶς ἐξαίρεσιν οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἀπὸ τοῦ κλητῆρος μέχρι τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ καὶ ἀπὸ τῆς δακτυλογράφου μέχρι τοῦ ἐπιθεωρητοῦ νὰ ἀποκτήσουν στοιχειώδεις γνώσεις σχετικὰς πρὸς τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον.

—Νὰ ἱδρυθῇ Κεντρικὴ Κρατικὴ Σχολὴ Στελεχῶν Πολιτικοῦ Πολέμου πρὸς κατάρτισιν εἰδικῶς ἐπιλεγομένων δημοσίων λειτουργῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀφοσιωθοῦν ἐν συνεχείᾳ εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον.

ε) Ν ὰ σ υ γ κ ρ ο τ ή σ η Ὑ π η ρ ε σ ί α ν Π ρ ο π α γ ά ν δ α ς ὡς κεντρικὸν ἐπιτελικὸν ὄργανον τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου. Αὐτὴ πρέπει:

—Νὰ ἐπανδρωθῇ ἀπὸ εἰδικούς.

—Νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένη ἀπὸ κάθε γραφειοκρατικὴν διαδικασίαν. Νὰ δρᾷ ὡς μονὰς μάχης καὶ ὄχι ὡς δημοσιοϋπαλληλικὴ ὑπηρεσία. Νὰ ἔχῃ ἐξουσίαν, ἁρμοδιότητας, ἴδιον προϋπολογισμόν, πρωτοβουλίαν. Νὰ εἶναι εὐκίνητος, ἀδέσμευτος, αὐτόφωτος.

—Νὰ ὑπάγεται ἀπευθείας εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Κράτους, (Βασιλέα ἢ Πρόεδρον Δημοκρατίας), ἢ εἰς τὸ Ἀνώτατον Πολιτειακὸν Συμβούλιον, ὅπου ὑπάρχῃ, οὕτως ὥστε νὰ ἀποτελῇ θ ε σ μ ὸ ν τοῦ καθεστῶτος, ἀκομμάτιστον καὶ ἀπρόσβλητον ἀπὸ τὰς κυβερνητικὰς ἢ ὑπουργικὰς μεταβολάς, μὲ τὴν ἀπαραίτητον συνέχειαν καὶ συνέπειαν εἰς τὴν δρᾶσιν του.

—Νὰ μὴν εἶναι ὑ π ο υ ρ γ ε ῖ ο ν, ἰσότιμον πρὸς τὰ ἄλλα

καὶ ὑποκείμενον εἰς τὰς γνωστὰς διακυμάνσεις τῆς πολιτικῆς, ἀλλὰ ὑ π η ρ ε σ ί α καθοδηγοῦσα καὶ ἐλέγχουσα ὅλα τὰ ὑπουργεῖα ἀπὸ πλευρᾶς Διαφωτίσεως.

—Νὰ κατευθύνῃ καὶ νὰ ἐλέγχῃ ὅλα τὰ κρατικὰ μέσα ἐνημερώσεως κοινοῦ: Ραδιόφωνον, τηλεόρασιν, κινηματογραφικὰ ἐπίκαιρα, γραφεῖα τύπου, ἐθνικὰ θέατρα καὶ τυπογραφεῖα, κρατικὰς ἐκδόσεις καὶ διαφημίσεις, Ἐργατικὴν Ἑστίαν κ.λπ. Μόνον τὰ ὄργανα διαφωτίσεως τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων πρέπει νὰ εἶναι ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἐν λόγῳ Ὑπηρεσίαν, συνεργαζόμενα ἐν ἰσοτιμίᾳ μαζί της, ἀλλὰ ἐντὸς τῶν γενικῶν κατευθύνσεων ποὺ αὐτὴ χαράσσει.

—Νὰ ἔ χ ῃ γ ρ α φ ε ῖ α ε ἰ ς ὅ λ α τ ὰ ὑ π ο υ ρ γ ε ῖ α κ α ὶ ε ἰ ς ὅ λ α ς τ ὰ ς δ ι ο ι κ η τ ι κ ὰ ς π ε ρ ι φ ε ρ ε ί α ς τ ῆ ς χ ώ ρ α ς (ν ο μ α ρ χ ι α κ ά):

Τὰ πρῶτα μεριμνοῦν διὰ τὴν προβολὴν τοῦ ἔργου κάθε ὑπουργείου καὶ διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τοῦ δυναμικοῦ του χάριν τῆς γενικωτέρας διαφωτιστικῆς δραστηριότητος. Λ.χ. κινητοποιοῦν τοὺς γεωπόνους τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, τοὺς κοινοτικοὺς ἰατροὺς τοῦ Ὑπουργείου Προνοίας, τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς κ.ο.κ. διὰ σκοποὺς ἐθνικῆς Διαφωτίσεως.

Τὰ δεύτερα, μεριμνοῦν διὰ τὸν τοπικὸν συντονισμὸν τῆς ὅλης διαφωτιστικῆς δραστηριότητος καὶ διὰ τὴν ἐνημέρωσιν τοῦ πληθυσμοῦ.

—Νὰ ἔχῃ σχολὰς στελεχῶν, κεντρικὰς καὶ κλαδικὰς (συνδικαλιστῶν, νεολαίας γυναικῶν κ.ο.κ.).

—Νὰ συγκροτήσῃ βιβλιοθήκην καὶ ἀρχεῖον.

—Νὰ ἀποστέλλῃ στελέχη διὰ σπουδὰς εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

—Νὰ ἀνταλλάσῃ πεῖραν μὲ ἀναλόγους ὑπηρεσίας φίλων καὶ συμμάχων χωρῶν.

—Νὰ ἐνισχύῃ καὶ νὰ ἀξιοποιῇ τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν εἰς τὸν τομέα τῆς ἐθνικῆς καὶ ἀντικομμουνιστικῆς δραστηριότητος (προκήρυξις συγγραφικῶν καὶ ἄλλων διαγωνισμῶν, ἐπιχορήγησις ἐντύπων, ὀργανισμῶν καὶ ἱδρυμάτων κ.λπ.).

—Νὰ ἐκδίδῃ κεντρικὸν θεωρητικὸν — ἰδεολογικὸν — καθοδηγητικὸν ὄργανον.

στ) Νὰ κινητοποιήσῃ τὴν Ἰδιωτικὴν Πρωτοβουλίαν ἡ ὁποία, δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἱδρύσῃ:

— Κέντρα Μελετῶν ἐπὶ τοῦ κομμουνισμοῦ.

— Ἱδρύματα Ἐθνικῆς Ἰδεολογίας.

— Ἐκδοτικοὺς οἴκους.

— Ὀργανώσεις πολιτῶν.

— Περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας.

— Βιβλιοθήκας, ἀρχεῖα, σχολάς, σεμινάρια κ.ἄ.

Ἡ διαμόρφωσις αὐτοῦ τοῦ ἐκτεταμένου συστήματος Ἰδεολογικοῦ Πολέμου, μὲ τὰ τόσα ἱδρύματα καὶ τόσας δυνατότητας, θὰ προσελκύσῃ πολλοὺς νέους εἰς τὸν τομέα τῶν σοβιετολογικῶν μελετῶν, τῆς Προπαγάνδας κ.λ.π. Θὰ τοὺς παρέσχῃ τομεῖς ἐργασίας καὶ ἀναδείξεως. Ἔτσι, θὰ δημιουργήσῃ καὶ τὸν εἰδικευμένον «ἐπαγγελματίαν» τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου, εἰς τὸ ἰδικόν μας στρατόπεδον.

ζ) Νὰ συγκροτήσῃ τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου, τὸ ὁποῖον νὰ συντονίζῃ ἐπὶ ὑψηλοτάτου ἐπιπέδου τὴν ὅλην σχετικὴν δραστηριότητα κοινωνικήν, ἰδεολογικὴν καὶ ἀστυνομικήν. Τοῦτο πρέπει νὰ ἀπαρτελῆται ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Κράτους, τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, τοὺς Ὑπουργοὺς Ἀμύνης — Ἀσφαλείας — Κοινωνικῆς Πολιτικῆς — Παιδείας — Ἐξωτερικῶν καὶ τὸν διευθυντὴν τῆς Κρατικῆς Ὑπηρεσίας Προπαγάνδας. Ἀναλόγως τῶν συζητουμένων θεμάτων νὰ καλοῦνται εἰς τὰς συνεδριάσεις προϊστάμενοι διαφόρων ὑπηρεσιῶν καὶ εἰδικοὶ σύμβουλοι.

Μὲ τὰς ἀνωτέρω βασικὰς ἐνεργείας, ἡ Πολιτεία συγκροτεῖ ἕνα σύστημα νομικῆς καὶ ἕνα σύστημα ἰδεολογικῆς ἀμύνης της. Ἐὰν εἰς αὐτὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν συστηματικὴν ἄσκησιν τῆς εὐρυτέρας δυνατῆς θετικῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς, τότε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι καλύπτεται βασικῶς, εἰς τοπικὴν — ἐθνικὴν κλίμακα τὸ μέτωπον τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου.

2. Ἐπὶ διεθνοῦς κλίμακος

α) Νὰ δημιουργηθοῦν ὑπερεθνικὰ ἐπιτελεῖα Πο-

λιτικοῦ Πολέμου, παράλληλα πρὸς ἐκεῖνα τῶν στρατιωτικῶν ὀργανισμῶν τοῦ ΝΑΤΟ, ΣΕΝΤΟ, ΣΕΑΤΟ.

β) Νὰ διαμορφωθῇ ἕνας εἶδος «Ἰντερπόλ» τῶν συνεργαζομένων δυτικῶν χωρῶν διὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἀντιμετώπισιν τῆς ἀνατρεπτικῆς δραστηριότητος τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ (μετακινήσεις στελεχῶν, λειτουργία κέντρων προπαγάνδας ἐναντίον μιᾶς δυτικῆς χώρας εἰς τὸ ἔδαφος ἄλλης κ.ο.κ.).

γ) Νὰ ἱδρυθοῦν κεντρικαὶ σχολαὶ στελεχῶν Πολιτικοῦ Πολέμου μὲ τὴν συνεργασίαν ὅλων τῶν ἐνδιαφερομένων δυτικῶν χωρῶν αἱ ὁποῖαι νὰ συνενώσουν τὰς ἐκπαιδευτικάς των δυνάμεις, τὴν πεῖραν καὶ τὰ μέσα των, διὰ νὰ καταρτήσουν στελέχη ὑψηλοῦ ἐπιπέδου, ἱκανὰ νὰ συντονίζουν τὰς ἐνεργείας τοῦ δυτικοῦ κόσμου.

δ) Νὰ ἐκδοθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τῶν ἐλευθέρων λαῶν ἕνα θεωρητικὸν καθοδηγητικὸν ὄργανον, κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ ἀντιστοίχου ὀργάνου ποὺ ἐκδίδει ὁ κομμουνισμὸς εἰς 24 γλώσσας.

ε) Νὰ συγκροτηθῇ «Διεθνὲς Ταμεῖον Ἀλληλεγγύης» διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ ἀγῶνος εἰς χώρας ὅπου ἡ ἔλλειψις μέσων ἢ ἡ στάσις τῶν ἰθυνόντων ἐπιβάλλει αὐτὴν τὴν ἐνίσχυσιν. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ἀγὼν εἶναι περισσότερον ἀναγκαῖος ἀκριβῶς εἰς ἐκείνας τὰς χώρας ὅπου οἱ ἰθύνοντες ἀδιαφοροῦν ἢ καὶ συνεργάζονται μὲ τὸν κομμουνισμόν.

στ) Νὰ συγκαλοῦνται ἀνὰ διετίαν διεθνῆ συνέδρια Πολιτικοῦ Πολέμου, ὅπου αἱ ὑπηρεσίαι Προπαγάνδας, τὰ κέντρα μελετῶν, τὰ περιοδικά, οἱ ἐκδοτικοὶ οἶκοι καὶ οἱ ἄλλοι φορεῖς τοῦ πολέμου τῶν ἰδεῶν τοῦ δυτικοῦ κόσμου, νὰ ἀνταλλάσσουν τὰς ἀπόψεις καὶ τὴν πεῖραν των.

ζ) Νὰ συσταθοῦν διὰ διεθνοῦς συνεργασίας καὶ βοηθείας ἐξειδικευμένα ἱδρύματα εἰς διαφόρους δυτικὰς χώρας. Λ.χ. εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἕνα «Ἵδρυμα Συγχρόνου Βαλκανιολογίας» διὰ τὴν μελέτην τοῦ ἀλβανικοῦ, τιτοϊκοῦ, ρουμανικοῦ καὶ βουλγαρικοῦ κομμουνισμοῦ, εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ τὴν Λευκωσίαν ἕνα «Κέντρον Μελετῶν Ἐγγὺς Ἀνα-

τολῆς», εἰς Ρώμην μία «Ἑταιρία Πολιτικῶν Ἐρευνῶν διὰ τὴν Μεσόγειον» κ.ο.κ.

η) Νὰ ἀναπτυχθοῦν αἱ ἐπαφαὶ τῆς νεολαίας τῶν διαφόρων δυτικῶν χωρῶν ἀνταλλαγαὶ ἐπισκέψεων, κοιναὶ κατασκηνώσεις, φεστιβὰλ τῶν νέων καὶ τῶν φοιτητῶν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου, συνέδρια, σεμινάρια κ.λπ.

θ) Νὰ ἀναπτυχθῇ ὁ θεσμὸς τῶν «ἀποστόλων τῆς ἐλευθερίας» οἱ ὁποῖοι θὰ μεταφέρουν τὸν δυτικὸν πολιτισμὸν καὶ θὰ μεταδίδουν τὰ ἰδεώδη του εἰς τὸν Τρίτον Κόσμον. Οἱ «ἀπόστολοι» αὐτοὶ ἠμποροῦν νὰ εἶναι ἰατροί, γεωπόνοι, ἐκπαιδευτικοί, κληρικοί, νοσοκόμοι, τεχνικοί, κατηρτισμένοι ὅμως καὶ εἰς τὴν τεχνικὴν τῆς διαδόσεως ἰδεῶν.

ι) Νὰ ἐπιδιωχθοῦν αἱ πάσης φύσεως ἐπαφαὶ μὲ ἀνατολικούς: πνευματικαί, καλλιτεχνικαί, πολιτικαί, τουριστικαί, ἀθλητικαί, δημοσιογραφικαί, ἐπιστημονικαί, ἐμπορικαί, οἰκονομικαί. Αἱ ἐπαφαὶ αὐταί, δὲν βοηθοῦν τοὺς κομμουνιστάς. Ἀπεναντίας τοὺς βλάπτουν. Αὐτοὶ ἔχουν συμφέρον νὰ ὀρθώνουν «τείχη τοῦ αἴσχους», παραπετάσματα ἀπὸ σίδηρον ἢ ἀπὸ μπαμπού. Ἐμεῖς δὲν κερδίζομεν ἀπὸ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἐπαφῶν. Κάθε ἄμβλυνσις τῶν παραπετασμάτων εἶναι πρὸς ὄφελός μας. Διότι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς μας εἶναι συντριπτικῶς ἀνώτερος. Καὶ ὅσοι ἀνατολικοὶ ἔρχονται εἰς γνωριμίαν μὲ αὐτόν, ἐπηρεάζονται.

Ὁ δυτικὸς πολιτισμὸς οὐδέποτε προσέφυγεν εἰς τὴν αὐτοαπομόνωσιν, ὅπως λ.χ. ὁ κινεζικὸς πολιτισμός, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τοὺς ἐχθρούς του. Πάντοτε ἐπροτίμησεν νὰ τοὺς γνωρίζῃ καὶ νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσῃ. Τὰ «παραπετάσματα» δὲν εἶναι δυτικὴ ἐφεύρεσις. Ἡ Δύσις δὲν ἀποφεύγει τὰς προκλήσεις ποὺ τὴν ἀπειλοῦν. Ἀπαντᾷ ἀμέσως εἰς αὐτάς. Τοῦτο ὑπῆρξεν ἀπὸ τῆς ἀρχαιοελληνικῆς ἐποχῆς χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τοῦ πολιτισμοῦ της, ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τὴν διαφοροποιοῦν ἀπὸ τοὺς κλειστοὺς ἀνατολικοὺς πολιτισμούς. Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται καὶ σήμερον. Ἡ Δύσις δέχεται τὴν κομμουνιστικὴν πρόκλησιν. Μελετᾷ καὶ γνωρίζει τὸν κομμουνισμόν. Ἐπιδιώκει τὰς ἐπαφὰς μαζί του. Διαπερνᾷ τὰ «παραπετάσματά» του. Καταρρίπτει τὰ «τείχη» του. Ἔτσι ἀποδεικνύει ἐμπράκτως τὴν ἀνωτερότητα καὶ τὴν

ὑπεροχήν της. Καὶ ἔτσι θὰ νικήση. Διότι ἡ «διαπερατότης» τοῦ δυτικοῦ κόσμου ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ «ἀνοικτὰς κοινωνίας» δὲν εἶναι μόνον μειονέκτημα. Εἶναι καὶ πλεονέκτημα. Ἀρκεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ, διὰ νὰ παγιδεύση τὸν ἐπιτιθέμενον μέσα εἰς τὴν ἰδίαν του τὴν ἐπίθεσιν, διὰ τῆς ὁποίας, κατ' ἀνάγκην, ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν ἀπομόνωσίν του, προβάλλει ἀπὸ τὴν σιδηρᾶν αὐλαίαν ποὺ ὁ ἴδιος ὤρθωσεν καὶ καθίσταται καὶ αὐτὸς «διαπερατός».

ια) Νὰ ὀργανωθῆ μία «Διεθνὴς Ἕνωσις Ἐλευθέρων Ἀνθρώπων» ἕνα εἶδος συνομοσπονδίας διαφόρων ὀργανώσεων, ἐκδόσεων, ραδιοσταθμῶν καὶ ἄλλων ἀναλόγων ἱδρυμάτων τῆς Δύσεως ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἀνατομίαν ἢ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιβουλῆς. Ἡ «Ἕνωσις» θὰ συντονίζη τὰς ἐπὶ μέρους ἐνεργείας, θὰ συνδυάζη τὰς προσπαθείας, θὰ διευθύνη τὰς ἐπηρροὰς αὐτῶν τῶν τοπικῶν - ἐθνικῶν φορέων τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου.

ιβ) Νὰ διατυπωθῆ ἕνας «χάρτης» (μανιφέστον) τῆς Δύσεως, ὁ ὁποῖος θὰ περιλαμβάνη τὰς βασικὰς ἀρχὰς τοῦ ἰδεολογικοῦ της «πιστεύω». Εἰς τὴν καταικλεῖδα του νὰ διακηρύσσεται σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως ἡ ἀμετάκλητος ἀπόφασις τοῦ δυτικοῦ κόσμου νὰ μὴ ἀφήση ποτέ, νὰ ἐπικρατήση δι' οἱουδήποτε μέσου, ὁ κομμουνισμός, εἰς οἱανδήποτε χώραν.

VI. Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὰς αὐταπάτας

«Οἱ ἐξοπλισμοί μας πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἰσχυροὶ καὶ πολὺ σύγχρονοι. Ἀλλὰ κυρίως πρέπει νὰ θέσωμεν τέρμα εἰς τὴν βραδεῖαν διάβρωσιν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς».

Τζ. Φ. Κέννεντυ

Ἐὰν δὲν κατανοήσωμεν τὴν πολεμικὴν ποιότητα τῆς Πυρηνικῆς Εἰρήνης καὶ δὲν καταικτήσωμεν ἐγκαίρως τὴν τεχνικὴν αὐτοῦ τοῦ Σιωπηλοῦ Πολέμου τότε μοιραίως, κάποτε, θα εὑρε-

θῶμεν ἐμπρὸς εἰς τὸ φοβερὸν δίλημμα: Πυρηνικὸς Πόλεμος ἢ Ὑποταγὴ εἰς τὸν κομμουνισμόν.

Ἕνας μόνον τρόπος ὑπάρχει νὰ ἀποφευχθῇ ἡ τρομερὴ ἐκλογή. Ἡ ἔγκαιρος καὶ συστηματικὴ ἐκ μέρους μας διεξαγωγὴ τοῦ Νέου Πολέμου, αὐτοῦ τοῦ Πολέμου ποὺ συγκαλύπτεται ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἐπίφασιν τῆς Pax Nucleara.

Διὰ νὰ δυνηθῇ ὅμως ὁ ἐλεύθερος κόσμος νὰ διεξαγάγῃ ἐπιτυχῶς τὸν Νέον Πόλεμον, πρέπει νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ ὡρισμένας ἐπικινδύνους καθησυχαστικὰς αὐταπάτας, αἱ ὁποῖαι ἐπειδὴ τὸν ἐμποδίζουν νὰ πολεμήσῃ, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποβοῦν θανάσιμοι. Ἐπισημαίνομεν τὰς σπουδαιοτέρας ἐξ αὐτῶν αἱ ὁποῖαι εἶναι πολὺ διαδεδομέναι καὶ ἐπενεργοῦν ἐπὶ τῆς Δύσεως ὡς δηλητήριον ποὺ παραλύει κάθε ἐνέργειάν της εἰς τὸν τομέα τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου.

1.— Ἡ εἰρηνικὴ συνύπαρξις εἶναι ἀντιληπτὴ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ εἰς τοὺς δύο κόσμους. Διὰ τοὺς δυτικοὺς ἡ εἰρηνικὴ συνύπαρξις εἶναι αὐτὸ ποὺ λέγει ὁ ὅρος. Διὰ τοὺς κομμουνιστάς, εἶναι ὁ Πόλεμος μὲ ἄλλα μέσα — εἶναι ἡ προπαγανδιστικὴ ὀνομασία τοῦ Πολιτικοῦ Πολέμου. Διὰ τοῦτο, ἡ εἰρηνικὴ συνύπαρξις, ἐνῷ ἀποκλείει τὴν παγκόσμιον, πυρηνοπυραυλικὴν στρατιωτικὴν σύρραξιν, δὲν ἀποκλείει, ἀλλὰ ἀντιθέτως ὀξύνει καὶ ἀναπτύσσει εἰς τὰ ἔσχατα ὅρια των ὅλας τὰς ἄλλας μορφὰς Πολέμου: κοινωνικάς, πολιτικάς, ἰδεολογικάς, οἰκονομικάς, ἀνατρεπτικὰς καὶ στρατιωτικὰς (τοπικῆς κλίμακος, μὲ συμβατικὰ ὅπλα).

2.— Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἰδεολογία. Ὁ κομμουνισμὸς ἐμφανίζεται ὡς ἰδεολογία χωρὶς νὰ εἶναι. Εἶναι ἰμπεριαλισμός, ἐπίθεσις, τεχνικὴ καταλήψεως, διατηρήσεως καὶ συνεχοῦς ἐπεκτάσεως τῆς ἐξουσίας πρὸς ὄφελος μιᾶς εἰδικῆς κάστας ἀνθρώπων ποὺ ἀποτελοῦν τὸ Κ.Κ. Ἡ τεχνικὴ αὐτὴ καλύπτεται, δικαιολογεῖται καὶ δικαιώνεται ἀπὸ μίαν ἐπίφασιν ἰδεολογικῆς προφάσεως.

3.— Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι πρόοδος. Ὁ κομμουνισμὸς ὡς σύστημα: Ἰδεολογικόν, εἶναι «θεοκρατικῶς» δογματικόν.

— Διακυβερνήσεως, εἶναι μονοκομματικὴ δικτατορία.
— Κοινωνικόν, εἶναι αὐστηρῶς ταξικὸν καὶ ἐκμεταλλευτικόν.
— Οἰκονομικόν, εἶναι παρασιτικόν, ἀντιπαραγωγικόν.
— Πνευματικόν, εἶναι σκοταδιστικόν.
— Τρόπου ζωῆς, εἶναι ὁλοκληρωτικόν.

Ὁ κομμουνισμὸς ἐπαναφέρει τὸν ἄνθρωπον πολιτικῶς εἰς προαστικὰς καταστάσεις, κοινωνικῶς εἰς τὴν δουλείαν, πνευματικῶς εἰς τὸν μεσαίωνα καὶ τὴν Ἱερὰν Ἐξέτασιν. Ἡ οἰκονομία του εἶναι καθυστερημένη. Τὸ βιοτικόν του ἐπίπεδον, ἄθλιον. Πουθενὰ δὲν ἔφερεν τὴν πρόοδον, τὴν εὐημερίαν, τὴν ἐλευθερίαν. Ἄρα, δὲν εἶναι πρόοδος ὁ κομμουνισμός. Ἀντίδρασις εἶναι καὶ ὀπισθοδρόμησις τῆς Ἱστορίας.

4.— Ὁ κομμουνισμὸς ἀποτελεῖ «ἱστορικὴν ἀνάγκην». Ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἐπεκράτησεν ποτὲ εἰς οἱανδήποτε ἀνεπτυγμένην χώραν. Εἶναι προϊὸν καθυστερημένων κοινωνιῶν αἱ ὁποῖαι δὲν ἐκφράζουν τὴν γενικωτέραν πορείαν τοῦ ἱστορικοῦ γίγνεσθαι.

Οὔτε, ἄλλωστε, ὑπάρχει κάποια τυφλὴ ἱστορικὴ πορεία ποὺ ὁδηγεῖ ἀναποτρέπτως πρὸς τὴν ἐπιβολὴν ἑνὸς μοναδικοῦ καὶ συγκεκριμένου κοινωνικοπολιτικοῦ συστήματος. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει πάντοτε τὴν δυνατότητα τῆς ἐκλογῆς μεταξὺ πολλῶν δυνατοτήτων καὶ τῆς ἀναμίξεώς των.

Οὔτε καὶ ἐπεκράτησεν ποτὲ εἰς οἱανδήποτε ἱστορικὴν περίοδον, εἰς παγκόσμιον κλίμακα, ἕνα ἑνιαῖον κοινωνικὸν σύστημα.

5.— Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι «λύσις τοῦ προβλήματος ἀναπτύξεως». Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι μία ἀπὸ τὰς μεθόδους εἰσόδου εἰς τὴν βιομηχανικὴν κοινωνίαν. Ἀλλὰ εἶναι ἡ πλέον ὀδυνηρά, ἀπάνθρωπος καὶ δαπανηρὰ μέθοδος. Συνδυάζεται μὲ αἱματοχυσίαν, κατάλυσιν τῶν ἐλευθεριῶν, ἀπιστεύτους θυσίας καὶ σκληρὰς στερήσεις. Τὸ δὲ τελικὸν ἀποτέλεσμα εἶναι ἀμφίβολον, ἀφοῦ δημιουργῇ μίαν οἰκονομίαν γραφειοκρατικήν, μὴ ἀνταγωνιστικῶς βιώσιμον, μὲ χαμηλὴν παραγωγικότητα καὶ ὑψηλὸν κόστος παραγωγῆς διὰ προϊόντα κακῆς ποιότητος. Ἄλλωστε, ἡ ἀνάπτυξις δὲν εἶναι μόνον οἰκονομικὴ ἔννοια, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ περιορίζεται εἰς τὴν ἐκβιομηχάνισιν.

Εἰς τοὺς ἄλλους δὲ τομεῖς, τὸν πολιτικόν, κοινωνικὸν καὶ πνευματικόν, ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἀναπτύσσει — ἐπισθοδρομεῖ.

Ἀποδείξεις:

— Αἱ πλέον προηγμέναι χῶραι τοῦ κόσμου δὲν ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ «καθαρτήριον» τοῦ κομμουνισμοῦ. Διατί νὰ περάσουν ἐκεῖναι ποὺ θέλουν νὰ τὰς μιμηθοῦν, καὶ νὰ τὰς φθάσουν;

— Παρὰ τὴν ἀδίστακτον μεθοδικήν του ὁ κομμουνισμὸς ἀπεδείχθη ἀνίκανος νὰ φθάσῃ τὰ δυτικὰ ἐπίπεδα ἀναπτύξεως ἢ ἔστω νὰ τὰ προσεγγίσῃ.

— Πολλαὶ χῶραι ἐπέτυχαν ρυθμοὺς ἀναπτύξεως πολὺ ἀνώτερους ἀπὸ ἐκείνους τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ ὑποστοῦν τὴν φοβερὰν μεθοδικήν του. Παράδειγμα πρὸ τοῦ Α΄ παγκοσμίου πολέμου αἱ Η.Π.Α. Κατὰ τὸν μεσοπόλεμον τὸ Βέλγιον. Μεταπολεμικῶς ἡ Ἰαπωνία, ἡ Δυτ. Γερμανία κ.λ.π.

6.— Ὁ κομμουνισμὸς ταυτίζεται μὲ τὸν σοσιαλισμόν. Ὁ κομμουνισμός, ὡς καθεστὼς ἀνελεύθερον, ταξικὸν καὶ ἐκμεταλλευτικόν, εὑρίσκεται εἰς τοὺς ἀντίποδας τοῦ σοσιαλισμοῦ. Αἱ ὁμοιότητές των εἶναι ὀλίγαι καὶ ἐπιφανειακαί. Αἱ ἀντιθέσεις των πολλαὶ καὶ βαθεῖαι.

Ἀπόδειξις:

Ἡ ἐξόντωσις ὅλων τῶν σοσιαλιστῶν εἰς ὅλας τὰς χώρας ὅπου ἐπεκράτησαν τὰ Κ.Κ.

7.— Ὁ κομμουνισμὸς «ἀστοποιεῖται». Ὑποτίθεται ὅτι μεταβάλλει φύσιν, προσεγγίζει τὸν δυτικὸν τρόπον ζωῆς καὶ κάποτε θὰ ἐνταχθῇ εἰς αὐτόν. Εἰς τὴν διατύπωσιν αὐτῆς τῆς προοπτικῆς λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ὡρισμέναι μόνον ἀπὸ τὰς τάσεις τοῦ συγχρόνου κομμουνιστικοῦ κόσμου («ἀποσταλινισμὸς» κ.λ.π.) καὶ ἀγνοοῦνται ἄλλαι, ἀντίθετοι. Οἰκοδομεῖται δὲ ὁλόκληρος ἡ προοπτικὴ τοῦ μέλλοντος, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐπὶ τῶν τάσεων ποὺ μᾶς προσελκύουν. Δηλαδή, διαπράττομεν τὸ σφάλμα τοῦ Μὰρξ ποὺ στηριζόμενος εἰς ὡρισμένας πραγματικὰς τάσεις τῆς ἐποχῆς του, προέβλεψεν ὡς μοιραίαν τὴν πτῶσιν τοῦ «καπιταλισμοῦ». Διεψεύσθη. Διότι προεξώφλησεν τὸ μέλλον ὑποτιμῶν ἄλλας, ἀντιθέτους τάσεις καὶ ἀγνοῶν τοὺς ἀσταθμήτους παράγοντας ποὺ ἀνέκυψαν ἀργότερον.

—Ὑποτιμᾶται ἐπίσης ἡ ἀνθρωπίνη βούλησις ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἀποφασιστικὸν παράγοντα τῶν ἐξελίξεων. Ἡ βούλησις τῶν κομμουνιστῶν, ὡς αὐστηρῶς ὠργανωμένη καὶ διαδισμένη, εἶναι ἰσχυροτάτη. Καὶ βεβαίως ἀντιτίθεται εἰς τὴν «ἀστοποίησιν» τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἄλλωστε, ἡ Ἱστορία δὲν μᾶς προσέφερεν μέχρι σήμερον κανένα παράδειγμα κοινωνικοπολιτικοῦ συστήματος ποὺ νὰ αὐτοκτονῇ ἢ κυριάρχου τάξεως ποὺ νὰ παραδίδῃ τὴν ἐξουσίαν της.

—Ὁ κομμουνισμὸς δὲν μεταβάλλει τὴν ἐνδοτέραν ὑφήν του. Τακτικὴν μόνον μεταβάλλει. Πρόκειται δι' ἁπλὸν ἐξωτερικὸν ἐξωραϊσμόν του. Ὁ δὲ ἐκσυγχρονισμὸς τοῦ κομμουνιστικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ, τὸν καθιστᾶ ἀποδοτικώτερον καὶ ἄρα ἐπικινδυνοδέστερον.

8.— Ὁ κομμουνισμὸς ἀποτελεῖ ἀποκλειστικῶς κοινωνικὸν πρόβλημα. Κακὴ διάγνωσις. Τὸ πρόβλημα εἶναι σύνθετον, Ἰδεολογικόν, κοινωνικόν, ἀστυνομικὸν καὶ πρωτίστως, ψυχολογικόν. Ὁ κομμουνισμός, ὅπως καὶ κάθε ἀνατρεπτικὴ κίνησις δὲν ἀναπηδᾶ ἀπὸ τὰς μάζας τῶν πτωχῶν. Ἐκεῖ, ἁπλῶς ἀγρεύει θύματα. Ὡς θεωρία, ὡς ὀργάνωσις, ὡς ἡγεσία, εἶναι προϊὸν τῶν ἀνωτέρων ἢ ἐνδιαμέσων στρωμάτων, ἰδίως τῶν ἀνικανοποιήτων διανοουμένων, μικροαστῶν καὶ ἀστῶν. Ἐπαναστάσεις δὲν γίνονται ἀπὸ ἐξαθλιωμένους. Γίνονται ἀπὸ τάξεις σχετικῶς εὐημερούσας, ἐν ἀναπτύξει.

Αὐτὸς εἶναι ὁ κανών. Διὰ τοῦτο ἡ ἀποκλειστικῶς κοινωνικὴ ἢ καὶ κάθε ἄλλη μονομερὴς ἀντιμετώπισις τοῦ κομμουνισμοῦ, ἀποφέρει ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα.

9.— Ἡ διάσπασις τοῦ κομμουνισμοῦ μειώνει τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀπειλήν. Πρόκειται περὶ ὑπεραισιοδοξίας. Διότι ἡ διάσπασις τοῦ κομμουνισμοῦ ἔχει καὶ τὴν ἀντίθετον ὄψιν της. Καθὼς δηλαδὴ ἡ ἐπίθεσίς του ἐκπορεύεται ἀπὸ πολλὰ κέντρα, τοῦ παρέχει τὴν δυνατότητα νὰ ποικίλλῃ τὰς μορφάς της καὶ νὰ τὴν ἐξειδικεύῃ ἀναλόγως τῶν τοπικῶν συνθηκῶν. Ἔτσι, ἡ Μόσχα ἐφαρμόζει τὴν «συνύπαρξιν» εἰς τὴν Εὐρώπην, τὸ Πεκῖνον, τὴν ἔνοπλον ἐπίθεσιν εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἀβάνα, τὸν ἀνταρτοπόλεμον εἰς τὴν Λατινικὴν Ἀμερικήν.

Ἐξ ἄλλου, ἡ διάσπασις ἀπελευθερώνει τὰ χέρια τῶν διαφωνούντων. Οἱ Ρῶσοι λ.χ. δὲν εὐθύνονται διὰ τὰς ἐνεργείας τῶν Κινέζων καὶ ἀντιστρόφως.

Τοπικῶς, λοιπόν, τοὐλάχιστον, ἡ ἀποκέντρωσις τοῦ κομμουνισμοῦ, μεγαλώνει τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀπειλήν.

10.— Ὁ κύριος ἐχθρὸς εἶναι ἡ Κίνα, ἐνῶ ἡ Ρωσία, ὡς λευκή, εὐρωπαϊκή, ἀσταπουσυμένη καὶ ἀποεπαναστατικοποιουμένη Δύναμις ἴσως εἶναι ὁ αὐριανὸς σύμμαχος. Πρόκειται περὶ ἀποπροσανατολισμοῦ. Κέντρον τοῦ κομμουνισμοῦ παραμένει ἡ Ρωσία. Αὐτὴ εἶναι ἀπείρως ἰσχυροτέρα ἀπὸ τὴν Κίναν. Διαθέτει πολλαπλάσια μέσα. Ἐλέγχει τὰ περισσότερα Κ.Κ. Εὑρίσκεται πλησιέστερον πρὸς τὰ κέντρα τῆς Δύσεως. Τοπικῶς, βεβαίως, διὰ τὴν νοτιοανατολικὴν Ἀσίαν καὶ τὸν Εἰρηνικόν, ἡ Κίνα εἶναι ἡ μεγάλη ἀπειλή. Ἀλλὰ εἰς παγκόσμιον κλίμακα καὶ εἰδικότερον διὰ τὴν Εὐρώπην, κύριος ἐχθρὸς εἶναι πάντοτε ἡ Ρωσία. Ἄλλωστε ὁ ἐκ τοῦ κομμουνισμοῦ κίνδυνος δὲν εἶναι οὔτε λευκός, οὔτε κίτρινος: Παντοῦ καὶ πάντοτε εἶναι ἐρυθρός.

1.— Τὸ πᾶν εἶναι ἡ στρατιωτικὴ ἄμυνα. Πρόκειται διὰ τυπικὴν περίπτωσιν σφάλματος ἐξ ἐλλείψεως προσαρμογῆς. Ἐξακολουθοῦμεν νὰ παράγωμεν ἀεροπλάνα ἀντὶ διὰ βιβλία, νὰ κατασκευάζωμεν τάνκς ἀντὶ διὰ λέσχας, νὰ καταρτίζωμεν στρατιώτας ἀντὶ διὰ διαφωτιστάς. Ἀποτέλεσμα: Ἑτοιμαζόμεθα συνεχῶς δι' ἕνα ὑποθετικὸν μελλοντικὸν στρατιωτικὸν πόλεμον καὶ παραμελοῦμεν τὸν ἤδη διεξαγόμενον Πολιτικὸν Πόλεμον.

12.— Ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ εἶναι ἀνύπαρκτος ἤ, πάντως, μειώνεται σταθερῶς. Θανάσιμον ἁμάρτημα. Ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ποὺ ἐγνώρισεν ὁ κόσμος καὶ μεγαλώνει συνεχῶς.

Ἀποδείξεις:

—Ἡ ὑποδούλωσις τῆς μισῆς Εὐρώπης.

—Ἡ κατάκτησις τῆς Κίνας.

—Ἡ Οὐγγαρία καὶ ἡ Τσεχοσλοβακία.

—Οἱ Σποῦτνικ, οἱ πύραυλοι καὶ ἡ διαστημικὴ ἐξέδρα.

—Ἡ διείσδυσις εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν.
—Ἡ Κούβα.
— Τὸ Βιετνάμ.

Ἡ περίπτωσις τῆς Κούβας, ὅπου τὸ κομμουνιστικὸν καθεστὼς ἐπβελήθη εἰς μίαν μικρὰν χώραν ποὺ ἀπέχει 90 μόλις μίλλια ἀπὸ τὰς ἀμερικανικὰς καὶ χιλιάδας μιλλίων ἀπὸ τὰς ρωσικὰς ἢ κινεζικὰς ἀκτὰς καὶ τῆς ὁποίας ἡ ὅλη πολιτική, κοινωνική, οἰκονομικὴ καὶ ἰδεολογικὴ συγκρότησις, ἐφαίνετο νὰ ἀποκλείῃ παντελῶς ἀκόμη καὶ τὴν ἁπλῆν σκέψιν περὶ ὑπάρξεως κάποιας κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Πολιτικὸς Πόλεμος προσφέρει σχεδὸν ἀπεριορίστους δυνατότητας εἰς τὸν ἐπιτιθέμενον καὶ ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ αἰσθάνεται ἀσφαλής.

Γ' Ὁ ἀντικομμουνισμός(*)

(Ἡ ἄρνησις τῆς ἀρνήσεως)

«Ὁρκίζομαι εἰς τὸν θεὸν αἰωνίαν ἐχθρότητα ἐναντίον κάθε μορφῆς τυραννίας ἐπὶ τοῦ Ἀνθρωπίνου Πνεύματος».

Τ. Τζέφερσον

Ι. Ὁ φόβος τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ

«Ὅσοι τὸ χάλκεον χέρι βαρὺ τοῦ φόβου αἰσθάνοντο, ζυγὸν δουλείας ἂς ἔχουσι. Θέλει ἀρετὴν καὶ τόλμην ἡ Ἐλευθερία».

Α. Κάλβος

Εἰς τὸν Πολιτικὸν Πόλεμόν των κατὰ τοῦ ὑπολοίπου κόσμου οἱ κομμουνισταὶ ἔχουν ἐπιτύχει κάτι τὸ πολὺ σημαντικόν: Ἐπέβαλαν τὴν ἄποψιν ὅτι ὁ συστηματικός, ὁ ἐπίμονος, ὁ συνεπὴς ἀντικομμουνισμὸς εἶναι κάτι τὸ κακόν, τὸ «ἀντιπροοδευτικόν», τὸ «ἀντιδραστικὸν» καὶ τὸ «ἀντιδημοκρατικόν».

Κατώρθωσαν, οἱ κομμουνισταί, νὰ διαδόσουν τὴν ἀντίληψιν ὅτι ὁ συστηματικὸς ἀντικομμουνισμὸς εἶναι μία στάσις «ἀρνητική» ἀκόμη καὶ «φιλοφασιστική» ἢ «φιλοπόλεμος», μία στάσις «ἀναξία» ἑνὸς πνευματικοῦ ἀνθρώπου, ἑνὸς προοδευτικοῦ στοιχείου, ἑνὸς πραγματικοῦ δημοκράτου.

Ἔτσι, ἀπέκλεισαν πολλοὺς φυσικοὺς ἀγωγοὺς της ἀντικομμουνιστικῆς διαφωτίσεως, ἐξουδετέρωσαν πολλοὺς νομίμους φορεῖς της, περιώρισαν τὴν ἀκτίνα τῆς ἐπιδράσεώς της.

Μὲ ἄλλους λόγους, οἱ κομμουνισταί, δυσφημοῦντες συνεχῶς τὴν «ἰδεολογίαν τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ» ἐκέρδισαν μίαν πρώτης τάξεως νίκην εἰς τὸν Πολιτικὸν Πόλεμον ποὺ

* Τὸ κείμενον αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ περιεχόμενον ὁμιλίας τοῦ συγγραφέως ἐκφωνηθείσης εἰς τὸ Διεθνὲς Συνέδριον Πολιτικοῦ Πολέμου εἰς Ρώμην τὸν Νοέμβριον τοῦ 1961. Ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ περιοδικὸν «Σοβιετολογία» καὶ ἐξεδόθη εἰς τὴν Ἑλβετίαν, εἰς τὴν γερμανικήν, τὸ 1962.

μὲ ἀμείλικτον συνέπειαν καὶ μὲ τεράστια μέσα διεξάγουν ἐναντίον τοῦ ὑπολοίπου κόσμου. Διότι, ὅταν αἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά μας, οἱ διανοούμενοι καὶ ἐπιστήμονές μας, οἱ κινηματογραφικοὶ παραγωγοὶ καὶ οἱ καλλιτέχναι μας, οἱ ραδιοσταθμοὶ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας, οἱ πολιτευταὶ καὶ οἱ δημοσιογράφοι μας, οἱ ἐκδόται καὶ τὰ πνευματικά μας ἱδρύματα, θεωροῦν τὸν ἀντικομμουνισμὸν κακόν, τὸν φοβοῦνται καὶ τὸν ἀποφεύγουν, αὐτὸ τί σημαίνει; Σημαίνει ἁπλούστατα ὅτι δὲν προβάλλεται καμμία ἄμυνα εἰς τὴν συστηματικὴν ἐπίθεσιν τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας, εἰς τὴν κομμουνιστικὴν διάβρωσιν, εἰς τὸν κομμουνιστικὸν Πολιτικὸν Πόλεμον μὲ τὸν ὁποῖον βραδέως, ἀλλὰ σταθερῶς, ὑποσκάπτονται ὅ λ α τὰ θεμέλια τοῦ δυτικοῦ κόσμου.

Ἡ ἄρνησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ σημαίνει οὐσιαστικῶς, ἄρνησιν ἀντιστάσεως εἰς τὴν πολύπλευρον καὶ πολύμορφον κομμουνιστικὴν ἐπίθεσιν. Σημαίνει ἐγκατάλειψιν τοῦ μετώπου, συνθηκολόγησιν μὲ τὸν ἐχθρόν.

Ἡ ἄρνησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, ἡ ἀπέχθεια πρὸς αὐτόν, εἶναι ἕνας στρουθοκαμηλισμός, ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὸν μονομερῆ ψυχολογικὸν ἀφοπλισμὸν τῆς Δύσεως μὲ μοιραίας δι᾽ αὐτὴν συνεπείας.

Διὰ τοῦτο, ἡ καλλιέργεια τῆς ἀντιπαθείας πρὸς τὸν ἀντικομμουνισμὸν εἶναι βασικὴ ἐπιδίωξις τῆς κομμουνιστικῆς Προπαγάνδας. Ἡ ἀντιπάθεια αὐτή, ἀποφέρει πλουσίους καρποὺς εἰς τοὺς κομμουνιστάς, διότι ἀφοπλίζουσα τοὺς ἀντιπάλους των, παρέχει εἰς τοὺς ἰδίους ἀπόλυτον ἐλευθερίαν δράσεως καὶ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ πραγματοποιοῦν βαθείας διεισδύσεις μέσα εἰς τὸν κόσμον τῆς Δύσεως, ὅπου κατακτοῦν ζωτικὰς θέσεις χωρὶς νὰ προσκόπτουν εἰς ἀξιόλογον ἀντίστασιν.

II. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς φοβίας πρὸς τὸν ἀντικομμουνισμὸν

«Ὁ δυτικὸς κόσμος ἀρνεῖται τὰ δημόσια βήματά του εἰς τοὺς ὑπερασπιστάς του καὶ τὰ παραχωρεῖ εἰς τοὺς ἐχθρούς του».

Σ. Λαμπὲν

Μὲ τὰς ἀντιλήψεις περὶ τῆς δῆθεν «ἀ ν τ ι δ ρ α σ τ ι κ ό τ η-

τος» τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ καὶ περὶ τοῦ δῆθεν «φιλελευθερισμοῦ» τῆς σιωπηρᾶς ἢ φανερᾶς συνθηκολογήσεως μαζί του, ἀντιλήψεις ποὺ τὰς καλλιεργοῦν εὐρύτατα οἱ πολιτικοί, οἱ διανοούμενοι, ὁ τύπος καὶ τὰ πνευματικὰ ἱδρύματα τοῦ «ἀστικοῦ» μας κόσμου, ἐπέρχεται ὁ ἰδεολογικὸς —ψυχολογικὸς— ἠθικὸς ἀφοπλισμὸς τῆς Δύσεως. Τὸ μέτωπόν της μένει χωρὶς στρατιώτας. Καὶ ἡ κομμουνιστικὴ Προπαγάνδα προελαύνει ἀκάθεκτος.

Ἡ Κοινὴ Γνώμη τῆς Δύσεως μένει ἀκαθοδήγητος. Καὶ ὁ κομμουνισμὸς τὴν διαβρώνει ἀνενόχλητος.

Ἡ ἐπαγρύπνησις ἔναντι τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς τίθεται ὑπὸ διωγμὸν ὡς «φασιστική». Καὶ ὁ κομμουνισμὸς διαβρώνει τὰ πάντα.

Ποῦ ὁδηγεῖ αὐτὴ ἡ διεργασία εἶναι εὔκολον νὰ τὸ ἀντιληφθῇ κανείς.

Ὅταν καταφερθῇς ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ, τῆς προπαγάνδας του καὶ τῶν φορέων της, ἀμέσως ἐξεγείρονται ἐναντίον σου οἱ συνοδοιπόροι καὶ σὲ κατηγοροῦν ὡς «φασίστα» ἢ ἔστω ὡς «ἀντιδραστικόν».

Ὅταν τολμήσῃς νὰ ἀποκαλύψῃς τοὺς συνοδοιπόρους καὶ νὰ καταγγείλῃς τὴν πραγματικήν των ὑπόστασιν, ἐξεγείρονται ἐναντίον σου οἱ πολυπληθέστατοι ἀφελεῖς καὶ σὲ κατηγοροῦν ὡς «ἀνελεύθερον» καὶ «ἀντιδημοκράτην». Καὶ ὅταν τολμήσῃς νὰ καταφερθῇς ἐναντίον τῆς ἐνόχου ἀφελείας των, τότε ἐξεγείρονται οἱ πάντες διὰ νὰ σὲ χαρακτηρίσουν «ἐπαγγελματίαν ἀντικομμουνιστήν», «κομμουνιστοφάγον», «προπαγανδιστήν», «ὀπαδὸν τοῦ ψυχροῦ πολέμου» καὶ μύρια ἄλλα ἠχηρὰ παρόμοια.

Ἐὰν ὑποκύψῃς εἰς τὴν πίεσιν αὐτῶν τῶν «ἀλυσσιδωτῶν» ἀντιδράσεων, καὶ σωπάσῃς, ὁ κομμουνισμὸς ἔχει κερδίσει ἄλλη μίαν νίκην, ἡ Δύσις ἔχει πραγματοποιήσει ἀκόμη ἕνα βῆμα πρὸς τὴν αὐτοκτονίαν.Καὶ δὲν θὰ ὑποκύψῃς, παρὰ μόνον ἐὰν ἔχῃς πλήρως συνείδησιν τῆς ἰδεολογικῆς ἀναγκαιότητος τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ.

III. Τί εἶναι ὁ κομμουνισμός;

«Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἡ ἄρνησις τοῦ ἀνθρωπιστικοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ».

Διὰ νὰ ἐξετάσωμεν ὅμως τὸν ἀντικομμουνισμόν, πρέπει προηγουμένως νὰ ἀναφερθῶμεν εἰς τὸν ἴδιον τὸν κομμουνισμόν.

Τί εἶναι λοιπὸν ὁ κομμουνισμός; Εἰς τὴν βαθυτέραν οὐσίαν του δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μία ἄρνησις. Ἡ θεωρητικὴ (μαρξισμὸς) καὶ ἔμπρακτος (σοβιετισμὸς) ἀλλὰ πάντοτε ἀπόλυτος ἄρνησις τῆς κάθε ἐλευθερίας: πολιτικῆς, οἰκονομικῆς, κοινωνικῆς καὶ πνευματικῆς, ἀτομικῆς ἢ συλλογικῆς.

Ὁ κομμουνισμός, ἀρνεῖται κατηγορηματικῶς καὶ ἀπορρίπτει ἐμπράκτως ὅλας τὰς μέχρι τοῦδε κατακτήσεις τοῦ ἀνθρώπου ἐκτὸς τοῦ καθαρῶς παραγωγικοῦ καὶ περιωρισμένως τεχνολογικοῦ τομέως.

Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἕνα ἀνατρεπτικὸν κίνημα ποὺ χρησιμοποιεῖ τὴν ὑλικὴν καὶ ψυχολογικὴν βίαν εἰς τὰς πλέον ποικίλας μορφάς της διὰ νὰ καταργήσῃ τὸν δυτικὸν τρόπον ζωῆς καὶ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ μὲ τὸν πλέον ἀπόλυτον ὁλοκληρωτισμὸν τῆς Ἱστορίας.

Ἄλλοτε, τὰ ὁλοκληρωτικὰ καθεστῶτα ἦσαν τέτοια κυρίως εἰς τὸν πολιτικὸν τομέα. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ὁλοκληρωτισμὸς καὶ πολιτικῶς, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ οἰκονομικῶς, κοινωνικῶς καὶ πνευματικῶς. Ἄλλοτε, τὰ ὁλοκληρωτικὰ καθεστῶτα σοῦ ἀπαγόρευαν νὰ λέγῃς ἢ νὰ κάμνῃς ὡρισμένα πράγματα. Ὁ κομμουνισμὸς δὲν σοῦ ὁρίζει μόνον τί νὰ μὴ λέγῃς καὶ τί νὰ μὴ κάμνῃς, ἀλλὰ καὶ τὸ τί νὰ λέγῃς καὶ τὸ τί νὰ κάμνῃς, ἀκόμα καὶ πῶς νὰ τὸ λέγῃς ἢ νὰ τὸ κάμνῃς. Τί ἄλλο εἶναι λ.χ. ὁ περιβόητος «σοσιαλιστικὸς ρεαλισμός»; Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ὁ πλέον τέλειος ὁλοκληρωτισμὸς τῆς Ἱστορίας, ποὺ

ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ὄχι μόνον τὰ πολιτικά του δικαιώματα, ἀλλὰ καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας, τῆς ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητος, τῆς προσωπικῆς ἀναδείξεως, τῆς ἐλευθέρας ἐργασίας, τῆς μετακινήσεως, τῆς ἀλλαγῆς κατοικίας, τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς, τοῦ ὑποκειμενικοῦ γούστου, τῆς προσωπικῆς ψυχαγωγίας, τῆς ἐλευθέρας πνευματικῆς ἢ καλλιτεχνικῆς δημιουργίας, τῆς ἐπιστημονικῆς ἢ φιλοσοφικῆς ἐρεύνης ἀκόμη καὶ τῆς θρησκευτικῆς παρηγορίας. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἡ πλέον πλήρης ἄρνησις τῆς Ἐλευθερίας ποὺ ὑπῆρξεν ποτέ.

Ὁ κομμουνισμός, ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς αὐτῆς τῆς φύσεώς του, ὡς ἀπολύτου ἀρνήσεως τῆς κάθε ἐλευθερίας εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἐμπόδιον εἰς τὴν ὁμαλὴν καὶ εἰρηνικὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὴν πρόοδον. Ἐμποδίζει τὴν ἐλευθέραν ἐπαφὴν τῶν λαῶν, τὴν ἀλληλεπίδρασιν τῶν ἰδεολογιῶν, τὴν ἀνταλλαγὴν πληροφοριῶν, ἰδεῶν καὶ σκέψεων, τὴν ἐλευθέραν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν καὶ πνευματικὴν ἀναζήτησιν, καταργεῖ τὸ δικαίωμα τῆς διαφωνίας τῆς αἱρέσεως, τῆς κριτικῆς.

Ἔτσι, στηριγμένος καθὼς εἶναι εἰς τὸν τυφλὸν φανατισμόν, τὸ μῖσος καὶ τὸ μονολιθικὸν δόγμα, συνιστᾶ τὴν μεγαλυτέραν ἄρνησιν τοῦ φιλελευθέρου καὶ ἀνθρωπιστικοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ.

IV. Ὑπάρχει κομμουνιστικὴ ἀπειλή;

«Ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ κατὰ τῆς Δύσεως εἶναι πάντοτε φοβερὰ καὶ ἐνεργός».

Στρατηγὸς Λέμνιτσερ, ἀρχηγὸς τοῦ ΝΑΤΟ (Μάρτιος 1969)

Ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι ὅμως μία ἁπλῆ ἄρνησις, μία θεωρία, μία διακήρυξις, μία κριτικὴ τῆς Ἐλευθερίας. Εἶναι πρωτίστως μία δρᾶσις, ἐναντίον της. Μία δρᾶσις ὠργανωμένη, προγραμματισμένη, συστηματική, ἐπίμονος συνεχής. Μία δρᾶσις μὲ σοφὴν καθολικὴν στρατηγικὴν καὶ εὐέλικτον τακτικήν, ἡ ὁποία

διαρκῶς ἀνανεώνεται, ἐμπλουτίζεται καὶ ἀναπροσαρμόζεται. Μία δρᾶσις συγκεντρωτικῶς καθοδηγουμένη, ἑνιαία καὶ παγκόσμιος. Μιὰ δρᾶσις ποὺ ἔχει τεράστια, κυριολεκτικῶς πρωτοφανῆ, μέσα εἰς τὴν διάθεσίν της. Αὐτὴ ἡ δρᾶσις ἔχει ἕνα σταθερῶς ἀμετακίνητον τελικὸν σκοπόν: Τὴν καταστροφὴν τῆς Δύσεως, τὴν ὁριστικὴν ἐξαφάνισιν κάθε μορφῆς ἐλευθερίας, τὴν ἐπιβολὴν τοῦ κομμουνιστικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ ὡς παγκοσμίου συστήματος.

Ὁ κομμουνισμὸς δὲν θέλει ἁπλῶς νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν «καπιταλισμὸν» μὲ τὸν «σοσιαλισμόν». Αἱ ἐπιδιώξεις του εἶναι πολὺ εὐρύτεραι. Θέλει νὰ καταστρέψῃ ὁλοκληρωτικῶς καὶ διὰ παντὸς τὸν πολιτισμὸν ποὺ στηρίζεται εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀνθρωπίνου ἀξίας καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι δημιούργημα μιᾶς μακροτάτης ἱστορικῆς διεργασίας μὲ ἀφετηρίαν της τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Ὁ κομμουνισμὸς θέλει νὰ καταστρέψῃ αὐτὸν τὸν συνεχῶς ἐξελισσόμενον καὶ ὁλοκληρούμενον πολιτισμόν.

Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι περισσότερον ἀπὸ μία οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ θεωρία, περισσότερον ἀπὸ ἕνα πολιτικὸν σύστημα. Θέλει νὰ εἶναι καὶ ἕνας «νέος πολιτισμός». Ἕνας «πολιτισμὸς» βασισμένος εἰς τὴν ἄρνησιν τῶν ἀρχῶν τοῦ ἰδικοῦ μας πολιτισμοῦ: Εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς Ἐλευθερίας, τῆς αὐθυπάρκτου ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἀνεπαναλήπτου προσωπικότητός του καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας του.

Ὁ Ἑλληνογεννημένος δυτικὸς πολιτισμὸς ἔχει ἀσφαλῶς πολλὰς παραλλαγάς. Κοινὸς ὅμως πυρήνας του, παντοῦ καὶ πάντοτε, εἶναι ἡ ἀντίληψίς του διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν ἀξίαν του, ὡς ἀνωτέρας κάθε ἄλλης ἀξίας. Ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν ἀντίληψίν μας, ρυθμίζομεν τὴν ἀτομικήν μας συμπεριφοράν, τὴν στάσιν μας ἔναντι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ οἰκοδομοῦμεν τὸν πολιτισμόν μας. Αὐτὸ ἐξηγεῖ καὶ τὸ πολιτικόν, οἰκονομικὸν καὶ κοινωνικόν μας σύστημα ποὺ θεμελιώνεται εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τόσον τῆς ἀτομικῆς, ὅσον καὶ τῆς συλλογικῆς ἐλευθερίας. Αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν πυρῆνα τοῦ πολιτισμοῦ μας θέλει νὰ ἐξαφανίσῃ ὁ κομμουνισμός.

Εἰς τὴν θέσιν του, φέρνει τὸν ἰδικόν του «π ο λ ι τ ι σ μ ὸ ν» ποὺ ἔχει τὴν προέλευσίν του εἰς τὸν παλαιὸν ἀστικὸν δεσποτισμόν, τὸν ἀνατολικὸν μυστικισμόν, τὸν ρωσικὸν μεσαιωνισμὸν καὶ τὴν σλαβικὴν βαρυγδουπίαν. Στηρίζεται εἰς μίαν ἐντελῶς διαφορετικὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τὸν κομμουνισμὸν τὸ πᾶν εἶναι οἱ σ κ ο π ο ί. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἁπλὸν ὄργανον τῆς θεότητος ποὺ λέγεται Ἱστορία. Δὲν ἔχει αὐθύπαρκτον ἀξίαν. Εἶναι «ζ ῶ ο ν π ο ὺ κ α τ α σ κ ε υ ά ζ ε ι ἐ ρ γ α λ ε ῖ α» (Μάρξ). Εἶναι ἁπλῆ «π α ρ α γ ω γ ι κ ὴ δ ύ ν α μ ι ς» (Στάλιν). Εἶναι μέλος τῆς μάζης ποὺ ἀποτελεῖ τὸν μόνον ὑπολογίσιμον παράγοντα. Εἶναι ὄργανον, δοῦλος τοῦ Κράτους, ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴν Ὑπερτάτην Δύναμιν.

Ἤδη ἔχομεν τὴν ἔμπρακτον ἐφαρμογὴν αὐτῶν τῶν ἀρχῶν τοῦ «ν έ ο υ» τοῦ κομμουνιστικοῦ «π ο λ ι τ ι σ μ ο ῦ», εἰς τὰς χώρας ὅπου ἐπεκράτησαν τὰ Κ.Κ.:

—Ἐκεῖ, διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ «κ ο λ λ ε κ τ ι β ι σ τ ι κ ὸ ς μ ε τ α σ χ η μ α τ ι σ μ ὸ ς τ ῆ ς ἀ γ ρ ο τ ι κ ῆ ς ο ἰ κ ο ν ο μ ί α ς», θυσιάζονται ἀδιστάκτως ἑκατομμύρια ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων (12 ἑκατομμύρια εἰς τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. κατὰ τὴν περίοδον 1930 - 33, ἄλλα ἑκατομμύρια εἰς τὴν Κίναν σήμερον).

—Ἐκεῖ, διὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ οἰκονομικὰ προγράμματα ἐπιβάλλονται ἀπίθανοι στερήσεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

—Ἐκεῖ, διὰ νὰ ἀναπτυχθοῦν αἱ παραγωγικαὶ δυνάμεις χρησιμοποιεῖται εἰς εὐρυτάτην κλίμακα ἡ καταναγκαστικὴ ἐργασία.

—Ἐκεῖ ἡ ἐκβιομηχάνισις θεμελιώνεται κυριολεκτικῶς εἰς ἀνθρώπινα κόκκαλα: Πολιτικοὶ κατάδικοι ἀξιοποίησαν ἀπεράντους ἐκτάσεις τῆς Σιβηρίας, ἔκτισαν νέας πόλεις εἰς τὴν σοβιετικὴν Ἄπω Ἀνατολήν, οἰκοδόμησαν βιομηχανίας εἰς τὴν κινεζικὴν ἔρημον τοῦ Σίγκ - Κιάγκ καὶ ἔκτισαν τὴν νέαν «σ ο σ ι α λ ι σ τ ι κ ὴ ν» πόλιν Καζινσμπάρτσικα εἰς τὴν Οὐγγαρίαν.

—Ἐκεῖ, θυσιάζεται μὲ καταπληκτικὴν εὐχέρειαν, ἡ εὐημερία, ἡ εὐτυχία, ἀκόμη καὶ ἡ ζωὴ ὁλοκλήρων γενεῶν εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὑποθετικῆς εὐτυχίας τῶν μεταγενεστέρων.

—Ἐκεῖ, ἐξοντώνεται ἀμειλίκτως κάθε «π α ρ ε κ κ λ ί ν ω ν».

—Ἐκεῖ, αὐτοκτονεῖ ἕνας Μαγιακόφσκυ, δολοφονεῖται ἕνας

Γκόρκυ, διώκεται ἕνας Σοστάκοβιτς, ἀπαγορεύεται ἕνας Ντοστογιέφσκυ, κλείνεται εἰς τὰ κάτεργα ἕνας Σιννιάφσκυ, διασύρεται ἕνας Πάστερναχ.

—Ἐκεῖ, μὲ τὴν συνεχῆ δίωξιν τῆς ἐλευθερίας, ἀμβλύνονται βαθμιαίως αἱ κριτικαὶ ἱκανότητες τοῦ ἀνθρώπου καὶ μὲ τὴν συστηματικὴν ἀτομικὴν καὶ ὁμαδικὴν ἔκπλυσιν ἐγκεφάλου, δημιουργεῖται ἕνας νέος τύπος ἀνθρώπου χωρὶς προσωπικότητα, χωρὶς ἰδικήν του μορφήν, χωρὶς ὑπευθύνους ὑποκειμενικὰς ἀντιδράσεις εἰς τὰ διάφορα γεγονότα. Αὐτὸς ὁ «ν έ ο ς ἄ ν θ ρ ω π ο ς», ποὺ τὴν ἀνάγκην τῆς κατασκευῆς του διεκήρυξεν ὁ Στάλιν καὶ ποὺ τὴν δημιουργίαν του προβλέπει τὸ νέον πρόγραμμα τοῦ Κ.Κ. Σ.Ε., εἶναι ὁ «μ α ζ ά ν θ ρ ω π ο ς», τερατῶδες προϊὸν τοῦ κομμουνιστικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ.

Δὲν ἔχομεν λοιπὸν πλέον μίαν ἁπλῆν σύγκρουσιν δύο διαφορετικῶν πολιτικῶν συστημάτων. Ἔχομεν μίαν θανάσιμον πάλην δύο ἀντιθέτων «π ο λ ι τ ι σ μ ῶ ν» βασιζομένων εἰς διαμετρικῶς ἀντιθέτους ἀντιλήψεις περὶ τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἀξίας του καὶ τοῦ ρόλου του: τὴν δυτικὴν καὶ τὴν κομμουνιστικὴν ἀντίληψιν.

Ἄρα, ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ ὑπάρχει. Καὶ στρέφεται ὄχι ἐναντίον ἑνὸς συγκεκριμένου πολιτικοῦ, οἰκονομικοῦ ἢ κοινωνικοῦ συστήματος, ἀλλὰ ἐναντίον τῶν θεμελιωδῶν ἀντιλήψεων καὶ τῆς οὐσίας ἑνὸς πολιτισμοῦ ποὺ ἐχρειάσθημεν δυόμισυ χιλιάδες χρόνια διὰ νὰ τὸν διαμορφώσωμεν.

V. Τὸ καθῆκον τοῦ δυτικοῦ ἀνθρώπου

«Ὁσασδήποτε κηλῖδας καὶ ἐὰν ἔχῃ, ὁ ἥλιος εἶναι προτιμότερος ἀπὸ τὸ σκότος».

Ὁ δυτικὸς κόσμος δὲν εἶναι κάτι τὸ ὁμοιομόρφως ἑνιαῖον. Εἰς τοὺς κόλπους του περικλείει πολλὰς ἰδεολογίας, διότι εἰς τὴν Δύσιν αἱ ἰδεολογίαι δὲν ἐπιβάλλονται, ἀλλὰ διαμορφώνονται ἐλευθέρως.

Ὁ δυτικὸς κόσμος περιλαμβάνει πολλὰ οἰκονομικὰ καὶ κοι-

νωνικὰ συστήματα, διότι ἡ ἐλευθερία δὲν ταυτίζεται μὲ ἕνα συγκεκριμένον οἰκονομικὸν ἢ κοινωνικὸν σύστημα. Δὲν ἐξισώνεται μὲ τὸν «καπιταλισμὸν» ἡ Ἐλευθερία. Εἶναι διαταξικὴ καὶ διεθνὴς συνδεομένη μὲ τὴν οὐσίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ δυτικὸς κόσμος περιέχει διάφορα συστήματα διακυβερνήσεως, διότι ὁ δυτικὸς πολιτισμὸς δὲν ἐξομοιώνεται μὲ ἕνα ὡρισμένον κυβερνητικὸν σύστημα. Τὸ κοινὸν ποὺ ἔχει ὁ δυτικὸς κόσμος εἶναι ἡ ἀντίληψίς του διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὴν ἀξίαν του καὶ τὸν ρόλον του. Συνεκτικὸς κρίκος του εἶναι ὁ ἑνιαῖος πολιτισμός του, ποὺ ἔχει κοινήν, Ἑλληνικὴν προέλευσιν («εἴμεθα ὅλοι Ἕλληνες», εἶπεν ὁ Σέλλεϋ). Πυρῆνας του εἶναι ἡ Ἐλευθερία καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀνθρωπίνου ἀξίας. Αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν πυρῆνα θέλει νὰ καταστρέψη ὁ κομμουνισμός.

Ὁ δυτικὸς κόσμος ἀσφαλῶς ἔχει ἀτελείας καὶ μάλιστα ὄχι ὀλίγας. Ὅμως ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἐπιζητεῖ τὴν ἐξάλειψιν τῶν ἀτελειῶν, ἀλλὰ τῶν προτερημάτων τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Ἐκμεταλλεύεται τὰς ἀτελείας του ὄχι ἐπειδὴ αὐταὶ εἶναι ὁ στόχος του, ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐταὶ εἶναι τὰ μέσα ποὺ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ διεξαγάγη μὲ ἐπιτυχίαν τὸν ἀμείλικτον πόλεμόν του διὰ τὴν κατάργησιν τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ της.

Ὁ κομμουνισμός, προσποιεῖται ὅτι ἀρνεῖται τὰς πραγματικὰς ἢ φανταστικὰς ἀτελείας τοῦ ἐλευθέρου κόσμου, διὰ νὰ ἐξοντώση τὰς ἀρετάς του, ποὺ εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ Ἐλευθερία.

Ἄρα, ὁ ἀγὼν ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἀγὼν διὰ τὴν διάσωσιν τῶν θεμελιωδῶν κοινῶν γνωρισμάτων καὶ βασικῶν ἀρετῶν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Εἶναι ὁ ἀγὼν διὰ τὴν διάσωσιν τῆς Ἐλευθερίας τοῦ Ἑλληνοπνεύστου δυτικοῦ ουμανιστικοῦ Πολιτισμοῦ.

Ὑπάρχουν κηλίδες εἰς τὸν δυτικὸν τρόπον ζωῆς. Ἀλλὰ ὁσασδήποτε κηλῖδας καὶ ἐὰν ἔχη ὁ ἥλιος, εἶναι πάντοτε προτιμότερος ἀπὸ τὸ σκότος.

Ἀξιοποιοῦντες τὰς δυνατότητας ποὺ αὐτὸς ὁ τρόπος ζωῆς μᾶς παρέχει, παλεύομεν διὰ νὰ τὸν βελτιώνωμεν, νὰ τὸν τελειοποιοῦμεν, νὰ τὸν ὁλοκληρώνωμεν. Ἐνῷ ἀντιθέτως, ὁ κομμουνι-

σμός, ἀξιοποιεῖ τὰς δυνατότητας αὐτοῦ τοῦ τρόπου ζωῆς διὰ νὰ τὸν καταστρέψῃ ὁλοκληρωτικῶς, ἀπολύτως καὶ διὰ παντός.

Καθῆκον συνεπῶς κάθε δυτικοῦ ἀνθρώπου, κάθε πολίτου τοῦ ἐλευθέρου κόσμου, κάθε ἀνθρώπου πράγματι ἐλευθέρου καὶ ὀργανικῶς ἐντεταγμένου εἰς τὸν οὐμανιστικὸν πολιτισμόν, εἶναι νὰ μάχεται κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ. Ὄχι ἁπλῶς νὰ μὴ εἶναι κομμουνιστής, ἀλλὰ νὰ εἶναι μαχόμενος ἀντικομμουνιστής, ἀγωνιστὴς τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ της, ποὺ εἶναι ὁ μόνος πραγματικὸς πολιτισμός.

VI. Τί εἶναι ὁ ἀντικομμουνισμός

«Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἡ ἄρνησις τῆς ἀρνήσεως ποὺ λέγεται κομμουνισμός».

Ὅπως ἀνεφέρθη, ὁ κομμουνισμὸς εἶναι μία ὁλοκληρωτικὴ ἀποκλὴ ἐναντίον τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται γενικῶς, ὁ πολύμορφος οὐμανιστικὸς πολιτισμὸς τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Ὁ ἀντικομμουνιστικὸς ἀγὼν λοιπόν, δὲν σημαίνει ὁπωσδήποτε ἀγῶνα ὑπὲρ μιᾶς μερικωτέρας ἰδεολογίας. Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ὁ ἀγὼν πρὸς διάσωσιν τοῦ δικαιώματος νὰ ἔχωμεν διαφόρους ἰδεολογίας, νὰ πιστεύωμεν, νὰ ἀπορρίπτωμεν, νὰ ἀλλάζωμεν ἰδέας.

Ἀντικομμουνισμὸς δὲν σημαίνει κατ' ἀνάγκην ἕνα ἀγῶνα διὰ τὴν διάσωσιν ἑνὸς ὡρισμένου κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ συστήματος ὅπως λ.χ. τοῦ «καπιταλισμοῦ» ἢ τοῦ «σοσιαλισμοῦ». Εἶναι ὁ ἀγὼν πρὸς διάσωσιν τῆς ἐλευθέρας κοινωνικῆς ἐξελίξεως, ὁ ἀγὼν διὰ τὴν διασφάλισιν τοῦ δικαιώματος τῶν ἀνθρώπων νὰ διαλέγουν καὶ νὰ διαμορφώνουν ἐλευθέρως τὸ κοινωνικόν των σύστημα.

Τέλος, ὁ ἀντικομμουνισμὸς δὲν συνδέεται μὲ τὴν προάσπισιν ἑνὸς ἐντελῶς συγκεκριμένου καὶ στενῶς καθωρισμένου συστήματος διακυβερνήσεως λ.χ. τῆς ἀμερικανικῆς ἢ τῆς σουηδικῆς,

τῆς βασιλευομένης, τῆς προεδρικῆς ἢ τῆς διευθυνομένης δημοκρατίας. Ἀντικομμουνιστικὸς ἀγὼν σημαίνει ἀκριβῶς, ἀγὼν διὰ τὴν ἀ ν α γ ν ώ ρ ι σ ι ν κ α ὶ π ρ ο ά σ π ι σ ι ν τ ο ῦ δ ι κ α ι ώ μ α τ ο ς τ ῶ ν ἀ τ ό μ ω ν κ α ὶ τ ῶ ν ἐ θ ν ῶ ν ν ὰ ἐ κ λ έ γ ο υ ν, ν ὰ δ ι α μ ο ρ φ ώ ν ο υ ν κ α ὶ ν ὰ μ ε τ α β ά λ λ ο υ ν τ ὸ σ ύ σ τ η μ α τ ῆ ς δ ι α κ υ β ε ρ ν ή σ ε ώ ς τ ω ν ἀ ν α λ ό γ ω ς π ρ ὸ ς τ ὰ ς ἀ ν ά γ κ α ς ἢ τ ὰ ς ἐ π ι θ υ μ ί α ς τ ω ν. Αὐτὸ τὸ δικαίωμα ἀρνεῖται ὁ κομμουνισμὸς (Οὐγγαρία 1956, Τσεχοσλοβακία 1968).

Μὲ ἄλλους λόγους ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἡ μαχητική - ἀγωνιστικὴ στάσις ἐναντίον ἐκείνων ποὺ ἀρνοῦνται τὰς βασικὰς ἀνθρωπίνους κατακτήσεις. Εἶναι ἡ ἀποφασιστικὴ καὶ θαρραλέα ἄμυνα ἐναντίον ἐκείνων ποὺ σήμερον ἐπιτίθενται διὰ νὰ καταστρέψουν αὐτὰς τὰς κατακτήσεις.

Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ὁ ἀγὼν ὄχι διὰ τὴν διάσωσιν τοῦ δυτικοῦ κόσμου ἀκριβῶς ὅπως ἦτο χθὲς ἢ εἶναι σήμερον εἰς μίαν ἀπολιθωμένην μορφήν του εἰς ἕνα συγκεκριμένον στάδιον τῆς ἐξελίξεώς του, ἀλλὰ δ ι ὰ τ ὴ ν σ ω τ η ρ ί α ν τ ῶ ν θ ε μ ε λ ι ω δ ῶ ν ἀ ρ ε τ ῶ ν τ ο υ, ποὺ ἦσαν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντοτε ἀξίαι αἰώνιοι καὶ ἀθάνατοι πυρῆνες κάθε πολιτισμοῦ ἀξίου αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος. Ἡ ἄμυνα τοῦ Πολιτισμοῦ ποὺ στηρίζεται εἰς τὴν Ἐλευθερίαν καὶ εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀνθρωπίνου ἀξίας εἶναι ἡ οὐσία τοῦ μαχομένου Ἀντικομμουνισμοῦ.

VII. Εἶναι «ἀντίδρασις» ὁ ἀντικομμουνισμός;

«Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἀναγκαιότης τῆς ἐποχῆς μας».

Ὁ ἀντικομμουνισμὸς λοιπόν, βασίζεται εἰς τὰς θεμελιώδεις ἀνθρωπίνους ἀξίας καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν διαφύλαξίν των. Αὐτὴ ἡ διαφύλαξις ὅμως δὲν εἶναι μιὰ ἔννοια στατική. Ἀκριβῶς διὰ νὰ διαφυλαχθοῦν καὶ νὰ διασωθοῦν αὐταὶ αἱ ἀξίαι, πρέπει νὰ γίνωνται καθημερινῶς πρᾶξις, ζωή, δρᾶσις. Πρέπει ἀκόμη νὰ

ἐπεκτείνεται ἡ ἐφαρμογή των, νὰ ὁλοκληρώνεται ἡ πραγματοποίησίς των, νὰ τελειοποιῆται ἡ μορφή των.

Διὰ νὰ σωθῇ λ.χ. ἡ Ἐλευθερία πρέπει νὰ ὑπάρχῃ, νὰ ἐφαρμόζεται καὶ νὰ διευρύνεται συνεχῶς, μὲ τὴν υἱοθέτησιν νέων θεσμῶν ἢ μὲ τὴν ἀνανέωσιν, τὸν ἐκσυγχρονισμὸν καὶ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῶν παλαιῶν.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἕνας γνήσιος ἀντικομμουνιστὴς μιᾶς ἀποικίας θὰ παλέψῃ διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας του, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῶν καρπῶν της ἀπὸ τὸν καιροφυλακτοῦντα κομμουνισμόν.

Τὰ ἀνωτέρω ἀποδεικνύουν τὴν ἀπόλυτον ἀναγκαιότητα τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ εἰς τὴν ἐποχήν μας. Αὐτὸς ἀποβλέπει ὄχι μόνον εἰς τὴν προάσπισιν καὶ διάσωσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐπέκτασιν καὶ ὁλοκλήρωσιν τῶν ἀρετῶν τοῦ δυτικοῦ κόσμου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ του. Στέκεται πέραν καὶ ὑπεράνω ἀπὸ τὰ μερικώτερα ταξικά, κομματικὰ ἢ ἄλλα συμφέροντα. Συνεκτικὸς κρῖκος ὅλων τῶν ἀντικομμουνιστῶν, εἶναι ἡ ἀδιάλλακτος ἀντίθεσίς των πρὸς τὸν ἀπάνθρωπον, ἀνελεύθερον κομμουνιστικὸν ὁλοκληρωτισμὸν καὶ πρὸς τὰς ἀντιδραστικὰς ἐπιδιώξεις του.

Ὁ Ἀντικομμουνισμὸς περιέχει:

α) Ἕνα ἰδεολογικὸν πιστεύω.

β) Μίαν πολιτικὴν δρᾶσιν, καὶ

γ) Μίαν κοινωνικὴν πολιτικήν.

—Ἰδεολογικὸν πιστεύω τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ εἶναι ἡ προσήλωσις εἰς τὴν Ἐλευθερίαν ὡς βάθρου ἑνὸς πανθρωπίνου οὐμανιστικοῦ πολιτισμοῦ, ὡς ἐγγυήσεως τῆς εἰρήνης καὶ τῆς προόδου.

—Πολιτικὴ δρᾶσις τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ εἶναι ὁ συνεπὴς ἀγὼν διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς, διὰ τὴν σωστὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν μαζῶν, διὰ τὴν διαφύλαξιν, ἐπέκτασιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ἀρχῶν τοῦ δυτικοῦ τρόπου ζωῆς.

—Κοινωνικὴ πολιτικὴ τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ, τέλος, εἶναι ἡ ἐξασφάλισις καὶ προώθησις τῆς κοινωνικῆς προόδου

καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τολμηρῶν κοινωνικῶν μέτρων ποὺ θὰ συμβάλουν εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ καὶ εἰς τὴν ἀποτελεσματικωτέραν καταπολέμησιν τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς.

Διὰ νὰ διασωθῆ ὁ δυτικὸς κόσμος, πρέπει νὰ ἀφυπνισθῆ. Νὰ κατανοήση τὸ μέγεθος καὶ τὸ εἶδος τῆς ἀπειλῆς ποὺ κρέμαται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Νὰ κινητοποιηθῆ. Νὰ ὀργανώση τὴν ἄμυνάν του. Νὰ συντάξη τὰς δυνάμεις του. Νὰ βελτιώση τὴν λειτουργίαν του. Καὶ νὰ περάση εἰς τὴν Μεγάλην Ἀντεπίθεσιν διὰ τὴν ἀνάκτησιν τοῦ ἐδάφους ποὺ ἔχασεν ἡ Ἐλευθερία.

Αὐτὸ τὸ τεράστιον καὶ ὑπέροχον ἔργον ἔχει ἀναλάβει ἡ σύγχρονος θετική, οὐμανιστικὴ καὶ προοδευτική, μαχητικὴ θέσις τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ.

VIII. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἄρνησις;

«Ὡς διπλῆ ἄρνησις, ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶνα Θέσις».

Συχνὰ θέτουν τὸ ἐρώτημα: Ὁ Ἀντικομμουνισμός, ὅπως ὅλα τὰ «ἀντί», δὲν εἶναι μία ἄρνησις, δηλαδὴ κάτι τὸ «στεῖρο»; Ἡ βασικὴ ἀπάντησις ἐδόθη ἤδη μὲ ὅσα ἀνεφέρθησαν ἀνωτέρω. Δι' αὐτὸ ἀρκούμεθα νὰ τονίσωμεν ὅτι ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἄμυνα καὶ ἐπέκτασις τῶν καλυτέρων ἰδανικῶν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. Ἡ ἄμυνα τῆς ζωῆς δὲν εἶναι ἄρνησις. Ἄρνησις τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Πατρίδος, τῆς Θρησκείας, τῆς Οἰκογενείας, τῆς Ἰδιοκτησίας, τοῦ Ἀτόμου καὶ τοῦ Οὐμανισμοῦ, εἶναι ὁ κομμουνισμὸς ποὺ ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐκμηδένισιν αὐτῶν τῶν ὑπερτάτων ἀξιῶν τῆς ζωῆς.

Ὁ Ἀντικομμουνισμός, ἐὰν εἶναι ἄρνησις, εἶναι μόνον ἄρνησις αὐτῆς τῆς μεγάλης ἀρνήσεως, ποὺ λέγεται κομμουνισμός. Ὁ Ἀντικομμουνισμὸς ὡς ἄρνησις τῆς ἀρνήσεως, εἶναι θέσις.

Ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι μία θέσις διότι εἶναι στάσις ἐλευθερόφιλος, ἐθνική, προοδευτική, ἀντιτυραννική.

Ὁ Ἀντικομμουνισμὸς ὅμως εἶναι καὶ κάτι ἄλλο: Εἶναι στάσις διεθνιστική, μὲ τὴν καλυτέραν ἔννοιαν τοῦ ὅρου.

Πράγματι, ἡ ἀπειλὴ τοῦ κομμουνισμοῦ ξεπερνᾶ τὰ παλαιὰ ἐθνικὰ πλαίσια, τόσον ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ σκοποῦ, ποὺ εἶναι ἡ κοσμοκρατορία, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ χρησιμοποιουμένου μέσου ποὺ εἶναι ὁ διεθνὴς κομμουνισμός. Ἐπιβάλλεται λοιπὸν ἡ κοινή, ὑπερεθνικὴ ἀντιμετώπισίς της. Ὁ πολιτισμένος κόσμος ἢ θὰ ἑνωθῆ καὶ θὰ σώση τὸν πολιτισμόν του, ἢ διηρημένος θὰ χαθῆ κάτω ἀπὸ τὰ μεθοδικὰ πλήγματα τοῦ κομμουνισμοῦ. Τὸ διεθνιστικὸν αὐτὸ ἔργον τῆς συνενώσεώς του, τὸ ἔχει ἀναλάβει ὁ Ἀντικομμουνισμὸς ποὺ ἐκφράζει τὴν ἀνάγκην τῆς κοινῆς ἀντιμετωπίσεως μιᾶς κοινῆς ἀπειλῆς ἐναντίον τῶν ἀξιῶν ἑνὸς κοινοῦ πολιτισμοῦ.

IX. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς ὁδηγεῖ εἰς τὸν φασισμόν;

«Ὁ φασισμὸς εἶναι προϊὸν τῆς ἀσυδοσίας πρὸς τὸν κομμουνισμόν».

Ἕνα ἀπὸ τὰ περισσότερον διαδεδομένα ἐπιχειρήματα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας εἰς τὸν ἀγῶνα της ἐναντίον τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ, εἶναι ὅτι δῆθεν αὐτὸς ὁδηγεῖ μοιραίως εἰς τὸν φασισμόν.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀντίθετος. Ὁ φασισμὸς (ἢ ἔστω ἡ ἁπλῆ δικτατορία) εἶναι ἡ τιμωρία ποὺ κάποτε ὑφίστανται αἱ Δημοκρατίαι ἐκεῖναι ποὺ ἔδειξαν ὄχι μεγάλην αὐστηρότητα, ἀλλὰ ἀπεναντίας μεγάλην ἀνοχὴν καὶ παθητικότητα ἔναντι τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς.

Ἕνα δημοκρατικὸν κράτος ποὺ κλείνει τὰ μάτια του εἰς τὴν κομμουνιστικὴν ἀπειλήν, ποὺ παρακολουθεῖ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα τὴν διάβρωσίν του ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, ποὺ ἀρνεῖται νὰ ἀγωνισθῆ διὰ τὴν ἐπιβίωσίν του, θὰ φθάση κάποτε ὁπωσδήποτε ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀναπόφευκτον δίλημμα: κομμουνισμὸς ἢ φασισμὸς (ἢ ἔστω ἁπλῆ δικτατορία).

Εἰς τὴν Γερμανίαν, ὁ Χίτλερ ἐπῆρε τὴν ἐξουσίαν ὅταν ὁ κομμουνισμὸς ἦτο ἕτοιμος νὰ καταβροχθίση τὴν ἀσταθῆ, χαώδη καὶ ἀναποφάσιστον Δημοκρατίαν τῆς Βεϊμάρης. Τὸ ἴδιον ἔγινεν εἰς τὴν Ἱσπανίαν μὲ τὸν Φράνκο καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν μὲ τὸν Μουσσολίνι. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ 4η Αὐγούστου ἐπεβλήθη ὅταν ἡ κυβερνητικὴ ἀστάθεια, ἡ κομματικὴ συναλλαγή, τὸ χάος καὶ ἡ μικροπολιτικὴ ἔδωσαν μίαν εὐκαιρίαν ἀνατρεπτικῆς ἐξορμήσεως εἰς τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ ἐδημιούργησαν μίαν πραγματικὴν κομμουνιστικὴν ἀπειλὴν (αἱματηραὶ ταραχαὶ τοῦ Μαΐου 1936 εἰς Θεσσαλονίκην, σύμφωνον Κ.Κ.Ε. — Σοφούλη κ.λ.π.) καὶ ἡ ἀναστολὴ τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν κατέστη ἀναγκαία.

Ἐὰν λοιπὸν θέλωμεν νὰ ἀποφύγωμεν τὸ δίλημμα «φασισμός, (εἴτε ἁπλῆ δικτατορία) (*) ἢ κομμουνισμός», πρέπει ἐγκαίρως, ἐντόνως καὶ μεγαλοφώνως νὰ καταγγέλλωμεν τὸν κομμουνισμὸν καὶ νὰ τὸν πολεμοῦμεν μὲ ἀποφασιστικότητα, θάρρος καὶ συνέπειαν.

Αὐτὴ ἡ τακτικὴ δὲν ὁδηγεῖ εἰς τὸν φασισμόν! Ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀφύπνισιν τῆς Δημοκρατίας, εἰς τὴν κινητοποίησιν τῶν δυνάμεων καὶ δυνατοτήτων της, εἰς τὴν μεταμόρφωσίν της ἀπὸ παθητικὴν εἰς μαχομένην. Καὶ σήμερον ἡ Δημοκρατία ἢ θὰ εἶναι μαχομένη ἢ θὰ παύση νὰ εἶναι καὶ ἁπλῆ Δημοκρατία.

Ὁ φασισμὸς συνεπῶς, δὲν εἶναι γέννημα τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ, ποὺ εἶναι ἕνα *ἀγωνιστικὸν κίνημα*, ἀλλὰ τῆς *παθητικότητος* ἔναντι τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἄλλωστε, ὁ φασισμὸς εἶναι ὑποπροϊὸν τοῦ κομμουνισμοῦ μὲ τὸν ὁποῖον καὶ ἔχει ἐκπληκτικὰς ὅσον καὶ χαρακτηριστικὰς ὁμοιότητας. Εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν, ἡ οὐσία τους εἶναι ἡ ἰδία: Ἄρνησις τοῦ δυτικοῦ οὐμανιστικοῦ πολιτισμοῦ, ἄρνησις τῆς δυτικῆς ἀντιλήψεως, προώθησις τῆς ἀμόρφου, ἀπροσώπου καὶ ἀνευθύνου μάζης, ἰδεολογικὸς δογματικὸς φανατισμός, στρατιωτικοποίησις τῆς σκέψεως. Μὲ τὴν διαφοράν, ἂς τὸ εἴπωμεν θαρραλέως καὶ αὐτό, ὅτι ὁ κομμουνι-

(*) Εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐσφαλμένως πολλοὶ ταυτίζουν τὴν δικτατορίαν μὲ τὸν φασισμόν. Ἡ πρώτη ὅμως εἶναι ἀτελῶς ἕνας τρόπος πολιτικῆς διακυβερνήσεως, ἐνῶ ὁ δεύτερος εἶναι κοσμοθεωρία καὶ βιοθεωρία, ἕνα πλῆρες οἰκονομικοκοινωνικὸν σύστημα, τοῦ ὁποίου στοιχεῖον εἶναι καὶ ἡ δικτατορία, ὅπως ἄλλωστε εἶναι στοιχεῖον καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ.

σμός εἰς ὅλα αὐτά, εἶναι κατὰ πολὺ χειρότερος ἀπὸ τὸν φασισμόν, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ κάτω-κάτω εἶναι ἐθνικὸς καὶ μετριοπαθέστερος τοῦ κομμουνισμοῦ ὡς ὁλοκληρωτισμὸς καὶ ἐπὶ πλέον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν κομμουνισμόν, δὲν ὑπάρχει πλέον ὡς ἀπειλὴ κατὰ τοῦ ἐλευθέρου κόσμου. (*)

X. Ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι φιλοκαπιταλισμός;

«Ὁ ἀντικομμουνισμὸς συμβάλλει εἰς τὴν ταχυτέραν ἀπομάκρυνσιν τοῦ καπιταλισμοῦ ἀπὸ τὰ παλαιά του πλαίσια».

Ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα προβαίνει εἰς μίαν ταύτισιν τοῦ δυτικοῦ τρόπου ζωῆς μὲ αὐτὸ ποὺ ἀποκαλεῖ «καπιταλισμόν». Ἡ ταύτισις ὅμως εἶναι ἐντελῶς ἀπατηλή.

Ἡ Ἐλευθερία ποὺ ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν τοῦ δυτικοῦ τρόπου ζωῆς δὲν ταυτίζεται μὲ ἕνα συγκεκριμένον σύστημα παραγωγῆς, δὲν συνδέεται ἀμέσως μὲ κάποιο οἰκονομικὸν ἢ κοινωνικὸν σύστημα. Ἐλευθερία εἶναι ἡ κατοχύρωσις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου, ἡ παραδοχὴ τοῦ ἀνθρώπου ὡς ὑπερτάτης ἀξίας. Ἐὰν ὁ «καπιταλισμὸς» παραδέχεται αὐτὰς τὰς ἀρχάς, τότε συνυπάρχει μὲ τὴν Ἐλευθερίαν. Ἐὰν ὄχι, τότε εὑρίσκεται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς αὐτήν. Τὸ ἴδιον ἰσχύει καὶ διὰ τὸν σοσιαλισμὸν ἢ δι' οἱοδήποτε ἄλλο οἰκονομικοπολιτικὸν σύστημα.

Ὁ Ἀντικομμουνισμός, μὲ τὴν φροντίδα του διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν μεταρρυθμίσεων ποὺ εἶναι ἀναγκαῖαι διὰ τὴν ἐξυγίανσιν τῶν δυτικῶν κοινωνιῶν καὶ τὴν καλυτέραν ἀπόκρουσιν τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς, ὑποβάλλει εἰς γενικὴν κριτικὴν τὴν νωθρότητα τοῦ «ἀστικοῦ» κράτους, τὰς ἐλλείψεις καὶ τὰς ἀτελείας τῆς λειτουργίας του, καὶ ἔτσι συμβάλλει θετικῶς εἰς τὴν μεταμόρφωσιν τῆς κοινωνίας, εἰς τὴν ταχυτέραν ἀπομάκρυνσίν της ἀπὸ τὰ ξεπερασμένα παλαιὰ καπιταλιστικὰ πλαίσια.

(*) Ὁ φασισμὸς εἶναι ἐθνικιστικὸς καὶ μετριοπαθὴς κομμουνισμός. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἀπεθνοποιημένος καὶ ἀκραῖος φασισμός.

XI. Ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι φιλοπόλεμος τάσις;

«Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ κερδίση τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν εἰρήνη παρὰ μόνο ἂν κατανικήση τὸν φόβο του γιὰ τὸν θάνατο. Κανένα ἔθνος δὲν μπορεῖ νὰ διατηρήση τὴν ἐλευθερία του παρὰ ὅταν εἶναι πρόθυμο νὰ ριψοκινδυνεύση τὴν καταστροφὴ γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπισθῆ. Ἂν κάνη ἀλλοιῶς, θὰ διακόψη τοὺς δεσμοὺς τῆς πίστεως μ' ἐκείνους ποὺ πέθαναν γιὰ νὰ τὸ κρατήσουν ἐλεύθερο. Ἡ ἐλεύθερη κοινωνία, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλέους ὡς σήμερα, ἐπέζησε γιατὶ ἐξετίμησε μερικὰ πράγματα περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐπιβίωσι, γιατὶ ἡ ἀντίληψις γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ὑπεροχή, τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὴ χαρά, ἔκανε μερικοὺς τρόπους ζωῆς ἀνάξιους τοῦ ἀνθρώπου».

Τζ. Χοὺκ
(Συζήτησις μὲ τὸν Μπ. Ράσσελ)

Ἄλλος βασικὸς ἰσχυρισμὸς τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας εἶναι ὅτι ὁ Ἀντικομμουνισμὸς ἀντιπροσωπεύει μίαν φιλοπόλεμον τάσιν. Ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς ποὺ τρομάζει πολλοὺς ἀστοὺς διανοουμένους, εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ψευδὴς καὶ ἀντίθετος πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Διὰ νὰ τὸ ἀποδείξωμεν ἀρκεῖ νὰ ὑπενθυμίσωμεν ὅτι εἰς τὸν παγκόσμιον πόλεμον δὲν μᾶς ὡδήγησεν ὁ ἀντιφασισμός, ἀλλὰ ἀπεναντίας ἡ τακτικὴ τοῦ συμβιβασμοῦ μὲ τὸν φασισμόν. Ἡ ἀνθρωποσφαγὴ τοῦ 1939-45 ἦτο μοιραῖος καρπὸς ὄχι τοῦ ἀγῶνος κατὰ τοῦ φασισμοῦ, ἀλλὰ τῆς συνθηκολογήσεως πρὸς αὐτόν. Ὁ πόλεμος ἦτο ἀποτέλεσμα ὄχι τῆς ἀποφασιστικῆς πολιτικῆς ποὺ ἐζήτει ὁ Τσῶρτσιλ, ἀλλὰ τῆς «διαλλακτικῆς» καὶ «κατευναστικῆς» πολιτικῆς ποὺ ἐφήρμοζεν ὁ «εἰρηνιστὴς» Τσάμπερλαιν. Ὁ δρόμος πρὸς τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ Μόναχον.

Ἐὰν λοιπὸν θέλωμεν νὰ ἀποφύγωμεν τὸν Γ' παγκόσμιον πόλεμον πρέπει πρωτίστως νὰ ἀποφύγωμεν τοὺς νέους Τσάμπερ-

λαιν καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψωμεν νὰ δημιουργηθῇ ἕνα νέον Μόναχον εἴτε εἰς τὸ Δυτικὸν Βερολῖνον, εἴτε εἰς τὸ Βιετνάμ, εἴτε ὁπουδήποτε ἀλλοῦ. Ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται εἶναι ὄχι ἡ προσπάθεια «καταπραΰνσεως» τοῦ ἐπιθετικοῦ κομμουνισμοῦ, ἀλλὰ τὸ ἀνηλέητον ξεσκέπασμα τῶν ἰμπεριαλιστικῶν του ἐπιδιώξεων, ἡ ἐπίμονος ἀποκάλυψις τῆς φιλοπολέμου φύσεώς του, ἡ δημιουργία ἑνὸς κλίμακος ἐπαγρυπνήσεως καὶ ἀποφασιστικῆς ἑτοιμότητος, ἔναντι τῶν ἁρπακτικῶν προθέσεών του.

Δι' αὐτό, ἡ διάσωσις τῆς εἰρήνης, δὲν εἶναι ἔργον τῶν θλιβερῶν συνοδοιπόρων, ἀλλὰ τῶν ἀντικομμουνιστῶν.

Τὸ ἱστορικὸν γεγονὸς εἶναι ὅτι μετὰ τὸ τέλος τοῦ Α΄ παγκοσμίου πολέμου ὑπῆρχεν ἡ δυνατότης διὰ τὴν ὁμαλὴν εἰρηνικὴν ἐπίλυσιν ὅλων τῶν διεθνῶν καὶ ἀνθρωπίνων προβλημάτων. Τὴν δυνατότητα αὐτὴν τὴν ἐματαίωσεν ὁ κομμουνισμός, ὁ ὁποῖος κατέλυσεν βιαίως τὴν νεογέννητον Ρωσικὴν Δημοκρατίαν καὶ ἐσυνέχισεν τὴν προσκαίρως διακοπεῖσαν παράδοσιν τῆς ρωσικῆς ἀπολυταρχίας. Ὁ κομμουνισμὸς ἐγέννησεν τὸν φασισμὸν καὶ τελικῶς ἡ συμμαχία αὐτῶν τῶν δύο ὄψεων τοῦ ἰδίου νομίσματος αἱματοκύλησεν τὸν κόσμον.

Καὶ σήμερον ὑπάρχει πάλιν ἡ δυνατότης διὰ τὴν ὁμαλήν, εἰρηνικήν, ἐπίλυσιν κάθε προβλήματος. Ὁ κομμουνισμὸς ὅμως ἐμποδίζει αὐτὴν τὴν ἱστορικὴν διεργασίαν, τὴν γενικὴν πορείαν πρὸς ἀνθρωπιστικὰς εἰρηνικὰς λύσεις.

Ἀντικομμουνιστικὸς ἀγών, λοιπόν, σημαίνει ἀγὼν διὰ τὴν πραγματικὴν εἰρηνικὴν συνύπαρξιν τῶν διαφόρων συστημάτων καὶ διὰ τὴν δικαίαν εἰρηνικὴν ἐπίλυσιν ὅλων τῶν τοπικῶν καὶ διεθνῶν προβλημάτων.

Δεῖγμα μιᾶς τέτοιας ἀντιμετωπίσεως τῶν διεθνῶν προβλημάτων εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τὸ 1945 ἕως τὸ 1960 ὁ δυτικὸς κόσμος παρεχώρησεν τὴν ἀνεξαρτησίαν εἰς 830 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους.

Κατὰ τὴν ἰδίαν περίοδον, ὁ κομμουνιστικὸς ἐπεκτατισμὸς ἀφήρεσεν τὴν ἀνεξαρτησίαν 700 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Ἔτσι ἔγιναν ἐλεύθεροι οἱ Σουδανοί, οἱ Νιγήριοι καὶ οἱ Σομαλοὶ καὶ ἔπαυσαν νὰ εἶναι ἐλεύθεροι οἱ Τσέχοι, οἱ Οὗγγροι, οἱ Πολωνοί.

XII. Χρειάζεται «νέα καί ἀνωτέρα» ἰδεολογία;

«Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐμφανισθῇ ἁπλῶς ἡ Ἀλήθεια διὰ νὰ ἀναγνωρισθῇ. Διὰ νὰ ἐπιζήσῃ καὶ διὰ νὰ κατακτήσῃ, χρειάζεται ἕνα εἰδικὸν κλῖμα. Καὶ ἡ δημιουργία αὐτοῦ τοῦ κλίματος εἶναι ἀδύνατος χωρὶς τὴν Προπαγάνδαν».

Α. Ντομενὰκ
(«Ἡ Πολιτικὴ Προπαγάνδα»)

Συχνὰ ἀκούγεται ἡ ἄποψις, ὅτι ἐνῶ οἱ κομμουνισταὶ ἔχουν μίαν ἑνιαίαν ἰδεολογίαν εἰς τὴν ὁποίαν πιστεύουν ἀπολύτως καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἀγωνίζονται μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις των, ἐμεῖς, οἱ ἄλλοι, δὲν ἔχομεν νὰ ἀντιπαραθέσωμεν ἕνα παρόμοιον σύστημα ἰδεῶν. Καὶ γίνεται λόγος περὶ «ἐλλείψεως ἰδανικῶν», περὶ «ἰδεολογικοῦ κενοῦ», περὶ τῆς ἀμέσου ἀνάγκης νὰ εὑρεθῇ γρήγορα μία κάποια «νέα», «θετικὴ» καὶ «ἀνωτέρα» ἰδεολογία διὰ νὰ τὴν ἀντιπαραθέσωμεν εἰς τὴν κομμουνιστικήν. Καὶ φυσικά, προσθέτουν οἱ φορεῖς αὐτῶν τῶν ἀντιλήψεων, ἡ «νέα» καὶ «ἀνωτέρα» ἰδεολογία ποὺ χρειαζόμεθα δὲν εἶναι ὁ ἀντικομμουνισμός, ποὺ ἁπλῶς περιορίζει τὸ ζήτημα εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῶν ἰδεῶν ποὺ ἤδη ἔχωμεν.

Εἶναι ἄραγε ὀρθαὶ αὐταὶ αἱ ἀντιλήψεις ποὺ ἐξηγοῦν τὰς ἐντυπωσιακάς, πράγματι, ἐπιτυχίας τοῦ κομμουνισμοῦ μὲ τὴν ὑποτιθεμένην ἰδεολογικήν του ἀνωτερότητα; Ὄχι, δὲν εἶναι καὶ ἰδοὺ διατί:

Κατὰ πρῶτον ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι πραγματικὴ ἰδεολογία. Εἶναι ἕνας προπαγανδιστικὸς μῦθος, μία ἰδεολογικὴ ἀπάτη. Κάποτε, τὸν καιρὸν τοῦ Μάρξ, ὑπῆρξεν ἰδεολογία. Ἀλλὰ σήμερον, ὅπως εἶπεν τὸ 1961 ἡ Σ. Λαμπέν:

«Ὁ Χρουτσὼφ ἔχει ὀλιγότερον σχέσιν μὲ τὸν Μὰρξ ἀπὸ αὐτὴν ποὺ εἶχεν ὁ Πάπας Βοργίας μὲ τὸν Χριστόν».

Ὁ κομμουνισμὸς σήμερον εἶναι ἁπλῶς τὸ σοβιετικοῦ τύπου

καθεστὼς ἢ σωστότερον, τὸ ψεύτικον ἰδεολογικὸν κάλυμμα τῶν ἰμπεριαλιστικῶν κοσμοκρατοριῶν τάσεων αὐτοῦ τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ, ταξικοῦ καὶ ἐκμεταλλευτικοῦ καθεστῶτος.

Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι μία φανταχτερὴ δρολογία ποὺ καλύπτει τὰς ἀσχέτους πρὸς αὐτὴν προσπαθείας τοῦ ρωσικοῦ καὶ κινεζικοῦ ἐπεκτατισμοῦ νὰ ἐπικρατήσουν εἰς παγκόσμιον κλίμακα. Ἡ νέα ἄρχουσα τάξις τῶν κομμουνιστῶν θέλει τὴν κοσμοκρατορίαν. Καὶ τὴν ἐπιδιώκει ἀδιστάκτως μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα, χωρὶς νὰ δίδη πεντάρα διὰ τὸ ἀρχικὸν μαρξιστικὸν δόγμα. Αὐτὸ ἑρμηνεύεται κάθε φορὰν ἀναλόγως πρὸς τὰς συνθήκας καὶ οἱ νέοι ἄρχοντες τῆς Ρωσίας ὡς σύγχρονοι Προκροῦσται τὸ παραμορφώνουν κάθε τόσον, ὥστε νὰ χρησιμεύει πάντοτε ὡς ἑλκυστικὸν σκηνικόν, ὡς ἀδιαπέραστον προπέτασμα, ὡς ἀπατηλὸν περικάλυμμα τῶν ἐνεργειῶν των.

Ἐὰν ἐξαπατηθῶμεν ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὡραῖον σκηνικὸν τῆς ἀνυπάρκτου «ἰδεολογίας» καὶ τὰ βάλωμεν μαζί του, πέφτωμεν εἰς τὴν παγίδα. Πολεμοῦντες μὲ τὸν «καθαρὸν» (ἰδεολογικὸν) μαρξισμὸν καὶ χαρακτηρίζοντες τὴν σύγκρουσίν μας μὲ τὸν κομμουνισμὸν ὡς καθαρῶς ἢ κυρίως ἰδεολογικήν, τὴν παθαίνομεν ὡσὰν τὸν Δὸν Κιχώτη ποὺ ἐξέλαβεν τοὺς ἀνεμομύλους διὰ γίγαντας. Καὶ ἐνῶ ἐμεῖς θὰ μονομαχοῦμεν ἡρωϊκῶς μὲ τὰ φαντάσματα τοῦ Μάρξ καὶ τοῦ Ἔγκελς καὶ θὰ κατατροπώνωμεν τὰ σκιάχτρα τῶν πεθαμένων ἰδεῶν τους, ὁ ὁλοζώντανος, ὑποκριτικὸς καὶ παμπόνηρος σύγχρονος κομμουνισμός, θὰ ἐργάζεται ἀνενόχλητος εἰς ἄλλους, πολὺ πλέον ἐπιγείους τομεῖς καὶ μὲ ρεαλιστικοτάτους ἑλιγμοὺς θὰ προχωρῇ, θὰ ἕρπη ἢ θὰ ἐξορμᾶ πρὸς τὴν ἐξουσίαν.

Θεωροῦντες τὸν κομμουνισμὸν «ἰδεολογίαν» καὶ μάλιστα ὡς «ὑψηλὴν» ἰδεολογίαν, πέφτωμεν εἰς μίαν θανάσιμον παγίδα. Καὶ ταυτοχρόνως, τοῦ δίδομεν καὶ μίαν ἀξίαν ποὺ εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ἔχει.

Ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι ἰδεολογία. Εἶναι μόνον ἕνας θαυμασίως συγκροτημένος προπαγανδιστικὸς μῦθος, κατασκευασμένος συμφώνως πρὸς ὅλα τὰ δεδομένα τῆς συγχρόνου Ψυχοπολιτικῆς, διὰ νὰ διεισδύση εἰς τὰς μάζας, νὰ τὰς προσελκύη καὶ

νὰ τὰς φανατίζη. Εἶναι μόνον μία τεχνολογία καταλήψεως, διατηρήσεως καὶ συνεχοῦς ἐπεκτάσεως τῆς ἐξουσίας.

Ὁ σύγχρονος κομμουνισμὸς εἶναι μία πολεμικὴ τεχνική. Περιέχει: Μίαν μακρόπνοον στρατηγικὴν καὶ μίαν εὐέλικτον τακτικήν, ἀδέσμευτον ἀπὸ κάθε ἀρχήν. Ἕνα τεράστιον μηχανισμόν, μὲ ἐκπληκτικὴν ὀργάνωσιν. Καὶ μίαν ἀσταμάτητον δρᾶσιν. Ὅλα αὐτά, καλύπτονται ἀπὸ ἕνα προπέτασμα δῆθεν ἰδεῶν. Διὰ νὰ πολεμήσωμεν τὸν κομμουνισμὸν πρέπει νὰ διεισδύσωμεν πίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ προπέτασμα. Ἐὰν δὲν τὸ κατορθώσωμεν καὶ σκιαμαχοῦμεν μὲ τὰς ἰδέας του, τότε ἀλλοίμονόν μας!

Ὁ Πόλεμος ποὺ διεξάγει ἐναντίον μας ὁ κομμουνισμός, εἶναι προπαγανδιστικός, ψυχολογικός, πολιτικός, οἰκονομικὸς καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε, μόνον ἰδεολογικὸς (μὲ τὴν πραγματικὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου) δὲν εἶναι.

Συνεπῶς, ἡ ἀντιμετώπισίς του δὲν εἶναι θέμα «ἰδεολογικοῦ ἐξοπλισμοῦ». Εἶναι καθαρὰ θέμα τεχνικόν, ὀργανωτικόν. Εἶναι θέμα μέσων. Εἶναι θέμα Προπαγάνδας. Εἶναι θέμα στρατηγικῆς καὶ τακτικῆς. Εἶναι θέμα συγκεκριμένων μέτρων. Καὶ ἐπάνω ἀπὸ ὅλα, εἶναι θέμα εἰδικῶν ποὺ κατανοοῦν τὸ ζήτημα καὶ βλέπουν τὸν κομμουνισμὸν ὅπως πράγματι εἶναι καὶ ὄχι ὅπως ἐμφανίζεται.

Μὲ ἄλλα λόγια, τὸ ζήτημα δὲν εἶναι νὰ ἀποκτήση ἡ Δύσις «νέας» ἰδέας ποὺ ἄλλωστε εἰς τὸν ἐλεύθερον κόσμον οὔτε ἐφευρίσκονται, οὔτε ἐπιβάλλονται αὐθαιρέτως. Εἶναι νὰ ἀφυπνησθῆ, νὰ ἰδῆ τὴν οὐσίαν καὶ τὴν φύσιν τῆς ἀπειλῆς, νὰ κινητοποιηθῆ καὶ νὰ δώση τὴν μάχην της.

Διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν, τῆς ἀρκοῦν καὶ αἱ ἰδέαι ποὺ ἔχει. Ἀρκεῖ νὰ τὰς διαδίδη, νὰ τὰς ἀξιοποιήση, νὰ τὰς χρησιμοποιήση. Καὶ αὐτὸ εἶναι καθαρῶς ζήτημα Προπαγάνδας. Αὐτὴν τὴν ἀφύπνισιν, τὴν μαχητικοποίησιν, τὴν πρακτικὴν δραστηριοποίησιν τῆς Δύσεως, δὲν θὰ τῆς τὴν δώση ἡ μεταφυσικὴ καὶ βυζαντινολόγος ἀναζήτησις «νέων» ἰδεῶν. Θὰ

τῆς τὴν δώση μόνον ὁ πρακτικός, ρεαλιστικός, μαχητικὸς Ἀντικομμουνισμός.

Ὁ ἐλεύθερος κόσμος δὲν πάσχει ἀπὸ ἔλλειψιν ἰδανικῶν. Ἡ ἀσθένειά του δὲν εἶναι ἔλλειψις ἰδεῶν. Εἶναι ἀκριβῶς ἡ ὑπερβολικὴ προσήλωσις εἰς ἰδεολογικὰ καλούπια, εἰς ἀφηρημένας ἀρχάς, ποὺ τὸν καθιστοῦν ἀνίκανον δι' ἔντονον πρακτικὴν δρᾶσιν, διὰ ζωντανὴν μάχην ἢ δι' ἑλιγμούς.

Τὴν προσγείωσιν αὐτήν, τὴν ρεαλιστικὴν ἀπολύτρωσιν ἀπὸ τὰ ξεπερασμένα πλέον εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Πυρηνικῆς Εἰρήνης πλαίσια ἑνὸς κλασσικοῦ «καθαρολόγου», προπολεμικοῦ φιλελευθερισμοῦ, τὸν φέρνει εἰς τὴν Δύσιν μόνον ὁ φωτισμένος Ἀντικομμουνισμὸς — τὸ μέγα μήνυμα διὰ τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα.

Ἄλλωστε ἡ «ἀνωτέρα ἰδεολογία» ποὺ ζητοῦν ὅσοι κάνουν ἐσφαλμένην διάγνωσιν τῆς συγχρόνου καταστάσεως, ὑπάρχει. Ἡ Δύσις στηρίζει τὴν ζωὴν καὶ τὸν πολιτισμόν της εἰς ἰδέας ἀσυγκρίτως ἀνωτέρας ἀπὸ τὰς κομμουνιστικάς.

Μήπως δὲν ὑπερέχει συντριπτικῶς ἡ ἰδέα τῆς Ἐλευθερίας ἔναντι τῆς τυραννίας;

Ἡ ἰδέα τῆς ὑπευθύνου προσωπικότητος δὲν ὑπερέχει ἀπὸ ἐκείνην τῆς ἀμόρφου μάζης;

Ἡ ἐλευθέρα σκέψις δὲν εἶναι ἀνωτέρα ἀπὸ τὸ μαρξιστικὸν δόγμα;

Τὸ δικαίωμα τῆς ἐρεύνης δὲν συντρίβει τὴν ἐπιβολὴν τῆς κομματικῆς «αὐθεντίας»;

Ἡ ἠθικὴ δὲν εἶναι ἀνωτέρα ἀπὸ τὸν κυνισμόν;

Τὸ ἰδεῶδες τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας δὲν εἶναι ὑψηλότερον ἀπὸ ἐκεῖνο τῆς Κοσμοκρατορίας;

Νὰ λοιπὸν ποὺ ἡ Δύσις ἔχει μίαν Ἰδεαλογίαν συντριπτικῶς ἀνωτέραν ἀπὸ τὴν κομμουνιστικήν.

Αὐτὸ φαίνεται ὁλοκάθαρα καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κομμουνισμὸς δὲν τολμᾶ νὰ πολεμήση ἐμφανῶς τὰ ἰδανικὰ τῆς Δύσεως, τὴν καταστροφὴν τῶν ὁποίων ἐπιδιώκει. Καὶ ὄχι μόνον δὲν τὰ πολεμᾶ ἀνοικτά, ἀλλὰ καὶ τὰ οἰκειοποιεῖται προπαγανδιστικῶς.

—Ἐνῶ θέλει τὴν «δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου» ὁμιλεῖ συνεχῶς διὰ Δημοκρατίαν!

—Καὶ ἐνῶ καταργεῖ κάθε δικαίωμα, δὲν παύει νὰ ὁμιλεῖ διὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου.

Ἡ τακτικὴ αὐτὴ τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν εἶναι μία ἀπόδειξις τῆς ὑπεροχῆς τῆς δυτικῆς Ἰδεολογίας ἔναντι τῆς ἰδικῆς του; Ἐὰν αὐτὴ ἡ Ἰδεολογία χάνει ἔδαφος, τοῦτο δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν ἀνύπαρκτον κατωτερότητά της, ἀλλὰ εἰς τὴν μὴ ἀγωνιστικὴν ἀξιοποίησίν της, εἰς τὴν ἔλλειψιν προγραμματισμένης —συντονισμένης— δυναμικῆς Προπαγάνδας.

Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃς ἀνωτέρας ἰδέας. Πρέπει καὶ νὰ τὰς χρησιμοποιῇς ὡς ὅπλα. Πρέπει νὰ τὰς διαδίδῃς εἰς τὰς μάζας. Πρέπει νὰ τὰς ἐξαπολύῃς ὡς πυραύλους εἰς τὰ κεφάλια τῶν ἐχθρῶν σου. Αὐτὴν τὴν «στράτευσιν» τῶν ἀνωτέρων ἰδεῶν ποὺ ἤδη διαθέτομεν, τὴν πραγματοποιεῖ ὁ ἀγωνιστικὸς Ἀντικομμουνισμός.

Δι' αὐτὸ ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἡ μόνη ἄμεσος ἰδεολογικὴ ἀνάγκη τῆς Δύσεως. (*)

XIII. Ὁρισμὸς τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ

«Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἡ θεωρία τῆς Μαχομένης Ἐλευθερίας».

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ Ἀντικομμουνισμός, ἀποτελεῖ μίαν θετικὴν ἰδεολογικὴν στάσιν, μὲ οὐσίαν της τὸν ἀνειρήνευτον ἀγῶνα διὰ τὴν ὑπεράσπισιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ δυτικοῦ οὑμανιστικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι μία βαθύτατα ἐλευθερόφιλος καὶ ἀγωνιστικὴ τοποθέτησις ποὺ συμπυκνώνει καὶ ἐκφράζει ὅλας τὰς βασικὰς ἀξίας τῆς Δύσεως καὶ μάχεται ἐμπράκτως δι' αὐτάς.

(*) Βεβαίως αὐτὰ δὲν σημαίνουν καθόλου τὴν ἄρνησιν κάθε νέας Ἰδεολογίας ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν Δύσιν. Δὲν εἴμεθα κατὰ τῆς σφυρηλατήσεως νέων ἰδεῶν. Κάθε ἄλλο. Ὑπογραμμίζομεν ὅμως τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐμφάνισις Νέας Ἰδεολογίας δὲν ἀποτελεῖ ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν καταπολέμησιν τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἡ ἰδεολογία ὄχι τῶν σνόμπ τοῦ θεωρητικοῦ φιλελευθερισμοῦ καὶ τῶν ἀπὸ καθέδρας «δημοκρατῶν», ἀλλὰ τῶν μαχομένων ἀνθρωπιστῶν.

Ὁ Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἡ θεωρία τῆς Μαχομένης Ἐλευθερίας, τῆς μόνης ποὺ ἠμπορεῖ νὰ ἐπιζήσῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Πυρηνικῆς Εἰρήνης. Ἐὰν συνοψίζαμεν τὰς ἰδέας τοῦ Ἀντικομμουνισμοῦ εἰς ἕνα «Ἀντικομμουνιστικὸν Μανιφέστον» αὐτὸ θὰ περιεῖχεν ὅλας τὰς ἀρχὰς διὰ τὰς ὁποίας ἀξίζει νὰ ζῇ ἕνας πραγματικὸς ἄνθρωπος: Ἐλευθερία, Ἔθνος, Προσωπικότης, Ἀνθρωπισμός.

—Εἶμαι ἀντικομμουνιστής, σημαίνει ἀνησυχῶ διὰ τὴν τύχην τῆς Ἐλευθερίας τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τοῦ Ἀνθρώπου.

—Εἶμαι ἀντικομμουνιστὴς θὰ πῇ ὅτι ἀντὶ νὰ διακηρύσσω θεωρητικῶς καὶ ἀνωφελῶς τὴν στεῖραν «πίστιν» μου εἰς τὴν ἀφῃρημένην Ἐλευθερίαν, ἀγωνίζομαι διὰ νὰ τὴν διασώσω καὶ νὰ τὴν συγχρονίσω.

XIV. Ὁ ἀγὼν τῶν Ἀντικομμουνιστῶν

«Ὁ φωτισμένος ἀντικομμουνιστὴς εἶναι σταυροφόρος τῶν εὐγενεστέρων ἰδανικῶν τῆς ἀνθρωπότητος».

Ὁ ἀντικομμουνιστὴς συναντᾷ μεγάλα ἐμπόδια, προσκόπτει εἰς ποικίλας ἀντιδράσεις, προσκρούει εἰς τὴν ἄγνοιαν, τὴν ἀφέλειαν, τὴν μικροπολιτικήν, τὴν δειλίαν, τὴν ἀπάθειαν, τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ ἀστικοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀστικοῦ κράτους. Ἐμπρὸς εἰς τὸν μαχόμενον ἀντικομμουνιστὴν ὀρθώνονται πολλὰ φράγματα:

—Ὁ δειλός, ποὺ ὑποκύπτει εἰς τὴν κομμουνιστικὴν πίεσιν ἀπὸ φόβον πιστεύων τὴν θεωρίαν τῆς «πισινῆς» ποὺ ποτὲ δὲν σώζει.

—Ὁ ἀφελής, ποὺ ὑποκύπτει εἰς τὴν κομμουνιστικὴν πίεσιν ἀπὸ καλοκαγαθίαν, ἀπὸ εὐπιστίαν καὶ κυρίως ἀπὸ βαθυτάτην ἄγνοιαν.

—Ὁ ὑπολογιστής, ποὺ κερδοσκοπεῖ μέσα εἰς τὴν πολύπλοκον σημερινὴν πολιτικὴν κατάστασιν μὲ γνώμονα μόνον τὸν στενόν συμφέρον του.

—Ὁ ἀ δ ι ά φ ο ρ ο ς, ἀστὸς ποὺ ὁδηγεῖται ἀπὸ τὸ δόγμα «μ ε τ ὰ ἀ π ὸ ἐ μ ὲ ἂ ς ἔ λ θ η ὁ κ α τ α κ λ υ σ μ ό ς».

—Ὁ ξ ε π ε ρ α σ μ έ ν ο ς, ἀπροσγείωτος παλαιοῦ τύπου «φ ι λ ε λ ε ύ θ ε ρ ο ς» ἀστός, ποὺ ζεῖ εἰς τὴν μακαρίαν πρὸ τῆς Πυρηνικῆς Εἰρήνης ἐποχὴν καὶ ἀναπαύεται εἰς ἕνα κόσμον ἀφηρημένων ἰδεῶν μιᾶς δῆθεν ἀπολύτου Δημοκρατίας.

—Ὁ σ ν ό μ π ποὺ ἀριστερίζει ἀπὸ μόδαν καὶ παριστάνει τὸν «ὑ π ε ρ ά ν ω π ρ ο κ α τ α λ ή ψ ε ω ν» χάριν ἐπιδείξεως μιᾶς ἀνυπάρκτου πνευματικῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ σαλονιοῦ.

Ἀλλά, ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ἄλλα πολλά, δὲν εἶναι καθόλου ἀξεπέραστα. Ὁ μαχόμενος ἀντικομμουνιστὴς ἠμπορεῖ νὰ τὰ συντρίψη ἢ νὰ τὰ ὑπερπηδήση. Ἀρκεῖ χωρὶς φόβον, ἀλλὰ μὲ φλογερὸν πάθος, νὰ βροντοφωνάξη:

«Ναὶ εἶμαι ἀντικομμουνιστής».

Καὶ θεωρῶν αὐτὸν τὸν χαρακτηρισμόν του ὡς τίτλον τιμῆς, νὰ δώση τὸ εἶναι του ὡς σταυροφόρος τῶν ἱερωτέρων ἰδεῶν εἰς τὸν ὑπέρτατον ἀγῶνα διὰ τὴν σωτηρίαν, τὸν ἐκσυγχρονισμὸν καὶ τὴν βελτίωσιν τοῦ οὑμανιστικοῦ μας Πολιτισμοῦ.

Οἱ ἀντικομμουνισταὶ ἀναλαμβάνομεν ἕνα ἄνισον ἀγῶνα. Ἡ ἀνισότης του, σὺν τοῖς ἄλλοις, ὀφείλεται καὶ εἰς τὴν ἑξῆς ἰδιοτυπίαν του. Ὅταν νικῶμεν διασώζομεν τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τῶν ἐχθρῶν μας, ὅταν νικοῦν ἐκεῖνοι μᾶς σκοτώνουν. Ἡ ἀνισότης ὅμως αὐτὴ δὲν εἶναι πάντοτε εἰς βάρος μας. Ἠθικῶς εἶναι ὑπὲρ ἡμῶν. Καὶ αὐτὴν τὴν ἠθικὴν ὑπεροχὴν δυνάμεθα νὰ τὴν ἀξιοποιήσωμεν πρὸς ὄφελός μας εἰς ἕνα Πόλεμον ὅπου ὁ ἠθικὸς παράγων παίζει σοβαρὸν ρόλον.

«Ὁ τίτλος τοῦ «ἀντικομμουνιστοῦ» εἶναι τίτλος τιμῆς πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ τὸν προπολεμικὸν τίτλον τοῦ «ἀ ν τ ι φ α σ ι σ τ ο ῦ» καὶ τοῦ «ἀ ν τ ι ν α ζ ι σ τ ο ῦ». Ὁ φωτισμένος ἀντικομμουνιστὴς εἶναι ὁ πρωτοπόρος ἀγωνιστής, ὁ σταυροφόρος τῶν εὐγενεστέρων ἰδανικῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀπὸ τὸν δικόν του ἀγῶνα ἐξαρτῶνται τὰ πεπρωμένα ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

«Ἀντιμετωπίζομεν εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ὑδρογείου ἕνα ἀδιάκοπον ἀγῶνα πολὺ οὐσιαστικώτερον ἀπὸ μίαν σύγκρουσιν στρατιῶν ἢ ἀκόμη καὶ ἀπὸ μίαν πυρηνικὴν σύρραξιν. Διαθέτομεν στρατιὰς καὶ πυρηνικοὺς ἐξοπλισμούς. Ὅλα αὐτὰ ὅμως χρησιμεύουν κυρίως ὡς προπέτασμα ποὺ καλύπτει τὴν ὑπονόμευσιν, τὴν διείσδυσιν καὶ πολυαρίθμους ἄλλας μεθόδους μὲ τὰς ὁποίας ὁ ἀντίπαλος πλήττει τὰ ἀδύνατα σημεῖα μας, ὅπου δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἐπέμβωμεν ἐνόπλως... Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μᾶς διαφύγῃ ἡ δολία φύσις αὐτοῦ τοῦ νέου καὶ βαθυτέρου ἀγῶνος... Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μὴ συλλάβωμεν τὰς νέας ἀρχάς, τὰ νέα μέσα, τὸ νέον αἴσθημα τοῦ ἐπείγοντος ποὺ θὰ μᾶς χρειασθοῦν διὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσωμεν... Καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μὴ ἀντιληφθῶμεν ὅτι ὁ ἀγὼν αὐτὸς διεξάγεται καθημερινῶς, παντοῦ, σὲ χιλιάδες χωριὰ καὶ ἀγορὲς καὶ σὲ σχολεῖα, εἰς ὅλην τὴν ὑδρόγειον, ἡμέραν καὶ νύκτα, χωρὶς τυμπανοκρουσίας, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἀνάπαυλαν... Μόνον αὐτὸς ποὺ κατανοεῖ τὸν πραγματικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀγῶνος ποὺ διεξάγομεν, μόνον αὐτὸς δύναται νὰ ἐπιβιώσῃ... Αἱ συνήθεις στρατιωτικαὶ ἀνάγκαι, στρατιαὶ ἕτοιμοι νὰ διαβοῦν τὰ σύνορα, πύραυλοι ἕτοιμοι πρὸς ἐκτόξευσιν ἀπέσπασαν τὴν προσοχήν μας περισσότερον τοῦ δέοντος. Πρέπει νὰ καταστῇ σαφὲς ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι πλέον ἀρκετόν. Καὶ ὅτι βαθμιαίως, πότε εἰς τὴν μίαν καὶ πότε εἰς τὴν ἄλλην χώραν, χωρὶς νὰ χρησιμοποιηθῇ οὔτε ἕνας πύραυλος ἢ νὰ παραβιασθοῦν σύνορα, εἶναι δυνατὸν νὰ χάσωμεν τὴν ἀσφάλειάν μας».

ΤΖΩΝ Φ. ΚΕΝΝΕΝΤΥ

(Δηλώσεις, 20 Ἀπριλίου 1961)

῾Ο συγγραφεὺς Γεώργιος Γεωργαλᾶς εἶναι γνήσιο τέκνο μιᾶς ἰδιότυπης ἐποχῆς: Τῆς ἐποχῆς τῆς Πυρηνικῆς Εἰρήνης. Οἱ διακυμάνσεις καὶ οἱ θύελλες αὐτῆς τῆς περίεργης Pax Nucleara, τῆς ὁποίας τὴν ἀμείλικτη ἀνατομία μᾶς προσφέρει στὸ βιβλίο του, ἔθεσαν ἔντονα τὴ σφραγίδα τους στὴ ζωή του.

Γεννήθηκε στὸ Κάϊρο τὸ 1928. Μαθητής, εἶναι μέλος μυστικῶν ἀριστερῶν ὀργανώσεων τῆς Μ. ᾿Ανατολῆς. Φοιτητὴς τῆς Νομικῆς στὴν ᾿Αθήνα, εἶναι στέλεχος τοῦ παρανόμου κομμουνισμοῦ. Τὸ 1948 συλλαμβάνεται. Διαφεύγει. Δικάζεται ἐρήμην. Τὸ 1949, περνᾶ τὸ Παραπέτασμα. Μένει πάνω ἀπὸ 7 χρόνια. Φοιτᾶ σὲ σχολὴ πολιτικῶν ἐπιτρόπων. Κατατάσσεται σὲ «τάγματα ἐργασίας». Δουλεύει σὲ κρατικὰ ἀγροκτήματα καὶ ἐργοστάσια. Γίνεται δάσκαλος στὰ ἐκεῖ ἑλληνόπουλα καὶ μετὰ διευθυντὴς μεγάλου σχολείου. ᾿Αντιπροσωπεύει τὴν ΕΠΟΝ σὲ διεθνῆ συνέδρια καὶ Φεστιβάλ. Εἰδικεύεται στὴν Προπαγάνδα. ᾿Εργάζεται στὴν Οὐγγρικὴ ραδιοφωνία.

Μὲ τὴν ἀπόκτησι πείρας καὶ ὡριμώτητος, ἡ στάσις του μεταβάλλεται. Γίνεται «ρεβιζιονιστής». Μετὰ ἀπορρίπτει ὁλότελα τὸ κομμουνιστικό του πιστεύω.

Τὸν ᾿Οκτώβριο τοῦ 1956, διαφεύγει στὴν Δύσι. Τὸν ᾿Ιανουάριο τοῦ 1957 φθάνει στὴν ῾Ελλάδα.

᾿Απὸ τότε ζεῖ καὶ ἐργάζεται ἐδῶ. ᾿Επὶ 5 χρόνια ἐκδότης τοῦ μηνιαίου περιοδικοῦ «Σοβιετολογία», συγγραφεὺς πολλῶν βιβλίων, σχολιαστὴς τῆς ραδιοφωνίας, δημοφιλὴς στοὺς θεατὰς τῆς τηλεοράσεως μὲ τὶς ἐκπομπές του «Νέοι ῾Ορίζοντες» καὶ τὸ «Γεγονὸς τῆς ῾Εβδομάδος», συνεργάτης ξένων περιοδικῶν καὶ ῾Ιδρυμάτων πολιτικῶν μελετῶν, καθηγητὴς σὲ πολλὲς σχολὲς Πολιτικῆς Ψυχολογίας, θεωρεῖται σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς βαθύτερους, τολμηρότερους καὶ περισσότερο πρωτότυπους ῞Ελληνες μελετητὰς τῶν πολυσυνθέτων προβλημάτων τῆς συγχρόνου πολιτικῆς.